

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

1833; Vol. 60

Aarhus, 1818-1833

60 bd.

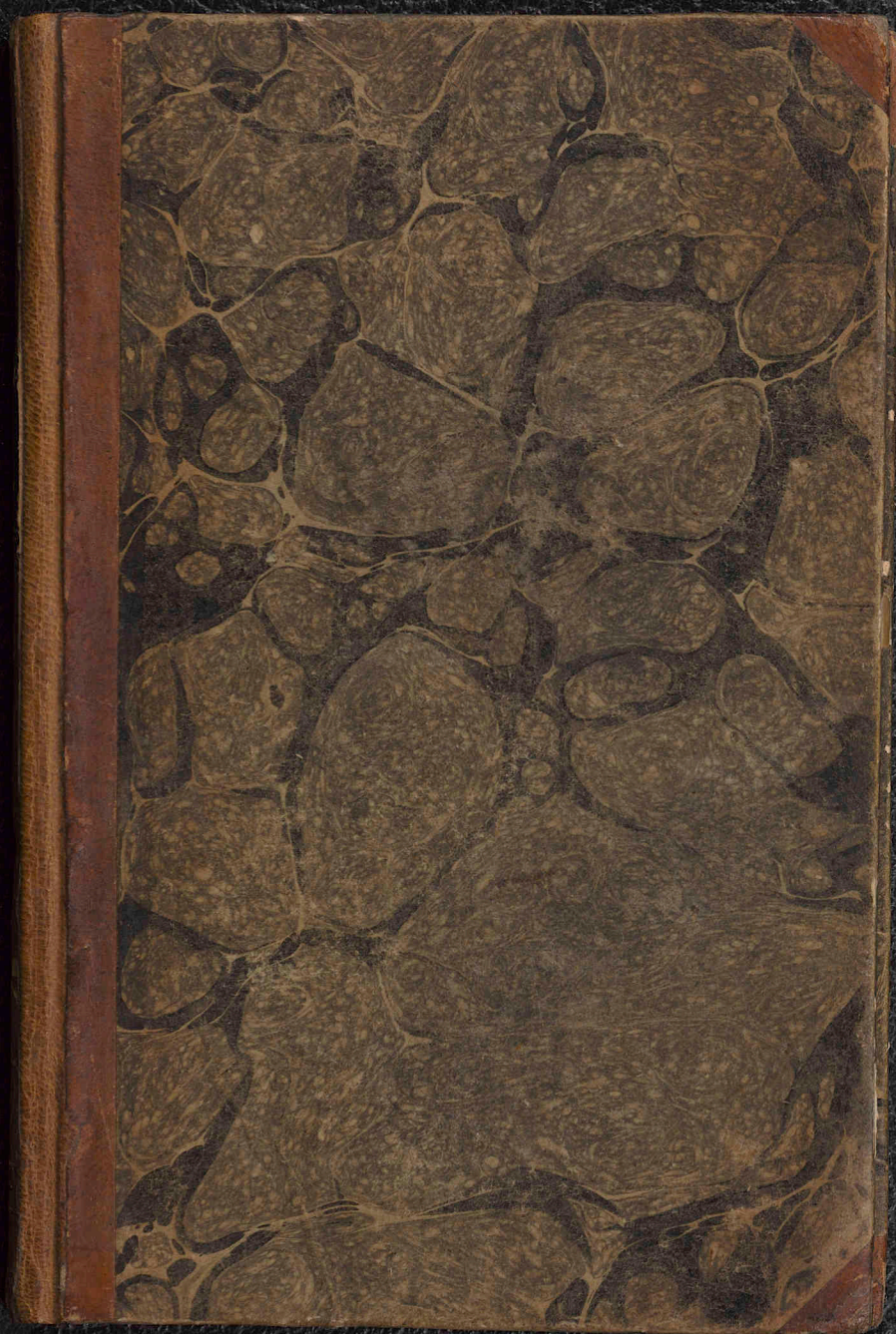
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





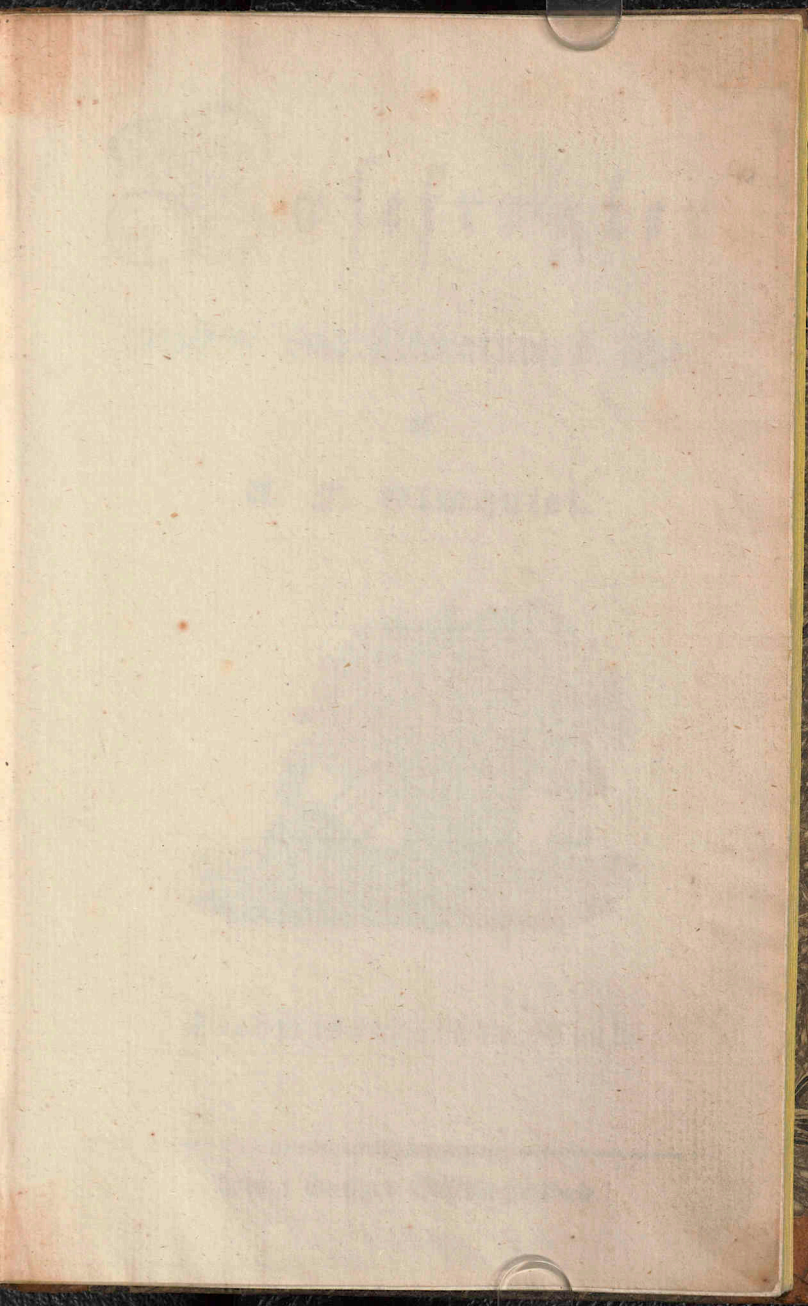
57.-9.
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°



1 1 57 0 8 00130 3

+ Rex

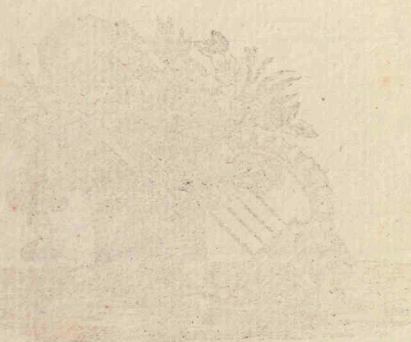




THE



OF THE



OF THE

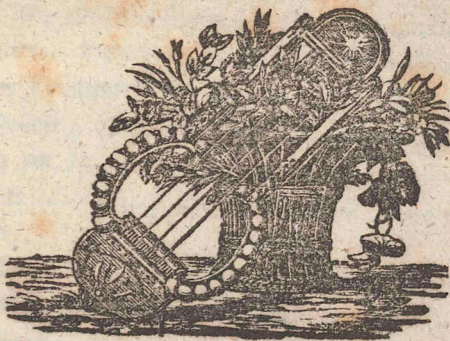
OF THE

Bæsefrugter,

samlende paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.



Tredsindstyvende Bind.

Trykt i Aarhus Stifsbogtrykkerie

Handwritten text, likely a title or header, appearing as a dark, horizontal band across the upper portion of the page.

Main body of handwritten text, consisting of several lines of cursive script. The text is significantly faded and difficult to decipher, but appears to be a continuous paragraph or list.

Handwritten text, possibly a signature or a concluding statement, located below the main body of text.

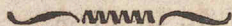
Handwritten text, likely a date or a reference number, positioned below the signature area.



I n d h o l d.

	Side
Elstovsdriften. Fortælling af Spindler.....	1
Den stumme Spanier, eller: Reformationsfesten i det forrige Aarhundrede.....	45
Eventyreren i Kjøbenhavn. Novelle af Lh. Franck....	72
De florentinske Elskende. Efter Byron.....	86
Kjæden. En russisk Historie.....	97
Den Forladte. Brudstykke af en Reisebeskrivelse.....	104
Sælsomme Bryllupsstikke i Minturna.....	114
König Wolmer, af Fr. S. Birch.....	116
En Sang om Napoleon.....	118
Stjerneeskud.....	120
Kirkens Brand. En romantisk Fort. af Lh. Franck.....	121
Kjærlighedens Maskespil. En Novelle.....	124
De to Dueller.....	191
Giftermaal sluttet i Himlen.....	201
Jomfruen paa Euxelen.....	221
Den Stumme i Portici.....	224
Den gaadefulde Advarsel.....	231
Napoleon som Digter.....	250
Lynstraalen.....	252
Betlerpigen, af H. P. Holst.....	255
Romance af F. C. Hillerup.....	256

Sørgedigtet. Meddeelt af L h. Frank.....	257
En ung Piges Drømmerier.....	312
Frue von Staël.....	315
Den første og den anden Mand.....	319
Gjengjældelsen.....	333
Proveridtet.....	345
Et Besøg af Fanden.....	348
Den afbrudte Formæling.....	353
Spaaqvinden paa Normalm.....	357
De syv Farver.....	359
Blisdommens Bjerg.....	363
Aphorismer af F. C. Birch.....	366
Erindring.....	368
Lil Anna's Guldring.....	371
Den danske Konge & Teg.....	372



Elskovsdrikken.

I.

Morgensolen blinkede gennem de lette Taagefyer ned paa Valencias grønnende Myrtheskove, da den unge Manuela blev vakt af sine Terner og hilset som Brud. „Hvor er Mariano?“ spurgte det yndige Barn, og en høiere Rødme farvede hendes friske Kinder. „Don Mariano, lod Svaret: er i Færd med at ordne sin Klædedragt. Han vil gjøre sin Brud Ære, og derfor sømmer det sig for Eder at iføre Eder den Silkekjole, som Eders Fader har ladet sye til denne Fest.“ Manuela lod de tjenstfærdige Terner iilsomt klæde sig paa; hendes Sjel var reen og klar som Himlen, og Naturen tog trindtom Deel i hendes Glæde, ved at smykke sig med Vaarens skønneste Farver.

Den rige Ibarras Slot laae som et Geepallads paa en yndig Høi nærved Staden Valencia. Ofte havde Faderen fort sin Datter ud paa Altanen og viist hende Omgivelserne med de Ord: „See Manuela, Alt dette vil engang blive Din Arv!“ Men aldrig havde hun fornummet en saadan Henrykkelse ved disse Ord, som i Dag, da hun traadte ud paa Balkonen og tænkte

paa, at Mariano skulde dele disse Herligheder med hende. Hendes levende Gazelleblif søgte den Forlovede, og snart kom han hende imøde med en Guitarre i Haanden, glad og lykkelig som en Gud. Hun vinkede ham op til sig, og skyndsomst adlød han det henrivende Barns Vink. At, Manuela vidste endnu ikke, at den elskte Brudgom skulde forlade hende strax efter Formælingen, og først vende tilbage efter nogle Aars Forløb. Hun vidste endnu ikke, at Klosterets stille Mure indtil den Tid skulde tage hende i deres Favn, og hendes Taarer fløde, da Faderen meddeelte hende denne nedslaaende Efterretning. Saa nær grændser Smerten til Jernrykkelsen, saa hurtig blander Bemøds Malurt sig i Glædens Bæger!

II.

Men de talrige Gæster paa Ibarras Slot brøde sig intet om Manuelas Klager. Det unge Par havde allerede vextet Ringene, og Taftet var begyndt. Alle vegne fra vare Fremmede strømmede sammen for at bivaane Formælingen, og den gjestfrie Ibarra havde befaleet, at Enhver som kom, skulde uden Forskjel modtages med det qvægende Velkomstsbæger. Ikke blot de rige Kjøbmændsfamilier fra Valencia, men ogsaa en Mængde Landsfolk fra Omegnen vare strømmede sammen, og saavel den Reisende paa sit stoltstnykkede Muulæsel, som Vandrereren, følte sig tiltrukken ved den glade Høitids Jubel.

Da begav det sig, at en Dame i en prægtig Equispage kom kjørende, ledsaget af nogle faa Tjenere. En Reisesmaske bedækkede hendes Ansigt, og hendes Klæde- dragt vidnede om Velstand og udmærket Rang. Da hun blev den brogede Mængde vaer, lod hun Vognen holde stille, og spurgte om Anledningen til Festen. En af Tjenerne som just gik forbi, underrettede hende derom, og indbød hende i Ibarras Navn til at træde ind i Slot-

ter. Den Fremmede vægrede sig med en Compliment, og vendte sig til sin nærmeste ledsager, hvis brune, udtryksfulde Ansigt bar et særegent Præg af Eventyrlighed, med de Ord: „Sandelig, Obrego, det kunde være muligt, at min Veninde, Donna Ignacia, som vi vilde opsoge paa hendes Landsted, befandt sig mellem Bryllupsgjesterne. Gaae ind og spørg, om hun er her. Jeg venter imidlertid paa Dig under Skyggen af hine Morbærtræer, hvor de lystige Bønder tumle sig.“ Medens ledsageren gik, for at efterkomme hendes Befaling, traadte Damen hen til de jublende Skarer. En Trop Zigeunere kom just dragende hid, for at underholde Selskabet. Den bestod af tre Mænd, som spillede paa Fløite, Mandoline og Haandpauke, en let og yndig Pige som sang, og en Dreng som slog Castagnetterne, og gik omkring for at indsamle Penge blandt Folket. Disse Folks Ankomst vakte Begeistring blandt de Forsamlede. „En Romance, en maurisk Sang!“ raabte Mange, og de musicerende Mænd leirede sig under et Træ, medens Pigen traadte frem, phantastisk smykket med Perler og Stør, for at begynde en alvorslig Sang. Dog sang hun mindre end hun talte, og Pauserne, som hun gjorde i Sangen, bleve udfyldte af Instrumenternes Klang, Castagnetternes Klapren, og afmaalte Slag paa Haandpauken. Hun istemte følgende Romance:

„Cuencas hellige Bjerger! Ei altid thronede Korset paa Eders Tinde, ikke altid stode de hvide Kapeller der, hvor de fromme Pilgrimme nu gjøre Balsfarter til Jæren for Himlens Dronning. Der var en Tid, da Hedningerne beherskede dette Land, og en falsk Prophet blev paakaldt for at udrydde Christendommen. En vild Konge svang sit Scepter over Riger, og lod Alle døe, som hylkede den christne Tro. Dog var hans Søn ikke af samme Caracteer som Faderen. Han forenede Tappers

hed med Høimod og Mildhed, og hans Sjæl var aaben for blidere Følelser. Hans Hjerter bankede i en bestændig Længsel efter en deeltagende Barm, og en fremmed Prindsesse fængslede det snart ved sin Yndes Tryllekraft. Men hun var en Christinde, og hendes Fader en Fjende af Kosseirs Fader. Selv forsmaaede hun den hedenske Konges Haand; men Kjærligheden veed at seire over enhver Hindring. Den længselfulde Kosseir iførte sig en Tiggers Dragt og naaede Prindsessens Slot, hvor han bad hende om en Almisse, da hun just lystvandrede i Haven. Blanca gav ham et Guldstykke, men han sagde: „Behold Dine Penge, og giv mig Dit Hjerter, thi jeg elsker Dig høiere end Ord formaaer at udsige.“ Blanca blev forfærdet, og kaldte Bagten hid; men Kosseir undskydede, thi han var snarere end Hjorten, og smidigere end Slangen.“

Medens Tilhørerne yttrede deres Tilfredshed over den mauriske Prindses Frelse, traadte Obrego hen til sin Hersterinde med de Ord: „Donna Ignacia er vel buden til Bryllupsfesten, men har ikke indfundet sig.“ Damen svarte: „Vel, Obrego, lad nu Bognen holde i Beredskab, for at vi snarest muligt atter kunne tiltræde vor Reise.“ Obrego gik, og Zigeunerinden fortsatte sin Sang paa følgende Maade:

„Kosseir kunde ikke rive sig løs fra den hulde Prindsesses Nalyst. Han nærmede sig hende paany under en Kjobmands Forklædning. Prindsessen erklærede, at hun ikke trængte til hans Klenodier, og tilbød ham en Diamant til Bederlag for hans spildte Møie. Men han svarte: „Behold Din Diamant, men giv mig Dit Hjerter, thi jeg elsker Dig høiere end Ord ere istand til at udsige.“ Strax kaldte Prindsessen Bagten hid, og denne Gang var Kosseir saa bestyrret, at han ikke kunde varge sig, da Drabanterne greb ham. Han blev nu kastet i et fugtigt Fængsel, og skulde døe. Men

om Matten brød han Hængslerne op, og flyede ind imellem Bjergene."

"Kort efter anstillede Blancas Fader en stor Jagt, og Prindsessen forvildede sig i Skoven. Da greb en fremmed Mand hendes Hest i de gylde Tommer, og vilde føre den med sig. Derover forfærdedes Blanca saare, og hun bød ham alle sine Skatte, dersom han vilde lade hende være i Fred. Herpaa svarte Manden: „Behold Dine Skatte for Dig selv, og giv mig Dit Hjerter; thi jeg elsker Dig høiere, end Ord ere istand til at udsige." Da nu Blanca blegnede, blev Prindsessen ved: „Du har gjort mig fra et Lam til et Rovdyr, og jeg vil besidde Dig trods Din Gjenstridighed."

"Velan! gjentog Prindsessen listig; Du maae forjage Din Fader fra sit Rige, bekjende Dig til Christendommen, omsider lægge Alt for mine Fødder som en Slave, og vente med Taalmodighed Din Skjebnes Udfald af min Naade."

"Hvad var tilovers for den stakkels Kosseir? Han indvilligede i Prindsessens Forlangende, og efter at have forjaget sin Fader og antaget Christendommen, begav han sig barfodet i Slavedragt til Prindsessen."

"Hun modtog ham med et haanende Smil og sagde: „Din Fader være for evig bantlyst, Dit Rige min Faders Eiendom, og Du selv min Slave, fordi Du har været eenfoldig nok at troe mig istand til at elske Dig."

"Vagten greb nu den ulykkelige Kosseir, og spærrede ham ind i en Bjerghule, hvor han længe maatte opholde sig, fortvilet over sine Baneheld. Men en Nat lykkedes det ham at undslippe sine Vogters Narvaagenhed. Han flyede hen til en gammel Hedningegrav i Bjergene, som var yppig begroet af Vindranker. Han aabnede Graven, stødte Dolken i sit Bryst, vædede Rankerne med sit Blod, forbandede Druerne, og udtalte en

Swulsteformular over dem. Derpaa styrkede han sig selv ned i Graven, og døde."

"Men fra den Tid af, fortæller man, skal Druserne paa Kosseirs Grav besidde den Kraft at indgyde en glødende Kjærlighed og fortærende Lidenstabs i den Dødeliges Hjerter, som nyder dem. Og denne Kjærlighed svinder først da, naar den elskede Gjenstand dør eller den Elskende selv ender sit Liv."

Rigeunerinden sang nu, og Tilhørerne jublede et eensstemmigt Bravo. Rige Gaver bleve indsamlede i Drengens ombaarne Tamburin, og den rigeste kora fra den fremmede Dame, som strax efter rullede bort i sin Equipage.

III.

Obrego lyttede opmærksom i Fjergemakket, da den velbekjendte Klang af en Sølvfløite kaldte ham til hans Hersterinde. Han tog tvende Sølv Armstager i sine Hænder, og traadte ind med dem i Eugénias Sovestammer. Hun laae paa en Sopha, træt og mødig af den lange Reise. Det lod til, at hun var hensejnkent i dybe Betragtninger, og Obrego vilde derfor skyndsomst bortstjerne sig, da Donna Eugénia bød ham at blive. "Hvad mener Du, udbød hun: om dette Landsted?"

"Det er smukt Sennora!"

"Og dets Eierinde?"

"Endnu tusindgange smukkere."

"Den stakkels Ignacia er syg."

"Det veed jeg."

"Hun er mere farlig syg, end hun skrev mig til."

"Langt farligere."

"Du skulde helbrede hende, vilde hun bilde mig ind."

"Derfor fulgte jeg Eder fra Madrid."

"Du er en klog, erfaren Mand; men jeg frygter alligevel for, at ingen Læges Kunst er istand til at helbrede Donna Ignacia."

„J har Ret, her maa Løgernes Kunst strande.“

„Har Du betragtet Ignacia ret noie?“

„Det har jeg.“

„Hvad anseer Du for Aarsagen til hendes Lidelser?“

„Hun er forelsket.“

„Saa er det — hun elsker heftig, lidenskabelig, forfølelsesfuldt, uden Haab.“

„Element, Donna Eugenia!“

„Jeg ynker hende.“

„Saa?“

„Min Medlidenshed er bleven vakt for hende; før havde jeg Grund til at klage over hende, men da jeg saa hende, forsvandt endog den svageste Gnist af Uvillie i min Sjæl. Hvor henfaldet er ikke hendes Skjønhed, hvor ganske anderledes var hun dengang hun stjal min Brudgom fra mig, og fængslede den leersindige Mand til sin Triumphvogn. Naturen hæver Forbrydelsen, som hun begik mod sin Veninde. Forsoning er en hellig Pligt for de svage Dødelige; jeg udøvede den, jeg tilgav — — Ignacia var allerede tilfulde straffet ved sit uhyggelige Egetest.“

„Hun har gjort Eder en Tjeneste med at beholde den Mand, som vilde have bragt Eder til Fortvivlelse.“

„Hvor jublede hun ikke, da hun blev Enke! Hvor hurtig kom hun ikke til Madrid, for at række mig Haanden til Forsoning! Vi ahnede dengang ikke, at hendes leersindige Hjerter skulde straffes paa en endnu langt føleligere Maade. Idag, da jeg efter lang Graftværelse saa hende igjen, kristede hendes kummerfulde Hjerter sin Sorg for mig; hun bad mig om at staa hende bi, og jeg lovede det.“

„Men hvorledes vil J hjælpe hende?“

„Jeg stoler paa Dig. Vild, at Ignacia fortæres af den heftigste Lidenskab for Mariano, Manuelas Brudgom. Allerede i Morgen vil han drage til Valen:

cia, for at indstibe sig. Enhver Opsættelse vorder dræbende. En Elskovsdrik maae binde Marianos Hjerte til Ignacia."

"En vanskelig Opgave, i Sandhed! Hvorledes skal jeg i saa kort en Tid finde de fornødne Urter. Kun eet Middel veed jeg — paa Kasseirs Grav voxer den fortryllede Drue, som vi her kunne bruge."

"Hvorledes? Altsaa Zigeunerindens Sang var ingen Opdigtelse?"

"Ingenlunde! Men Ignacia maa selv ledsage mig did."

"Du forbauser mig. Saa nær er Ignacia sit herdeste Ønskes Opfyldelse! Næsten bliver jeg skingsg."

"Vær kun rolig! Ignacia gaaer ikke sit Held imøde; thi uoploseligt er Baandet, som Trolddommen knytter, og jeg indestaaer ikke for Følgerne."

Eugenias Ansigt opklaredes, og hun sprang op med de Ord: „Velan, Obrego, det være saaledes som Du siger. Gjør hvad denne Daare ønsker! Jeg gaaer for at forberede Ignacia. Hun vil naturligviis give sit Samtykke til Planens Udførelse. Naar vi opfylde hendes Ønsker, hvad komme da Følgerne os ved? Bliv her, til jeg kalder paa Dig."

Eugenia ilte ind til Ignacia, og Obrego indhyllede sig med et skummelt Smil i sin Kappe, og blev lyttende staaende ved Døren. Ignacia lod til ikke at ville indvillige, men Eugenia bekiempede enhver af hendes Indvendinger, og omsider traadte begge Damerne ud til Obrego, indhyllede i deres sorte Kapper. Tause fulgte Begge deres Fører, uden at nogen af Tjenerne, som havde forladt Slottet, for at bivaane Marianos Bryllupsfest, mærkede deres Vortgang. Det var en deilig, maaneklar Nat. Ignacias Øngstelse forsvandt efterhaanden i den frie Luft, hendes Bryst aandede lettere, og med raske Sjed fulgte hun den tause Fører. De

traadte nu ind i en mørk Klippekløft; det tætteste Mulum
 omgav de Vandrende; kun enkelte St. Hans-Orme,
 som laae adspredte i Græsset, kastede et ubist Etier paa
 Veien. Men snart blev Udsigten lysere, og Maanens
 Sølvskive traadte frem bag det grønne Løv. Paa en
 lille Høi stod nogle lave Buske, og over dem hvælvede
 sig en tæt Væv af Viinranker med brede Blade. Un-
 der dem hvævede sig den gamle Hedningegrav, begroet
 med Moos og Vedbende. Obrego bad Eugenia om
 at blive staaende ubevægelig, og greb Ignacias mar-
 morkolde Haand, for at føre hende hen til Graven.
 Mekanisk fulgte hun ham med vaklende Trin, og lænede
 sig op til den mosbegroede Steen, medens Obrego drog
 et Bæger ud af sin Kapse og en Dolk af Belter. Begge
 Dele lagde han paa Stenen over Graven. Derpaa
 bøjede han sig ned over den, og hviskede med hæst eens-
 formig Røst en Trylleformular gennem Rønerne. Haas-
 ret reiste sig paa hans Hoved, og sagte hviskede han til
 Ignacia: „Værket begynder, Timen er gunstig; men
 vogt Dig, Qvinde, for at bede i Din Angst. Paa
 Hedningens Grav bringer enhver Formular, som Din
 Kirke betjener sig af, Døden, thi andre Magter herske
 her end i Eders Templer.“ I det samme Dieblis ras-
 lede det i Løvet, og en Slange snoede sig hvislende
 frem med grøntfunklende Dine, en gylden Kam, og
 luerøde Ringe. Electriske Straaler bævede frem og til-
 bage paa dens Ryg, og dens Hale snoede sig snart rundt
 om Grenen, snart om Rankerne, og drog dem ned, saa
 at de sortglindsende Druer kunde naaes af Obregos
 Kniv. Under bestandige Forbandelser skjar Trolldanden
 Druerne af, og pressede deres Saft i Bægeret. Der-
 paa bød han Ignacia at lægge begge Hænderne der-
 paa, idet han med dæmpet Røst mumlede følgende
 Ord: „Ved den Forbandelse som hviler paa disse
 Stene, indvier jeg Den som smager denne Drik, til

den Qvindes evige Træl og Slave, som elsker ham, og som blander sit eget Blod i den fortryllede Drues Saft."

Han ridsede nu med Dolken Ignacias Arm, saa at en Purpurstrøm sprublede ned i Bægret og blandede sig med Druesaften. Ignacia følte neppe Smerten; det rislende Blod leetede hendes Hjerter, og Obregos Ord dulmede Stormen i hendes Bryst. Han blev imidlertid lerrid ved at blande Driften, og mumlede følgende Ord: „Den som nyder denne Saft være denne Qvindes Slave, og kun Døden løse Baandet. Ingen Bellsignelse eller Forbandelse være istand til at hæve Trolddommen, saalænge de ved Hedningegraven Forlovede have Dinene aabne, thi ikke for Intet frister man de skjulte Mørkets Magter; endog hiinsides Graven skal Den som fuldbrogt Trolddommen bøde med sin udødelige Sjæl. Men den Mand som hun elsker, være for denne Priis hendes egen, og Intet løse Baandet, som binder ham til hende, uden Døden!"

Ignacia udstødte et Skrig af Rædsel og Bæmmelse, thi Slangen viklede sig iiskold omkring hendes Arm og sliffebe begjærlig de adspredte Purpurdraaber. Obrego berørte dens Ryg med sin Dolk, og hvislende flygtede den tilbage under Løvet. Ignacias Saar blødte ikke mere, og Obrego førte den Skjælvende med hemmelighedsfuld Mine tilbage til Veninden, som modtog hende med en lang Omfavnelse. Derpaa førte han Damerne hjem, og sneg sig op paa Ibarras Slot, for at fuldende det begyndte Værk ved at fredenze Marias Bægeret.

Langt ud paa Natten forlode de fleste Gæster tilvogns og tilheft Slottet; de øvrige søgte hen til deres Bærelser. Landsbyfolkene strømmede ikke længer sammen i store Skarer udenfor Pladsen, hvor Fyrværkeriet var bleven afbrændt, og Tjenernes Sværm drev uordentlig omkring, for at skaffe Stole og Borde tilside.

Nogle af dem steg med gyldne Armstager i Hænderne op ad de bonede Trapper, ledsagende Donna Manuela til hendes Bærelser. Den stakkels Lille var gandske udmattet af Dagens Festsligheder, og gik, støttet ved sin Brudgoms og Faders Arm, langsomt op ad Trinene. Mariano vilde nu tage Afsked, men Manuela sagde: „J reiser altsaa i Morgen, kjæreste Mariano? Hvor frygtelig lang vil Tiden ikke blive mig i Eders Graværelse! Dog haaber jeg, at J endnu i morgentidlig vil see mig før J reiser.“

„Vær rolig! gjentog Mariano: Jeg skal ikke undlade at indfinde mig hos Eder før min Bortreise!“

„Godnat!“ lød det nu fra alle Sider, og Enhver forsojede sig til sit Bærelse. Mariano gik endnu nogle Gange urolig frem og tilbage i sit Sovestue, som vendte ud mod Haven. Det gjorde ham ondt at maatte forlade sin unge Brud; men da han i Morgen maatte reise, fik han ikke lang Tid tilovers til at anstille Besragtninger. Han skyndte sig med at pakke sin Badsæk og det øvrige Løi sammen, som han skulde føre med sig. En Lampe hang i Bærelset, og paa Bordet ved Siden af Sengen stod Forfriskninger. En Krystallflaske, fyldt med en mørkerød Saft, vakte hans Lyst til at drikke. Han fyldte en Sølvskaal med den purpurfarvede Drik og tømte den. En Gysen rislede gennem alle hans Aarer, som imidlertid snart opløste sig i en behagelig Varme. Endnu var der noget tilbage i Glasken; ogsaa denne Levning tømte han, og faldt strax i saa dyb en Søvn, at han ikke bemærkede, hvorlunde Glasken gled ud af hans Haand, og klirrende sprang itu mod Marmorgulvets Fliser.

IV.

Marianos Tjener vaagnede saasnart det gryede ad Dag, og begav sig ned i Stalden for at see til Her

stene. Da blev han med Forundring vaer, at hans Herre stod fuldkommen paaflædt i Vinduet. „Jose! raabte Denne levende: Skynd Dig, sadl Hestene, vi vilte endnu i denne Time bort!“

Jose rystede betænkelig med Hovedet og gjentog: „Men, Herre, det er dog altfor tidligt, og Alle sove i Huset.“

„Hvad kommer det mig ved, hvad behøver Du at bryde Dig derom?“ svarte Mariano utaalmødig, og fæstede et saa sælsomt Blik paa Jose, at Denne ikke anskaae det for raadeligt at tøve længer med at opfylde sin Herres Befaling. Mariano blev eensom staaende ved Vinduet, og gned sin hede Pande med de Ord: „Forunderligt! Hvor ubearbejdet, at jeg igaar kunde finde mig i at træde som Brudgom for Alsteret! Hvor paa-trængende, hvor utaalelig er jeg bleven behandlet. Alle Hellige staae mig bi i denne min uforklarlige Forblindelse! Hvad har Du gjort, Mariano? Hvor rædsom er ikke Opvaagnelsen af denne lange Drøm — men jeg vil bort, bort herfra; den frie Luft vil styrke mig!“

Han saa Jose vendende tilbage langt borte, og iilde utaalmødig Ejeren imøde, fuldkommen færdig til at reise. Den gabende Staldkarl, som førte Joses og Marianos Heste ved Haanden, betragtede den Sidste med et forundret Blik, da han kastede en Kvadrupel i hans Hue med de Ord: Hils Din Herre fra mig, at jeg ønsker han maa leve i tusinde Aar og ikke glemme mig, Skøndt han aldrig faaer mig mere at see.“ Derpaa svang han sig paa Hesten, trykte Sporerne i dens Side, og jog afsted, uden at see sig tilbage, uden at vinke med Forklædet til Vinduerne, bag hvis Forhæng hans Brud slumrede. Jose kunde neppe følge ham. Pludseligt dreiede Mariano til Høire fra Landeveien; Jose foer efter ham og greb Hesten i Tømmerne. „Holdt, Sennor! Streg han: Hvad er dog det I har for? Kan I

ikke mere styre den gale Murad? Vend om, kjære Herre! Hvad vil J paa Donna Ignacias Landgaard? Saabidt jeg veed, staaer J ikke i den bedste Forstaaelse med denne Dame. Vil J maaskee nu forsones Eder med hende, fordi J skal tiltræde den lange Soreise?"

"Ingen Spot! skreg Mariano: Forsones mig, siger Du? Med Donna Ignacia! Naar jeg rigtig tænker mig om, da er jeg ikke mere vred paa hende. Jeg har gjort hende Uret. Hun har vel altid meent det ærligt med mig. Jeg var en forblindet Daare, da jeg vendte hende Ryggen."

"Sælsomt! sagde Jose: J troer, hun meente det ærligt med Eder, da hun søgte at lokke Eder i sine Garn. Denne umættelige Donna er jo en Rædsel for alle gifte Koner i Omegnen. Vilde hun ikke forstyrre Eders Kjærlighed? Gav hun ikke paa Ibarras Slot Forargelse ved de Diekast, hvormed hun søgte at drage Eder til sig, ved de Smigrerier, som hun overøste Eder med? Var J ikke selv saa opbragt, at J ikke værdigede hende et Svar? Brændte J ikke hendes sømme Breve, som den koblende Ponce bragte Eder? Sandelig, Donna Manuela vilde have sørget sig tildøde, dersom hun havde vidst alt dette."

"Manuela er et Barn, et umodent Barn! gjentog Mariano mørk: Jeg er for silde kommen til Sandhedens Erkjendelse; Alt er nu fordærvet. I min krasigste Ungdoms Blomster seer jeg mig fængslet til et Barn, under en egennyttig gammel Mands Formynderskab, efter hvis Vilkaarlighed jeg gandske skal rette mig. Hvo er mig Borgen for, at jeg ikke finder en visnet Blomst ved min Tilbagekomst, hvor jeg ventede at finde en Rosenknap? Kan Faderens Rigdom opveie dette? Al, for Haabet om bedrageriske Skatte har jeg kastet den sande Kjærligheds Perler bort. Hiint Landsted!... See, hvor det vinker os til sig fra Høien... Er det

ikke skjønnere end Kræmmeren Ibarras Slot? Er Ignacia ikke tusinde Gange yndigere end Manuela? Ut, Jose! Jeg er den Ulykkeligste blandt alle Ulykkelige; mit Hjerter er sonderrevet, fjernet fra de Mennesker, som hildede mig i deres Garn, og ved en uforklarlig Magt drager hen til Landstedet hist paa Høien, hvor jeg ene finder min Kjærligheds rette Hjem, hvor mit Livs Kilde ene rinder! I Sandhed, Jose, drag ikke Din Haand bort fra Hestens Tømme; jeg kunde være istand til at gjennembyrde alle Sfranker, som modsætte sig min Fjendskab. Hurtig fremad! Lad os spore Hestene, for at jeg kan undflye mine egne Tanker og Begjæringer."

Den trofaste Ledsager blev rystet af en hemmelig Gysen, da han hørte sin Herre tale saa forvirret; og han begyndte at frygte for Marianos Forstand. Han taug imidlertid, da hans Herre ikke syntes at have Lust til nogen videre Samtale, og saaledes naaede Begge Valencia.

V.

Ignacias bløde Leie havde ligesom været bedækket med Tørne, og i urolig Forbentning oppebød hun den Time, da de onde Magter vilde kaste hendes Fjendskabs Gjenstand i hendes Arme. Men Tiden gik hen, og Mariano kom ikke. Hun raste og klagede; Eugenia søgte at trøste hende, og bebreidede Obrego Trolddommens Uvirkosomhed. Mørk svarte han: „Jeg vil være evig fordømt, om jeg nogensinde giver efter for Qvindernes Tryglen. Deres fordærvede Blod ligner et sydende Hav, som ikke kan oppebie Diebliffet, da det opsluger sit Offer. Troer I, at der hører kun saamegen Tid, som en toileløs Hyrdetime medtager, til at drage et Menneske; hjerte bort fra sine tidligere Tilboieligheder? O, saa lad hellere Trolddommens Hemmeligheder hvile i deres Slør, og send Eders Koblere ud i Landet, for at til-

fredsfulde Eders Begjærligheder. Af mig maa I ikke vente nogen Bestræbelse mere for Eders Fordeel."

Eugenia søgte at træde den Opbragte med Stolthed imøde, og truede ham med den geistlige og verdslige Magts Arm. Obrego svarte med et haanende Smil: „Gaa kun hen, Sennora, og tving mig til at fremlægge en Liste paa de Heltebedrifter, som I har sat i Værk. Den vilde bringe Eder bitre Frugter. I veed, hvad der binder mig til Eder, sønderriv ikke det skjøre Baaud!"

Eugenia bleggede, og Obrego blev ved: „Lad ikke min Kunst; den er ubedragelig. Mariano har tomt den for ham beredte Drik, jeg saae det med mine egne Øine. Han maa give efter for Trolldommen endnu før Maanen atter staaer paa Himlen." Med disse Ord gik han ud af Døren. I dette Dieblis hørte man Larm ude i Gaarden; Pidskeknald og Hovslag lød gjennem Kolonnaderne, og Springvanders pladskende Fald blev dæmpet ved mange Stemmers Raaben. En blussende Rødme foer over I g n a c i a s blege Kind. „Mariano!" sukkede hun. Men bittert skulde hendes Haab blive skuffet, thi en Tjener traadte ind og meldte I g n a c i a s Brødre. Begge Herrerne nærmede sig allerede i Korridoren, og Don Barrabás, den Ældste, hilste skjodesløst, vuggende sin venstre Haand paa det tunge Kaardefæste, medens den høire legede med hans krusede Knebelbart. Den yngre Broder, Don Melchior, Prior af Kartheuserordenen, en velbemavet Mand med røde glindsende Kinder, tog let til Rappen paa sit Hoved, og bød sin Søster Haanden til Kys. „Det glæder mig, begyndte Prioren: at see Eder saa vel. Rygtet, ikke Eders Breve, thi I skriver os aldrig til, meldte Eder syg. Dog har I ikke mistet noget af Eders Skjønhed, og den fine Blegghed paa Eders Kind klæder Eder fortræffeligt. Enkestanden er fordeeltig for Eders

Skjønhed; Eders Gemals Grav indslutter ikke alle Eders Glæder. Man fortæller meget om Eder, dog ikke, at I er bleven Rønne. Nu, jeg vil ikke gøre videre Om: svøb, eller spænde Eders Nysgjerrighed mere paa Pines bænten. Kongen, vor Herre, har seet Eders Billed, han længes efter at see i Virkeligheden hvad der henrykte ham i den svage Ufbildning, og sendte os hid, for at omplante Spaniens skønneste Blomst i hans Have."

Ignacia reiste sig med synlig Uvillie: „Hvorledes? udbød hun: Kongen, den toilesløse Belystning, hvis Liv kun er en Række af Elfskøbsventyr, for hvilke min Kind rødmer; den blege, udmarvede Mand kaster sit Die paa mig? Og mine Brødre lade sig bruge som Koblere?"

Don B a r r a b a s gjentog med rynket Pande: „I er en god Skuespillerinde, Donna Ignacia! Hvad har I ikke gjort, som er tigange værre end det vi forlange af Eder?"

„Nei! freg Donna Ignacia: Jeg indvilliger ingensinde i Eders skjændige Forlangende, jeg vil ikke bort herfra i den kronede Synders udtærede Arme!"

„Modstand er forgjæves! afbrød Prioeren hende: Muulæsterne staae færdige; giv efter for vor Willie, thi nu er det forsilde at ville unddrage Eder Kongens Bud."

Ignacia søgte fortoivlet efter Stiletten, som hun pleiede at bære hos sig. Hun fandt den ikke, og hendes Klageskrig opfyldte Bærelserne; da tog Don B a r r a b a s hende med en opbragt Mine ved Haanden og sagde: „Vi veed vel, hvem det er, som holder Eder her tilbage. Eugenia, den Skjændige, befinder sig her. Hun og hendes fordømte Ejener, som for længe siden vilde have været brændt, dersom han ikke havde helbredet Kardinalens Gigt, opflammer Eders forbryderiske Lidenskab. Men lad hende ikke vove at vise sig for os, den Egtestabsbryderiske og Giftblanderiske.

For hendes Dine vilde vi gjøre, hvad vi have Ret til, og hvad vort ubrødelige Forsæt har beslutter. Ingen Lyd mere, ingen Modstand! Du er dødsens, dersom Du ikke følger os paa Stedet." Med disse Ord trak han den Fortviølede ud ad Døren, kastede et Slør over hendes Ansigt, og løstede hende op i Bærestolen, som stod i Beredskab udenfor. Forgjæves streg Ignacia paa Eugenia og Obreg'o. Ingen af dem viste sig, og hun maatte give efter for sine tyranniske Brødre, uden at have Kraft til at gjøre Modstand eller Leilighed til at undsige.

VI.

Da Alstenen brød frem lignede Ignacia's Landssted en forladt Bolig. Kun i Kastellanens Vinduer brændte endnu Lys, og Portene vare allerede lukkede i Laas. Da hørte man paa eengang heftige Slag paa den yderste Port, saa at Kastellanen forfærdet sprang op af sin Stol. Endelig samlede han sin Fatning, og lukkede Vinduet op med de Ord: „Hvem der?" — „Luk op, luk op, i Djevlelsens Skind og Been! løb Svaret: Jeg maa ind uden Forhaling."

„Drømmer jeg! gjentog Kastellanen: Eller er det Don Mariano, der er udenfor?"

„Ja vist er det mig! Luk op, Ponce!" svarte Stemmen udenfor Porten.

„Ponce sprang ud og stød Slaaen bort; Mariano traadte ham bleg som et Ligg imøde, og gjorde Mine til at ile forbi uden Hilsen. Ponce holdt ham tilbage og sagde skjælvende: „Herre Gud! Sennor, stands dog Eder's Heflighed! Jeg formoder, at Don Ibarras Tale har ophidset Eder til at komme hid, for at straffe Donna Ignacia. Men Herre, vi ere tilforladelig uskyldige i den fordomte Snak, og Himlen veed, at Donna Ignacia er det ligesaa."

Mariano stirrede vildt paa den Talende og gjentog: „Hvad er dette for en taabelig Snak? Er Du bleven gal, Ponce? Hvad er det Du taler om Jbarrá, om Eders Ufskyldighed. Jeg begriber ikke et eneste Ord deraf; men før mig nu til Jgnacia; jeg maae siebliffelig tale med hende.“

Ponce gjentog ængstelig: „Jeg veed ikke hvad J vil, eller hvorfra J kommer. Men vift er det, at Don Jbarrá var her for en Time siden, at Eders Tjener Jose havde ført ham hid, at der vare Ebirrer med, som søgte Eder, og at de forsikrede, at Donna Jgnacia havde forhevet Eder og holdt Eder fangen. Men nu kan J selv bevidne, at det ikke forholder sig saa. Jeg beder Eder blot om at staae os; jeg vil døe paa, at Ingen her i Huset har opspundet dette Eventyr.“

Disse Ord vare saalangt fra at berolige Ridderen, at de meget mere frembragte en aldeles modsat Virkning. Forbitret trak han sin Kaarde, slyngede Ponce nogle Skridt fra sig og skreg: „Hvad kommer Don Jbarrá, den underlige gamle Mand, mig ved? Jeg vil intet have at gjøre med ham. Gaae foran, elendige Karl, og før mig til Din Herskerinde, for at mit hede Bryst kan lindres, for at min Længsel kan tilfredsstilles.“

„O, Jesus, vil J myrde hende? gjentog Ponce skjælvende: Vil J udøse mit uskyldige Blod? Jeg beder Eder ved alle Helgene, at lade disse Mordtanker fare, thi Donna Jgnacia er ikke her!“

Et Tordenslag syntes at lamme Marianos Kraft; han lod Kaarden synke, vred sine Hænder fortvilet og flagede: „O Du usalige Menneſte, hvorfor lyver Du for mig, hvorfor dølger Du Klenodiet for mine Blik? Jgnacia, miskjendte, inderligtelskede Jgnacia, trænger min Stemme ikke hen til Dit

Dre? Jeg er Din, Din til Døden! Jeg kommer for at befjende min Uret med hede Taarer; og nu vil man ved skjændig Opdigtelse vise mig bort fra Din Dørtærskel!"

Ponce lukkede nu Døren op, som førte ind til Ignacia's Kloset, og lod den fortvivlede Mariano med egne Dine overbevise sig om, at Damen var forsvunden. Mariano sank bedøvet paa Knæ ved hendes Leie. Endelig greb han Ponce med en truende Gebærde i Brystet og skreg: „Elendige, siig mig sieblikkelig, hvorhen Ignacia er reist, eller Du er dødsfæls!"

„Til Madrid! gjentog Ponce forfærdet: Hendes Brødre have med Magt ført hende did."

„Uffted! skreg Mariano: Skaf mig en Hest, eller jeg myrder Dig!"

„Velan! svarte Ponce: J skal faae en af de andalusiske Hingster i Stalden, som overgaaer Vinden i Hurtighed. Rid da i Guds Navn, og mine hjertesligste Ønsker skulle ledsage Eder."

Stormende fløi Mariano ned ad Trappen, saa at Ponce neppe kunde følge ham. I skyndsom Hast blev Gangeren sadlet, og den vilde Rytter foer i lynende Galop ud af Porten.

VII.

Han jog hen ad Landeveien til Madrid. Skyerne havde fordeelt sig, og Maanen skinnede klart blandt de funklende Stjerner. I Marianos Bryst sydede et Hav af Længsel og utilfredsstillet glødende Altraa. Hingstens Vildhed stemte fortræffelig til hans oprørte Sindsstemning. Da blev han pludselig paa høire Haand Ibarras hvide Slotsbygning vaer, og med et kraftigt Tryk af Sporen tvang han Hingsten til at dreie bort fra

Landsveien. Han satte nu over en bred Grav, og jog afsted over Markerne, ligesom forfulgt af en ond Aand, thi Synet af J b a r r a s Slot havde med forstyrrende Magt virket ind paa hans Ejel. Pludselig standsede Hingsten, veeget stillende tilbage og knyste. „Hvad gaaer der af Dig, muntre Svend? spurgte Mariano fuld af ængstelig Uro: Saarede Du Dine Næseboer paa en tornet Aløe? Ligger en Hæx her i Veien, eller er der skeet et Mord paa dette Sted?“ En sagte Jamren lod som Gjensvar paa hans barske Spørgsmaal, og en Fremme fra Jorden stannede følgende Ord: „Barmhertighed, ædle Kavaller! Lad ikke Eders Hest træde mig sønder. Her ligger et elendigt Menneſte, som venter paa sin sidste Time. Lad mig døe i Fred!“

Skjøndt Mariano utaalmodig higede efter at komme afsted, talte dog Medlidenhedens Røst for høit i hans Ejel til at han skulde ride videre. Han steg ned af Hesten, og fandt en Mand, som laae henstrakt paa Veien, og neppe var istand til at reise sig op. „Hvo har tilredt Dig saaledes?“ spurgte Mariano.

„Erke:Engelen fra Salamanca!“ lod Svaret. Mariano troede, at den Saarede havde mistet Forstand; men løftede ham ikke destomindre op paa Hesten, og naaede snart et Bærshuus, hvor han lod ham lægge paa noget Straa, for at komme til sig selv igjen. Da han vedblev sin Forsikring om, at Erkeengelen fra Salamanca havde tilredt ham saaledes, spurgte Mariano Bærshuusholderen om, hvad denne Snak havde at betyde. Han fik til Svar: at Erkeengelen fra Salamanca var den frygteligste Røver, som nogensinde havde huseret der i Eggen. At man fortalte om ham, at han hver Dag spiste et Par Børn til Frokost, og ikke lagde sig ned nogen Aften uden at have begaaet i det mindste ti Mord. Da nu den Syge var bleven lagt paa et bedre Sæde, og Folkene i Bærshuset betragtede

ham noiere ved Lampeflinnet, bleve de høilig forfærdet over den Saaredes frygtelige Udseende; ogsaa Mariano bævede tilbage, rystet af en hemmelig Gysen, da han bemærkede, hvorlunde den Syge fæstede sine slive Blik paa ham, lig tvende i Blod dyppe Landser. En forunderlig Bølelse, blandet af Angst, Abnelse og Medlidenhed, greb Ridderens Hjerte. Det forekom ham, som om dette Menneske, der ibrigt var ham aldeles ubekjendt, dog var forbunden med ham ved et eller andet skjebnesvangert Baand. Det syntes ham, som om han havde en hellig Nær til at vredes paa den Elendige, til at tilintetgjøre ham, og desuagtet hvilst det som en ubøielig Forpligtelse paa hans Sjæl, at skaaene dette ham forhadte Liv. Paa samme Tid begyndte Længselen i hans Sjæl atter at røre sine Fingre. „Ignacia!“ lod det gjennem hans hele Væsen, ligesom Vindens Susen gjennem Voldsharpens Streng, og han vendte sig om, for at undskyde, da den Saarede med hult Røst sagde følgende Ord til ham: „Jeg kjender Eder, Don Mariano! Jeg takker Eder kun nodig for min Redning; men Stjernerne vilde det saaledes.“

„Jugen Tak! Men sig mig, hvem Du er?“

„En Haandsfuld Støv, dersom Døden vinder Seier over Livet; men dersom Livet ikke ligger under, da vil jeg selv fortvivle under Byrden af Eders Belgjerning.“

„Du taler i Goader.“

„Gid I ingensinde maatte løse dem! Den grusomme Erke-Engel af Salamanca skulde for nogle Dage siden have dræbt mig, og I havde været lykkelig. Stakfels Mariano! I er ikke mere Eders egen Herre; jeg vilde ellers bønfalde Eder om Tilgivelse.“

„Du taler i Feber, frygtelige Menneske. Lad mig reise; min Skjebne kalder mig bort.“

„Ignacia er Eders Skjebnes Beherskerinde. Hun venter Eder i Madrid. Gid Himlen maatte lede Me

til det Bedste; men J er tabt, dersom ikke en Engel fra Himlen stiger ned, for at frelse Eder."

J heftig Bevægelse skreg *M a r i a n o*: „Ja, jeg er fortabt, dersom *J g n a c i a* ikke er denne Engel. Bort, afsted herfra! Hvor er min Hest? Jeg maae herfra til Madrid. Tilgiv mig, Inderligtstæde, at jeg har tøvet saalænge!"

Med disse Ord stormede han ud af Huset og besteg den utaalmodig skrabende Hingst. „Tag Eder i Agt, Sennor, for Erkeengelen af Salamanca og hans Svende!" skreg Bærtskuusfolkene efter ham; men allerede var Rytteren langt borte, ubekymret om Røvere, kun tøvsende efter Opfyldelsen af sine hedeste Ønsker.

VIII.

En lummer Hede hvilede over Egnen. Landeveien med sine uendelige Stovstyer lignede en lybist Ørk. Den var ogsaa næsten ligesaa blottet for Menneſker. Alle skyndte sig bort, for at unddrage sig den brændende Sols lodrette Straaler. Men ofte er Egensindighed og Nødvendighed mere tyrannisk end Klima og Sædvane. Don *B a r n a b a s* og *M e l c h i o r* havde fremskyndet Reisen, saa meget som muligt, og vovede ikke at fortsætte den om Natten, da man rundt om havde hørt om Erke-Engelen af Salamancas Grusomhed og Vold. Don *B a r n a b a s* anførte Toget, ridende paa en stolt Hingst, og efter ham fulgte Prioren tilligemed de Dyrige. Man red just op ad en temmelig steil Banke; Greven og Prioren havde bundet et anseeligt Forspring; Laquaierne drak en Slurk af deres Glasfer; da pludselig en Rytter kom ansættende i lynende Galop henad Veien. Dampende og suysende standsede hans Hingst ved Donna *J g n a c i a*s Bærestol, og *M a r i a n o*s Stemme hørtes af de forbausede Tjenere at udstøde følgende Ord: „Lovet og priset være Gud og alle Hellige,

at jeg omsider har naaet mit Maal!" *I g n a c i a* foer op af sin halve Slummer, skød Forhænger til Side, og et dødblegt, velbekjendt Ansigt stirrede hende imøde. „*Don M a r i a n o!*“ sukkede hun, overvældet af glad Overraskelse. Tjeneren *S e b a s t i a n*, som med Forundring havde været Vidne til denne Sammenkomst, stirrede med aaben Mund paa Begge, uden at kunne begribe hvad der foregik. Men hans Forundring tiltog endnu mere, da *M a r i a n o* i heftig Bevægelse sagde følgende Ord til sin Hest: „Hav Tak, ædle Dyr! Du har baaret mig til mine Dnkers Maal, og skal nu være fri, uden nogensinde mere at føle Sporen!“ Med disse Ord sprang han af Hesten, gav den et Slag med sin Ridepidst, saa at den foer afsted mellem Støbstyrerne, og skreg mod *S e b a s t i a n*! „Stiig ned, elendige Karl, og lad Dig ophænge i den nærmeste Galge, men lad mig indtage Din Plads.“

Sebastian svarte i en fræk Tone, at han ikke veeg af Pletten; men neppe var Ordet over hans Læber, før han allerede følte sig kastet af sit Muulæsel, og *M a r i a n o* sad i hans Sted, uden at bryde sig det mindste om hans Skrig. Imidlertid kom *Don B a r n a b a s* anføttende i fuld Jiltspring og spurgte med barsk Stemme, hvad Alt dette skulde betyde. *Donna I g n a c i a* stammede nogle usammenhængende Ord om *M a r i a n o*s heftige Kjærlighed, o. s. v. *M a r i a n o* trak, opbragt over *B a r n a b a s* hidlige Tiltale, en Pistol ud af Hylsteret, og blottede sin Kaarde, idet han skreg ind i Børrestolen til *Ignacia*: „Vær ikke bange, herligste blandt Kvinder! J er mit Paradis, foran hvilket jeg staaer som Erkeengelen med det flammende Sværd, og som jeg vil forsvare, selv om alle disse Skurke skulde bide i Græsset.“

Neppe havde han udtalt disse Ord, før Tjenerne bestrykede vege tilbage. „Hører I det! sagde *S e b a*:

fti a n hemmelig til Barnabas: Det er, saasandt jeg lever, Erke Engelen fra Salamanca! Vi ere dødsens, der som der frummes et Haar paa hans Hoved. Hans Staldbrødre kunne ikke være langt borte; Overilelse vil fordærpe hele Sagen. Jeg raader Eder derfor til at gaae laasommere tilværks."

„Vel! gjentog Prioren: Smiger har allerede afvæbnet saa mangen Tiger, og da det vilde Menneske nu engang er bleven forelsket i vor Søster, saa vil jeg vædde to mod en, at Høflighed nok skal gjøre ham tammere. Gib Agt, kjære Brødre, og vi skulle gjøre os udødelige i Spaniens Narbøger, som dem, der have overleveret den berygtede Erke Engel af Salamanca i Retgens Hænder."

IX.

Under al denne Snak havde Toget bevæget sig frem ad Veien, og Karavanen holdt nu udenfor Kroen, hvor der var tilstrækkelige Forraad, saavel for Mennesker som for Dyr. Mariano sad henrykt ved Ignacias Side og tabte sig i de sømmeleste Forsikringer om sin Kjærlighed; Don Barnabas tilligemed Følget steg ned af Hestene og trak dem ind i Stalden. Ignacia bemærkede heel vel, at en eller anden Svig lurede bag hendes Brødres forstillede Venlighed, og sparte intet Bink, for at underrette den Elskede om de Farer, som truede ham. Forgjæves! Mariano hørte intet; han var ligesom beruset af sin Lykke; saae og hørte intet uden Ignacia, men syntes aldeles utilgjængelig for enhver Tanke, som ikke stod i Forbindelse med hans Kjærligheds Gjenstand. Prioren vægede imidlertid ikke fra de Elskendes Side, bevogtede med mistænkelige Blik enhver af deres Bevægelser, og Sebastian tilligemed de øvrige Tjenere holdt sig beredte til at udføre enhver af hans Befalinger. Don Barnabas havde i al Stilhed la-

det Dommeren fra Landsbyen komme til sig, og betroet ham hvilken anseelig Fangst han endnu denne Aften kunde gjøre, og hvorledes det kun kom an paa en rask Handlemaade, for med eet Slag at befrie Kongeriget fra den Gæbe, som hudslettede det: den berygtede Erkesengel af Salamanca. Dommeren, skjøndt besværet over det frygtelige Navn, lovede, fuld af Iver og Eftergivenhed, at gjøre alt muligt til denne Hensigts Opnaaelse. Man kom snart overeens om Maaden, hvorpaa hele Expeditionen skulde iværksættes, og Dommeren bortsejrnede sig, for at træffe de nødvendige Forholdsregler. Barnabas vendte med opklaret Afsyn tilbage til sin Søster, hvem han fandt i en ivrig Samtale med Mariano; Barten fulgte ham, og indbød Selstabet til et tarveligt Maaltid. Don Barnabas søgte at gjøre sin farlige Gæst saa tryk som muligt. Ignacia var sonderreven af tusinde modstridende Følelser; hun ahnede hvad der vilde skee, bebreidede sig selv, at have givet den Skyldfrie til Priis for Ulykken; men hvad der meest piinte hende var den Uenighed, som var opstaaet mellem hendes tidligere Tilhøielighed og hendes nuværende Sindsstemning. Hun søgte intet mere til den Lidenkab, som endnu for kort Tid siden havde gjort hende saa salig: ved Haabet om at see den Elskede for sine Fødder. Mariano havde ophørt med at være elskværdig i hendes Øine; han var endog bleven hende frygtelig. Den unge Mand's Træk havde ikke mere den Ynde, som forhen tryllede hende; spændte og fortrukne af den rasende Lidenkab, havde de intet Tillokkende mere for hende, og at hun nu taalte Mariano's glødende Forsikringer om hans Kjærlighed, var kun en Folge af Medlidenhed, af Anger over hendes Forbrudelse, af Trods mod hendes Brødres Villie, men især af Angst for Mariano's Raseri, dersom hun ikke laante hans Tale et villigt Øre.

Lækkre Gjaener og Dabler vare satte paa Bordet; den ildfulde Alcantevlin skummede i Bægrene, og Don Barnabas rejste sig op fra sin Stol, for at drikke paa Marianos Velgaaende, da pludselig Kloffen i Landsbytaarnet begyndte at ringe. Forundrede saae Alle paa hinanden, da Døren gik op, og Dommeren, i Spidsen af en Mængde væbnede Folk, trængte ind i Bærelset. Sebastian, som længe havde staaet paa Luur, rev i dette Dieblis Raarden fra den sorgløse Mariano. „Overgiv Dig, Du Menneskehedens Rædsel!“ sagde Alkaden gravitetisk og berørte Mariano med sin Stav. Ignacia sprang med et Skrig op fra sit Sæde. „Ikke af Stedet, Røverbrud!“ brølte Don Barnabas, og fastede hende i Priorens Arme, medens Mariano, omringet fra alle Sider, blev revet til Jorden, bunden og kneblet. Hans Raseri kjendte ingen Grændser, og hans rullende Dine speidede efter Ignacia, som ikke var istand til at staae ham bi.

„Kongens Soldater!“ skreg man udenfor, og en Trop bevæbnede Sikkerhedsmilitser, stormede, bandende og flirrende med Karabinerne, ind i Stuen. Alkaden, inderlig fornøiet over denne Forstærkning, tøvede ikke med at overgive det værgeløse Bytte i Anførerens Hænder. „Sandelig, Kammerater! udbrød han fornøiet og klappede i Hænderne: Denne Fangst er tusinde Realer værd. I maa nu blot see til at holde fast paa Karlén, for at han ikke skal undslippe.“

„Vær uden Frygt! gjentog Underofficeren for Soldaterne: Hvem vi engaang saae Ginge i, lade vi aldrig slippe. Eders Nærværelse her vilde imidlertid nu ikke være længer raadelig; Erke-Engelens Svende ville snart erfare hans Naagribelse, og komme hid. Deres Hævn vil true Landsbyen; vær derfor agtsom paa Alt hvad der mulig vil skee, og holder Eders Folk under Vaaben. Og saa den ædle Greve vilde jeg anbefale den

største Jil, for at komme bort før Bandens Ankomst. Paa den næste Station er en Afdeling af vore Folk opstillede, som med Sikkerhed vil befordre ham videre."

Disse Formaninger faldt i god Jord; Don Barnabas drog hurtig bort med Ignacia og det øvrige Følge; og efter et kort Ophold, brød ligeledes Soldaterne op, førende den uinkværdige Mariano med sig, haanlig bunden ved Halsen af et Muulæsel.

X.

Det var allerede mørkt, da Soldaterne, som hidtil tause havde redet frem, gjorde Holdt i en Huulvei og tændte deres Cigarrer. Underofficeren udbød nu i følgende Ord, pegende paa Mariano, som af Mached neppe kunde staae paa sine Been: „Hvad skulle vi nu foretage os med denne Skurk? At spille denne Comedie længer, er meget overflødig; den vil allerede have baaret os rigelige Frugter. Capitano har en rask Hest; Svendene lure ved Veien, og uden al Tvivl er saavel Greben som Munkens nu udplyndret indtil Skjorten. Hvad nytter det os, at slæbe denne elendige Karl længer med os? Jeg holder for, det er bedst, at vi hænge ham op i det første det bedste Træ; et retfærdigt Endeligt for den dumdriftige Svend, som vovede at udgive sig for vor tappre Hovedsmand."

„Bravo! freg En af de Andre: Men lad os først høre hans Skriftemaal, og derfor tage Knebelen ud af hans Mund; thi det er tydeligt, at han kun er en Fugler i vort Haandværk, som har vovet at stjæle Erkes Engelens frygtelige Navn."

Alle gave den Talende deres Bisald, da Hovedsmanden, indhyllet i en mørk Kappe, kom gaaende med en stor Hund ved Siden. „Hvor er den Elendige, freg han: som har vovet at misbruge mit Navn?"

„Her!“ svarte Underofficeren, og skjed Mariano frem. Hovedsmanden betragtede ham opmærksom, og udbrod omsider forbauset: „Jeg vil aldrig være ærlig, dersom det ikke er Mariano Megato. Jeg seer rigtignok noget forstyrret ud, dog sad vi længe paa een Bænk i Skolen, og jeg har hjulpet mig saa mangen en Gang ved Cerenader og Ivekampe, at jeg maatte have mistet min Hukommelse, dersom jeg ikke kunde gjenkjende min gamle Skolekammerat i Eder.“

Mariano, som hidtil havde holdt sit Die fæstet paa Jorden, henhunken i mørk Grublen, betragtede Roboren nøiere og mumlede: „J er Felipe! Undskyld, at Gjensynet ikke volder mig syndelig Glæde.“ — „Det troer jeg gjerne! sagde Erkeengelen smilende: Jer falsden mig ind i Haandværket, og har antaget mit Navn! Ei, ei, alvorlige Mariano, hvorledes er jeg kommen paa saadanne gale Veie?“

„Jeg bryder mig ikke om Eders Bæv! svarte Mariano hidsig: Men beder Eder for alle Helgenes Skyld, at lade mig fare, og ved vort Ungdomsvennskab besværges jeg Eder, at hjælpe mig til Madrid, ved at overlade mig en af Hestene.“

„Er i reent besat! gjentog ErkeEngelen: Vil jeg til Madrid i den Tilstand, som jeg nu befinder Eder. Jeg kan jo neppe staae paa Eders Been; jeg vilde være en Skurk, dersom jeg lod Eder slippe i denne Forsætning. Men, her er min Haand paa, at jeg skal sørge for Eders Reise til Madrid. Men følg mig nu og udhvil Eders modige Lemmer!“

XI.

Den følgende Morgen erkundigede Felipe sig om de Udplyndredes Skiebne. Greven var undsluppen, da en Trop kongelige Soldater var kommen dem imøde paa Veien, saa at Røverne havde maattet vende om igjen.

Erkeengelen var ilde tilmode over den mislykkede Fangst; imidlertid sørgede han for at *Mariano* fik en Fører, som skulde bringe ham paa Veien til Madrid, hvor han lovede at ville skaffe ham videre Befordring. Det skumrede allerede, da Begge med ilksomme Fj d skyndte sig bort. Gjennem adskillige Huulveje førte Ridderen *Mariano* hen til en gammel Slotsruin, hvor Erkeengels Forposter vare udstillede. Anføreren for disse lod *Mariano* vide, at han snart skulde blive befordret videre tilbogs, og ledsagede ham selv et Stykke hen ad Veien. Omtrent tusinde Skridt borte fra Ruinen, traf de paa en lukket Vogn, som holdt paa en Korsvei, omringet af ErkeEngels Drabanter. Røveren aabnede Døren, modtog en Sum Penge, som han rakte til sine Medforbundne, og gav derpaa Ridderen et Vink. „Stig ind, Sennor! Herren i Vognen indvilliger i at optage Eder. Reis i Guds Navn! I Morgen tidlig er I i Madrid. Sid I maa naae Staden uden videre Hindringer!“

Mariano steg ind i Vognen; Døren blev laaset efter ham, og de forspændte Muulæser travede lystig hen ad Veien. „Gud være lovet! Dette have vi nu overstaaet!“ sagde en dyb Basstemme i Baggrunden af den rummelige Vogn, og en qvindelig Røst gjentog: „Lovet og prisat være den hellige Guds Moder!“ *Mariano*s Hjerte bankede voldsomt; han havde gjenkjendt *Jbarras* og *Mannuela* i de Reisende. En navnløs Angst rystede ham med Feberkulde; han udkastede tusinde Planer til at undflye, og vovede ikke at gjengjelde *Jbarras* Tiltale med eet eneste Ord, af Frygt for at blive røbet. Endelig holdt Vognen stille; en Haand udenfra aabnede Døren, og *Mariano* benyttede dette Dieblæk til at springe ud. Men en kraftig Arm greb ham udenfor; det var den trofaste *Jose*, som ikke blev lidet forbauset ved at gjenkjende sin Herre. De klare Taarer sprøjtede ned over den trofaste Evends

Rinder, og Mariano var i dette Dieblif ligesom forvandet til en Marmorstøtte af Overraskelse over det uventede Nøde. Han følte sig uden Kraft til at kunne rive sig ud af den trofaste Jose's Arme, og snart slyngede ogsaa Manuela's bløde Arm sig om hans Hals. Gjensynets Dieblif var rystende, og flygtig dæmrede i Mariano's Sjæl Erindringen om den skønne Fortid. Men atter veeg den for Troldommens larmende Kraft, og drømmende, som et villieløst Barn, lod han sig igjen bringe tilbage i Bognen. „O, kjære Mariano! udbrod Manuela med foldede Hænder: Stig dog, at Gjensynet af os glæder Eder en Smule!”

„Som I vil, Sennora! — — — Upaatviolelig — — — Som I befaler, gode Manuela!” gjentog Mariano udspreedt.

Jbarra gav sin Datter et Vink, og sagde med rolig Stemme: „Ja, kjære Svigersøn! I har været syg. Nægt det ikke, Mariano! Eders pludselige Bortreise til Valencia; Eders Tale til Jose; den Angst, som greb Eder i Valencia, Eders pludselige Forsvinden fra denne Stad. Alt dette var vistnok ikke andet end Følger af Eders feberagtige Tilstand, som den brændende Sirokkovind havde forværret. I denne Forsfatning er Menneket ikke mere sin egen Herre, og skulder Ingen Regnskab for sine Handlinger. I maae derfor ingenlunde frygte for, at jeg skal bebreide Eder det Forbigangne! Jeg vilde ikke engang gjøre det, dersom det, som Jose's mørke Ahnelse forespejlede os, var Sandhed.”

„Hvad var det?” spurgte Mariano spændt.

„Vi ville vel komme til at omtale det nærmere siden! svarte Jbarra: Nu maa vi tænke paa vor Afreise til Madrid.”

Under disse Samtaler havde de Alle taget deres forrige Pladser, og det gik raft henad Veien. Det varede

ikke længe før Madrids Taarne hævede deres Spiir mod den azurblaa Himmel, og snart rullede Vognen gjennem den saakaldte Solport ind i Staden. „Vi staae af i Maltas Kors, ved Infantadopladsen!“ sagde Ibarra til Rudsken, og i flygtig Fart rullede Vognen henad den jævne Steenbro.

XII.

Det var i Middagsstunden, da en ung Mand stormede ned ad Gaden St. Bazile og gandske aandeløs traadte ind i en Marstkandiserbod, hvor han ombyttede sin ridderlige Dragt med en simpel Vandbærers Klædning. Efter at have streift frem og tilbage gjennem flere Gader, gik han ind i en temmelig smudsig Skjenkestue, som kun blev besøgt af de laveste Klasser. En gammel Kjerling laae sovende paa en Stol og sprang forfærdet op, da Mariano (thi den forklædte Vandbærer var ingen Anden end ham) traadte ind. „Hvad vil J?“ spurgte hun med en vantro Mine.

„En Drik Viin, som min Tunge tørster ligesaa meget efter, som den rige Mand i Evangeliet.“

„Åk, du forbarmende Gud og Fader! Saa gaae til min Nabo! Alle de Gjester som besøge mig, bringe selv deres Viin med dem. Gaae derfor Eders Wei, og forstyr ikke mig gamle Stakket i min Middagsro!“

Men den ubudne Gjest blev ubevægelig staaende og strakte sine Arme ud imod hende, idet han med bevæget Stemme udbrød i følgende Ord: „Åk, hvi er J dog saa barsk mod Den, hvem J engang Intet kunde afslaae! Kjender J mig ikke mere, eller maaskee jeg tager feil i at hilse Eder som den gode Moder Euphrosine, der saa ofte vuggede mig paa sit Skjød. Ligner jeg da ikke mere mig selv, siden J ikke vil kjendes ved Eders Mariano?“

Den Gamle sprang med ungdommelig Livlighed op fra Stolen, da Mariano nævnte sit Navn, slog

forundret Hænderne sammen og sukkede: „Nu, saa være da den hellige Jacob, Virgintz og Georg evig priset og takket, fordi jeg atter seer det spanske Ridderstabs Blomst, som jeg engang bar paa mine svage Arme. Ja, alserkjæreste Sennor! I er gandsk vist min Pleiesøn, thi af Eders mandige Træk lyser endnu det modige Barnes ansigt, som i fordums Tid fandt paa tusinde Epiloxger. Hvorledes lever Eders Fader og Moder, hjertelskede Søn?”

„Begge ere døde! gjentog Mariano med et Suk: De bede hiiset oppe for mig; men endnu lader det ikke til, at de henfarne Sjæles Bøn bringer mig nogen Fordeel.”

„Himlen styrke dem i Paradiset, og forløse dem fra Skjersilden, dersom de endnu skulde være i den. Men hvorledes kommer I til at bære disse Klæder, som kun lidet anstaae Eder? Mine svage Dine vilde ingen sinde have kunnet gjenkjende den rige Mariano under denne grove Dragt, dersom I ikke selv var kommen min Hukommelse til Hjælp, ved at nævne Eders Navn.”

„Siden skal jeg fortælle Eder Aarsagen. Men siig mig nu, kjære, gode Moder Euphrosine, hvorledes Du har det?”

Den Gamle svarte: „Mit Livs Historie er kun kort, og har intet Usædvanligt eller Eventyrligt ved sig. Jeg har hidtil levet af at sælge Kastanier, men da denne Handel gik tilbage for mig, har jeg lagt mig efter at spaae. Jeg siger Folk deres Skjebne forud af Kort og Kaffegruus, og hvad jeg ikke tjener paa denne Maade, det faaer jeg af andre Folk, som til visse Tider søge deres Herberge hos mig. Men I maa for Alting ikke troe, at det er Skjelmer! Jeg er en god Christen, og tager kun mod stikkelige Folk, som ikke ere blevne ilde medtagne af Skjebnen. De bringe deres Viin, deres Æg og Brød selv med dem, og hvad de under Maal-

tiden forhandle, bryder jeg mig naturligvis ikke om. Nysgjerrighed er en stor Feil."

Da den Gamle standsede paa dette Sted i hendes tvetydige Bekjendelse, faldt Mariano hende i Talen med de Ord: „Følge Dine Ord vil Du vel altsaa ikke tage i Betænkning, at skjenke mig Herberge hos Dig i nogen Tid, saa at intet Menneſſe kommer under Veir med mit Opholdsſted. Du ſeer her en Ulykkelig for Dig, ſom er hildet af en Lidenſkabs Garn, hvilken han enten maa tilfredsſtille eller ogsaa ſelv gaae tilgrunde. Saadan ſom Du nu ſeer mig, har jeg i lang Tid ikke ſovet, fordi den meeft brændende Lue fortærer mig, en glødende Lidenſkab for en Gjenſtand, ſom jeg forhen hadede, men nu elſker med hele min Sjels Ild. Er Du i Beſiddelse af ſkjulte Kundſkaber, da ſtaaе mig bi med Din Trolddom, at jeg kan rane det Klenodie, efter hvilket jeg med den meeft brændende Lidenſkab har tragtet."

I feberagtig Spænding greb han med diſſe Ord Euphrosine's Haand og fortalte i afbrudte Sætninger, hvorledes han elſkede Ignacia, hvorledes Skjebnen hidtil gruſomt havde forſaget ham det Held at nærme ſig den Tilbedte. Euphrosine ſtrøg hans Haar bort fra hans Pande og klappede hans blege Kind: „Der ſom ikke Alt ſlaaer feil, da har J, dyrebareſte Sennor, ſaaet en Elſkovsdrif, hvilket allerede mængengang tilforn er hændet Andre. Der gives ſaadanne Midler, og jeg har Grund til at troe, at J er bleven et Offer for Donna Ignacia's Lidenſkab."

En Afgrund af Forbitrelſe aabnede ſig i Maria: no's Sjæl, og han mumlede ſagte: „Perſom Du har talt Sandhed, Euphrosine, da ſkal jeg med egne Hænder myrde den Skjændige; men forſt maa jeg beruſe mig i hendes Arme, tomme Blødens Kalk ved hendes

Harm; thi jeg kan ikke leve uden at besidde hende. Du har Ret! Naar jeg kaster et Blik tilbage, naar Fortiden som et Lyn glimter frem i min Sjæl, da føler jeg mig voldsomt revet ud af Naturens Bane. Euphrosine, giv mig et Raad mod denne skjendige Trolddom, og jeg skal velsigne Dig saalænge jeg lever!"

„Alf, hvor dybt føler jeg ikke Eders Smerte, ædle Sennor! gjentog den Gamle sukkende: Men jeg er kun en svag Kvinde, og kender kun een Mand i Madrid, hvis Kunst og Wiisdom her var istand til at hjælpe Eder. Vær ved godt Mod, jeg vil see mig om efter Denne, og bliv imidlertid hos mig. Min Gud, hvor seer I ikke ud? Eders Dine ere underløbne med Blod og træde opsvulmede frem af deres Huler. Eders Ansigt er blegt, og dog plages I af Hede; I maa hvile Eder en Stund, eller I opgiver Landen, som en Jordomt. Jeg forstaaer mig vel ikke paa at løse den Trolddom, som fortærer Eder, men jeg vil lave Eder en Drik, som skal bringe Eder en qvægende Svovn."

Mariano svarte intet; han sad taus og ubevægelig, medens Euphrosine ivrig skyndte sig hen til et Skab, og tog nogle lægende Urter ud af samme. Snart var Driften færdig, og Mariano faldt i en dyb Slummer, efter at have nydt den.

XIII.

„Affed, affed, til Tyrefampen!" lod tusinde Stemsmer gennem Madrids Gader. Den klare Sommersol funkede fra den skyrie Himmel, og belyste de amphitheatralt byggede Gader, som vare opreiste for Kongen og den høie Adels. En utallig Menneskevrimmel havde samlet sig, for at bivaane det herlige Skuespil. Fra alle Sider ilte Piccadorerne og de behændige Toreadorer hid i deres Gløiels Trovier, med blanke Landser og slagsrende Baand; velbekjendte Matadorer reiste sig hist og

her i deres Silkefapper med Sværdene under Armen. Man hørte de fangne Tyres hule Brøl, medens Kæmperne red frem paa Pladsen, hilsende med let Anstand til alle Sider. Logen, som var lige over for den kongelige, tildrog sig især alle Tilskuernes Opmærksomhed. I den saae man Donna Ignacia, glimrende i sin Skjønheds Fylde, oversaaet med Juveler; man vidste, at Kongen var hendes Tilbeder, og at den Pragt, som omringede hende, var hans Gave. Ved hendes Side sad Don Barnabas, og i Baggrunden Don Melchior. En mørk Tungtsindighed hvilede paa Ignacias Ansigt; den Pragt, som omgav hende, var hende til syneladende ligegyldig, og Don Barnabas anstrængte sig forgjæves, for at fjerne de Mismodsfæer som omleirede hendes Pande. Hun havde bemærket Obregos blandt Tilskuerne. Synet af Trolldmanden, som ved Rosseirs Grav havde blandet hendes Blod med Druernes Saft, virkede forstyrrende ind paa hendes Phantasi, og Fremtiden traadte mørk og truende frem for hendes Sjel. Da lød en forvirret Tummel fra Kongens Loge; Hofmændene saae man løbe forvirrede om mellem hinanden. „Man har villet myrde Kongen!“ skreg Folket, og Alt kom i en ubeskrivelig Forvirring. Ignacia stod op, for at see sig om, da klavrede en Mand op ad den glatte Væg, paa hvilken Logen hvilede, var med et Spring over Rækværket, og slyngede sine Arme om den Skjelvende. „Kjender Du mig ikke mere? sagde han med rullende Øine: Kjender Du ikke mere Din Mariano? O flygt ikke, følg med mig! Diebliffet er os gunstigt. Forvirringen trindtom begunstiger vor Flugt; kom, og lad ikke mere den Flamme fortære min Livskraft, som Du, Ulyksalige, selv har antændt!“ Ignacia skreg om Hjelp. Barnabas ilte til, og styrtede med forbitret Arm Mariano ned ad

Trapperne, hvor den trofaste Jose greb ham. „Hel-
lige Gud! hvorfra kommer J, min ædle Ridder? spurgte
Denne: Forfulgt, blødende, i denne sælsomme Dragt
finder jeg Eder igjen?“

Mariano fulgte ham mekanisk hen under et løv-
fuldt Træ. Mængden havde imidlertid samlet sig om
ham; Mange troede, at det var Morderen, som havde
vovet at lægge Haand paa Kongen, og kun med An-
strængelse lykkedes det Jose at faae ham bragt bort
fra de Nysgjerriges Næ. Barnabas havde i denne
Mellemtid, tilligemed flere af sine Tjenere, forgjæves
søgt at opdage og gribe den Flygtede, som paa en saa
voldsom Maade var brudt ind i Logen. Donna Jg-
nacia sad bleg, med Fjetvende Læber, da Obrego
traadte ind i Logen. „Jeg er fortabt, dersom J ikke,
min trofaste Ven, yder mig Eders Bistand! udbrød hun
med zitrende Stemme til den Indtrædende: Mar-
iano, den Affindige, efterstræber mig som en Tiger.
Jil, dræb ham, lad ham ombringe! Hans Død er
mit Liv. For hans Tilintetgjørelse skal Alt hvad jeg paa
Jorden mægter at give Eder, være Eders Løn!“

Obrego iilde ud blandt de forsamlede Tilskuere;
hans Galteblik spejdede efter Mariano; men ingensteds
var han istand til at opdage ham. Det var ikke for
at ombringe ham; thi Mariano havde i hiin Nat
frelst hans Liv, da han laae saaret paa Veien; men
for at sikre ham for Forfølgernes Efterstræbelser. Ma-
riano var imidlertid bleven greben af Bagten; man
havde fundet ham mistænkelig, paa Grund af hans
forvirrede Bæsen og sælsomme Klædedragt, og forgjæ-
ves havde Jose søgt at frelse ham af Forfølgernes
Kloer. Betynger med Lænker blev han kastet i et fug-
tigt underjordisk Fængsel, og hans Forsikringer om hans
Ukyld bleve afviste med haanlig Foragt.

XIV.

„Nu, saa giv da Tid, og vær ikke saa uforfhammet! Min Donna er syg, og pleier desuden ikke at tage imod Bettersker i sine Værelser!“ Med disse Ord talte I g n a c i a s Kammerpige en simpelflædt Dame, som forlangte at tale med hendes Herkerinde.

„Du er selv uforfhammet, R o s a! svarte den Tilstalte med et fortørnet Blik, og trak den forrevne Mantilla bort fra sit Ansigt: Kender Du mig nu, rødsede Pige? Vil Du endnu nægte mig at træde ind?“

R o s a foer forbauset tilbage, og stammede med skjelsvende Røst: „Jesus Maria! Donna Eugenia! I seer ud som et Spøgelse. Træd ind, men forskræk ikke min Donna for meget, thi hun har neppe vundet sin Hævn tilbage efter Gaarsdagens Uengstelser.“

„Hun vil dog vel ikke blive forfærdet for hendes Veninde?“ sagde Eugenia med truende Stemme, og traadte ind i Kabinettet, hvor I g n a c i a laae paa Divanen i urolig Slummer. Eugenia vilde omfavne hende; men Ignacia stødte hende fra sig, og vilde ikke engang give hende Haanden. Forundret over denne Modtagelse begyndte Eugenia at udgyde sig i bitter Klager over sin Ekjæbne: „Du seer her en Fortvivlet for Dig, sagde hun: hvis eneste Tilflugt Du kun er. Stød mig ikke kold fra Dig, saaledes som nylig en Elendig gjorde, hvem jeg kaldte Broder, men som traadte Slægtskabets Baand med Fodder. O, min I g n a c i a, hvilken Ekjæbne har ikke forfulgt mig, siden vi skilles ad! Jeg troede næsten, aldrig mere at see Dig eller Hovedstaden mere. ErkeEngelen fra Salamanka holdt mig fangen, efter at have dræbt mine ledsagere. Ak, gid jeg var død! Siden hiin Kjæbnesvangre Aften har jeg været et Bytte for den haardeste Forfølgelse. Røveren fordrede en betydelig Sum, og jeg ansaae det for Pligt, for Klogskab, at nægte ham Løsepengene. Forgjæves! Min

hale Eiendom, mine mæisommelig sammensparede Rigdomme bleve et Rov for Tigeren, som med den frækkeste Uforfæmmedhed tvang mig til at sætte min Underkrift paa Dokumenter, hvilke han benyttede sig af for at udplyndre mig. O, min Veninde, jeg er grændseløs ulykkelig! Min Broder Lucio stødte mig med Kulde og Foragt fra sig som en Bedragerstke; mit eneste Haab staaer til Kongen. Du elstes jo af ham, og Don Barnabas har ingen ringe Indflydelse; giv mig Sorgenklæder, og følg mig til Din Beherster. For hans Throne vil jeg kaste mig, og ikke staae op, før jeg har faaet min Eiendom tilbage, og min Hævn kjølet mod min uværdige Broder."

I g n a c i a svarte med tilsnende Kulde: „Af mig fordrer I Bistand og Understøttelse, Donna Eugenia? I maa være gaaet vidt i Eders Frækhed, siden I vorer at træde mig for Dine. Ryggeløse! Du har berøvet mig mit Livs Fred, min Salighed! Du dræber mig, medens Du hyllede Venstreb for mig, og ved djævelsk Trolddomskunst knyttede en Anden til mig. Bedre havde det været for mig at hentæres af Længslen, end paa denne Maade at udsættes for den Rasendes Efterstræbelser, for hvem mit hele Indre bærer tilbage. Vort, Eugenia! Haab ingen Bistand af mine Brødre, som hade Eder; haab ingen Hjælp af mig, hvis Liv I har forgiftet. M a r i a n o! Kjender I dette Navn? Forgaaer I ikke af Skamfuldhed, idet jeg nævner min Forfølgers Navn for Eder? Jeg forbander Eder, og Eders egen Samvittighed maa bedst kunne sige, om jeg gjør det med Rette eller ei!"

Eugenia bævede tilbage for den Brede, som lyste frem af I g n a c i a's Dine; hun ahnede, at det Net, som hun havde kastet over I g n a c i a, vilde omslynge hende selv. Hun prøvede endnu engang at røre I g n a c i a's Hjerter med fremhyllede Taarer; men hendes

forfæltedte Udmyghed gjorde Ignacia endnu mere forbitret. Bragt til det Yderste greb hun Forbryderens sidste Udvei: Trudslær. Ignacia, hvis lidenskabelige Stemning efterhaanden var gaaet over til Raseri, befoel hende, øieblikkelig at forlade Huset, og Eugenia skreg med bævende Stemme endnu følgende Ord, før hun gik bort: „Velan, utaknemmelige Døgle! Skal jeg gaae tilgrunde i dette Bæb af Ondskab, da skal Du idet mindste styrte med mig i Afgrunden. Skjælv for min Hævn! Den hellige Inquisition skal høre min Klage; den skal erfare, hvorledes Du med diævelsk Trolddom har revet en skyldfri Yngling ud af sin Brud, sin Families Arme! Mariano lever endnu, Dit Slagtoffer, et Vidne paa Din skjændige Forbrydelse. Men der er intet Vidne paa min Deeltagelse i Broden. Vi sees igjen for den hellige Domstol!“

Kort efter Eugencias Bortgang sneg Obregos sig ind ad Døren. „Eugenia, stammede Ignacia skjælvende: har været her. Hun vil styrte mig i Forbrydelsen. Hjælp mig, Obrego, og tilintetgør de Slanges, som med giftig Braad sigte efter mit Hjerte!“

I afbrudte Ord fortalte hun nu Eugencias Trudslær, men Obrego gjentog haanlig: „Alt gaaer efter Onske, hulde Donna! Inquisitionen bliver en Faldgrube for den Afskyelige, udaf hvilken ingen menneskelig Arm skal rive hende. Giftblandersten vil ikke undgaae sin Straf. Jeg har allerede forelagt Kardinalen en Liste paa hendes Forbrydelser, saa at Haaret har reist sig paa hans Hoved. Jeg forlader Eder nu, for at træde frem som Vidne mod den Skjændige.“

„Min Taknemmelighed, svarte Ignacia: vil ingen Grændse kjende, naar Du ogsaa befrier mig fra den Skrækkelige, hvem jeg frygter mere end en af Helvedets Aander.“

„Vær ikke bange! gentog Obrego: Jeg er paa Spor efter ham. Efterretningen om hans Død kan ikke længe udeblive; thi kun Døden er istand til at løse det Bånd, som knytter Eder sammen. Men naar jeg nu bringer Eder det Budskab, at Mariano har hørt op med at aande, vil I da holde det Løfte, som I forhen gav mig? Skjenk mig den Lon, som I engang forjættede mig?“

I g n a c i a svarte intet; hun fæstede bescjæmmet sit Hoved mod Jorden, og hendes Bryst aandede tungt. Skjelvende holdt hun sig fast ved Bordet, og sænkede sit Hoved. Hun havde ikke Mod til at svare Nei, og Obrego ilte bort, efter at have endnu engang tilfikkret hende sin Bistand.

XV.

Paa Torvet i Madrid blev der høitideligholdt en Fest; dog ingen Tyrefæmp, men en Auto da fé, Rundtom vaarede Sørgesæner, og gule Kjerter brændte paa høie Stager, medens Bøddelens Røgstøtter formørkede Himlen. Med bankende Hjerter og rans Forsærdelse oppebiede Tilskuerne det gruelige Spektakel, da Døret skulde overgives Luerne, og hvide Psalmedøner svang sig mod Skyerne, ligesom for at anraabe Himlen om Barmhertighed for Forbryderen. I g n a c i a holdt sig hjemme i sine Bærelser, for uforstyrret at kunne nyde Hævnens Godhed. I de sidste Uger havde en ond Skjæbne forfulgt hende. Kongen var bleven fjend af hende, og hendes Brødre havde mishandlet hende, fordi Lyffens Solstråaler ikke mere vinkede dem, efter at hun havde tabt Kongens Gunst. Alligevel havde hun udholdt denne Bescjæmmelse med uforfærdet Mod; Tanken om Hævnen paa Eugenia opvægede hende, og hun ventede med Visshed, at Obrego vilde befrie hende af de forhadte Fænder, som bandt M a r i a n o til hende.

Timerne sneg sig langsomt hen; allerede begyndte Tusmørket at udbrede sig, da Obregos velbekjendte Masyn stirrede mod Ignacia gennem Floielsforhænget i det yderste Værelse. Glad sprang hun ham imøde, og spurgte ham med funklende Blik, om Hævnen var fuldbgyrdet. Han svarte: „Eugenia er ikke mere! I dette Dieblik har det sammensyrkede Baal begravet den Elendiges sidste Åske. Ogsaa Mariano har udstridt. Banditen, som jeg udsendte for at skaffe ham ud af Verden, traf ham med et sikkert Dolkestød. Jeg bringer Eder her Beviset for min Beretnings Sandhed.“ Med disse Ord trak han en lille sort Vase frem af sin Barm, aabnede Laaget, og holdt den hen for Ignacia: „Seer I, denne Vase indeslutter Marianos Hjerter; det Hjerter, som bankede for Eder til Livets sidste Dieblik, hvis Nærighed I vandt ved Tryllekraft, det Hjerter, som I forraadte og gjennemborede med Dødens Piiil.“

Ignacia vendte gysende sit Ansigt bort, og gav Obrego et Bink til at lukke Vassen igjen. „Saa er jeg da fri? Saa er enhver Forfølger fjernet fra mig, og enhver Ulykke, som udsprang af Letsindighed og Eidsenskab, sporløst udslettet?“

„Saa er det! I er atter Eders egen Herre, og har ingen Forpligtelse mere paa Jorden at opfylde, end den at betale mig Prisen, som jeg forlangte.“

„Jeg veed det! gjentog Ignacia med svag Stemme: Jeg vil betale min Gjeld, men lad os i Forveien tømme Glædens Bæger! Laushedens Segl være i Fremtiden trykket paa vore Læber, og Ingen erfare hvad vi i Fællesskab have besluttet og udført.“ Med faste Skridt gik hun til det kostbare japanske Skab, hvor hertige Krystalbægere blinkede ved Siden af flebne Glasster og Karaster med Viin. Hastig fyldte hun to Pokaler, rakte den ene paa en Guldplade til Obrego, og

tog selv det Andet i Haanden. I Begreb med at drikke, vendte D b r e g o Hovedet lyttende mod Indgangen og hviſtede: „Hvad er det, ſom puſler derude? Er det Don B a r n a b a s, ſom vender tilbage fra Feſten, og ſom belurer vor Samtale?“ I g n a c i a foer ſammen, ſatte Bøgeret paa Bordet, og ſnøg ſig paa Tæerne hen mod Indgangen. Omhyggelig laaſede hun Døren, og vendte med opklaret Aſyn tilbage til Bordet. „Vi ere ene og uforſtyrrede, D b r e g o! ſagde hun: Ingen er Bidne til vor Sammenkomſt, lad os nu tomme Pokalerne, og uden Betyrning overgive os til Glæden.“

Begge toge nu de ſtumpende Pokaler og drak. D b r e g o vilde ſlynge ſin Arm om I g n a c i a s Hals, men hun unddrog ſig hans Omfavneſe med de Ord: „Endnu ikke, kjære Ven. Aſtentloſten har ikke ringet; lad os ikke vanhellige den høitidelige Bedetime ved Sandſernes vilde Ruus!“

„Hvorledes! Du tænker endnu paa det Hellige i Magierens Arme? Velan, ogſaa i denne Grille vil jeg finde mig. Tillad mig kun at tage Din ſmukke Haand; hvor hvid er den ikke, ſom det reneſte Elfenbeen! Og denne Arm, ſom jeg nu befrier fra ſin Bedækning, hvor rund, hvor indbydende er den!“

Beſtjæmmet ſaae I g n a c i a paa ſin Arm. Stedet, hvor Slangen paa Roſſeirs Grav havde ſlikket Blodet af, brændte rødt, ſom et friſkt Dolkſtik. „Hurtig! udbrød hun: Tilintetgjør ogſaa dette Mærke paa Trolddommen; Tiden iler; ſkynd Dig!“

„Ja, Tiden iler! gjentog D b r e g o med frygtelig Stemme: Men Helved varer evig, forforiſke I g n a c i a, og dets Brændemærke ſlettes aldrig ud.“

„Hvad er det? ſammede I g n a c i a ſkjælvende: Du betragter mig med ſtammende Blik, ſom om en indvortes Ild forærede Dig.“

„Det er Bredens, Hadets og Tilintetgjørelsens Flamme! gjentog D b r e g o: Men ikke Gistens dræbende Glod, som Du vilde have kredentset mig, men som nu raser i Dine egne Aarer. Glendige! Du vilde have dræbt mig med Gift, men har selv drukket den. Forbrøderke! Du staaer ved Maaset, og fornem endnu i Din sidste Stund, at Helved ei lader sit Bytte fare; fornem, at Mariano lever, og at Du til hans Held falder som et Offer for Gjengjældelsen.“

Hylende af Smerte og Fortvivlelse sank Ignacia ned fra Divanen, og D b r e g o forlod iilsomt den med Døden Kiæmpende. Da Tjenerne kom ind, var det allerede forbi med den Ulyksalige, og hun laae affjelet paa Gulvets Purpurtæppe.

XVI.

Mariano laae i Fængslet, betynget med Lænker. Den trofaste J o s e stod ved hans Side, og betragtede ham med et deeltagende Blik. En urolig Søvn hvilede paa hans Herres Dienlaage; Bedekloffen lød fra Taarnet med høitidelig Klang, da den Sovende pludselig sprang op, og med et forundret Blik betragtede den trofaste Tjener, hvem det omsider var lykkedes at erholde Tilladelse til at besøge sin Herre. „J o s e! udbød Mariano med lidenstabelig Røst: J o s e! Du ærlige, trofaste Sjel! Siig mig, paa hvilken Rhed vi nu befinde os, om vi allerede ere længe fjernede fra min elskte Manuela. Lande vi snart i Neapel? Nei, af nei, først i Gaar tog jeg Afsked fra Manuela, fra den redelige J b a r r a. Vi kunne ikke være langt borte, lad os vende om, thi Længsel og Hjemvee lade mig ikke have Ro.“

„Hvilken Opvaagnen! Hvilken Forandring i min Herres Tilstand!“ raabte J o s e henrykt, og omfavnede den Forundrede, som med et sælsomt Blik betragtede

Lænkerne, der betyngede ham. I dette Dieblisk traadte Corregidoren, tilligemed adskillige pragtfuldt klædte Mænd ind i Fængslet. Dommeren bar paa sin Stav et kongeligt Patent med grønne Segl, og friske Palmegrene viftede i de Andres Hænder. Den Ene af dem sank med et Glædeskrig i Mariano's Arme. Det var Jbarra. „Glæd Dig, min elskelige Svigersøn! sagde han: Kongen har nærmere undersøgt Din Sag; Du er fri! Den uretfærdige Dom er erklæret ugyldig. Kongen leve!”

„Han leve!” jublede Mariano, og nu gik Alle ud af Fængslet.

„Skal jeg tro Dit glade, lykkelige Blik, sagde Jbarra: da er den usalige Lænke brudt, som forhen hildede Dig; vær mig derfor dobbelt hilset, Du kjære Gjenfundne, og glem i Manuelas Arme Dine ndstandne Gjenvordigheder!”

„Ja, gjentog Mariano: min højeste Lykke er at kaldes Eders Søn, at besidde Manuela, som Kirkens Velsignelse allerede har forenet mig med. Men siig mig, hvorfra komme disse Lænker? Jeg veed ikke selv, hvorledes jeg er kommen hid; det er som om en forvirret Feberdrøm hidtil havde omtaaget mine Sandser og røvet mig Bevidstheden.”

Jbarra svarte: „Alt vil blive opklaret. Men lad nu enhver dunkel Erindring fare. Manuela venter Dig. Himlen være lovet, som vendte Alt til det Bedste for os, og lad Solens Straaler afløse den mørke Nat!”

Jublende modtog Manuela den Gjenfundne, og i hendes Arme glemte han sine uforkyndte Lidelser. Jbarra levede endnu længe ved de Lykkeliges Side, og ingen piinlig Erindring greb forstyrrende i deres glade Samliv. Dbr ego saae man ikke mere. Han havde forladt Spanien, og Mariano's Lykke blev aldrig

siden forstyrret ved Synet af Magieren, som havde styrtet ham i Fordærvelse, og atter befriet ham ved Ignacius Mord.

C. Spindler.

Den stumme Spanier, eller:

Reformations-Festen i det forrige Aarhundrede.

Klar og skynfri steg Morgenens ned over min Fødeby; i harmonisk Samklang tonede Kirkeklokkerne, forkyndende det andet Aarhundrede hiin Dag, da en behjertet tydsk Mand sønderbrød de Lænker, hvori Munkeslægt siden Martusinde havde smeddet den frie Aand.

Festligt smykket var Guds Huus, og i tætsluttede Hobe strømmede den lutherske Læres Bekjendere til Altterne, for, ved Korsfættens Gud, at takke Herrernes Herre, at han lod komme Lys paa den mørke Jord. Paa Alterbordet i Hovedkirken under den Korsfættedes Billed var Luthers store Standbilled, udhugget i Steen af en Mesterhaand, anbragt, og en Krands af Egelskov og Laurbær slængede sig om den uddødelige Troesheltes Pande.

Melodisk strømmede fra Høialteret og Chorene i fulde Toner Gloria in excelsio Deo! Pauerne hvirvlede, Trompeterne stingrede triumpherende, og Domkirkes kens høie Hvalving zittrede ved Basunens Estrald.

Og da nu Orgelet nedstormede Melodien til Psalmen: „Vi troe, vi Alle troe paa Gud!“ og den talrige Menighed i from Begeistring stemte i den begeistrende

Psalme, syntes Templets vide Haller opfyldte af Him-
melstikkelse, og den Usynlige selv, ombølget af Him-
melglorie, at svæve ned, omringet af sine bevingede
Hærskarer.

En Pause af stum Tilbedelse fulgte, og en gudhen-
given Præst tolkede ukunstlet, men dybt indgribende,
Johannes's Text: „Dersom I blive i mit Ord, ere I
sandeligen mine Disciple, og I skal forstaae Sandhe-
den, og Sandheden skal frigjøre Eder.“

Paa Alles Anslyn læste man dyb indre Bevægelse
og Sjelsopløstelse; men Een syntes især gennemtrængt
af Festens Mand. Det var en høj, anseelig Mand,
paa hvis Anslyn dyb Alvor blandede sig med høj An-
dagt. Med foldede Hænder knælte han ned paa et af
Høialterets Trin, og hans sorte Dine lignede uafbrudt
snart op mod Forløserens, snart mod Reformatorens
Billed.

Denne Mand var ingen Anden, end den saakaldte
stumme Spanier, hvem jeg alt længe havde hørt omtale
som en hemmelighedsfuld Særling. Ei uden Grund
kaldte man ham den Stumme, thi vist er det, at kun
meget Faa kunde rose sig af, at have hørt et Ord fra
hans Læber. Desio større Opsigt vakte det, da han
under Istemningen af den opløstende lutherske Psalme:
„Vor Gud han er saa fast en Borg ic.“ pludselig,
som besjeiet af Heltemod, hævede sin høie Skikkelse, og
lod en dyb, sonor Basstemme blande sig med deri, og
da man kom til Verset:

„Og stormede end Mørkets Hær,
Vor Undergang at volde;
Vi frygte ei, vor Helt er nær,
Vi Seieren beholde.“

syntes han virkelig at være en høitbegeistret Troeshelt:
mægtigen flammede hans Dine under de skyggesfulde
Bryn, og Alt tydede paa, at dersom man i dette

Dieblif havde været indviklet i daadfuld Kamp for Reformationens kostbare Gave: Troesfriheden, han da med Dødsforagt vilde have filllet sig i Spidsen med Banneret.

Hans Væsen havde noget Hemmelighedsfuldt og Uhyggeligt hos sig, hans Blikke syntes at straaale hen over det Jordiske, hans lange, blege, men hvist udtryksfulde Afsyn viste dyb Tungsind, og bar Præg af haarde Lidelser, tilfikkede ham af en mørk Skjebne. Dybt Mørke hvilede over hans Herkomst og Livsbegivenheder, og med Undtagelse af de tildeels fabelagtige Gissninger, hvori den store Høbs travle Nysgjerrighed udtømte sig om ham, vidste man forresten intet Andet, end at han, for mange Aar siden var kommen fra Spanien til Nordtyskland, for at finde et Asyl mod den strenge Religionsforfølgelse, som han havde udstaaet i sit Fødeland.

Han paadrog sig Alles Opmærksomhed. Eaasnaart Kirkehoitideligheden var tilende, og Menigheden strømmede ud, fulgte jeg ham i Hælene, og slap ham paa Gaden ikke af Syne. Og see, Spanieren gik ind i den engelske Gesandts Hotel. Udentvivl, meente jeg, var ogsaa han indbudet til det Gjæstebud, Mylord idag gav, og jeg havde altsaa den bedste Leilighed af Verden til at iagttage ham. Gesandten modtog ham meget hjertelig og forbindelig, og førte os ind i et, af fornemme og udmærkede Mænd blandet Selskab. Man satte sig tilbords. I Dag blev Underholdningen, til min største Glæde og Forundring, ført med tyske Tunger, maaskee for at feire Luthers Minde, og Reformationen blev især den Traad, hvorom Samtalen dreiede sig. Alles rede da viste det sig, hvor snart Bøgeisringens Ild uddamper, naar først det sandfelige Indtryk er forsvundet, som ledsager en religiøs Fæst; hvor lunkne de ei sjældent ere mod Reformationens store Velgjerning, som

kalde sig Lutheraner. Ei saa af disse Herrer, der nys syntes saa rystede, udtømte sig nu i udsel Kritik over Festens pragtlose Arrangement, sportende med fornem Viisdom over den lutheriske Gudstjenestes Indklædning, fremfor hiint Pragtgebandt, der gjør den katholske saa tiltrækkende og hjertegribende. —

Stum og taus havde Spanieren hidtil sidet ved Bordet, og under Samtalen været luttet Dre. Et tungt Suk hævede sig fra hans Bryst, og i hans mod Himlen vendte store, sjelfulde Mine læste man tydeligt disse Ord: „Herre, tilgiv dem, de vide ikke, hvad de sige!“

Den omfindtligse Gesandt, der bemærkede dette, søgte med Skaansel at lede Samtalen hen paa en anden Gjenstand; men man var allerede kommet for dybt ind i den, og han lod være nok at bede Spanieren om Tilgivelse ved talende Gebærder.

„De kommer fra Rom, Hr. Greve!“ Med disse Ord henvendte en gammel Officeer sig til en ung Mand, som indtil nu havde iagttaget en dyb Tausshed med et fornemt Smil, og fra hvis Bryst Ordenen af den gyldne Spore funklede. „De har udentvivl seet den katholske Cultus i sin hele Glorie? Hav den Godhed, og siig os, hvorledes Sæcularfesten i Dag tog sig ud ved Siden af den stor Kirkefest i Sanct Peter.“ — „Jeg beder, for mig fra at yttre mig desangaaende!“ svarte den unge Mand med en tilsyneladende forbeholdende Mine. Man trængte ind paa ham. „Velan, siden De saa vil have det, mine Herrer! svarte han, idet et spodsk Smil svævede om hans Læber: Jeg er, som De veed, opvoxt i den evangeliske Lære, men jeg kan forsikre, Kirkefesten i Dag har ladet mig saa kold som en Gist. Vi oplyste Folk ere forlængst enige i, at den positive Religion kun egentligen er et Institut for Folket, og derfor kommer det næsten ud paa Eet, enten vi kalde os Lutheraner, Reformeerte eller Katholske. Men skulde det

for Alvor komme an paa at bekjende sig til en Religion, da maa det paa min Vre være den katholske, og ingen anden." Og nu berørte han dens Fortrin, og udbredte sig vidt og bredt over det Oploftende i den katholske Kirkefest, hvorledes Godelsen der ved Samvirken af de skjønneste Kunster træde i nærmere Berørelse med det Gudsdommelige, og virker gjennem de udbortes Sandser paa Hjertet. Derpaa badlede han den lutheriske Gudstjeneste, fordi den saa stedmoderlig sørger for Dine og Dre, og følgerigen lader Hjertet foldt; ja han undersøgte sig endog at omtale Reformationens ophøiede Stifter med Haan.

Da brød Spanieren Tausshedens Segl, og overtydede os om, han var mindre end stum, naar Hjertet svulmede. Hans Udsyn, som mere udtrykte Medlidenhed end Uvillie, vendte sig langsomt mod den dunhagede Taler, og med hiint høitidelige Alvor, der er hans Nation saa egen, udtrykte han sig ret forstaaeligt i det tydske Sprog:

„Forhaan ikke ved daarlig Tale, Yngling, Reformationens guddommelige Gave, hvorfor Dine Forsfædere kjæmpede og blødte! Men J, som kalde Eder Lutheras nere og Tydske, maa jeg, en Spanier, opvoxet under Hirarkiets trykkende Aag, maa jeg først lære Eder at skatte den store Mand, der befriede Eder fra Overtroens og Fanatismens Lænker. O, havde J erfaret, hvorledes Katholicismen tager sig ud i sin skrækkelige Skikkelse, lærte J at kjende hvilket uskatteerligt Gode Eders Luther har tilkæmpet Eder ved Troesfriheden! Utaaknemmelige, vide J, hvad Inquisitionen er? — Da jeg vandsnægtede i Santa Casas skumle Fængsel, da Blodet stivnede i mine Arter ved Synet af hiint gruelige Skuespil, hvis Erindring endnu lader mig gysse, med hvilke yndige Farver udmalte min Phantasie mig da Tydske

lands Lykke, hvor Hjertets ufunklede Sprog ikke behøver at skjule sig for Inquisitionens Spioner. Dog, bort med saadanne Erindringer, som jeg saa gjerne ønskede begravede i Glemsel."

Han taug, og stirrede mørkt hen for sig; oprørte Tanker syntes at ophobe sig i hans Sjæl, liig Uveirsskyer. En forventningsfuld Tausched hvilede over hele Selskabet.

„Jeg føler tilfulde, min Ven, sagde Gesandten efter en Pause: hvor grusomt det er, at rive halvlægte Saar op igjen. Men Deres Skjebne er saa egnet til at ryste endog de stærkeste Sjæle, at De høimodigen maa tilgive, naar jeg beder Dem, ved Fortællingen af Deres Livs begivenheder, at virke forbedrende paa nogle af disse Herrer." Gjæsterne forenede Deres Bønner med Gesandten, og Spanieren fortalte som følger:

„Velan da! Hvormeget denne uvante Tale end er min Tunge imod — ja, mine Herrer, I skulle erfare mit Livs Historie, paa det at I taknemmeligen maa falde ned for den store Belgjørerens Billed, uden hvis Heltedød maaskee ogsaa Eders Fædreland var oversvømmet af Hirkariets Morder, og Bøddelsknægte."

„Jeg kom til Verden Aar 1665 efter Christi Byrd paa et Landgods i Provindsen Andalusien, ei langt fra Sevilla. Min Fader, Don Alonzo, førte mig, da jeg nogenlunde var kommen til Fornuftens Brug, næsten dagligen ned til den nærliggende Kyst, op paa en steil Klippe, der ragede ud over det brusende Hav, hvis skumrende Bølger larmende brødes paa Klippefoden. Derfra viste han mig førstegang det pragtfulde Syn af den opgaende Sol, sigende: „Den Gud, min Søn, som lader dette store velgjørende Lys gaane op og gaane ned, er hele Verdens Gud. Han er Gud saavel for Christne og Jøder, som Muhamedaner. Hvad Menneffene end kalde ham, hvorledes de end tilbede ham, og hvormeget

Præstebedrag og Overtroe end have vanstaaet ham, er og bliver han dog den eneste sande Gud, for hvem al jordist Herlighed forsvinder, liig en Vandboble. Kun hans Lov er evig, ingen Menneskelov er det."

Disse med høitideligt Alvor udtalte Ord indprægede sig dybt i min unge Sjæl, ved enhver Omskiftning i mit Liv tone de mig erindrende imøde, endog i dette Dieblis synes mig at høre Faderstemmen, og see det ærværdige Udtryk, hvormed han talte. Min Fader var en meget ordknap, mørk, og tilbageholden Mand. Troesforfølgelsen, der hvilede tungt paa hans Fædreland, havde efterladt et undsætteligt Indtryk i hans unge Sjæl. Mange Offere havde han seet udaande Livet paa Baaleet, udkaarne dertil af fanatisk Raserie. Allerede i tidlige Barndoms Aar blev en kjær Broder revet fra hans Side, for ved en Autodafé at forvandles til Aske som Rjetter. Hvergang denne gyselige Scene, hvortil han maatte være Vidne, rantede ham i Tanker, sammenknugede han frampagtig sine Hænder, hævede sit Blik, hvori Raserie blandede sig med Udtrykket af navnløs Bæmød, mod Himlen, sukkende: „Herre Gud! Er det ogsaa Dine Mennesker!" Intet Under altsaa, han vorte op i Munkelad.

En Morgen, jeg var alt en opvoxende Yngling, tog han mig ved Haanden, og sagde med gyselig Alvor: „Gjør Dig rejsfærdig, min Søn, Du skal see en stor Autodafé." Jeg bævede i det Jnderste af min Sjæl ved denne Forestilling; men, enten det nu var den menneskelige Naturs uimodstaaelige Attraa efter Skuespil, der bevæger Gemhyttet paa en saa rørende Maade, eller det være nu hvad det vil: jeg fulgte min Fader med en af ungdommelig Nysgjerrighed og hemmelig Gru blandet Tølelse.

Vi begave os paa Veien til Madrid. Fra alle Provindser i Riget havde det øverste Inquisitionstribunal's fromme Bøddeliver her sammendrevet en Skare Ulykkelige, opbevarede til et gyseligt Skuespil for en stor Troeskomoedie, hvorved Kirken skulde beredes en Triumph, Hoffet og Folket en Dienslyst, og Guds Navn forherliges.

Det var Aftenen for denne skrækkelige Dag, vi kom til Madrid. Hele Hovedstaden syntes at imødesee en stor Glædesfest, og talrige Menneskefæarer bølgede i travl Bevægelse gennem Gaderne.

Trætte af den lange besværlige Reise lagde vi os til Hvile. Men Larmen i Hovedstaden, og Tanken om det, jeg nu snart skulde se, bortjog Sønnen fra mine Dine.

Morgenen brød frem; den store Klokkes dumpe Lyd traf mit Øre, forkyndende de Ulykkelige deres sidste Time. Aldrig, aldrig ville disse gyselige Toner ophøre at lyde for mine Øren. Jeg sprang op fra mit Leie, og var i faa Diebliske paa Veien til den rædselsfulde Skuespads, ved min Faders Haand.

Lad mig forbigaae dette Optrin med dets gudsbespottelige Pomp. I tusinde, desværre altfor sande Maserier og Historier er den forbandelsesværdige Erindring om hine Optog blevne opbevarede den forbausende Efters verden, og aldrig har Mørkhed og Overtroe feiret en mere glimrende Triumph over Lys og Fornuft, end ved en saakaldet offentlig Autodafé.

Dog Eder vil jeg tænke paa, beklagelsesværdige Elagtoffre, Eder, som jeg saae, liig Skygger, vakle bag efter Forloserens Kors, der bares foran med omhyllet Sørgeflor. Hvilket menneskeligt Die kunde hvile paa Eders nedboiede Skikkelser, paa Eders af Græmmelse og Dødsangst blegnede Kinder, uden at udgyde bitter Bemodstaarer?

Gid Hjelvedsflammerne, som dum Munkesløgt maa lede paa Eders gule Rjetterklæder og spidse Huer, hvilke Pøbelen kalder Sanhenito og Coroza, engang maa brænde Eder fortærende paa Sjelen! Og I, Inquisitionens grusomme Opfindere og Befordrere: Mendoza, Torquemado og Zimenes, Eders Navne ville engang prange i Menneskemordernes Aarbøger, naar Neros og Domitians forlængst ere forglemte. Saa sandt en hævende Gjengjeldelse gives hiinside Graven ville de tallose Offere, som paa Baalet under navnløs Qual opgave Vanden, ville de Elendige, som, fjernt fra Solens Lys, fjernt fra hvert mennekkelig Døie i Santa Casas mørke underjordiske Morderhaller, udjamrede deres halvgvalte Suk under Eders raae Bøddelfnegtes Hænder, da ville hine Engstede og Martrede, som I, i Guds Navn forfulgte, træde anklagende frem mod Eder. Triumpherer! Eders Bøddelfkunst har naaet sin høieste Spidse. Ikke blot de Ulykkeliges Legemer, ogsaa deres Sjæle vidste I at martre; thi I berøvede den Svage blandt dem endog den trøstende Kraft, der ligger i Troen paa Gud, og Haabet om en bedre Fremtid, denne Religionens sidste Støtte, og strækkende dem ved grusomme Billeder om evig Fordømmelse og Hjelvedsqualer, lyffedes det Eder endnu paa Livets Dørrærskel at omringe dem med Samvittighedsangstens og Selvanklagelsens Furier.

Rædselsfulde Syn! Mænd, Oldinge og aldersvage Qvinder, afblomsirede Unglinge og jamrende Ungmoer, udrevne af deres fortvivlende Forældres Arme, saae jeg her, anklagede for Overtroe, Rjetterie og Hexerie, barsfødtede drives til Baalene, deels for at offres til Flammerne, deels for at forherlige Kirkens Triumph, ved at følge efter, og derpaa vende tilbage til Fængsel og lang smertelig Bod. Martrede af Skræk og Sjæleangst, fastede Mogle sig, medens Alle saae derpaa, i Kirkens Arme, tilbydende, for at undgaae Dødsqvalen, at af-

sone i evigt Fængsel de Forbrydelser, som de, efter al Sandsynlighed, aldrig havde gjort dem skyldige i; men Andre betraadte frygtløs Tilintetgjørelsens Skueplads.

Men, o guddommelige Troes-Kraft, hvorlunde forløde disse Menneſter Verden; hvor rystende var det at see Christne, Jøder og Muhamedaner betræde det flammende Baal med ubetvingelig Tillid paa den Gud, som Enhver især tilbad som den Sande og Eneste! Med faste og ufravendte Blikke stirrede Spanieren paa det ophøiede hvide Kors, der liig Kirkens Seiersbanner, var planteret i Baggrunden af Skuepladsen, og opgave derpaa med besjelet Heltemod Anden, uden Lyd eller Smerteskrækning, og det med hiin Dødsforagt, der egner og anstaaer Spanieren. „Allah er Gud, og Muhamed hans Prophet!“ raabte en Muhamedaner, da Munkene opfordrede ham til at kysses Crucifiret, og sprang modig og troende ind i Flammerne. Arm i Arm besteg en Lydsker og hans Søn Støtstaden. „Vor Gud han er saa fast en Borg!“ sang Begge med klarttonende Stemme, og end af Røg og Flammer hørtes afbrudte Lyd af deres Sang stige op mod det Høie, indtil den kvaltes af det fortærende Element og forstummede.

Først i Lydsland er Meningen af denne herlige lutherſke Psalme bleven mig rigtig forstaaelig. Da er indrede jeg med dyb Bevægelse og Beundring, det var den samme, de tvende Lydskere sang i Dødskampen. En jødiſk Elding formanede tilsidst Kone og Datter at holde fast ved deres Fædres Troe, da de opfordredes af en Dominikanermunk til at udtale Navnet: Jesus, og at lægge Hænderne paa Korset; og da de, martrede af Dødsangest, viste sig villige til at gaae over til den christelige Kirke, da besvør han dem ved sit graa Haar at afvende Jehovas Brede fra Israel. Og saaledes bleve de Alle kastede ind i Flammerne, og Faderens sidste Ord vare et Tilraab til Sine, et Haabets

og Trostens Naab, at de vilde gjensee i Abrahams Skjød.

Men de beklagelsesværdigste Offere vare nogle gamle Qvinder, der bleve brændte som Hexer; thi de fjernede med egen Haand fra sig Religionens Trost, som opretholdt de Andre. Uophørligen beskylgte for at være besatte af en ond Mand, uafbrudt paadigtede djævelske Kunster, de skulde have udøvet, ved gyselige Djævelsbesværgelser, og allehaande strenge Bødsøvelser, som man havde paadigtet dem, troede de omsider fuldt og fast, at de vare hilsede i Djævelens Snarer, og mod Willie og Vidende brugte, som dennes blinde Værktøi til de dem beskylgte Udaadshandlinger. Udstødte af Kirkens Skjød og de Christnes Samfund, ansaae de sig som Forstødte, og frugtesløse vare derfor baade Bod og Absolution. Piinte af Samvittighedsangest, udstødende sønderknusende Hyl, fastedes de ind i Flammerne, seende den Helvedsqual imøde, der ventede dem hiinsides Graven.

Hellige Religion! Hvormeget Skjönt og Stort virker Du ved Troen, hvormeget Grueligt og Uffhyeligt ved Overtroen!

Gjennemtrængt af Rædsel forekom Madrid mig som et Brandsted og Mordgrube, dens Indvaanere som Bøddelknægte, og de mig mødende Præster, som Bødler; men den hellige Kirke, som en blodtørstig Herskerinde, der blot kunde mættes ved Menneskeoffre. Jeg bad min Fader bønlig at tiltræde Hjemreisen strax ved den fremskrydende Morgen, hvori han og af Hiertet samtykkede.

„Og hvem var da denne Luther?“ spurgte jeg ham, da vi havde Hovedstaden paa Bagen. „Hvem var denne frygtelige Rjetter, som man saa ofte omtalte i den for de tvende Lydstere oplæste Dom? Hvori bestod hans Rjetterie? Hvad lærte han? Hvad Fordoms meligt udøvede han?“

Forst nu underrettede min Fader mig om, at denne Luther var en uforsagt tydsk Munk, der, uden at bære for den pavelige Banstraale, og i Fare for at dele Hus's Skjebne, som en Fiende af Kirken, forsvarte som Helt Fornuftens Ret mod det romerske Hierarkie, gjengivende, efter en djærv Kamp, sit Helt Evangeliets rene Lære, tro oversat efter Grundteksten, tilligemed Frihed til Selvgrandstning.

„Denne Mand, sagde min Fader, i det han saae sig om: var en Helt uden Lige, thi til at vove sig i Kamp mod Fanatisme og Præsterserie, horer større Mod end at binde an med Løver og Tigre. Just derfor, min Son, ansees det hos os som den største Forbrydelse at bekjende sig til den lutherske Lære, og Mange have derfor maattet lide Flammedøden.“

Studsens og Beundring greb mig ved Fortællingen om denne store Mand. Da min Fader, efter vor Hjemkomst, viste mig hans Billede, som han havde tilbendt sig, jeg veed ikke paa hvad Maade, kunde jeg ikke afholde mig fra at trykke det med en Ynglings sværmeriske Begeistring til mit Hjerter, med det Udraab: „O gid og en Luther fremstod i mit Fædreland!“

Sydsfælsat med saadanne Tanker, var jeg en Aften, flere Maaneder efter vor Tilbagekomst, slumret ind, da tre hule Slag paa Gadedøren vakte mig ved Midnat. „Jesús Maria! Inquisitionens Officierer! Red Dig, Væter!“ skreg min Fader, der blegnende treen ind i mit Sovestue med en Lygte i Haanden.“

Saa vidt var Spanieren kommen i sin Fortælling, men her syntes Tælen at forstumme i hans Mund; mørk sammenfoldede sig hans Pande, frygteligt rullede hans Dine i det blege Ansigt, og vi stode i forventningsfuld Tausshed efter Udbruddet af hans oprørte Gølelse; men diensynlig undertrykkende den indre Kamp, greb han igjen Fortællingens Traad med fast Stemme:

„Smigrer Eder ikke med, mine Herrer, at jeg op-
 rusler Eder et Billed af denne sorte Rats Udaad. Man
 maa være Spanier, og af hundrede selvoplevede Exem-
 pler kjende hiint Tribunals Magt, og selv være stædt
 i det Tilfælde at see en dyrebar og elsket Fader at svæve
 i lignende Fare, for at gjøre sig et Begreb om min
 Rædsel. Istedetfor, efter hans Befaling, at flygte,
 flammrede jeg mig fast til ham, og svor ved den Kors-
 fæstede Billed, ingenlunde at forlade ham. Forgjebes
 søgte han at rive sig løs fra mig, forgjebes truede han
 mig med sin faderlige Forbandelse, hvis jeg ikke var
 hans Befaling horig og lydig. For sildig! Inquisitio-
 nens Officierer stode for os, og — min Fader var
 i deres Magt.

Skæk berøvede mig Sands og Samling. Da jeg
 kom til mig selv igjen, befandt jeg mig i et, af So-
 lens Lys sparsomt oplyst, hæsligt Fængsel; en Domini-
 caner; Munk stod hos mig, og holdt et Krucifix hen
 til mig. Over Nat og Dag vansmægtede jeg i Inquisi-
 tions;Fængslet i Sevilla, og udstod med stum Hengis-
 venhed alle Hudfletninger og Marterqvaler, der tilføies
 des mig, paa det at jeg skulde bekjende, at saavel
 min Fader, som jeg selv, var den lutherske Rjettersect
 hengivne. Indhyllet i Sanbenito førte man mig en
 Morgen til en Autodafé. Min Fader, sagde man mig,
 havde bekjendt, og jeg skulde være Vidne til hans Mar-
 tyrdom. Blot min Ungdom havde jeg at takke for, at
 jeg ei fristede en lignende Skjebne.

Nok, disse mine Dine, — o, gid den gode Gud
 havde forvandlet dem til Steen! Disse Dine maatte
 med Gysen see paa, hvorledes en elsket Fader udaan-
 dede sin store Sjæl i det fortærende Elements Flamme.

Hvis Du, Frygtelige, der troner over Stjernerne,
 er, som Religionen lærer, en retfærdig Gud, hvorfor
 lader Du da ei Dine Skyer taarne sig sammen over

denne Frækhedens Skueplads, og slynge deres Lyn ned over de Ryggesløse? Hvorfor byder Du ikke Strømmene fra Dine Skyer at styrte ned og slukke de Flammer, der fortærede min Faders Been? Du, som intet mennefteligt Die fkuer, ingen menneftelig Aand har kjendt, hvorledes tor de ved Støvet fløbende Orme underftaae fig, at give Den, der tænker anderledes om Dig end den stolte Fordom foreftriber, til Pris for Flammerne? O, Banvid! Affkyllige Munkedumbhed, som træder den hellige Fornuft i Støvet, ifølge hvilken guddommelig Lov vil du forsvare, at du offrede min ærværdige Fader til Marterdøden?" —

Disse Betragtninger virkede faa rystende paa Fortællerens faste mandhaftige Sjel, at en Taareftrom styrte fra hans Dine, og der var blandt Tilhørerne Ingen, i hvis Die jo en Taare perlede ved dette Syn.

„Tilgiv, blev Spanieren efter en Pause med afbrudt Stemme ved: hvis en smertelig Erindring om hiin Bærgivenhed bringer mig forvidt. Der gives Ting, hvis Betragtning vildleder den svage menneftelige Fornuft angaaende en Verdensregjerings Tilværelse. Her, her er den Klippe, hvorpaa den stærkefte Tro firander, og kan faare let udarte til Gudsforuægtelse og Selvmord. Himlen være lovet, jeg har den bag mig, denne Klippe: det var min Fader, der engang lærte mig at betragte dette korte Spand af Liv kun som en Overgang til en høiere Tilværelse, og tomme Livets Malurtbæger, som en Martyr, der lever mere for Evigheden end for Livet.

Men da overvældedes den svagere Fornuft af den stærkere. Med Lovkraft løbrev jeg mig fra mine bevæbnede Fedsagere, og trængende igjennem de tætte Hobe, styrtede jeg hen til det flammende Baal, fast besluttet, at blande Sønnens Afte med Faderens.

„Slip mig! freg jeg: Ogfaa mig maae J Umennefter brænde! Jeg fortjener Marterdøden! Jeg er en

Rjetter, hvis der gives saadanne! Jeg forbander dig, fordømte Inquisition, der opbygger dine Altare paa de Retfærdiges Aske! Jeg forbander Eder Alle, I dumme fanatiske Præster, I, der vil brænde Luthera: nere, ja Jesus selv, som Rjetter, hvis han gjenopstod, for at prædike Guds Evangelium!"

,Gudsbespotter!" lod det af een Mund. Troesfolsdatterne — Pobelen kalder saaledes Fanatismens Haandslangere — tilstoppede min Mund, og betyngede mig med Lænker. Men jeg takker den veldædige Natur, der har Afslindigheds lindrende Modgift i Beredskab for den største Smerte, som afflummer Elendighedens Bevissheds, naar Døden med harmfuld Blik vender sig fra os. Fuldkommen berøvet Bevissheden, blev jeg — saa for: talte man mig siden — som en Rasende, bortslæbt der: fra, for at overgives til de barmhjertige Brødres Varetægt og Pleie.

O, Broder Benedict! Barmhjertige Broder! Venlige Lys i mit Livs Nat! Du var Engelen, Gud tilsendte mig, da Nøden var paa det høieste. Med sand chris: sielig Kjerlighed tog Du — Lam blandt Ulve — Dig af den Elendige, der tilsyneladende var forladt af Alle, selv af Gud. I den venlige Klostercelle, hvori jeg blev optaget, beredte Du mig en fast vederqvægende Søvn, der udbredte Forglemmelsens Vinger over den dødelig Udtømte, gjød lindrende Balsom i mine dybe Sjælevun: der, tænkende ved mit Leie Dag og Nat paa Op: løs: ningen af den svære Opgave: at heilbrede en sindssvag Broder, henkastet paa Sygeleiet, af en skrækkelig Aands: rystelse. Med en Engels Taalmodighed, med en Hel: gens Styrke, med en Verdsaligvises dybe Forsterblik, der skuer ind i Hjertets inderste Folder, fortrolig med et saaret Hjertes Helligdom, ophød Du Alt, hvad den lindrende Natur og den trøstende Religion frembyder. Og endelig overtødet om, at Himlen kronede med Held

Din Stræben, takkede Du, knælende, Gud for Din Daads søde Løn. —

Ja, mine Venner! I Skjebnens tungeste Dieblikke, naar alt Haab paa Gud og Menneſkene forsvinder, lader sig pludselig en himmelsk Skikkelse tilsyne for os, som gjengiver os den tabte Tro, og Menneſker som Benedict, ere det, der trøste os over en Verden, fuld af blotte Billeder af Menneſker. Ak, hvormegret behovede jeg i min daværende Tilstand flig et Væsen, der forenede sjelden Wiisdom med sjelden Kraft og Fromhed. Da tre Klosternegte, i Raseriets frygteligste Dieblikke neppe formaaede at tæmme Ubrudet af min Brede; da jeg rasede imod Alle, liig et glubende Dyr, hvad vilde da de almindelige Hjelpesmidler have frugtet? —

Og dog var denne Tilstand langt bedre at udholde end de saakaldte lyse Mellemrum, hvori Bevidsthed og Brug af Fornuften for kort Tid vender tilbage. Med Gru og Rædsel overſkuede jeg da min Elendighed i dens hele Omfang. Fortvivlelsens frygtelige Sløvhed, denne Hydra, der gnaver paa sit eget Hjerter, traadte istedet for det vildeste Raserie, og jeg opfordrede Menneſkemærkerne til at opdyngge en større Masse af Sjælesmerte paa et folende Væsen. — Til Lykke varede denne Bevidstheds-Tilstand ei længe, og det forrige Raserie bemægtigede sig mig snart igjen. Hvilke grusulde Phantomer udrugede min syge Phantasie saavel vaagende som drømmende. Blot eet af disse Skygebilleder vil jeg omtale, hvilket maa tjene til Exempel paa, hvormegen Sands der ofte ligger i Ussindighed.

I et af hine lyse Dieblikke stod jeg i mit Klostercelles, med Jernstænger vel forsynede Vindue, ſtuenede i Aftenskumringen ned paa Sevillas folkerige Masser. Synet af den stolte Kathedralkirke med dens høitprangende Taarne, Bestuelsen af det, til et Inquisitionss-

Fængsel forvandlede gamle mauriske Slot, Altkassar, og de fjerne Ruiner af det forhenværende romerske Amphitheater, opvakte hos mig meget levende og sorgelige Følelser af de menneskelige Tings Forgængelighed, og den altstyrende Tids Omvexling. „Og hvad er det da, som staaer fast paa denne Jord, naar selv Gudernes Throner, Templer og Altare sammenstyrte under Vingeslaget af den ustandselige Tid?“ Saaledes talte jeg med mig selv, og alt Jordist syntes mig saa jammerligt og forgængeligt.

Da bares det mig fore, som en fjæmpestor Dæmon greb mig, og slyngede mig fra Vinduesfordybningen ned i Universets bundløse Nat. En Eusen, liig en Rastevind, gik, ledsaget af en rullende Torden, forbi mig. I det svimlende Dyb under mig saae jeg fremtræde gennem Nat og Gruus et mørkt, uformet Legeme, omgivet af det bleggule Aftenskjær; og eftersom det bestandigt rev mig nærmere og nærmere til sig, voxede det til en umaadelig Størrelse, og jeg gjenkjendte vor Klobe i den. Piilsnar styrtede jeg ned, og blev hængende paa Klippespidsen. Ved Foden af Klippen, i en uoverskuelig Dal, vinede jeg en tallos Menneskeverimmel, løbende, liig Myrer, om mellem hverandre. Men et Uhyre, for hvis Vestaande alt Liv forsvandt, holdt, liig en Slange, alle Planeterne fast omvundne, og bortrev de kommende Slægter. Men da disse sank i Graven, gik en ny Slægt hen over dem, men sank atter i Støvet, for at give Plads for en yngre Slægt, og saa fremdeles.

Med Gru og Afsty bortvendte jeg Afsynet fra denne Forstyrrelsens store Skueplads, hvor Døden i evigt, trættende Kredsløb, fødte Livet, for at opsluge det igjen. Jorden syntes mig en uhyre Menneskegrav, hvoraf en Forraadnelseslugt steg mig imøde, liig en Kirkegaard, der viser blot forraadnede og henvisnede Slægter, liig

hensmulsdrede Farver, der ligge mellem hverandre; men Skabningerne krøbe om paa deres Avleres Been, lig usle Dognorme, hvis forgjængelige Virken er aldeles intetbetnende.

Gjennem dette grændseløse Døe lod nu en Stemme, som sagde: „Op, I Dødelige, og tilbeder Gud, og Eders Skaber!“ — Og see! En Klods reiste sig fra Jorden, raabende: „Tilbed mig, Sindbilledet paa Fasthed og Varighed. Jeg er Eders Gud!“ — „Nei, Jeg!“ skreg en Væl, hævede sig over den. — „Nei, Jeg!“ raabte en Steen, o. s. v. Og Jordboerne faldt hobevis ned for Guderne, tilbade dem, og lode Mennesker offere røge paa deres Altare. „Vort med disse elendige Guder! brølte nu en Tyr: Jeg, den Stærke, Mægtige, Fremadskridende, jeg er Eders Gud!“ — „Ingenlunde! Jeg er det!“ brægede en Kalb.“ — „Nei, jeg!“ gjæde en Hund. — „Nei, jeg!“ skreg en Krokodille. — Menneskehobene adskilte sig; Mange forlode de livløse Guder, og tilbade Dyreguderne. „See her hine oprørske Rjettere, som have vendt sig fra de sande Guder! raabte nu nogle af de Første: Lader os slagte og offere dem til vore Guder, paa det de ikke i Brede skulle fordærve os.“ Og den Ene faldt over den Anden, og der opstod mellem dem en Myrden, for at tilægge Striden om Guderne: Klodsen, Vælen, Stenen, eller Guderne: Tyren, Kalben, Krokodillen, Hunden og flere skulde være de sande Guder.

„Forlad disse affhyelige Guder! raabte da Solen, der — saa kom det mig fore — netop nu hævede sig over Horizonten: Jeg, Lysets og Varmens Grundkilde, jeg Vexternes og Livets Moder, jeg er Eders Gud, og Stjernerne mine Drabanter. Op! Kaster Eder ned i Støvet og tilbeder mig!“

Hele Verden fastede sig ned for den nye Guddom, og mange Bantroende maatte bløde for den. Men So:

len agtede ligesaa lidet paa de Dødeliges Bøn, som de forrige Guder. Naturen gik sin vanlige Gang, og Død og Forstyrrelse raste som forhen.

Da lod fra Sky og Luft, Hav og Flod, Bjerg og Hule, Skov og Lund ligesom tusinde og atter tusinde Stemmer: "Lærer endelig at kjende de sande Guder, I Stovets Sønner! Tilbeder Os, usynlige og Udødelige, der beherske Elementerne, og besjæle hele Naturen; tilbeder Os, der bruse i Storm og Uveir, oprøre Havets Dyb, og optaarne dets Bølger til Himlen; Os, der ryste Jordens Skjød, leve i Floden som i Kilden; tilbeder Os, der oppuste Kjerlighedens hellige Gnist i Menneskebrystet: Vi, vi ere de sande Guder; vort Tal er en Legio, og vor Herre og Mester er Zeus Kronion, Himmels og Jordens Herre, der ned-slynger den flammende Tordenkile paa de Dødeliges Hoveder."

Og hele Verden lyttede henrykt efter Gudechoret, nye Templer og Altre fremstode; allehaande menneskes lignende Billeder af Steen og Ertz treen frem af Jorden, og de Dødelige kastede sig ned for dem.

Men pludseligen lod en anden Stemme sig høre ned fra Bjergene, liig rullende Torden: „Forlader disse uærdige Guder, der begiere, liig Mennesker, elske og hade liig Dyr! Jeg, Jehova, Herrernes Herre, Jeg er den sande, den eneste Gud, og Moses er min Prophet; Jeg, den Almægtige, der hverken har Begyndelse eller Ende. Foruden mig, der omspænder det umaalelige Rum med min Haand, der bærer Evighedens Ring paa min Finger, og med skjulte Traade leder Solen, er der ingen Guder. Falder ned for mig, der troner over Stjernerne, der er allevegne, skjøndt usynlig for legemlige Øine."

Og de Dødelige faldt skareviis paa deres Ansigt ned for ham, tilbedende i mystiske Tegn, hvori han

bebudede sig, den Hellige og Dybtforborgne, hvis høie Majestæt ei kan betegnes ved noget Billed, fordi intet Jordisk kan udtrykke den.

Da hævede sig Korset paa Jorden, ragende høit mod Skyen; talrige Skarer forlode Gudebillederne, og, synkende tilbedende ned for det guddommelige Sindbillede, døde de for Korset, udstaaende allehaande Forsølgelser og Qvaler, der banede Veien til Himmelen. Alle hine Martyrer, som bleve pinte foran Guden Jupiters Billede, alle hine Troeshelte, gik forbi min syge Phantasie.

Men en mægtig Stemme lød fra en anden Kant: „Ikke Jehova, Allah hedder den eneste sande Gud! Ikke Moses, og ikke Christus: Muhamed er hans Prophet! Ikke i Korset, i Halvmaanen skal I tilbede ham, og en Glædeshimmel, fuld af Salighed, forjætter Eder Paradiset.“ Og en høirøstet Mængde fulgte dette Tilraab, en skrækkelig Myrden opstod paany mellem Korsets og Halvmaanens Tilhængere; seierlige hævede Begge sig over de gamle Gunders sammensmyttede Altare, dog høiest stod, fremfor Alle, Korset i Glorie og Herlighed.

Men ned paa Korset sank en mørk Sky; der ud af treen en Munk, sigende: „Ikke Evangeliet, men dette Træ der skal I tilbede, thi det er ikke blot et Sindbillede, det er Guddommen selv.“ Og see! Ved Siden af Korset opsteeg et flammende Faal, og hvem der agtede Guds Ord høiere end Korsets Træ, den blev brændt. Jeg saae min Fader stødes ind i Flammerne, og Vanvids meest forvirrede Fostre trængte sig ind i min Hjerne. Hele Skabningen gik i en Kreds rundt for mig, liig Dyrefredsens Billeder. Alt, hvad Menneskenes Tro nogensinde har offret til Guddommen, og utallige Andre, gik i hvirvlende Bevægelse forbi mit indre Øie, idet jeg raabte: „Falder ned for mig, og tilbeder mig! Bort! bort! Freg jeg: Hvad er Gud? Gud er Alt det, I Mennesker gjøre ham til.“

Med dette gudsbespottelige Udtryk sank jeg i sand: sesløs Bedøvelse til Jorden. Da jeg kom til mig selv igjen, stod for mig Benedict, som af min forvirrede Tale gjættede det skrækkelige Sammenhæng med mit Skyggebillede. Først da jeg siden blev roligere stemt, førte han det igjen paa Bane, og nu gik hele hans Digten og Tragten ei ud paa Andet end at drage mig, ved sande evangeliske Trøsteord, op af min Overtroes bundløse Dyb. „Den menneskelige Gudsbildningskraft, min Søn! saa talte han: svæver hen over det Skab: tes hele Gebeet, for at finde en sandelig Eignelse for det Væsen, fra hvilket alt vort Væ og Vel udstrom: mer. De uværdigste Gjenstande, meest vanbittrige For: stre, maatte i raa Naturretstand, tjene dem som et saa: dant, indtil de endelig udhvile ved et Billed, der er meest fuldestgjørende for Fornuftens Fordringer og hiin hemmelige Ahnelse, der opfylder ethvert Menneskebryst. Men dette er nu aabenbart Billedet af Kjerlighedens store Land, saasom vor Forlørsers hellige Religion gav os det. Fanatisme Præster have rigtignok søgt at vanstabe det, paadigtende ham meget Menneskeligt og Jordist; de ville fremstille os Gud, som et Væsen, der fordrer skum Slavensind, blind Tro, smertelig Bod, og blodige Offre, som en streng Tugtemester, vi med Frygt og Bæven skulle tjene. Men dertil kender den, os af Guds Søn modtagne sande Religion ikke; thi den prædiker ei Had og Forfølgelse, men Kjerlighed og Forsoning, anbefalende Skaansel mod vore vildfarne og svagt: troende Brødre. Just det stempler den christelige Reli: gion til en sand guddommelig: at den aander hiin For: drageligheds Land, uden hvilken ingen fuldkommen Ver: den kan bestaae. Kun den alene bærer altsaa Præg af sand Hellighed og evig Varighed; thi bedre Grundfæt: ninger end den ægte Christendoms kan selv et Rige af

Engle ikke fremvise; og hvormeget end de vildfarende Mennesker fjerne dem fra den, maae de dog stedse tye hen til den igjen."

Den fromme Munks apostoliske Ord vare lægende Balsom for mit bæængstede Hjerte, og jeg skylder Guds heden, at han reddede saavel min aandelige som legemlige Deel fra Undergang.

Gid Fredens Engel hvile over Din Aske, fromme Munk! Du var en sand Efterfølger af hiin Apostel, der udøvede Kjærlighed og Skaansel, medens Had og Forsølgelsesaaend raste i deres Medbrødres Hjerter. I Dig selv bærer Du Lønpen for Din Daad; blot med hede Taarer kan jeg tænke paa Dig, da Du omsider, for at unddrage mig Inquisitionens raa Hænder, overgav mig med egen Fare til en vakker Mand, der fungerede som Skibslæge paa en engelsk Fregat, der fra Cadix var i Begreb med at stikke i Søen, og gaae under Seil til Engelland.

Men Lydskealand var Maalet for mine Bestræbelser, ikke Engelland. I det Land, hvor en Luther engang vandrede, for hvis Skyld min Fader døde, vilde jeg tilbringe Resten af mine Dage; Luther, der var Ophavsmand til mine Lidelser, men og til min Trøst. Jeg vilde leve i det Land, hvor Tanken ei havde nødig at forstumme for nogen Autodafé.

Som Betler forlod jeg mit Fædreland, thi Inquisitionens Offeres Formue tilfaldt hiint mørke Tribunals Fiscus. Vel pleier den frastige Yngling, ledig og løs, sjældent at være gandske fattig, fordi den vide Verden med dens utallige Lykkesporte staaer aaben for hans Daadshigen; men min Aands- og Legemskraft var svækket. Stum og indsluttet vandrede jeg om: en Skygge af det, jeg før var. Jeg behøvede Tid, Røe og Pleie, for at vorde resitueret.

Jeg vidste, at den engelske Gesandt i London var en Ungdomsven af min Fader, og hans Creditor. Erfaring havde rigtignok gjort mig mistroisk; thi var det ikke en fortrolig Ven, ja en Vaarørende, og en Udelssmand ovenikjøbet, der overantvordede ham i Inquisitionens Hænder? Med Gysen erfarede jeg, at denne Skurk var en af den hellige Rets utallige Speidere, som vare udbredte over hele Landet, for at tillure sig, og forraade fortrolige Ytringer. Saaledes vidste en Torquemada og hans Hjelpere at forgifte et ædelt Folks Caracteer. Men hvad behøvede jeg i Engelland, i Frihedens Land, at frygte for en Inquisitionsspeider? —

Uden Frygt begav jeg mig til Don Antonio, fremstillede mig for ham som Sønnen af hans ulykkelige Ven, og fandt oprigtig Deeltagelse. Høihjertet undertvang han de Betænkeligheder, som opstod hos ham, ved Tanken om, at han unddrog den hellige Inquisition et Offer, og af Jiscus paadrog sig et tungt Ansvar, ved at udbetale en Gjæld til En, der stod under Kirkens Ban. Kort, han satte mig istand til at leve uafhængig af det af min Faders Efterladenskab, som ei var faldet de røveriske Munkes i Hænderne.

Han gjorde endnu mere: han forsynte mig med en Unbefalingskrivelse til den daværende engelske Gesandt her paa Stedet, fra hvis Hænder jeg derpaa gik over i Deres, Hr. Mylord.

Efter et kort Ophold i London gik jeg, styrket paa Sjæl og Legeme, men stedse tilbageholden og nedbøiet under mine Lidelsers uudslættelige Erindring, under Seil til Tydskland, og snart blev det længe ønskte Syn af den nordtydske Kyst mig til Deel. Jeg strakte mine Arme ud efter den, ligesom efter en Elsket, og vi landede i Cuxhaven.

„Velkommen, tydske Jord! udraabte jeg, vædende den med mine Taarer: Tusinde Gange velkommen Luther's Fædreland, Troesfrihedens Hjem, sikke Asyl for den Forfulgte og Martrede. Her tør det beklemte Bryst frit udstrømme dets Aande, den sammenpressede Sjæl frit hæve sine Tanker; her er intet Baal for den frie Aand; her er den selvforstændende Fornuft ingen Dødsforbrydelse; her er ingen Inquisition!”

Matroserne, og nogle paa Strandbredden staaende Fiskere, der hørte mig saaledes udtale mig i et dæmmande fremmed Sprog, betragtede mig med største Forundring, og, efter deres betænkelige Hovedrysten at domme, troede de uden tvivl, at det ikke var saa gandske rigtig med mig. Men de gode Mennesker havde aldrig erfaret, hvad Troesforfølgelse er.

Jeg havde aldrig saasnart overbundet Søefartens Ubehageligheder, før jeg iilde til Wittenberg, for at fejre Mindet om Luther og Melancthon ved deres Grav. Det var netop en Søndag til Fromesse jeg kom til ovennævnte Stad, den tydske Troesfriheds Bugge. Mildt tonende Klokkelyd kaldte Indvaanerne til Slotskirken. Hvor slog mit Hjerter, da jeg midt iblandt disse tolerante Mennesker, mine Landsmænd udskrige for Riettere, nærmede mig det Sted, hvor Reformatorens Aske hvilede.

Og hvorledes blev jeg tilmode, da jeg nu endelig stod for det simple Gravmæle, der skjulte denne hellige Aske! Overvældet af mine Følelser sank jeg paa Knæ, og blot Menighedens Nærværelse afholdt mig fra, at give disse Følelser lydelig Løst. Men Billedet af min ulykkelige Fader og hans Lidelser fremtraadte nu for min Sjæl med fornyet Smerte. Jeg saae de kulsorte Røgstøtter staa i Beiret, der forvandlede ham til Aske. Mørk Bæmød omhyllede mig. Det kom mig fore, som den kjære Skygge forklaret svævede hen paa sorte Røg:

hvirosler, og med vemodig Alvor pegede hen paa Luthers Gravminde. Jeg bredte mine Arme ud efter den: den forsvandt mellem mine Hænder.

Dette Hjernesvind var mig et trøstende Vink om, at alle Lidelser faae Ende i Graven, og lettere om Hjertet stod jeg op.

Hvor rørende og ophøiet forekom mig denne lige fremme Kirkefest, der var saa fri for hiin Pragt, som ellers bedøvede mit Hjerter og Sandser! Forekom Gud mig i Spanien, som en frygtelig, med Glands og Herlighed omstraalet Herker, for hvis Trone jeg maatte nedstyrte mig, hvis Alsyn en talrig og prægtig Hofstat skjulte for mine Bine, og hvis Stemme ei trængte til mit Øre for Tjenernes klingende Raab, og hvis Navn jeg blot med Skræk kan seire, syntes han mig her som en herlig Familiefader, der samlede sine Børn trindt om sin Sotteseng, fremskillede sig for dem i simpel Hæusdragt, taltalende dem hjerteligt og fortroligt, og rakte dem, ikke for et Syns Skyld blot, men til Nydelse, Brød og Viin. Hvor rørende var mig disse Sange, der — saavidt jeg af det tydske Sprog forstod — ikke udtrykte den nedbøiede Sønderknuselse, men taknemmelige Børns Gøtser.

Hvor søtelsessfaldt og ægte apostolisk tolkede det af denne fromme Præst, der, som Egtemand og Fader, selv var fortrolig med Menneffelighedens skjønneste Gøtser; hvor fri fra al dogmatisk Ordbram og mystisk Nonsens. Hvor ligt hine Foredrag af de første kristelige Folkelærere!

Fast stod min Beslutning; jeg afslagde min Troesbekjendelse, og nød, ved Herrens Alter, Brød og Viin, og blev Lutheraner i det Ydre, som jeg alt længe havde været i det Indre.

Efter et halvtaarigt Ophold i Wittenberg begav jeg mig til ovennævnte protestantiske Residens, der med

Dette har Navn af Religionsfrihedens Hjem. Og saaledes har jeg da henlevet en Række af Aar i et Land, jeg elsker som mit andet Fædreland, fordi det tilstod mig, hvad jeg ei fandt i Spanien: Beskyttelse mod Troesforfølgelse, Beskyttelse mod geistligt og aandeligt Tyrannie! Vel tænker jeg ofte endnu med sværmerisk Længsel paa dette skønne Land; men, blandet med smertelige Erindringer og vemodig Beklagelse er denne Følelse mangengang, fordi det kunde lykkes en Bande fanatiske Munkke at underkue et ædelt Folks frie Land.

Døm nu, hvor krænkende det maae være mig, naar jeg erfarer, at Lutheranere, til hvilke jeg er knyttet ved saa fast et Bånd, vise sig saa lunkne og ligegyldige mod en Velgjerning, som i sig indeholder Livets kostbareste Goder. Døm, hvorledes jeg maa blive rilmode, naar Ungdommen stundom taler hen i Laaget om Katholicismens Fortrin, og den lutheriske Gudstjenestes kolde Censfortaigthed. Døm endeligen, hvor smindeligt det maa være mig, ved at bemærke aandrige, lærde og ellers forstandige Mænd, der i Ord og Skrift helde hen til hiin blodagtige mystiske Leeg med Fromhed, der saa let udarter til den dumme Overtroe.

Man fristes næsten til at troe, det forholder sig med Troesfriheden, som med Sundheden, mod hvilken man tilsidst bliver saa letfindig, at man med ubesindig Ligegyldighed udsætter sig for den Fare at tabe den. O Daarer! O bemærk ikke, at bag disse frydefulde Billeder, som opflamme Eders Indbildningskraft, ulmer Autodafens Flamme. Hvis det ikke er stridende mod den Forsoningsaand, der besjeler den evangeliske Lære, vilde jeg alvorligt tilraade, at ophænge i enhver lutherisk Kirke, ved Siden af Reformatorens Billed, tvende historiske Malerier: Husz's Martyrdom og Teyels Afsladshandel, paa det at den tyske Lutheraner stedse kan have Katholicismens Skyggeside for Øie.

Jeg frygter, den Tid vil komme, da Tiden for Alvor vil være om at indføre fuldkommen Kirkevang, protestantiske Biskopper og Paver, Kirkebod og Tilnærmelse af vore kirkelige Skikke til den katholske Kirke, ja Tilbagekaldelse af Jesuiterne. O, lader os da være paa vor Post! Hillebranderne uddøe aldrig; Frihedens og Lysets Gjende vandrer om under mange Skikkelser. Hvem kjenner ikke Mørkets store Forraadskammer? Hvem kjenner ikke det Værktøi, hvoraf de betjene sig til deres Hensigters Opnaaelse? Hvem veed ikke, hvorledes de snart udsende mystiske Sværmere, snart prophetiske Gjøglere, snart levendegjørende Mirakelmagere, for at udsaae Overtroens Eed iblandt Folket? Og hvad kan sættes i Liighed med den usalige Virksomhed, med hvilken de ved jesuitiske Apostler, ja selv ved Zeloter af vor Midte, søge at opelske den Spire til Læderagt og Uenighed, til et frodigt voksende Træ, der gjør Saaret ulægeligt. O, værer derfor paa Eders Post.

Men I, tydske Fyrster, I, der kalde Eder Protestanter, værer Protestanter i Ordets meest omfattende Betydning! Protesterer, efter Eders glørværdige Forsædres Exempel, mod alle de Jesuitrænker, hoormed det romerske Hierarchy uafsladelig søger at knytte sig til Thronerne, og glemmer aldrig, at der af en Traad saare let bliver et Reeb! Protesterer mod hver Indblanding af Pavedømmet i Eders lovgivende Overherredømme. Protesterer mod de Ledebaand, som herkeslyge Præster, ligemeget katholske eller evangeliske, ville heste paa Eders Skuldre, for lidt efter lidt at liste Eder og Nationen ind under Præsteherredømmets Ledebaand; men protesterer og mod alle de Snarer af verdslig Politik, som man holder beredte for Eder! Vogter Eder for at give Eders Naboer Fingeren, paa det de ikke skulle tage hele Haanden, og betænker vel, at med den ene Frihed tillige enhver anden bliver baaren til Graven.

„Men lader os nu, mine Venner, fylde Glasfene med gammel ægte Rhinskviiin, og som sande Lutheranere love at ville leve og døe i Hans Tro, hvis Erindring vi i Dag have feiret, saa sandt hjælpe os Gud og hans hellige Evanaelium!“

Med disse Ord hævede han Pokalen, og under Glasfenes Sammensted lovede vi, med Bevægelse og Overbeviisning: at leve og døe som Lutheranere og frie Mænd.

S. S. Friedrich.

Eventyreren i Kjöbenhavn.

En Novelle.

Uldrig har en Sømand været saa lidet sømandsagtig, som Styrmanden paa det preussiske Coffardiestib, der i Aaret 1830 førte mig gjennem Østersøens Bølger til Danzig, hvorhen private Forretninger kaldte mig fra Lübeck, hvor jeg beklæder et offentligt Embede. Max, saa kaldte Styrmanden sig, var en mager finbygget Mand; Gracie i alle hans Bevægelser, Tænksohmhed indpræget i den høie, men smale Pande; hans blege, næsten kridnehvide Hudfarve gav hans Ansigt mere Udsgt af en filosofherende Magister, end en strabadseret Arbejder. Og, naar man saa talte med ham, hvilkken Fiinhed i hans Mimespil, Beskedenheds, ja næsten Blyheds Udtryk i hvert et Ord; men han talte kun lidet, og jeg var ved første Diekast forviisset om, at han var af de Menner

ffer, man kan leve med hele Aar paa Landjorden, uden at kjende noiere til deres Individualitet, end da man saae dem første Gang. Jeg siger med Glid paa Landjorden, ikke fordi Søens Gutter, de brave Matroser, ere snaksomme, langt fra: „De Sømand gjør ei mange Ord“ — men, naar Skibet, den lille frommende De, indeslutter os, paa alle Sider omgiben af de kolde Bølger, hvis monotone Snakken vi ikke forstaae, da føle vi os — uden menneskelig Meddelelse — som Robinsoner eenligt forladte, og naar saa selv Havet er roligt, da undsky vi det altfor levende Billede paa Dødens Ro, og vi søge Sjæle at udgyde vor egen Sjæl i — derfor har Fortroligheden hjemme, hvor Himmel og roligt Hav omslutter Synskredsen.

Naar var, medens jeg denne Gang seilede gjennem det eensomt rolige Hav, bleven min Ven. Han aabnede for mig strax en med Kundskaber beriget Forstand, han spændte min Nysgjerrighed ved sit frappante, gandske en Søemand modstridende Væsen, ved sin Tilbageholdenhed; jeg forsmaaede at udspørge Capitainen eller Andre omborde om hans Personlighed, og jeg vilde vist i saa Fald heller Intet have erfaret; han var blandt disse kun bekjendt som en tjenstdygtig og raff Styrmand. Jeg søgte derfor selv at nærme mig ham, og til min Forundring trak han sig ikke tilbage. Hvad Grunden kunde være hertil, saae jeg mig ikke istand til at opdagge, da jeg ikke besad Forsængelighed nok til at tilskrive mine egne Egenskaber dette Fortrin, jeg nød af Den, som i Almindelighed blev holdt for et menneskesty Væsen.

En Aften kom jeg ned i hans lille Værelse og fandt ham grædende. Jeg blev forlegen; men han trak mig ned paa Kufferten ved hans Side, og skjulte ikke sine Taarer. Han havde læst i Dehlenslagers Axel og Valborg. Jeg havde laant ham dette Sorgespil, da han havde ladet mig vide, at han forstod Dansk, og jeg som

en indfødt Dansker havde samlet mig et lille Bibliothek af denne Litteraturs yndige Digterværker. — „Dansker! sagde han, og fæstede sine ellers næsten altid nedslaaede Bine med Jnderlighed paa mig, og for første Gang saae jeg, at der i dem lynte en lidenskabelig Jld: — Dansker! vedblev han begejstret: Deres Sprog er mig ikke hjemfødt; jeg forstaaer det heel vel, men jeg kan ikke udtale det, som det bør udtale. Den smeltende Blødhed er nægtet mit Organ. Men jeg veed, skjøndt De benytter Dem af vort tydske Sprog, at De har den danske Tone i Deres Magt, gjør mig den usigelige Tjeneste, og læs denne Scene af Axel og Valborg paa Dansk, ret paa Dansk.“ — Det er mig umuligt at skjule min Forundring over denne simple, inderlige Maade, hvorpaa han tiltalte mig. Vel var vor venstkabelige Fortrolighed allerede stor; men jeg havde dog altid sporet en vis Tilbageholdenhed hos ham, som jeg meest tilskrev Forskjellen, han følte mellem vor Stand og Stilling. Han syntes at mærke min Stemning og tilføiede: „Undskyld, jeg beder Dem, min Paatrængenhed, men vi Sømand forstaae ikke at belægge vore Ord.“ — Jeg læste; det var Scenen, hvor Axel og Valborg stilles ad. Jeg besidder selv en dyb Følelse, og let rørt maa jeg have foredraget den deilige Scene ret naturligt. Han udstødte dybe Sukke. Hans elegiske Sindstemning overraskede mig, og det var mig nu klart, at kun en overordentlig Skjæbne kunde have stillet dette Menneske i Søgutternes Række. — „Jeg er Dem stor Tak skyldig! sagde han nu: De har voldet mig en stor Glæde. Tilgiv, at jeg uden Hensyn til Stand og Forhold har benyttet mig af den Godhed, De har bevist mig ved at foretrække mit Selskab og min Omgang fremfor Andres her indenbore. Jeg har intet Menneske her paa Jorden at slutte mig til, jeg vil ikke heller. Min Herre, jeg hørte Dem tale Dansk, da De tog ombord til os; det danske Sprog har

noget Tilstrækkende for mig; af, jeg har ikke hørt det i flere Aar, og da jeg sidst hørte det — velan, sagde han — jeg vil fortælle Dem, naar jeg sidst hørte Dansk; jeg veed, De vil gjerne høre noget om min Skjæbne, om hvordan jeg blev Somand; thi at jeg ikke er opdraget til Søen, vil De have kunnet bemærke."

Med saa, fra Hjertet hentede Ord, takkede jeg ham for hans Fortrolighed, og han begyndte:

„De er paa en underlig Maade vistnok bleven sat i Overraskelse i Aften, idet jeg næsten med en næsviis Fortrolighed ligesom trak Dem ned ved min Side, og som af en Kammerat og Dusbroder forlangte en Tjeneste af Dem. Tilgiv, men forundre Dem ikke, naar De hører, at denne Fremfusenhed har fra spædste Barnsdom lagt i min Caracteer. Opdragen — mine Forældre kjender jeg ikke — mellem Bønder i Bayern, har denne min Grund:Caracteer faaet frit Raaderum, uden at dannes ved Forstandens Udvikling. En synderlig Uro var stedse over mig; jeg blev alt som Dreng Egnens Stoltthed formedelst mit Mod og mine veludførte Dumdriftigheder. Men mig selv kunde jeg ikke tilfredsstille. Alting omkring mig forekom mig saa stille, saa roligt; det forekom mig Alt der hjemme som dødt, Skov og Mark og Dale udbredte sig for mit Øie — skjønt, men altfor roligt. Bedre gif det, da jeg, indskreven som Soldat, omtumledes mellem vilde Brødre. De sværmede og kivedes; men det var dog intet Liv for mig, jeg fandt ikke, hvad jeg, skjøndt uden at kjende det, søgte. Da geraadte jeg, dreven af en tidlig Læselyst, hændelsessviis over en Bog fuld af Eventyr. Her fandt jeg i det døde Bogstav, hvad jeg attraaede i Livet. Min, kun lidet af Forstanden bundne, men tøilesløse Phantasie og Forsælsse bød mig at gjenfinde den underfulde Verden i Livet. Jeg havde tidligt viist Talent for Musikken, og blev

ansat ved Regimentets Musik-Corps. Her gjorde jeg Fremskridt og blev yndet, drevet af min stærke Higen efter at udmærke mig. Soldaterne, mine hidtilværende Kammerater, værdigede jeg intet Blik; mine musikalske Evner aabnede mig adskillige store Cirkler i Staden. Mine Undermænd bare Respekt for mig, tildeels tvungne, da de kjendte mit vilde Sind, der for den mindste Fornærmelse agtede Liv og Død lige høit. Blandt de Store derimod skulde jeg være Ringe; naar de dandsede skulde jeg spille. Vel havde Subordinationen lært mig Forskjel paa Herre og Tjener, men just herfor havde jeg ved Ovelse i Musikken søgt at løsrive mig lidt fra Soldatervæsenet, og nu fandt jeg i den civile Verden omtrent samme Forhold. — Paa denne Tid fik jeg — jeg vil ikke sige en Ven, thi til Venstabskab var mit egenkjærlige Hjerte ikke aabent; men jeg fandt et Menneske som interesserede mig. Det var omtrent en Jevnaldrende af Musikchoret. Frederik H. besad et fromt, iegodt Hjerte, der engang havde fattet Kjærlighed til mig. Vi havde fattet den Beslutning sammen, da vor Kunst indbragte os adskillige Penge, at lære fremmede Sprog og, saavidt det lod sig gjøre, selv begynde paa vor Danselse. Det lykkedes, og vi behøvede ikke mere at skamme os i et Selskab af Cavalierer. Men, hvad der først havde trukket Frederik nærmere til mig, var hans Skjæbne. Han var dansk af Fødsel, og han lærte mig de første danske Ord. Hans Fader havde som Sømand forlovet sig med en Pige i Kjøbenhavn; havde faaet denne Søn med hende, men kaldtes bort fra hende, uden at de bleve giste. Efter 2 Aars Forløb kom Sømanden igjen, for at holde Troe og Love, men fandt sin Skjønne viet til en Murer og Borger i Staden. Hun havde aldrig formodet, hvad der virkelig var sandt, at Sømanden elskede hende. Han tog Afsked med tungt Hjerte; men sin Dreng tog han med sig. Han reiste

ikke mere tilføes over Volgerne, som havde hørt paa hans kjærlige Dromme. Sømanden hadede nu sit Element. Tillands, uden at gjere sig selv Ræde for sin Handling, vandrede han ad den støvede Landevei, indtil han i Braunschweig nedsatte sig som Bødker. En Slægtning i Bayern, efter hvem han arvede nogle Penge, var Aarsag i, at han tilsidst blev bosat i dette Land. Men Fiksen lever ikke længe paa Land; her døde han i sin bedste Alder, og havde ikke glemt sin danske Vige. Han havde sagt til sin lille Son: „Bliver Du istand dertil, saa skaf Dig med Tiden at vide, hvordan Din Moder Jette B. lever, og lad hende vide, at jeg ikke har giftet mig.“ — Hele denne Frederiks Fortælling, saa hverdagsagtig den end kan synes, havde ved det urolige Liv, den asmalede, vakt en Interesse hos mig, der forhoiedes ved Frederiks Ord: at han havde i Sinde at opfylde sin afdøde Faders Ønske, ved selv at reise til Kjøbenhavn og see sin Moder. Han havde hørt, at Danmark var nu et Land, hvor Kunster bleve paa: skønnede og belønnede. Her sluttedes vort Forbund, jeg rakte ham Haanden med Løfte om at ledsage ham. Da vor Tjenestetid var forbi, begave vi os paa Reisen. Reiselivet behagede mig. Denne stedseværende Forandring, det stedse Nye, den uafbrudte Overraskelses-Tilstand sysselfatte og nærede min nydelsessyge Phantasie, Verden forekom mig som en umaadelige Færhavn, hvori Mennesket skulde vandre og slakke omkring efter Hjertens Lyst.

Vi kom til Hannover. Da blev Frederik syg, pludseligt syg, og døde! For sin Død havde han kysset mig og rakt mig sin Tegnebog med et betydningsfuldt Blik. Unglingen, der for en Uge siden sund og rask som jeg havde gennemreist Landene, laae foran mig uden Liv, et Liig. Jeg stod ene, ukjendt af Alle, kun med mit Mod og min Livslyst i Barmen. „Gaa let kommer

Døden! hulkede jeg gjennem Taarer: Man kan da ikke hurtigt nok fryde sig og benytte Livet. Velan, jeg vil leve, færdes og virke mens jeg er til, maaskee er jeg livsløs i Morgen." Det blev mig grueligt at see paa det unge Liig, jeg ilte bort, og var allerede næste Dag paa Reisen. Hvorhen skulde jeg tage? Den hele Verden stod mig lige nær; jeg kjendte Ingen og jeg kjendte Alle. Uden mindste Forbindelse med Medmennesker kan Livet ikke nydes, og dog skulde det jo nydes, nydes hurtigt. Da tænkte jeg først paa Brevtasken, den Afdøde havde overleveret mig; en stor Tanke foer gjennem min Sjæl, da jeg aabnede Bogen; den indeholdt Frederiks nødvendige Attester, Døbedokument ic. og et Brev fra Frederiks Fader, hvis Indhold sagde mig, at det var bestemt til at overrækkes hende, naar Sønnen var kommen til Danmark. Et prægtigt Eventyr krydsede gjennem min Phantasie. „Ingen veed, hvo jeg er, nu vel, saa er jeg, hvem jeg vil være! Verden vil udelukke mig fra sit Liv, nu, saa bryder jeg mig selv en Vane. Jeg er Frederik! Foran Moderen vil jeg stille mig med en Gjenfærdshilsen fra hendes afdøde Elsker, som et Pant paa hendes første Kjærlighed. — Maaskee er hun død? Ligemeget, jeg skal vække Liv i min døde Tilværelse, jeg skal selv danne mig en Skjæbne!" —

Som Frederik H. betraadte jeg Tolbboden ved Kjøbenhavn. Mit første Spørgsmaal var efter Muursvenden B. Jeg erfarede, at han havde gjort Lykke, boede som Mester i sin egen Gaard i en af de mange store skjønne Gader i Hovedstaden. Det glædede mig paa Familievegne, og min første Gang var til Muurmester B. Jeg ringede paa Porten, jeg forlangte Manden i Tale, jeg blegnede ved Svaret: „Han er i Morges ved Døden afgang, bort Huus er utroosteligt, De kommer neppe beleiligt." Jeg bad Bedkommende hilse den sorgende Enke ved beleiligt Tid fra en reisende

Bekjendter, Frederik H., der meget længtes efter en Samtale. — Ogsaa her havde Døden viist mig sin frygtelige Magt, og den ophidsede kun saaledes mit fortvibiede Forsæt, at danne mig det korte Liv saa afvejlende broget som muligt.

Med Hensyn til mit Udkomme og min Opholdelse har Lykken altid været mig gunstig. Et Avertissement i Avisen, der tilbød Stadens Musikyndere min Velledning i Musik, bragte mig mange Informationer, og jeg indseer nu, at mit eget, ikke ubestredne, men dristige, Feiligheden gribende Væsen, ogsaa har bidraget til at gøre mig bekjendt som Informator. Efter kort Tids Forløb kom der en Invitation til mig fra Enken Madame B. til følgende Dags Formiddag. Jeg iilte derhen med bankende Hjerter, ikke af Uengstelighed over en bedragerisk Gjerning, nei, af Glæde over saaledes selv at være Ophavsmanden til den Skjebne, der ventede mig. En fræk, vanhellig Stolthed over den Magt, jeg nu skulde udøve over mine Medmennesker, fremstilslede mig for mit eget Jeg som en Helt, der ikke var Skjebnens Scepter undergivet. Jeg fandt hende, jeg nu selv dannede til min Moder, Enken B., i dyb Sorg. Det rystede dog mit Sind; hun havde af mit Navn sluttet sig til, hvo jeg var, hendes første Søn — og hun fandt i mig et sølelsesfuldt ungt Menneske. Hendes Sorg gjorde Indtryk paa min letrærte Sølelse, og jeg græd virkelig af Hjertet over hendes Mands Død. Med Inderlighed faldt hun mig om Halsen, udgræd sin Sorg ved mit Bryst, og jeg følte inderlig Glæde ved den Handling, jeg havde udført. Selv har jeg aldrig kjendt min Moder, o hvor sødt følte jeg nu for første Gang den Salighed at have en Moder; med sønlig, det veed jeg, med sand sønlig Betsalenhed indgjød mit Hjerter hende Trøst; af, jeg triumpherede over, at jeg selv havde skaffet mig denne Sjeleglæde. Jeg maatte

flytte ind i hendes Gaard, jeg maatte daglig være om hende, saavidt mine Forretninger tillode, jeg maatte læse Brevet fra den afdøde Sømand flere Gange for hende, og gjentage hvergang der i Brevet forekom en lille Besbreidelse over hendes Utrøstet. Det var en herlig Kone. Sorgen, der paa en dobbelt Maade i denne Tid traf hendes Hjerter, nedtrykte hende ikke; meget mere, den forklarte saa at sige hele hendes Væsen. Hun knæsfede mig, hun trykkede mig til sit Hjerter, hun syntes paa mig at ville udsone Uretfærdigheden mod min foregionne Fader.

Ik, nu nyder jeg først sand Glæde ved at erindre mig dette Liv, saa inderligt følte jeg desværre ikke dengang. For ræd, for uforstandig og ustadig var jeg, dengang følte jeg kun Attraa til Dyt. Kjøbenhavn med alle dens Udspreddelser blev den Strøm, hvori jeg druknede Hjertets inderligste Følelser; jeg blev yndet blandt Møge, fik mange Venner, og det glædede den gode Enke. Hun undte mig al den Udspreddelse, jeg kunde forlange; hun følte sin Glæde i min Glæde.

Jeg besøgte saaledes, da det just var den yndige Foraarsstid, jeg var ankommen, de skønneste Egne i Sjælland, og dem er der ikke saa af. Efter et Par Maaneders Fraværelse kom jeg atter til min elskede Moders Hus, jeg ringede paa, og den snaksomme Portner fortalte mig, at Familien i min Fraværelse var bleven samlet. Jeg fandt ved Indtrædelsen i Stuen en ung Vige siddende ved Vinduet. „See! raabte min Moder: See, Hanne, der har Du Broder Frederik!“ Og Gratien sloi henimod mig, sluttede mig i sine bløde Arme, og trykte et Kys paa min Mund. Det var mig som om en Frolldomsild gjennemfoer mit Legeme; aldrig havde et saadant Væsen nærmet sig til mig paa denne Maade. „Velkommen søde, elskede Broder! sagde hun: Moder har fortalt mig om Dig, om

al den Uret, Du har lidt, jeg har grædt for Din Skyld, o, Du skal have en kjærlig Søster i mig." Aldrig har jeg saa meget manglet Ord, som denne Gang; denne barnlige Ukyldighed sønderknuste hele min underfundige Listigheds Bygning; her følte jeg mig for første Gang som en Bedrager. Og nu, da jeg forfra maatte fortælle alle den afdøde Frederiks Hændelser som mine egne, gjentage Usandheder, jeg for at bevise Troværdigheden af min Broderret, isorveien havde forelagt Moderen, da blev jeg ulykkelig. Jeg følte mig som Synderen paa Dommens Dag, og Ingen har nogensinde kunnet foragte mig dybere, end jeg selv i dette Dieblis. Der sad hun, efter at jeg havde udstaaet min Prøve, og saae smilende paa mig, idet hun tankeløs legede med mine Hænder; og nu fortalte hun sin Levnetshistorie:

Hun havde været i Jylland hos sin Kjærestes Fader, en Præst, da Budskabet om hendes Faders Død kom til hende. Hun fik Slaget og laae i al den Tid, da jeg sværmede i Glæder syg her i Byen. Det havde vel min Moder talt om, men uden at jeg havde taget Notits af Efterretningen. Nu kom hun med blege Kinder, i sorte Sørgeklæder, tilbage. Hun havde drømt om Galla og Festlighed; thi hendes Bryllup med den juridiske Candidat S. var bestemt til om Sommeren; nu blev det opsat et Aar endnu. Jeg veed ikke selv, men alt hvad hun talte, var et Dolkestik i mit Hjerte; jeg maatte uvilkaarligt tænke paa Undine, der kyskede sin Brudgom ihjel. Jo mere Hanne talte, destomindre kunde jeg høre, jo længere jeg stirrede ind i hendes Dines Himmel, destomindre kunde jeg see; jeg fik virkelig Ondt, og styrtede midt under hendes Fortælling omfuld paa Gulvet. Da jeg kom til mig selv laae jeg tilfængs; den bekymrede Moder, den grædende Hanne, spurgte om mit Befindende.

Jeg beroligede dem, foregav min forceerte Reise som Grund til det Forefaldne; men da de lode mig ene, forklarte jeg mig selv Aarsagen til min Afmagt. Jeg var det ulykkeligste Menneske; jeg følte hos mig selv, at jeg elskede Hanne — min Søster! Og vel vidste jeg, hvor opbrusende min Følelse altid har været; jeg tænkte vel, at ogsaa denne Lidenskab vilde lægge sig, jeg besluttede at kjæmpe som Mand; selv havde jeg sat mig i denne Stilling, nu bestod kun Heltedaaden i: kjæf at bestaae. Jeg havde før været forelsket og besejret min Lidenskab, hvormeget mere skulde jeg da ikke bestaae, da Umuligheden af dens Tilfredsstillelse viste sig for mig. Jeg foresatte mig, daglig at vænne mig til Hannes Omgang som til en Søsters, o, men det lærte jeg snart var umuligt at udholde; midt under vor Samtale slyngede hun fortroligt sin hvide Arm om min Skulder og lagde sin Haand i min. Det var i en saadan Stilling, at jeg engang vovede at kysse hende, og hun kom venligt mit Kys imøde; ude af mig selv sluttede jeg hende tæt til min Barm, og overøste hende med brændende Kys. Rosenrød fløi hun fra mig, jeg selv blev siddende som truffen af Lynild. „Broder er snart altfor kjærlig! sagde hendes Moder: Saa dan maa Du ikke kysse i Morgen, naar Candidaten seer paa Jer.“ — „Ja, S. kommer fra Jylland i Morgen! sagde Hanne, og ordnede forvirret sit Tørklæde: Hans Forretninger ere endte, og saa bliver han i Byen til næste Sommer.“ Nu kom vi paa Tale om Brylluppet, og saaledes endtes denne Scene. Saa nær var jeg denne Gang ved at røbe mig, og sætte min hele Værelse i Fare. Den næste Dag kom hendes Kjæreste. O, nu saae jeg hvorledes hun tolskede Kjærlighed! Hendes Venstreb havde smeltet mig, at, og nu var jeg en Tilskuer af hendes Kjærlighed. Mit eneste Middel var nu, ved Udspredelse at forslaae

de martrende Tanker. Men skjult kunde min Sindssforandring ikke blive. S. var et ædelt Menneske, han vilde være min Ven; men, saa skræffelige, ofte umærkede Frugter bærer Synden; fordi jeg ikke kunde elske mig selv, var det mig umuligt at fatte Venstabs for ham. Nu først begreb jeg Livet er Alvor; som en forbitret Kæmpe stod den hævnende Skjebne for mit Udsyn, og skuede med giftig Haan ned paa det Menneske: barn, der havde indbildt sig at kunne gribe ind i dens, af Herren selv ledede Gang. Nu var min Lyst til Eventyr, nu var min Lyst til det Nye forsvunden. —

Sommeren nærmede sig, og med den Hannes Bryllup. Det var en Foraarsaften, som jeg sad i Frederiksberg; Hauge, der saa smuk den end paa denne Tid er, kun lidet besøges af Folk. Da havde jeg et selsomt Syn. Skjebnen, der i saa lang en Tid havde som truende Kæmpe stillet sig for mig, fremstillede sig denne Aften levendegjort for mit Blik. Med saa Ord, thi hvorfor skal jeg tydeliggjøre phantastisk: utydelige Billeder, jeg saae rædsomme Syn. Min gjærende Phantasie, der hele mit Liv igjennem havde hængt ved det Vidunderlige, viste mig, hvor jeg stod og gik siden denne Aften, Skjebnens Kæmpe under de græsseligste Skikkelser. Forresten leed ingen af mine andre Evner, og den bedrøvede Familie, der med Taarer, og uden at kunde opdage Grunden, mærkede min forunderlige Tilstand, trøstede sig dog med, at intet Spor af Vanvid viste sig hos mig. De spurgte mig om Grunden til den paafaldende Ængstelse, der hvert Dieblisk og pludselig overfaldt mig midt i deres Selskab; jeg kunde ikke sige dem den sande Grund, da de sikkerligt ikke vilde have fæstet Lid til mit Udsagn, men anseet mig for Vanvittig. Saaledes straffedes jeg for mit ulykkelige Bedra-

gerie. Være tilstede, see Hanne efter hendes Bryllup, kunde jeg ikke, det sølte jeg, og dog var det mig Usalige umuligt at forlade hende for dette Tidspunkt indtraf. Det var om Mandagen, som Hannes Bryllup skulde holdes om Onsdagen, da sad jeg om Aftenen i Stuen med dem Alle, og S. oplæste denne Skilsmisse-Scene i Arel og Valborg for os. Døm De om min Tilstand, med stakaandet Bryst og stirrende Bine slugte jeg hvert Ord af det guddommelige Digt; men da Arel udbrød: „O, min Valborg, Alt er forbi!“ da frygtede jeg for, at mit Hjerter skulde briste, og jeg foer ud af Døren, for aldrig at komme meer tilbage.“

Her brast Sømanden i Graad. „De seer, sagde han: at min Lidenkabelighed ikke endnu er udslukket; jeg har nok endnu tilovers af den, til at gjøre mig ulykkelige Timer. De har nu hørt, naar jeg sidst hørte Dansk, før af Deres Mund. Døm om, hvorledes de danske Toner maa have rammet mit Hjerter. Fra den Dag, jeg flygtede fra mit Hjertes Elskerinde hift i Danmark, forlod efterhaanden de skrækkefulde Syner mig. Jeg drog atter til Lydsland; men snart opdagede jeg, at jeg var ei skabt til Rolighed. Vel var det ikke mere denne trodsende, dumdriftige Lyst til Omtrumlinger, der beherskede mig; tværtimod, Livet var blevet mig altfor alvorligt og høitidsfuldt; hvad jeg før spottede, har jeg nu Frygt for, og Døden, jeg hidtil frygtede, forberedte og forbereder jeg mig nu daglig paa. Da vinkede Havet mig, som det Element, hvorpaa Livet svinder meest adspredende, og Døden bliver os fortroligt; saaledes blev jeg Sømand, efter med Glid at have lagt mig efter Styrmands Konsten. Aldrig er det faldet mig ind, skøndt omgivet af Bølger, at styrte min Ulyksalighed i deres Skjød; jeg har een gang i mit Liv selv indgrebet i min Skjæbne, og kan jeg efter denne Handlings Følger forsøge det tiere? —

Mit Sømandskab er en Bodsøvelse, derfor er jeg mellem brune, lystige Gutter en bleg, alvorlig Munk. Derfor rinder mig nu Livet hen mellem mine Pligter, derfor brister jeg i Taarer, naar jeg hører Dansk, og derfor havde jeg besluttet, før min Død endnu at udgyde mit Hjerter for en Dansker."

Jeg vægrer mig ikke for at aabenbare mine Læsere, at jeg faldt den Ulykkelige om Halsen; vi var og bleve Venner, jeg glemmer ham aldrig (vi føre Brevveksling sammen). — Da vi skiltes fra Skibet, kaldte han mig endnu engang ned i sin Kabyt. Der svævede et underligt, halvt glad, halvt bedrøvet Smil fortruffent om hans Læber, han holdt et Glas Grog i sin høire Haand, og tilbød mig et andet. Vi klinkede: „En Skål for de danske Piger!" sagde han, og jeg gjentog med Barme hans Ord. — Seet ham siden har jeg ikke.

Theodor Franck.

De Florentinske Elskende.

(Efter Lord Byron.)

Da Florents var deelt imellem de to mægtige Partier: Guelfer og Ghibeliner, herskede i denne Stad stort Hjendskab imellem Hufene Bardi og Buondelmonti. En ung Frøken af Familien Bardi, Dianora, og en Yngling af den anden Familie, Ippolito, elskede hinanden. Dianora var femten Aar gammel, i Yndens og Skjønhedens fulde Blomstring. Ippolito var kun tre Aar ældre. Man kunde læse paa hans Læber, at han forstod rettelig at elske, og i hans Dine, at han forstod at bevare Hemmeligheden. Paa en Festsdag saaes de første Gang. Det var i St. Giovanni Kirke. Da Folket havde forladt Kirken, blev Ippolito tiltalt af en Bekjendt, og tabte den Skjønne af Syne. Han ilede til Døren. Da han saae Dianora komme, skiftede han Farve, og saae Intet uden hende. Men skjøndt han betragtede hende, som vilde han præge ethvert af hendes Træk i sit Hjerte, syntes ham dog siden, blot at have seet hende i Dromme. Hun svævede, som et overjordisk Væsen, forbi ham, dragende Sløret over Ansigtet. Da han ikke havde Mod til at tiltale hende, havde han det endnu mindre til at spørge om hendes Navn. Denne Uvished blev ham betagen. „Gud og St. Johannes signe hendes hulde Måsyn! raabte en Berler ved Døren: Hun giver mig altid dobbelt saa meget, som enhver Anden.“ — „Bånd hende!“ raabte Ippolitos Fedsager: Hun er en Bardi.“ Ippolito hørte begge Udraab, og de gjorde et uudsletteligt Indtryk paa ham. Han var en Ven af Poesie og Lærdom, fortrolig med de Frisindede af begge Partier, som Dante og G. Cavallanti, og endskjøndt trofast hengiven til sit Partie, vogtede han sig dog for de uædte Følelser, som hine

politiske Sjendtligheder vakte, og selv disse forekom ham nu forhadte. Det er sandt, at han ikke tænkte paa, at tilgive En af de gamle Bardi, som havde fornærmet hans Fader, en Forviisnings-Dom over det hele Partie havde han vel endnu underskrevet, men at bande et qvin- deligt Bæsen, og denne Dianora — han skyede siden den Ledsager, som havde udtalt hine Ord.

Ippolito følte smertelig, at han ikke kunde see sin Hersterinde i hendes Hjem; hendes Forældre levede, som hans; hun var omgivet af Elægtninge. End smerteligere kæmpede han med den Uvisshed, hvorledes han skulde opdage hende sin Eidenstab, men haardest tyngede ham den Tanke, at det ved hendes Elskværdig- hed ikke vilde fattes ham paa Medbejlere. Hvad kunde han altsaa gjøre? Forgjæves var hans Grunden paa en Anledning for at tilskrive hende; at bringe hende Nattemusik under hendes Vindue, havde været ligesaa farligt som uforsigtigt. Han maatte altsaa lade sig nøie med at betragte hendes Boligs Vinduer, med at følge hende, naar hun gik ud, og forsøge at tiltrække sig hendes Opmærksomhed ved en Handling, som viste hende den Fremmede fra en fordeelagtig Side. Kirkedagene vare hans Glædesdage. Han forsømte ingen Fastedag, ingen Helgenfest, ingen Søndag. „Denne unge Adels- mands Fromhed, sagde en Enke, Dianoras Tante, som sædvanlig ledsagede hende: er virkelig opbyggelig, og han er en yderst pyntelig Yngling, som i Synd og Forsængelighed kunde kappes med den Muntreste.“ — Tantens Ubefaling var ikke nødvendig. Ippolitos bestandige Nærværelse og hans Bedholdenhed havde allerede vakt Dianoras Opmærksomhed. Med en Ita- lienerindes hele naturlige Instinkt, var hun ikke længe uvis, hvem han saa ivrigen søgte, og ønskede hjertelig, at han ei maatte trættes i at følge hende. Hun ønske- de at vide hvem han var, men var ligesaa bange som

Ippolito. „Mærkede Du, sagde Tanten efter Kirke-
tjenesten: hvor den stakkels Yngling rødmede, da han
mødte mit Blik? Sandelig en sjelden Bæfedenhed!“
Den unge Mand's Roes strømmede rigelig fra Damens
Læber; vi vide ikke hvormange Grunde hun angav, som
alle skulde blodne den stakkels Dianora's Hjerter til
Elfkov for Ippolito. Da hun betraadte sit Huus,
fluttede hun sin Lovtale, og den stakkels Yngling tabte
Synet af den Hulde. Vi kalde begge de Elskende,
„stakkels,“ thi de elskede hinanden allerede nok, for med
Stræk at erfare hvem de gjensidigen tilhørte. En Om-
stændighed den næste Søndag var nær blevet dem fars-
lig. Dianora havde nylig ikke vovet at see paa Ip-
polito, af Frygt for at møde hans Blik, og Ippolis-
to troede, han havde fornærmet hende ved et eller an-
det. Hun havde, saa Dage tilforn, sendt ham hjem med
glædebærende Hjerter. Der hvor han knælte vare to
Pladser frie, den Ene nær ved ham, den Anden længere
borte. Dianora kom med sin Tante til ham; Dia-
nora syntes med en Armbevægelse at bestemme sig for
den, som var ham nærmest. Hvilken Henrykkelse! Under
Gudstjenesten spurgte Tanten, som vendte sig om, hvor-
for Dianora ikke sang som sædvanligt. Dianora bøiede
de Hovedet, og et Minut efter hørte Ippolito den
skønneste Stemme, næsten som en Hvissen, men dog ly-
delig for ham. Han troede hun skjælvede; hun skjæl-
vede ogsaa. Et saadant Fortrin fik han ikke oftere.
Næsten i Fortvivlelse derover fattede han Mod, og knæ-
lede den omtalte Søndag, uden at vide hvad han gjorde,
lige ved Siden af hende. En Pille gav ham noget
Skjul; han lænede sit Hoved til det kolde Marmor og
fattede sig. Dianora vidste ikke at han var ved henz-
des Side. Hun sang ikke; Tanten taug. Hun foran-
drede ikke sin Stilling, og saae paa sin Bønnebog. Ip-
polito troede at hun gjorde dette med Forsæt; han var

ude af sig selv. Han søgte at hæve sine Tanker til Himlen; men naar han foldede Hænderne, saa rullede varme Taarer derpaa. Tanten bemærkede ham endelig, og gjenkjendte ham pludselig, meget glad. Hun begyndte at ahne hans Hemmelighed; endskjøndt hun vidste hvem han var, og kjendte Familiernes Had, besluttede hun dog at opmuntre de Elskende, maaskee af naturlig Velvillie for Ynglingen, maaskee ogsaa for en Uenigheds Skyld, som herskede imellem hende og et Medlem af hendes Familie. Uden meget Overlæg og høit nok for at blive hørt af Ippolito, sagde hun derfor til Dianora, hun skulde lade Ynglingen ved hendes Side see med i hendes Bog, da han syntes at have glemt sin egen. Dianora saa hverken op eller ahnede hvo der var hos hende, hun skjød Bogen til Siden, og bøiede Hovedet lidt, til Tegn at han skulde tage Bogen. Han gjorde det. Han holdt Bogen med hende. Hans Haand bævede; Dianora mærkede det ikke, thi hun tænkte paa Bogen, som hun ikke troede saa nær. Bogen skjælvede endelig saaledes i hans Haand, at hun maatte mærke det. Hun vender sig, i Tanke at han ikke er frist, hurtig daler atter hendes Blik. Hun hvidsker til sin Tante, at hun faaer ondt; Damerne stode op og forlode Kirken. Udenfor Kirken faldt Dianora i Usmagt, og blev baaret hjem. I samme Niesblik hændte det sig, at Ippolito, overvældet af sine Følelser, lænende sig til Marmorpillen, udstødte et høit Suk. Han troede hun havde forladt ham af Foragt. Foruden den Bekjendt, om hvem vi ovenfor talte, og fra hvem Ippolito aldeles havde trukket sig tilbage, var Ingen i Kirken, som havde kjendt ham. Vi skulde see hvorledes den Forsmaaede siden søgte at hævne sig.

Ippolito flæbte sig hjem, og maatte søge sit Leie. Hvilken en Blanding af Kummer og Fryd skulde han have følt, dersom han havde kjendt sin Herskerindes

Elstand, som var lidet forskjellig fra hans egen. Tanten opdagede Dianoras Hemmelighed, og blev urolig. Hun frygtede for Dianoras Liv, og tænkte just paa et Middel, som kunde fremlede et lykkeligt Udfald, da hun overraskedes med et Besøg af en Dame, som hun frem for alle Andre havde ønsket at see — Ippolitos Moder.

De to Damer bleve snart enige, og skildtes trøstede og haabende. Der behøves ingen Forklaring, hvorledes en Moder erfarede sin Søns Dødsfald, heller ingen Skilddring af den Glæde, som de Elskende følte, da de vare forvissede om deres gjensidige Kjærlighed. Nu Marter! Ippolito, som nu var forsikret at han var Dianora velkommen, vis paa sin Moders Understøttelse, henreves af Utaalmodighed efter at see sin Elskede, og fængsledes af Sygdom ved sin Seng. Dianora skjælvede, som før, for at see ham offentlig. Han besvør sin Moder, at aftale med Dianoras Tante, hvad der nu var at gjøre. Denne havde gjort det første Skridt; hun maatte ile, thi Ippolitos Fremfærd vakte Opsigt; alle hans Handlinger forraadte den indvortes Kamp. Hun gik derfor til en vidtloftig Beslægtet, Veronica kaldet. Denne Veronica var i en sælsom Stilling med Hensyn til Familierne Bardi og Buonfondmonti. Hun var tilfældigvis lige nær beslægtet med Begge; hun var siolt af dette dobbelte Slægtskab, men viste hverken det ene eller andet Parti synderlig Opmærksomhed, det maatte da være at hun havde seet Leilighed til at gjøre sig tilgode med at knytte smaae Kjærlighedshistorier, stifte Intriguer og deslige, thi da var hun rede til ethvert Offer.

Veronica havde venligen modtaget Dianoras Tante og Ippolitos Moder, og glædede sig over at kunne tjene Begge, at kunne spille begge Familier en Streg. Hun gav sit Samtykke til at de to Elskende

saaes hos hende. Hun var riig og havde en yndig Villa i Monticelli, en halv Meil fra Staden. Paa en September-Festdag, som Landsfolkene gladelig helligholdt, kom Dianora med sin Tante til Villaen; Veronica førte for Daggry, uden at agte sit Rygte og de unge Hofskarles Ekinsyge, som stode paa en venstabelig Fod med Damens Piger, selv den unge Buon del monte i sit Huus.

Han saae Dianora, uden at sees af hende. Aldrig havde han seet Solen at oprinde skjønnere! Hvilken Glæde at være med hende i samme Huus! Men tillige hvilken Uaalmødighed, hvilken Marter, ikke at kunne tale med hende, ikke at kunne kysse Elskovs Ord fra hendes Læber! Madame Veronica kom nogle Gange, for at formane ham til Aaalmødighed, og lovede ham, at han skulde see Dianora efter Middagsmaaltidet. Hvor Timerne kræbe! Endelig, da de andre Gjæster havde adspredt sig hist og her, for at holde Middagshvile, saae Dianora, ledsaget af Veronica og sin Tante, til sin største Forbauselse, sig i samme Bærelse med Ippolito. Gjensidig Rødmen, Blegnen; Begge forlegne; de Gamle forsvandt; Dianora i Begreb med at følge dem. Ippolito stammer noget, som hun ikke forstaaer; hun bliver, gaaer til Vinduet, alvorlig, bleg; hun vover ikke at kaste et Blik paa ham. Denne Higen, denne Løven havde noget Sædt for Begge. Salige Dieblikke! Himmelske Morgenslund i disse Følelser! Tvivl, som ikke er Tvivl! Haab, som blot er Visshedens Forbud! Ippolito nærmer sig Dianora. Endnu saae hun ud af Vinduet; hendes Bine hvilede paa de blaalige Bjerge i det Fjerne, men hendes Tanker omfattede Bærelser. Et lysegrønt Net, gjennembirket med Guld, omgav Loffernes Rigdom, og syntes at holde dem tilbage, for at man kunde beundre den hvide Marmornakke. Hun følte

Ippolitos Nærhed og hævede Haanden, som for at ordne Retter. Han favnede hende. Lykkelig, forvirret, rødmande, vilde hun trække sig tilbage. „Frygt ikke! sagde Ippolito: Jeg, jeg har kun at frygte af Din Skjønhed.“ Da hun vilde løfte sit Hie til ham, var det, som hang der et Slør over hendes Syn; i næste Dieblif hvulste hendes Hoved paa hans Skuldre; han bøjede sig, og hans Læber berørte, velkomne, hendes.

De knælte derpaa for et Billede af den hellige Jomfru med Christusbarnet, og tilsvore hinanden evig Kjærlighed og Trost. Dianora lovede, overtalt af Ippolitos Bønner, samme Aften at see sin Brudgom i sit Hjem, hvortil Midlerne just bleve aftalte, da den overbærende Tante kom tilbage. Eftermiddagen blev tilbragt i det Frie. Landfolkene sang, dandsede, spiste Druerne, som hang over deres Hoveder, spillede og forlystede sig under de friskgrønne Træer. En nydelig Bondepige kysede Endelig Dianoras Haand og sang for hende den skønne toskanske Vise: „Voi siete un bel fiore“ til Afsked. Ippolito gjentog det hundrede Gange paa Hjemveien til Staden. Ippolito havde en Strikkestige i Beredskab. Han ventede Midnat med Utaalmodighed, steg derpaa ned fra sit Vindue, tog Strikkestigen under Kappen, og iulste til en liden mørk Gade, som stødte til Bardis Huus. Et Vindue af Dianoras Bærelse gik til denne Gade, et andet til Haven. Huset var i en affides Deel af Staden. Han gav Tegnet, Strikkestigen blev trukken op og befæstet; han vilde just stige op, da et Ansigt, yndigt smilende, bestraalet af et Lys, forskrækkede ham. Han maatte smile over sin Skræk, thi det var ikke mange Minuter siden, at han havde beklaget, ei at kunne udslukke Lysen, som brændte for et lidet Mariebillede. Han forsede sig og bad om Lykke for sin troe Kjærlighed, derpaa steg han opad Stigen. Da hans Haand allerede

næsten havde naaet Vinduet, troede han at høre fremmede Trin. Han saae ned. To Mænd stode ved Hjørnet af Gaden. „Visselig! sagde den Ene: Jeg saae Skyggen af Nogen ved Lygten. Hvem er her?“ spurgte han høiere og kom nærmere. Ippolito fleg ilfsomt ned, og troede ubekjendt at slippe bort, men hans Fod blev hængende i Stigen, og hine Tvende bemægtigede sig ham.

Dianoras Tre var hans første Tanke. Han hyllede en Forbryders Skræk, og stammede: „De ere Alle i Sikkerhed, jeg rørte Ingen!“ — „Hvad er i Sikkerhed?“ spurgte de Andre. „Juvelerne! sagde Ippolito: Slip mig kun, det var første og sidste Gang! Jeg vilde ogsaa erstatte dem igjen.“ — „Erstatte? sagde den Anden: Det er en herlig Fangst! Lad os engang betragte ham ved Lyset.“ — Ippolito kunde ikke undslippe sin Skjæbne. „Ved alle Helgene i Kalenderen! raabte den Første, da de havde bragt Ippolito til Lyset: En Buondelmonte, og ingen Anden end den værdige, uskatteerlige Ippolito Buondelmonte! Herre, jeg kysser Eders Hænder. Jeg er Eders Tjener og Opsnapper! Ved den hellige Phillip, det vil give Skjønne Rygheder i Morgen!“

Virkelig frembrød en tung Dag for alle Buondelmontis, og en ligesaa glædelig for Familien Bardi, den stakkels Dianora undtagen. Hun vidste ikke hvad der havde hindret Ippolito i Udførelsen af hans Eventyr. Tusindfold Frygt martrede den elskelige Skabning. Hendes Tante bragte hende endelig af Ubisheden med den Efterretning, at man havde bemægtiget sig Ippolito Buondelmonte, da han paa en Strikkestige var kommen ned fra et af Husets Sidevinduer, et stort blankt Sværd i den høire, og en Veste med Juveler i den venstre Haand. Dianora gjættede strax Alt. Sorg, Laksommelighed, Elskov bestormede hende; hun sank afmægtig til Jorden. Ogsaa Tanten gjættede Sandheden,

men vovede hverken at tilstaae den, endmindre at sige den høit; havde hun ikke havt saa meget at bestille med Nicen, med Nyheden og den deraf følgende Støi, var hun selv gjerne falden i Besvimelse af lutter Angest og Forlegenhed. Faster Veronika blev meget bekymret, da hun hørte det Foresaldne, og Ippolitos Moder, der gjættede Sammenhængen ligesaa godt som de Andre, faldt i en Kraftløshed, som hindrede hende i enhver Medvirkning paa Sagens Gang.

Man fandt i hiin Tid en altfor stor Mængde udsvævende unge Mennesker, som i Fortvivlelse vovede Alt, til at man skulde holde Ippolitos Tilstaaelse for usandsynlig. Man havde i den senere Tid Mistanke om, at han spillede, og hans Fader var bekjendt som gjerrig; man erindrede sig at han nylig havde vilst sig yderst tungsindig, hvor han kom; den forsmaaede Ven og andre af Bardi bestufne Vidner manglede ikke at anføre Ippolitos lydelige Stønnen i Kirken som tilstrækkeligt Beviis, at store Synder maatte tynge hans Sjæl; Magistraten (af Bardi's Partie) sluttede derfor, at den unge Mand havde mere at forsvare, end man vidste om ham. Ippolitos Sjælesorg bestyrkede hans Omgiivelser i Troen, at han var skyldig. Han haabede hans Dom skulde bestaae i Forviisning; Ordet: „Død!“ traf ham som et Tordenflag. Uarsagen til en saa streng Dom var aabenbar, men den Bardiske Familie var nu for mægtig, Staden, svækket af mange Partiekampe, behøvede Ro. Ippolito, som tænkte paa sin Elskedes Tilstand, fornedrede sig til med Knæfald for sine Doms mere at anraabe om sit Liv; dette Skridt fulgte almindelig Foragt. Saa besluttede han da, forladt af sin Slægt, at døe som en Mand for Dianora's Ære.

Dagen kom. Timen kom. Retfærdighedens Fane vaiede foran Tribunalets Port, og Trompeten forkyndte Staden, at en Forbryder skulde døe. Dianora havde

efterhaanden faaet Kundskab om Begivenhederne; Tanten's Beskræbelse for at berolige hende, og at fremstille Sagens Hemmeligholdelse som ubetinget Nødvendighed, syntes at virke; Dødsbleghed overtraf hendes Ansigt, da Trompeten lød. Imedens hun ubestemt tovede, begyndte Toget at drage hen imod Reiterpladsen.

Ippolito forlod sit Fængsel, mere liig en ung Martyr end en Forbryder. Han var nu ganske rolig; Begeistring, stolt Selvbevidsthed om sit Offer, farvede hans Kinder med hoi en Glød. Hobens almindelige Følelse var, som sædvanlig, Rysgjerrighed; men der vare Saa, som ikke tillige følte inderlig Medynk. Mange Juens-timmer vendte sig bittert grædende bort fra det rystende Syn.

Toget maatte forbi Dianora's Bolig. Da Ippolito nærmede sig Huset, bleggede han; hans Læber bævede, hans Øie fyldte sig med Taarer. Han troede, Dianora vilde være ved Vinduet, for at tage den sidste Afsked fra den Elskede, som døde for hende; han boiede derfor sit Hoved og forsøgte at smile. I samme Dieblis lød Trompeten anden Gang. Dianora sprang op, lyttende, spørgende, hvad der foregik. Gjen-nemtrængt af Ulykken, overvældet af næste Dieblis's Skræk, faldt den gamle Tante hende i Armene og raabte: „Gaae, mit Barn, i Guds Navn! Himlen være med Dig!”

Med opløste Haar, taareløse Øine, brændende Kinder, styrtede hun, til alle sine Slægtningers Skræk, ind i Salen hvor disse vare samlede. Med mere end naturlig Kraft rev hun nogle af dem bort fra næste Vindue, udbredte sine Arme som en Begeistret og raabte: „Holdt! Holdt! Det er min Ippolito, min Ægtefælle!” Hun gjorde en Bevægelse, som vilde hun styrte sig udaf Vinduet i hans Arme. Forvirring bemægtigede sig Mængden. Ippolito skjælvede, græd, bævede Hænderne

mod Vinduet, som bad han til sin Skytsengel. Hun styrtede nedad Trappen, ud paa Gaden, og raabte: „Mænd! Venner! Jeg er en Vardi, han en Buon delmonte! Han elskede mig, og det er hele hans Brøde.“

Pludselig brød Folket alle Skranker. Man lader holde, bringer Dypolito og Dianora for Magistraten, løser Misforstaaelsen, sender Bud efter de Fornemste af begge Familier; Fred, Venfskab, Enighed besværges, og efter en halv Time betræder Dypolito igjen den samme Vej, som forhen førte ham til Døden, nu som erkjendt Brudgom til den skønne Skabning ved hans Side. Alt iler paa Gaden, man bestrøer Veien med Myrther og Roser, Glædestoner, Glædesfange lyde fra alle Sider. — De to Elskende forekom det Hele som en urolig men sød Drøm. De saae ikke paa hinanden, de saae hist og her paa Omgivelserne, takkende for de Lykønskninger hvormed man overøste dem; men deres Hænder vare fast foldede i hinanden; det var, som saae man een Sjæl i et deelt Legeme.

K j æ d e n.

En russisk Historie.

I en eensom Egn af Rusland levede en Godseier, som var bleven forviist fra Hoffet i Petersborg. Han havde for staaet i stor Anseelse, og var nu meget utaalmodig over sin Forviisning, hvilken han havde paadraget sig ved sin heftige, lidenskabelige og ubøielige Caracteer. I Begyndelsen hjalp hans elskværdige Gemalinde ham at bære hans eensomme Tilstand; han saarede og fornærmede hende imidlertid ofte ved vild Opfarenhed og uvenlig Skinsyge. Hendes Helbred blev efterhaanden ødelagt ved de idelige Krænkelser hun havde maattet udstaae, og hun døde snart, uden at aabenbare Aarsagen til hendes tidlige Bortgang for noget Menneſke. Iwanowitsch sad fortvivlet ved hendes Leie; han troede, at en sædvanlig tærende Sygdom havde revet det dyrebare Væsen ud af hans Arme, og da hun udstødte sit sidste Suk følte han sig tilintetgjort.

En lang Tid gik hen, i hvilken Iwanowitsch aldeles overlod sig til sin Smerte, af hvilken kun Omforgen for hans eneste tilbageblevne Søn mægtede at rive ham; han troede at sørge paa bedste Maade for dennes Opdragelse, ved at antage en Hovmester, hvem han imidlertid gandske maatte overlade Drengen til, da han selv var blottet for grundige Kundskaber. Men snart mærkede han, at hans Valg var faldet paa et udueligt Subject, og han saae sig nødsaget til at antage en Anden i hans Sted. Den nye Lærer behagede ham alligevel ikke bedre end den første; vel syntes han at besidde Kundskaber, men han vilde paa ingen Maade rette sig efter Faderens Anskuelser, og Sønnen blev behandlet med en Strængthed, som fremkaldte heftige

Scener mellem Læreren og den ømme Fader, hvilke havde til Følge, at den Første tog sin Afsked. Sønnen blev nu gandske overladt til sig selv.

Pludselig bleve Naboerne overraskede ved den Eftersretning, at J w a n o w i t s c h, den bedrøvede Enkemand, stod i Begreb med at gifte sig. Ingen vilde i Begyndelsen troe det, men efterhaanden vandt Nygtet meer og mere Indgang; nogle Naboer havde lagt Mærke til J w a n o w i t s c h s hyppigere Besøg i Kroen; man havde oftere seet ham tage Fortræffninger der, hvilke Bertens smukke Datter havde rakt ham. Dog tvivlede Nogle endnu bestandig paa Muligheden af hans andet Giftermaal, indtil dette formelig fra Godseieren blev meldt dem. Man undrede sig, man ønskede ham til Lykke; dog vovede Ingen at ytre den fjerneste Misbilligelse af den heftige Mands Valg i hans Paahør; men hemmelig dadlede man hans Fremfærd. Imidlertid blev Giftermaalet fuldbjyrdet, og man gik fra det ene Extrem til det andet, idet man nu eenstemmig priste den unge Frue J w a n o w i t s c h, som ogsaa virkelig forenede en udmærket Skjønhed med et imponerende Væsen, hvilket hun dog vidste at mildne ved en paatagen Beskedenhed. Hun besad megen naturlig Taft for det Conventiønelle i Selskabet, og Alle vare enige om at rose den Fjinhed, som hun lagde for Dagen i sin Opførsel. Hun blev derfor snart venlig optagen i de selskabelige Kredse; dog var det paafaldende, at hendes Mand syntes i samme Grad at fjerne sig fra hende, som hun blev yndet af de høiere Circles. Hun talte meget om hendes Kjærlighed til ham; Selskabet hørte med Opbyggelse paa hendes Ytringer; men om en Eidskab kunde der dog ikke være Tale hos hende, thi sjelden er den, som elsker meest, den herskende; og at hun havde Herredømmet over sin Mand, derom kunde man ikke længe være i Tvivl. Hun lod ogsaa til at være den

ommeſte Strifmoder; talte i Mabolavet kun om hendes Sønſ Dydragelſe, og blev berømmet af Unge og Gamle. Men hjemme i den huuslige Kredſ gif det anderledes til; man vilde have hørt heftige Scener, ved hvilke dog Frue Iwanowitſch havde vidſt at hævde ſit Herredomme. Iwanowitſch ſelv syntes at være forgmordig og nedſtemt; han tog ofte ſin Søn ved Haanden og gjorde lange Spadſeretoure med Barnet, hvilket Fru Iwanowitſch ugerne syntes at ſee. Efterhaanden opſtode ogſaa Rygter om en tidligere Forbindelſe mellem hende og en ung Jæger, ſom man i den ſenere Tid oftere havde ſeet paa Slotter; man havde hørt heftige Bebreidelſer, ſom Iwanowitſch gjorde ſin Gemalinde med Henſyn til dette Menneske; diſſe Scener bleve gjentagne, og antog efterhaanden en mere ſtormende Carakteer, da hun pludſelig døde i Barſelſeng med en Søn, maafkee til rette Tid for hendes Rygte.

Iwanowitſch syntes ikke at tage ſig ſin Gemalindes Død ſynderlig nær. Hendes Skjønhed havde fængſlet ham; han havde ſeet Blendværket ſwinde, ſom omtaagede hans Blik, og følte ſig nu fri for de beſværlige Lænker, ſom hidtil havde betyngtet ham. Han levede kun for ſine Børn, hvis Dydragelſe udelukfende ſyſſelfatte ham. Dog udviſte han en paaſaldende Kjærlighed for ſin Søn af første Egteſkab. Med ſkarpe Blik mønſtrede han det yngſte Barns Træk, og naar ſtundom en vlieblikkelig Rørelſe greb ham, ſøgte han med Vold at neddæmpe den. Da den Lille blev ældre, følte han ofte Faderens Luner, og vidſte ikke, hvorledes han ſkulde undgaae dem. Da nu den ældre Søn, ſom var beſtemt til Krigſtjenenſten, reiſte til Petersborg, voxte Faderens miſmodige Stemning. Forgjæves ſøgte den yngſte Søn at nærme ſig ham; den Gamle ſtødte ham told

fra sig. Jo ældre Drengen blev, desto mere trykkende blev dette unaturlige Forhold for ham. En Aftenstund, da Faderen og Sønnen ene sad ved Bordet, blev den Første vred over en af det unge Menneskes Uttringer. Striden blev stedse mere levende, og Sønnen vilde ikke give efter, da hans Caracteer havde meget tilfælles med Moderens. Endelig løftede den Gamle forbitret sin Haand imod ham, for at tugte ham, idet han udstødte de Ord: „Slavejæl! Du fortjener ei engang at reuses paa denne Maade. Stokken var et mere passende Strafemiddel for Dig!“ — Sønnen undveeg opbragt, og Faderen stod misfornøiet med sig selv op fra Bordet, og trak sig tilbage i sit Kabinet.

Længe gik han med iilsomme Skridt frem og tilbage; Alle vare gangne til Sengs; men Iwanowitsch følte ingen Drift til Hvile. Han var endnu yderst opbragt, og tog en Bog, for at adsprede sig; men Bogstaverne løb i eet for hans Øine. Han saae sig om; det lille Bærelse var, uagtet de to brændende Voklys, forunderligt skummelt. En uhyggelig Jølelse greb ham; han lod Lysekronen gaae ned, tændte alle Lysene, og satte sig atter til at læse. Neppe havde han siddet et Kvarteerstid, da Oplysningen begyndte at blive mattere, og det ene Lys sluktes; ubevægelig stirrede han hen paa det, da alle de andre ligeledes efterhaanden gik ud. Han søgte forgæves at opdage Uarsagen til denne usædvanlige Hændelse; pludseligt blussede det ene af Lysene paa Bordet med en lang Flamme i Beiret, og sluktes. Han sprang op; greb det andet, som endnu brændte, og ilte med det gennem et smalt Sidebærelse til sit Sovestuekammer. I det han gik forbi, forekom det ham, at et dybt Suk blev udstødt i Krogen af Bærelset. Han foer sammen, og ved denne Bevægelse sluktes Lyset, som han bar i Haanden. Samlende for sig, naaede han sin Seng, troede endnu engang at høre det ængstelige Suk,

og sank afmægtig til Jorden. Da forekom det ham, som om en iiskold Haand greb ham og slæbte ham hen i Midten af Bærelset; Vinduerne fløi op, og den kolde Nattevind iisnede ham gennem Marv og Been. Ved Stjernernes svage Blinken saae han sin sidst afdøde Gjemalinde staaende for sig, som truede ham med frygtelig Hævn, derfom han endnu engang vovede at forgrube sig paa hendes Søn. Derpaa hængte hun en tung Guldskjæde om hans Hals med de haanende Ord: „Til Erindring!“

Den følgende Morgen laae han i vilde Feberphantasier. Lægen blev kaldet, og erklærte ham for at være farlig syg. Endelig indfandt sig en Krisis; hans kraftige Natur seirede; han blev helbredt, og syntes at have mistet Erindringen om hiin Aften. Da bemærkede han med Forundring, at en gammel Guldskjæde hang om hans Hals; han spurgte Kammertjeneren om, hvorfra den var kommen; Denne erindrede ikke at have seet den før, og meente, at hans Herre selv i sin Sygdom havde taget den ud af et Skrin med Kostbarheder, som havde tilhørt hans afdøde Kone, og som stod i Bærelset. Som et Lyn syntes Erindringen om de forbigangne Begivenheder at gjennemskybe *J w a n o w i t s c h*'s Sjæl. I midlertid forandrede han aldeles ikke sin Opførsel mod Sønnen. Den Sidste havde under Faderens Sygdom deeltagende siddet ved hans Leie, men fjernede sig nu atter fra ham, da den Helbredte syntes at være bleven endnu mere hidsig og opfarende end hidtil. Sønnens Tilbageholdenhed forbitrede den Gamle, og en Dag blev den forrige uheldbringende Scene gjentagen. Men denne Gang blandede sig i Sønnens Brede over Mishandlingen en egen Rædsel, ja endog Medlidenhed med Faderen. Han sank paa Knæ for ham, og bønfaledt ham om aldrig at glemme sig saavidt, at han løftede Haanden mod sit Barn. Faderen var halv rørt, halv ær;

gerlig over den Bigtighed, som Sønnen syntes at tillægge denne Begjæring. „Hvad? skreg han heftig: Skal jeg ikke have Ret til at straffe et Barns uboielige Trods og Haardnakkenhed? Hvad var Du, naar jeg ikke havde laant Dig mit Navn? En elendig Slave, en Livegen, som skylder en Trælqvinde sin Tilværelse!“ Drengens Brede blussede frem; han greb med Haanden til sin venstre Side, som om han ledte efter et Sværd. Faderen blev endnu mere opbragt ved dette Syn og skreg: „Bort fra mine Dine, Usling!“ Sønnen gik; men bad med Angstens Taarer sin Faders Folk ikke at forlade ham. De lovede ham det, og han syntes at være noget roligere.

Iwanowitsch gik til Sengs; endnu længe blev Kammertjeneren hemmelig i det tilstødende halvt aabnede Værelse. Endelig, da han mærkede, at hans Herre var falden i en rolig Søvn, gik han, selv træt af at vaage, til Sengs. Det var allerede høit op paa Dagen, da han vaagnede; Unglingen traadte ind i hans Værelse. „J er her saa rolig! sagde han forfærdet: Hvor er min Fader?“

„Han har ikke ringet endnu, og er ventelig ikke vaagen!“ svarte Kammertjeneren.

„Hvorfor blev J ikke hos ham! gjentog Unglingen heftig: Lad mig komme ind til ham!“

Kammertjeneren stod op og ledte efter Nøglen. „Døren er jo ikke lukket!“ sagde han, da han ikke kunde finde Nøglen.

„Den er i Laas! gjentog Unglingen: Hurtig, kom!“ Han trak ham hen til Døren, og man fandt den laaset indendra. Unglingens Angst voxte med hvert Nieblik; han lod en Sommermand komme og slaae Døren ind. Iwanowitsch laae ikke i sin Seng, og Alle stirrede forundrede paa hinanden. Sønnens Blik opdagede imidlertid en hemmelig Dør i Tapetet, hurtig aabnede han

den, og man saae nu en lang, smal Gang, som næsten var gandske mørk. Ynglingen lod bringe Lys, og befale Folkene at følge sig. Neppe to Personer kunde saae Plads ved Siden af hinanden i den snevre Gang, som førte dybt ned under Jorden. Endelig kom man til en Dør; Ynglingen stødte den op, og traadte nu ind i Kappellet, hvor hans Forsædte stode bisatte. Ved det næste Skridt snublede han over en Gjenstand, som laae i Veien; det var hans Faders Liig! Han blev staaende ligesom forstenet. Hans ledsagere sprang til og vilde tage det døde Legeme op, men en usædvanlig Hindring trak det atter ned. Guldkjæden, som den Gamle havde baaret siden sin Sygdom, havde klemmt sig ind i en Ræbne paa en af Risterne. Man tog Laaget af, og saae hans sidst afdøde Gemalinde i den. Sønnen skjulte sit Ansigt med begge Hænderne, og styrtede bort. Man bragte den Døde op i Bærelserne; men ethvert Forsøg paa at oplive ham, var frugtesløst; han syntes at have kvalt sig selv med Kjæden.

Ynglingen lod ham bisætte ved Siden af hans første Gemalinde, og forlod for stedse Godset. Han reisste til Petersborg og tog Kjæden med sig, hvilken han deelte med sin Broder. Den blev som et Arvegods i Familien, og optoges i deres Vaaben. Begge Brødrenes uforstyrrede Enighed blev endog til et Ordsprog, og deres Efterkommere forevise endnu Stykkerne af den skjæbnesvangre Kjæde, hvis Oprindelse Ingen med Bestemthed veed at angive.

D e n F o r l a d t e. Brudstykke af en Reisebeskrivelse.

En Embedsforretning nødte mig engang til at opholde mig nogle Uger i en af Tydsklands mindre Kjøbstæder. De Sager, som jeg der havde at afgjøre, optog kun en Deel af Dagen, saa at jeg havde Tid nok tilovers til at besøge Byens meest anseete Familier. Imidlertid fandt jeg saa lidet Behag i den Tone, som herskede her, at jeg snart gandske tilbragte mine ledige Timer paa Jagt. Næsten daglig gjennemstreifede jeg, snart ene, snart i Selskab med nogle Venner, Skovene der i Omegnen.

Engang havde jeg flere Timer i Nød gjennemført Krattet, uden at træffe paa noget Vildt. Fortrædelig tiltraadte jeg Hjemveien, som førte tæt forbi Kirkegaarden. Jeg kom til et Sted, hvor nogle store Stene vare brudte ud af Muren, som omgav den, og en Ravens hæse Skrig i et Elmetræ tildrog sig min Opmærksomhed. Jeg lagde an, og var i Begreb med at trykke løs, da en Dreng med et høit Skrig sprang frem af en Hyldebuss og holdt min Arm tilbage. Forundret lod jeg Bøssen synke, som gik løs ved den heftige Bevægelse, dog heldigviis i en anden Retning, saa den ikke gjorde Drengen nogen Skade. Da han fornam Knaldet af Geværet, skjulte han sit Ansigt med begge Hænderne, og den ligeledes forskrækkede Ravn stoi i Beiret, og omsider ned paa Drengens Skulder. Neppe bemærkede han dette, før han med en glad Mine greb den, og hurtig løb hen mod den modsatte Side af Kirkegaarden. Alt dette tildrog sig i en Tid af saa Sekunder. Nu steg jeg ind gjennem Abningen paa Muren, lænede min Bøsse mod et Træ, og nærmede mig Drengen med det Udraab: „Vær ikke bange! Jeg gjør hverken Dig eller Din Ravn noget Ondt.“ Han blev staaende, fjærs

tegnede af og til Fuglen, og saae med et tvivlsomt Blif paa mig. Jeg havde Tid til at betragte ham noiere. Han kunde omtrent være femten Aar gammel, og hans Udvoortes bar Præget af en affkræftende Hæslighed. Vel var han just ikke lille af Væxt, men den ene af Skuldrene var betydelig høiere end den anden; hans Hoved var uformelig stort, og hans lange sorte Haar faldt ned over det liigblege Ansigt, som var fuldt af Ropar. I hans Dine laae en vis Tungtsindighed, som indgjød mig et Slags Medlidenhed for ham. „Hvem er Du?“ spurgte jeg; men istedenfor at svare mig, vendte han sig om, og løb hen mod et lille Huus, som laae ved Enden af Kirkegaarden. Jeg fulgte ham til den lave Bolig, som var omgivet af en lille Have, i hvilken en gammel Mand sad paa en Træbænk og syntes at varme sine af Alderdom stivnede Lemmer i Solen. Han var tarvelig, men reenlig klædt. Ved Synet af mig stod han op og blottede sit Hoved, som kun var dækket med et tyndt Lag af sneehvide Haar. Jeg erfoer af ham, at han var Graver; og da jeg gjorde ham nogle Spørgsmaal angaaende Drengen, og fortalte det, som nylig var foregaaet; svarte han: „Herre! I vilde ikke have gjort Ret i at røbe Drengen den eneste Glæde, som han har paa Jorden; han hænger med sit hele Herte ved Fuglen, som foruden mig er den eneste Skabning, der holder af ham.“

„Er Drengen i Familie med Eder?“ spurgte jeg.

„Nei! gjentog Graveren: Han er ikke mere for mig, end hvad enhver Ulykkelig skulde være for Andre. Han har hverken Fader eller Moder, og de Fleste kunne ikke lide ham paa Grund af hans stygge Udvoortes. Mange drive endog Spot med ham, og Ingen vil have ham om sig, derfor er han saa frygtsom og sky.“

Oldingens Ord vakte en inderlig Medlidenhed hos mig for den ulykkelige, af Naturen og Menneffene saa

stedmoderligt behandlede Dreng. Jeg saae mig om efter ham. „Mor i h! Kom dog nærmere!“ sagde den Gamle, men frygtssom smuttede han ind i Huset. „Herre! blev den Gamle ved: Lyfter det Eder at høre min Fortælling om, hvorledes jeg er kommen til Drengen?“

Jeg saae paa mit Uhr, og bemærkede, at det just var paa Tiden, da jeg hjemme ventede Besøget af nogle Venner. „I Dag, gode Gamle, svarte jeg: har jeg ingen Tid; men i Morgen skal jeg komme igjen og høre Eders Fortælling.“

Jhuskommende mit Løfte gif jeg ogsaa virkelig den følgende Dags Aften ud paa Kirkegaarden. Da bemærkede jeg, at En var i Færd med at grave en Grav. Jeg nærmede mig; den Gravende lænede sig paa Spaden og syntes at hvile sig ud. Jeg betragtede ham nærmere, det var Mor i h. Han tog høflig Hatten af, og syntes ikke at nære nogen Frygt for mig i Dag; derpaa fortsatte han rolig sit Arbejde, uden at agte videre paa mig. Jeg betragtede ham taus, til han var færdig. „Mor i h! sagde jeg nu til ham: Graver Du ofte Grave?“ — „Ja! gjentog han, uden at see i Veiret: Fader Thomas er gammel og svag, saa jeg undertiden maa hjælpe ham.“ — „Er Du her fra Byen?“ spurgte jeg. Han benægtede det. — „Hvor hører Du da hjemme?“ gjentog jeg. — „Det veed jeg ikke!“ svarte han. — „Hvorledes er Du da kommen hid?“ — „Med min Moder.“ — „Hvor er hun?“

„Hist henne er hendes Grav!“ gjentog han og pegte hen paa en Gravhøi, som laae i nogen Afstand fra os. Den var uden Kors eller andre Kjærlighedens Mindermærker; men høit Græs og vilde Blomster bølgede over den i Aftensvinden. Mit Diekast gled bort fra den over paa den stakkels Drengs Ansigt, som i dette Dieblik bar Udtrykket af en dyb Smerte, og inderlig rørte mig. Da traadte den gamle Graver til, hilste

mig og sagde: „Det var ret smukt af Dem, at De er indrede den stakkels *Morik*; jeg troede ikke, at De vilde tænke mere paa ham, thi den Fattige og Ulykkelige bliver af de fleste Mennesker snart atter glemt.“ Derpaa førte han mig hen til en Bænk udenfor Huset, hvor vi satte os ned, og nu fortalte han mig Hovedmomenterne af den stakkels Drengs Historie: Engang kom en fremmed Dame til Staden, hvor *Thomas* allerede i 30 Aar forrettede Gravertjeneste. Ingen vidste hvorfra hun kom. Hun var ung endnu, men hendes Ansigt bar Sporene af dyb Græmmelse, som havde tilintetgjort den høie Skønhed, hvis Præg endnu ikke var udsløttet i hendes Træk. Hun havde et Barn med sig paa syv Aar, hvilket hun kaldte sin Søn. Strax ved hendes Ankomst leiede hun et uselt Tagkammer, hvor hun levede i stor Ingetogenhed og Armod. Endeel af hendes Underholdning bestred hun ved Forfærdigelsen af fine qvindelige Arbejder, hvilke hun solgte til Byens Indvaanere. Hun havde overdraget deres Galhydelse til en simpel Borgerkone, da hun selv skædede enhver nærmere Berørelse med Folk. Kun i Kirken og paa eensomme Spadseregange saae man hende undertiden, altid ledsaget af den lille *Morik*, som man neppe skulde have anseet for hendes Søn, paa Grund af den store Ullighed, som fandt Sted mellem Begge. Naturen syntes at have gjort Alt for i Drengen at frembringe Former, paa hvilke det menneskelige Nie kun med Overvindelse dvæler. Desuagtet blev det syngge Barn elsket paa det ymmeste af Moderen, som omhyggelig sørgede for hans Underviisning. Vel fandtes der Adskillige i Staden, som af Nysgjerrighed efter at erfare Damens Herkomst, søgte at udfritte Barnet. Men de fik intet tilfredsstillende Svar. Drengen vidste ikke at fortælle Andet, end at han tilligemed sin Moder havde opholdt sig i forffjellige Stæder. Han talte ogsaa om en Mand,

som han havde kaldt Fader, og for hvem han altid var meget bange; men hvor Denne var kommen hen, vidste han ingen Bæfted om. Tre Aar havde Cornelia, — dette var Damens Navn — levet i Byen, da hun blev syg; og det lod næsten til, at snarere en dyb Kummer end legemlig Svaghed var Aarsagen til hendes Ildebestindende. Det varede ikke længe, før hun omskiftede Tiden med Evigheden. Mor i h syntes ved hendes Død en saa heftig Smerte, at Lægen endogsaa frygtede for hans Liv. Flere Dage sad han trostesløs ved Moderens Grav, og kun med Magt kunde man bringe ham derfra; han vægrede sig for at tage mod nogen Slags Næring, og vilde visnok have bukket under for sin Smerte, dersom Lægen ikke havde sørget for ham. Han blev nu optagen i Byens Gattiganstalt, hvor en Mængde andre Forladte vare hans daglige Selskab. Han sluttede sig imidlertid ikke til nogen af disse, da han paa Grund af sin Hæslighed var udsat for deres idelige Spot og Haan, og efterhaanden henses sank han i en mørk Grublen, som næsten lod befrugte en fuldkommen Sindsförvirring. Herfra blev han reddet ved en oprørende Uretsfærdighed, som en af Opsynsmændene tillod sig mod ham. Det lod til at Drengens forkuede Sjælskraft ved dette uventede Stød havde faaet ny Elasticitet til at modstride de trykkende Forholds Magt. Han mødte den Ubarmhertiges Trudsel og Slag med Trods og Forbitrelse, og forlod Gattiganstalten. Thomas fandt ham stiv af Kulde og Frost liggende paa Moderens Grav, og tog sig af den Forladte. Mor i h syntes ogsaa at gjengjælde den gamle Mand's Kjærlighed med ærefrytsfuld Lydighed; men for alle Andre lagde den ofte Mishandlede en afgjort Modbydelighed og Frygt for Dagen. Forgjæves søgte Thomas at bevæge ham til at besøge den offentlige Skole i Byen. Mor i h, som i alt Andet viste sig lydig og eftergiven

de, modsatte sig haardnakket, og undgik næsten med Ængstelse enhver Berørelse med Andre.

Da han efterhaanden voxte til begyndte han at hjælpe den Gamle med at grave, og nu, da han næsten var sexten Aar gammel, havde Thomas ansøgt om at han maatte blive antagen som hans Medhjælper, hvilken Bøn ogsaa blev opfyldt. Graveren taug; da hørte man Ravnens hæse Skrig i Nærheden. „Ricket!“ raabte den Gamle og løftede Haanden i Veiret, hvor paa Fuglen strax satte sig paa den, og fortrolig lagde Hovedet op til hans Bryst.

„Denne Fugl, blev Thomas ved: er den stakkels Morik's eneste Glæde. Han har selv fanget og tæmmer den, og det glæder mig, at der dog gives eet Bæsen der endnu med Velbillie slutter sig til den stakkels Forladte; thi hvor snart kan ikke Døden rive mig bort fra ham?“

Jeg stod op og rakte Thomas min Haand: „Vær rolig, Gamle! Jeg skal sørge for Drengen, naar Døden falder Eder herfra.“

„Gud vil lønne Eder for Eders gode Gjerning!“ gjentog den Gamle med et trohjertigt Haandtryk. Jeg forlod ham i en vemodig Stemning; det begyndte at blive mørkt, da jeg gik over Kirkegaarden. Jeg stod stille under et Træ og betragtede en Stund den farverige røde Horizont, medens mine Tanker udelukkende vare sysselsatte med den stakkels Morik. Min hele Medlidenhed var bleven vakt; jeg troede i dette Øde med den Ulykkelige at see en højere Tilskikkelse, en Opfordring fra Himlen til at jeg skulde tage mig af ham. Min let bevægelige Phantasi udkastede mangfoldige tildeels excentriske Planer med Hensyn til Drengens Fremtid, og først silde faldt jeg i Søvn. Den følgende Morgen modtog jeg et Brev, hvis Indhold gav mine Tanker en gandske anden Retning. Faa Dage efter

vare mine Forretninger tilendebragte, og jeg begyndte at tænke paa min Reise til Hovedstaden. Den glade Utaalmodighed med hvilken jeg saae min Tilbagereise imøde, mine Planer for Fremtiden, Forberedelserne til Reisen og Afskedsbesøgene, onttog aldeles min Tid; dog tænkte jeg paa at besøge *M o r i t s* endnu engang Aftenen før jeg forlod Byen. Men en lille Afskedsfest, som en af mine Venner gav i Anledning af min Vortreise, nødte mig til at opgive denne Plan.

To Uar vare imidlertid forløbne under idelige Udspreddelser, da en sorgelig Erfaring bragte mig til at sande Blismandens Ord, at Alt er forgængeligt. Misundelse og Rabale havde formørket de glimrende Udsigter, som aabnede sig for mig; Sorg og Regrelse fastede mig paa Engleriet, og efter min Helbredelse besluttede jeg, ifølge Lægens Raad, at forlade Residentsen paa nogen Tid, for at nyde den friske Landluft hos en Familie i Omegnen. Min Reise førte mig gennem Byen, hvor den gamle Graver boede. Jeg lod Vognen holde udenfor Huset, og traadte ind. En gammel, agtbar Kone og to unge Piger stode hykselsatte med huuslige Arbejder. Jeg studsede, og spurgte efter den gamle *Thomas*. „Han er allerede død for et Uar siden! svarte den Gamle: Og min Mand er kommen i hans Sted.“

„Og *M o r i t s*?“ spurgte jeg hastig.

„Herren mener vel sagtens den stygge Dreng, som den Gamle havde hos sig. Ja med ham har det taget en daarlig Ende. Da den gamle *Thomas* var død, vilde Ingen tage sig af ham. Til at betle var han for stolt, og kun Folks Medlidenhed, som af og til gav ham et Stykke Brød, lod ham kummerlig friste Livet. Hele Dagen igjennem sad han paa Kirkegaarden; om Natten lod jeg ham sove i mit Brændekammer, thi da det var Vinter vilde han have været frosset ihjel, saa fremt man ikke havde ladet ham nyde Huusly om Nat:

ten. Endelig fandt man ham druknet i en lille Flod, som løber tæt forbi Staden. Formodentlig havde han selv gjort Ende paa sit Liv, ved at styrte sig i Bølgerne. Hist henne ved Kirkegaardsmuren er hans Grav."

Jeg lod den nye Graver føre mig hen til Stedet. Et halv udgaaet Lindetræ stod ved Graven, og i dens Grene sad Ravnene. Graveren havde efter Morig's Død taget den til sig, og det var næsten, som om den ikke kunde glemme sin forrige Velgjører; thi den opholdt sig for det meste paa Grenen af Træet, som stod ved Graven.

Forgjæves søgte jeg at indhente nærmere Efterretninger om Cornelia's og hendes Søns Herkomst. Jeg henvendte mig til den Kone, hos hvem hun havde boet, og erkundigede mig noiere om den Afdøde; men hun vidste ingen Bested om Dennes tidligere Skjæbne. Dog havde hun beholdt en Ring af hendes Efterladenskaber, og denne overlod hun mig for en ubetydelig Godtgjørelse. — Fem Aar forløb imidlertid. Lykstens evigt rullende Hjul havde atter vendt sig til min Fordeel; jeg havde bekjæmpet mine Bagtaleres Ondskab, og levede nu under lykkelige Forhold i Residentsen. En Dag sad jeg ene ved mit Arbeidsbord, da en Mand blev meldt, som havde været anklaget for falsk Epil og andre Bedragerier. Jeg havde været udnævnt til hans Sagfører, og det lykkedes mig at redde ham. Han var iust nylig kommen ud af Fængslet, og vilde nu bevidne mig sin Taknemmelighed. Hans Udvortes var næsten istand til at indjage Rædsel. Han var omtrent et halvt hundrede Aar gammel, og paa hans blege Rinder havde vilde Lidenskaber gnavet dybe Træk, som vidnede om et uroligt og bevæget Liv. Medens jeg talte med ham, faldt hans Bine paa Ringen, som jeg bar paa min Haand. „Hvorledes kommer De til denne Ring?" spurgte han med skjælvende Stemme. Jeg

fortalte ham kortelig hvilke Erindringer der knyttede sig til den.

Walter, saaledes hedte min Klient, hørte paa mig med spændt Opmærksomhed. „Allsaa er Cornelia død!“ sagde han med dæmpet Røst: Nu, desto bedre for hende. Min Herre! blev han ved efter en Pause: Cornelia var min Kone og Moritz min Søn. Jeg var den Elendige, som styrtede Begge i Fordærvelsen.“ Med disse Ord forlod han hurtig Bærelset. Jeg gjorde mig Umag for at efterforske hans Opholdssted; men saa Timer efter erholdt jeg den Efterretning, at han havde skudt sig selv.

Denne sorgelige Begivenhed gjorde et dybt Indtryk paa mig. Jeg efterforskede nøiere den Ulykkeliges Skjæbne, og samlede efterhaanden følgende Efterretninger: Walter var Søn af en riig Godseier, som efter at have forødt sin Faders Rigdomme drog omkring som Spiller. I en tydsk Handelsstad vandt han en betydelig Sum fra en Mand, som tidligere havde staaet i Militairtjeneste, og ligeledes var yderst hengiven til Spil. Walter havde seet hans smukke Datter, Cornelia, og foreslog nu sin Debitor, at Gjælden skulde afbetales derved, at hiin overlod ham Datteren. Den Anden, som ikke saae nogen anden Udvei, blev nødsaget til at give sit Minde til denne Forbindelse, og den ulykkelige Cornelia maatte række Udslingen sin Haand for Alteret.

Hun blev Moder; men ikke engang dette var i Stand til at binde den Uværdige fastere til hende. Han reiste hemmelig bort, for at unddrage sig Retfærdighedens straffende Arm, thi han var anklaget som falsk Spiller. Cornelias Fader var imidlertid død, og den fakkels Forladte stod nu eensom, uden Beskærmer. Rummelig søgte hun at erhverve sig det Nødvendige til Livets Ophold ved Haandarbejde; men den dybe Græns

melse undergravede hendes Helbred, og hun omstiftede snart Tiden med Evigheden.

Erindringen om disse Ulykkelige virkede længe forstyrrende paa min Stemning. En hemmelig Røst herstede i mit Indre: „Maaskee kunde Du have reddet to Mennekers Liv! Walters Beslutning: frivillig at forlorte sine Dage, var rimeligviis en Følge af Esterretningen om hans Hustrues og Søns Død. Havde den Sidste levet, da vilde mulig dette have bundet den Ulykkelige til Livet; og Sonnens Død vilde jeg have kunnet forhindre, ved at erkyndige mig tidligere om hans Skjæbne.“

Denne Tanke nagede mig længe, og endnu i dette Dieblik forekommer det mig, at Stemmen i mit Hjerter hvister: „Det er ikke nok, at man undgaaer det Onde og foragter det Glette, ogsaa Forsømmelsen af det Gode gjør os straffskyldige, og ikke sjelden maae vi betale vor Ligegyldighed mod denne Vigt med vort Livs Ro og Tilfredshed.“

C. Novis.

Sælsomme Bryllupsskikke i Minturna.

(Af Voyage historique d' Italie.)

I Minturna, en neapolitanst By, blev jeg overrasket af et usædvanligt Syn. Jeg havde hørt, at man fandte fortræffelige Foræller i Floden Garigliano, som løber forbi denne By, og besluttede desaaarsag at spise der til Middag. Men jeg maatte taalmodig finde mig i at bide en Stund, før Nogen kom. Årsagen hertil var, at alle Folk vare i Kirke, og da jeg kjedede mig, gik jeg ligeledes derhen. Neppe vil De kunne gjætte, hvad man der foretog sig. Man var ifærd med at slutte ikke mindre end tredive Ægtefæber. Ceremonien har noget saa Sælsomt ved sig, at man gjerne kunde kalde den en Auction over Piger.

Alle Piger fra Egnen vare forsamlede i Kirken med deres Forældre. Her stillede de deres hele Skjønhed og alle deres Ynder til Skue, ikke blot for at drage Alles Øine paa sig, men ogsaa for at finde en Mand. Alle Ungersvendene i Egnen samle sig ligeledes her, og det beroer paa deres eget Godtbefindende, hver at vælge sig den Pige som meest behager ham. Til Denne giver han en Blomst, som Legn paa, at han har udkaaret hende til sin Hustru. Pigen rækker Blomsten til sin Moder, som ved at kysse den giver sit Samtykke tilkjende, og derpaa lader den gaa videre til Faderen, eller dersom han ikke lever, til de nærmeste Slægtninger. Efter at Pigen har faaet sin Faders og Moders Samtykke til Ægtefæbet, trykker hun Blomsten til sine Læber, og Ægtefæbet ansees for sluttet. I Grunden er Forældrenes Indvilligelse kun en Ceremoni, for at vise Datterens Værfrygt for dem, thi de kunne ikke nægte deres Samtykke. Derimod kan Datteren, dersom hun

ikke lider Brudgommen, undslaae sig for Forbindelsen. Dette skeer imidlertid aldrig, thi hun vilde siden neppe blive gift. Dog har man truffet Foranstaltninger, hvorved mulige Misgreb kunne forebygges. Det er saaledes bestemt, hvor gammel Brudgommen skal være, for at ingen Pige skal nodes til at tage en gammel Mand. Ligeledes er det fastsat hvor stor hans Formue maa være, foruden adskillige andre Ting, som det her vilde blive for vidtloftigt at opregne. Præsten drager den bedste Fordeel af det Hele, og faaer rigelige Gaver af de unge Forlovede, efter at have helliget deres Ægteskab for Alteret. Man fortæller, at engang nogle Saracener ved en Landgang havde overfaldet Kirken og ført alle Pigerne med sig. Men Minturnas Indvaanere væbnede sig, og forfulgte Røverne. Disse bleve indhentede og nedslæbte, og Minturnerne vendte tilbage med deres Piger. Efter denne Tid holder man høitidelige Bønner Dagen for Festsigheden, for at nedbede Himlens Bistand, og Søndagen efter (som altid er den første Søndag i Juni Maaned) takker man i en Procession Forsynet for Seiren over Saracenerne.

Denne Maade at slutte Ægteskaber paa minder om en anden, som Herodot beskriver i sin Histories anden Bog. Han fortæller, at Piger og Ynglinger i Babylon indfandt sig paa en bestemt Dag om Aaret. Den smukkeste Pige blev nu stillet til Auction, og solgt til den Høistbydende. Pengene bleve udbetalte til nogle Deputerede, som derpaa efterhaanden solgte alle de øvrige smukke Piger paa samme Maade. Naar disse vare anbragte, gik man over til Salget af de Hæslige. Udraaberen spurgte, hvo der vilde tage den Styggeste, og hvor meget han forlangte i Medgift. Den som forlangte mindst, fik hende. Saaledes blev man ved til alle Pigerne vare blevne forsorgede, og de Hæsliges Medgift

blev udredt af de Summer, som vare betalte for de Smukke. Herodot tilføier, at denne Skif paa hans Tid blev fulgt paa flere Steder i Slavonien.

König Wolmer.*)

In des Abends stillet Kühle
Froh des Jägers Horn erschallt,
Und der König Wolmer reitet
Sinnend in den düstern Wald;
Denn ein wunderbares Sehnen
Hatte seine Brust erfüllt,
Und mit dämmrendem Gewölke
Schwermuth seinen Geist umhüllt.

Grau schon waren seine Locken,
Jugendlich doch schlug sein Herz,
Und auf kühnem Adlerflügel
Hob sein Geist sich himmelwärts;
Er gedachte seiner Lieben,
Und das theure Nebelbild
Leuchtet' aus der Vorzeit Schatten,
Wie ein Stern so hell und mild.

Wo des Mondes Silberscheibe
Durch die dunklen Nüstern bricht,
Ringsum das Gewölk erhellend
Mit dem falben Dämmerlicht;
Wo die seelgen Geister wallen
In dem lichten Himmelsaal,
Dorthin war sein Blick gerichtet
Von der Erde Nebelthal.

Doch die Sehnsucht treibt ihn weiter,
Und mit wehmuthsvollem Sinn
Steigt er jetzt von seinem Rosse,
Setzt sich auf den Nasen hin;
In die tiefe See versunken,
An dem heimlichstillen Ort,
War der Ring von seiner Lieben
Mit verborgnem Zauberwort.

*) Baldemar den IIIdie (Atterdag) † 1357.

Sinnert blickt der König nieder
 Auf der Wellen feuchtes Grab;
 Von der Pappel am Gestade
 Mäuscht das welcke Laub herab,
 In dem Schaume fortgetrieben
 Gleitet es vor seinem Blick,
 Also schwand im Zeitenstrom
 Seines Lebens bestes Glück.

Horch! es zittern Harfenklänge
 Aus der Tiefe mild hervor,
 Und es taucht im Silberschaume
 Der Geliebten Bild empor;
 Lächelnd durch den Thränenschleier
 Blickt das holde Angesicht,
 Und auf weißer Hand das Ringlein
 Golden bligt im Montenlicht.

In des Königs Busen wogen
 Sehnsucht, Liebe, Qual und Lust,
 Und des Herzens Wunden alle
 Bluten in der heißen Brust —
 Da verschwand das holde Antlitz,
 Und von tiefem Gram erfüllt
 Streckt er sehnend seine Arme
 Nach dem theuren Schattenbild.

In des Abends stiller Kühle
 Froh des Jägers Horn erschallt;
 Mit der Beute die Gefährten
 Ziehen durch den finstren Wald.
 Horchend nahn sie sich dem Fürsten,
 Still erwartend sein Gebot;
 Aber auf dem feuchten Rasen
 Lag der König kalt und todt.

Sr. Sneedorff Birch.

En Sang om Napoleon.

(Frit efter det Lydste.)

Der toner en Sang fra Egypten,
Den har en undersuld Lyd,
Lig Sagn om Oldtids Bedrifter
Den hæver fjernt fra Syd.

Der toner en Sang fra Marengo;
Den runger med vældig Klang;
Da hilstes den stolte Kjempe
Af hele Verdens Sang.

Der toner en Sang fra Jena,
Lig Stormen i Skovens Green,
Den bruser mægtig og trænger
Igjennem Marv og Been.

Borussia segnebe blodig
I Tidens fraadende Hav,
Dg Fredrik den store vendte
Sig om udi sin Grav.

Der toner en Sang fra Wagram
Imellem de klirrende Sværd,
Da drog han over Donau
Dg knuste Fjendernes Hær.

Dg Austria segnebe blodig
Med Brag i den mørke Nat;
Germanias anden Støtte
I Gruus nedstyrtede brat.

Der toner en Sang fra Moskva
Blandt hvirovende Flammers Larm,
Dg Gravens isnende Nædsel
Omspænder hver en Barm.

Ne, hist fra Berezina
Der toner en sorgelig Sang;
Blodsarved' Bølgerne skumme
Med dæmpet, veemodig Klang.

Der toner en Sang fra Lützen,
 Med Undren man lytter derpaa,
 Thi kraftig and hist Giganten
 Blandt Dværgene monne staae.

Der toner en Sang fra Leipzig,
 Den bærer om Kampens Fald,
 Om Flugten, om Poniatovskij,
 Liig fjerne Tordenkrald.

Fra Waterloos Blodmark toner
 Den sidste, dumpe Sang,
 Liig Døendes hule Sukke
 Den bærer med rædselsfuld Klang.

Den toner om Solen som daled
 Bag Skyerne ned i Blod,
 Den toner om Øen, hvor Havet
 Sig vælter mod Klippens Fod.

Den toner om Kæmpe = Egen
 Der sank i Stormens Brag,
 Og Sangen, den vil gjenlyde
 Til Verdens yderste Dag.

S t j e r n e s k u d.

Lykkelig og ulykkelig Kjerlighed.

J manges takkelig Glut var før Hr. von Lærköpf forelsket; Heldløs hans Kjerlighed var: stedse Rival stat ham ud. Nu kun i kostbare Selv og dets Speilcontrafei han forlibt er; Heldig hans Kjerlighed er: nu har han ingen Rival.

Paabuden Taushed.

Da jeg var ung og tidt havde Lyst at yttre min Mening,
Hed det: „Ti stille og hör! Lær af bedagede Folk!“
Nu har jeg Alderen naaet, men af, naar jeg yttre en Mening,
Hedder det: „Ti dog og hör! Lær af den yngre Slægt!“

Moderne Velgjørenhed.

- A.** Det veed Du selv, min Ven, jeg har en sølsom Mand,
Dg hører Armods Naab med stedse aaben Haand.
- B.** Ja aaben er den vel, ei heller er den liden,
Men hvortil hjælper det, naar der er Intet i — den?

Charlotte og hendes Moder.

- M.** Charlotte — sie'r jeg — vær derfra!
Du ellers straffet bliver.
- C.** Fris gjør mig intet Ondt, Mama!
Han Kysse mig kun giver.
- M.** Det skal han ikke — vær derfra!
- C.** Men hvorfor da?
-

K i r k e n s B r a n d.

En romantisk Fortælling.

Hvor nu i den skønneste Landsby Sibberup lüne Skove, som værne om de lave Bønderhuse, jevnstraaende Bakker, en blinkende Aa, en slobbevokset Mose, — alle disse blide, landlige Prospecter levende minde os om Sjællands idylliske Egne, der stod i det trettende Aarhundrede en Borg, velbefæstet med Grave, Volde og Taarne, omgiben af en tyk Birkeskov, der havde givet Borgen sit Navn: Birkeborg. Men ved Befæstningens østlige Side hævede Mariæ Kirke sine tvende Taarne i Luften; Veien, som førte op til Kirken, var paa den ene Side begrændset af den forbiløbende Aa, paa den anden Side hoppede Elverfolket omkring i den grønne Mose, naar Solen under Vespertlokkens Rimen var gaaet ned.

Lykkelige Tider nu, da fredelige Hytter i broderlig Klynge have allerede gennem Aarhundreder reist sig over stridvarslende Borges Gruus. Usalige Voldsstider, der er forsvunden, stiller Eder et Dieblis igjen for vor Erindring; vi ville da dobbelt nyde vor nuværende Fred.

Det har kostet Blod og Taarer og Menneske: Salighed, da denne Borg sank ned, og selv den hellige Kirke blev frænklet.

Strype var sin Herres, Ridder Lauges, Fortrolige, og hans Forræder. Han bar en hemmelig og bryndestærk Elskov for Lauges Hustru, Skjøn Malfred. Kvindens dybe Foragt havde nu forvandlet Elskov til Had i den lidenskabelige Svends Hjerter, og de onde Aander toge Bolig i hans Sjæl, og, da han ikke alene vilde fare i Afgrunden, gif nu al hans Pønsen ud paa, hvorledes han skulde styrte hele sin Omgivelse med sig i Fordærvelse. Den, der staaer i Forbund med de onde Aander, for ham mislykkes det Onde heel sjældent.

Saaledes opvakte han da en Furie i sin Herres Sjæl; det var Skinsygen.

Malfreds Hjerte tilhørte ikke suldelig Ridder Lauge; hans Haand var tvungen lagt i hendes Hænder; hun skænkte ham sit trofaste Venkab, men Kjærligheden kunde hun ikke give, den tilhørte Hr. Ingemar. Denne Ridder, heudes Ungdoms Ven, havde hellige Grunde til ikke med Vold at rive sin Sjæls Udvalgte tilbage i sin Arm; han kjendte hendes Kjærlighed, han kjendte sin egen, og hermed tilfreds og sysselsat, levede han i sin Borg paa munkeviis mellem Pergamenter og Skrifter.

Det er ingen Sjeleslyst at gennemskue de Ondes dybe, indviklede Planer, vi ville derfor ikke omstændeligere følge Stryges Jdrætter, men skue, hvad han til sidst har udvirket. Ridder Lauge troede, paa sin ligestige Svends Foranstaltning, at en hemmelig Forbindelse endnu fandt Sted mellem de her paa Jorden adskilte Elskende. Nu skulde han overbevises. Han tog Afsked med sin grædende Hustru, foregivende, at en vigtig Tjerd kaldte ham for en Stund fra Birkeborg. Lokket af falske Budskaber, at Malfred, ahnende sin Død, end engang vilde see sin Ingemar, indfandt Denne sig paa Birkeborg, skjøndt han undrede sig over Malfreds Forlangende. Da han kom, førte Stryge ham ind i sin Frues Værelse. „Eilgiv, sagde han: en List af Eders tro Tjener! Skjønne Frue! vedblev han, med et dybt Suk, og fordreiede sine Dine: Jeg kjender ulukkelig Kjærligheds Sorg. Ja, Ridder Ingemar! her vendte han sig til Denne: Vild det, Lilien, som Ridder Lauge, min strænge Herre, har plukket, har ei alene blændet Eders Syn med sin hvide Glands, ogsaa mig havde den forblændet. Jeg tilstaaer i Anger, med Frækhed har jeg aabnet mit vildtrumklende Hjertes Feleiser, og aabenbaret min Kjærlighed for min Frue.

Hun har straffet mig, og fremslagt, som det en ærbar Kvinde anstaaer, min Brøde for min Herres Dre. Vel gjorde Ridder Lauges fromme Venstreb for hans ringe Tjener ham død for denne Anklage, ja grum og uretsfærdig tog han Brøden fra mine Skuldre og yttrede — Himlen tilgive ham derfor! — at min dydefulde Frue selv var den Skyldige. Hvad kan jeg gøre, hvormed skal jeg dulme den Smerte, jeg saaledes voldte min evigt elskede Frue? O Malfred, kan Synet af ham Du elsker, Din Ingemar, atter bringe Ro i Din Barm, og vil Du, naar dette Middel har hjulpet, med roligt Sind tilgive mig denne min fromme List, hvorved Du fik Ingemar at see? Vil Du tilgive min Kjærlighed, vil Du lade mig, idet jeg seer Dig lykkelig, døe for Dine Fødder?" — Her faldt han, det djævelske Sind, i Besvimelse. Længe varede det før han under de Beshyrtsedes Hænder, vilde lade sig bringe til Live. Man bragte ham til Hvile i det nærmeste Kammer. Ingemar og Malfred vare ikke istand til, at opdage den sorte List. Begivenheden rystede deres Sjæle, Følelsen overvældede deres Hjerter, Kjærligheden, der med al sin Barme hidtil roligt havde luet i deres Hjerter, blussede nu desto heftigere op af sin Grube; nu først følte de, at deres Kjærlighed var den, man nævner: den ulykkelige. Kind ved Kind forklarede de hinanden denne Smerte gennem Saarer — da stoi Døren op, Ridder Lauge styrtede mod de Ulyksalige, og den onde Svend stod roligt seende i den aabnede Dør. Ingen Ordvevling. Malfred udstrakte sin hvide Haand i Forskjædelse; i et Hug af Lauges Sværd laae den paa Steen Tullen. Ingemar styrtede med den besvimede Malfred i sin Arm, baglænds mod en Jerndør, der sprang op; men i samme Nu stoi den i Laas, efter at have modtaget de tvende Ulykkelige indensfor sit Værn. „Død og Helved! skreg Stryge, der hidtil ro

ligt havde været Tilfluer: Den Dør kan ingen Samson opsprænge; den lukkes kun op indenfra. Den fører til Kapellet. Hid med Røglen! Hvem lod ogsaa den Dør staae ulukket?" Saaledes raabte Styge, som raskende, greb en Fakkell og foer ud, og med ham nogle af Lauges Følge. Men Lauge selv stod som forstenet. Han var ingen Djævel. Gysende tog han sin Hustrues blodige Haand op af Gulvet, han stirrede paa den og græd. Da lod det Udraab: „Kirken brænder! Mariæ Kirke brænder!“ Det var Styge, der havde kastet sin Fakkell gjennem den oplukkede Kirkerude. „Her er Lys! raabte han: De Urme maae rase iblinde!“ Hans Exempel fulgte flere af Lauges Svende, og i et Nu stod Kirken i Brand. Imidlertid bandede Styge alle de onde Uander, der havde forladt ham i Nøden, ladet ham forglemme at lukke Jernlemmen, ja for Diebliffet skjult Røglerne til Kapellet. I dette stod Ingemar med Malfred i sine Urme. Fra en aaben Glug i Kapellet foer en brændende Glød derind. De Ulykkelige vare altfor sysselsatte med hinanden til at tænke paa, hvad der for Diebliffet foregik uden om dem. Da brændte et Krucifix; tykke Røgølger sloge omkring dem, forgjæves prøvede Ingemar paa at bringe sin afmægtige Malfred tillive med Tale og Raab, indtil ogsaa hans Dyrst, opfyldt af Røgen, kvaltes.

Det var næsten et Vidunder at see, hvor voldsomt Luerne fortærede det høie GudsHuus. De røde Mure sank, som kunde de have været af Træ, i et Diebliff ned i Stov. Ubevægelig stod nu ogsaa Styge og betragtede sit Værk; da gruede Djævelen for sin egen Gjerning. De røde Luer, han saa flynge sig op gjennem Taarnene, bragte ham til at glemme Hævnens Flamme i hans Hjerter, og medens han opmuntrede de travle Svende, der stoffedes sammen, til at redde i det mindste Borgen, hvilket naturligtvis var en Umulig-

hed) foer han omkring som ude af sig selv, løb, som greben af en usynlig Magt, op paa den nærmeste Høi, som oplystes af den luende Kirke. Han kunde for Hede ikke længer staae; henstrakt i Græsset saae han begge Taarnene synke, det ene til Høire, det andet til Venstre; han hørte et Skrig af den omstaaende Folkeskare, det sortnede for hans Dine, det lød som Klokketklang for hans Øren. Han var sig Intet mere bevidst.

Den næste Dag hvilede blege Taager over Birkeborgs Ruiner. Glet ingen Løvning af Liig blev funden; Stryge saaes ikke mere. Men tredie Dagen var Taagen borte; Solen skinnede deiligt fra Morgen rød til Aftenrød, og det var Aftenen for Christi Himmelfartsdag. Da klingede og ringede det, skjøndt Kirken var brændt; det var fra de nedsjunkne Klokker, Lyden kom. Den ene var sunket i Aaen, den anden i Mosen. Da stimlede Folk til, og det var et skjønt Syn at see, hvor de arbejdede, og kappedes i deres Arbeide, med at saae Klokkeren op af Mosen, mens Solen sendte sit sidste Skjær over Egnen. For Elverfolket skræmmedes Ingen, og de havde heller ikke Grund dertil, thi Elverkongen bad alle sine Piger at sidde stille og holde op med de vilde Dandse i Mosen; thi det hellige Værk maatte ikke forstyrres. Men Klokkeren i Aaen var ikke til at bringe op; og det var sørgeligt for dem Alle.

Hvad Tiden ikke udsætter, det jøvner den dog altid noget efterhaanden. Aarhundreder glede forbi Egnen ved Sibberup med samt dens Minder; Birkeborgen var nu begroet med Krat; den rette Fortælling om Mariæ Kirkes Brand vidste Ingen, men glemmes kunde Udaaden ikke, thi hver Høitidsaften opsendte Klokkeren dumpe Toner fra sin Grav i Aaen, og Tonerne døde, idet de gjennembrøvede Vandet, som de høitideligste Orgeltoner.

Det hørte hele Egnens Indbyggere, og saa bade de deres Aftenbøn, og bade til Gud for de Sjæle, der havde vandt helliget hans Huus, hvo det saa monne være. Men en almindelig Frygt havde Alle for, ved denne Ringnings-tid, at betræde Stien mellem Aaen og Mosen; tørdeles raadte Folketalen Ungkarle fra denne Aftenvandring.

Det var atter en Aften før Christi Himmelfartsdag, da sad et Laug af unge Karle i det lille hvide Huus, som var bygget nærmest til Kirkekrattet. Hvad Underligt vel, at Samtalen var om Kirkens Brand, om Faren ved at gaae op til Kirkestien, og, hvad Underligt var der i — for Den, som kjendte den raske Ove, Egnens Stoltshed — at han, medens de Andre uvilkaarligt skottede hen paa ham, ligesom opfordret af deres Blikke, udbrød: „I Aften gaaer jeg ved Ringningstiden til Maria:Stien.“ — „Ove! udbrød en Ben halvt spøgende, halvt advarende: Du veed vel, den Aftengang er farlig især for unge Elskere.“ Og som han sagde disse Ord, opklartes Oves Ansigt, men den velhavende Smed Haagens Datter, Inger, rødmede i sin affides Krog. „Med Elskov har det ingen Hast vel! sagde nu Hr. Haagen: (det var i hans Huus Ekvendene sadde) Oves Du staar vist til fornuftigere Ting nu, end til Giftermaal.“ — Da rejste sig den smukke Ungersvend og sagde: „Giv en Leilighed skal man gribe, og fangen Aal skal man holde. Gud vel signe Eder, Fader Haagen, saa fremt I giver mig Eders Datter, liden Inger. Vi To have elsket hinanden fra Barndoms Tid. Giv mig hende til ægte.“ — „Er Du ved Samling, Ove! svarte den Gamle overrasket: Glæde de Tanker af Dit Hoved. Hvad har vel Du at sætte mod Ingers Eje?“ — „Min Kraft, min Ære, og mit Mod! svarte Ove ustræmmet: De Ting kan vel være et Huus.“ — „Dit Mod? svarte Oldingen med Haan: Bring Klokken da i Aaen til at tie!“

Og nu ringede alt Klokken med sine underlige Toner. En uvilkaarlig Læusshed opstod et Dieblig, mens Alle lyttede, men Ove udbrød, med Lærer i de store Dine, deels over Afslaget, deels over Krænkelsen: „Velan! Saagen Smed tager ikke sit Ord tilbage. Jeg skal vinde Jer Datter, siger J, naar Klokken i Dag ringer for sidste Gang?“ — „Og Du trøster Dig til at opfylde det? sagde Saagen: Nu, det maa jeg sige, af taabelig Dristighed har Du nok. Du troer at kunne faae disse Herrens Toner til at tie, naar jeg“ — „Jeg troer at fange Maanen, afbrød Ove hastigt: hvis den kan bringe mig Inger i Eie. Egemeeget, Ordet hae jeg, og saalænge der er Haab, er der Liv!“ Og saa styrtede han ud af Døren, og forsvandt bag Virketrattet; men Inger faldt i Afsmagt.

„Hvor J er haard! sagde Oves Ven nu til den Gamle: Kan J saa forspilde Egnens Glæde; den bolde Ove staaer det ikke ud.“ — „Lad ham fare! sagde den Gamle ubevægelig: Han trodser altfor meget af sit Mod og sin Styrke. Alt forhen har han jo buden sig sig til Aftenvandringen.“ — „Det gjorde han vel i! var Svaret: Den som er god, behøver ikke at frygte for onde Aander, som han intet Fælledekskab har med. Ved sin Vandring kunde han vise os, hvorlidet Djævelen formaaer over den Gode; men J har opfordret ham til Ting, der ligge uden for Menneskekræfter, og hvo veed, hvad han kan prøve paa og indlade sig med, blot for at vinde sin Hjertensma.“ — „Du taler snildt! svarte Saagen bred: Nei, seer Du, Gut, det er ret godt, at Ungdommen knækkes lidt hist og her, ellers bliver den for sandt altfor stortalende.“ Saa nær ved Trætte og Riv var Samtalen kommen; da den Unge smukt brød af. „Nu da! sagde han sukkende: Vor Herre give dette Løstes Opfyldelse en god Ende for os Alle. Giv

mig Jer Haand, Haagen Smed, I er for meget vant til at omgaaes Jernet, Eders Hjerter er koldt som det, men kan som det ogsaa gjenneinglædes. Den Tid vil komme, haabe vi." — „Amen!" sagde alle de Andre. og istemte, efter vanlig Skik, den, i Aften altfor længe opsatte Aftenpsalme, og jevnligt hørtes den begravne Klokkes Toner, der ledsagede det dybe Psalme: Chor.

Den fortrosthingsfulde Ove gik imidlertid sin vigtige Vandring. Han ahnede noget Overordentligt, og rask skred han frem. Men snart nærmede han sig Maallet, og nu ængstede kun den Tanke hans Sind, at maaskee slet Intet vilde møde ham, og dette var en skrækkelig Tanke. Ud almindelig Sti og Vej kunde han ikke naae sit Maal. Hvad Mange forgjæves havde prøvet paa ved naturlige Kræfter, men ikke kunnet fuldføre, hvorfor skulde det tilbyde sig for ham ad naturlig Vej? Nu saae han alt Aaen og Mosen ligeover for; han sagtnede sine Tred, han stirrede i Aftenstumringen til de mørkeste Buske; Klokketonerne sagtnedes og hørte op. Han nærmede sig det berygtede Sted. Alt var taust. En piinlig Stilhed; han følte sig saa ene; altfor ene. Han talte høit, han raabte; kun Ekko svarte ham med hans egne Ord. Solens sidste Efterstjør forsvandt, og hvor ønskede han Nattens, Aandernes Lume, i dette Dieblik. Det blev mørkt, men klar var dog den stjernemilde Himmel. Ove stirrede ned i Aaen. Fortvivlelsen fristede den Bolde til med et Spring at ende sin Qual. „Saalænge der er Liv, gjentog han for sig selv: saalænge er der Haab." Han kastede sig i Græsset. „Jeg stoler paa mig selv!" sagde han pludselig trøstet. Da opsteg der, syntes ham, blege Laager af Aaens Smaabølger; han stirrede, han lyttede, og foran ham stod en lille bredskuldret Mand. En Kasse flagrede om hans Skuldre, men hans Ansigt var frygteligt at see.

Det var, som brændte Luer af hans Dine, og han talte med dyb, monoton Stemme:

Viid, unge Væiler, Den som jeg saae,

Skal sorgfri aldrig sin Fæstems saae.

Bolde! hvi gjæsted Du dette Sted?

Jeg aander Gift i Kjærlighed.

Min Herre, hans Brud, en From, jeg skjændte,

Guds hellige Altar-Huus jeg brændte;

Thi svæver jeg ved Helvedes Rand,

Du eneste mi, frelse kan.

Før Kirkeklokken hæves fra rindende Sø,

Kan Kirkens Skjænder ei leve eller døe.

Gaar Klokken sig et Taarn at iboe,

Saa faaer min vankende Aand sin No;

Men kommer den tort fra Badet ei,

Saa maa jeg fare Nadsfernes Vei.

Da frygt min Havn! En Menneffesfel

Jeg kræver endnu! Farvel! Farvel!

Da Svenden ligesom af en Bedøvelse reiste sig igjen, var det Morgen. Han iilde tilbage, gjennemtrængt af sit store Forsæt at redde den ulyksalige Frygtelige. Det var i dette Dieblif ikke sit eget Hjerter han tænkte paa; det tyktes ham noget Større at frelse en Sjæl, end at pleie sin Kjærlighed. Tanken bevingede hans Fjed; nu skintede han allerede det velbekjendte Huus ved Birkeskrattet, og see, al Egnens Ungdom, ja selv den gamle Haagen Smed, stode ved Stiens Ende, og jublade og støiede af Glæde, da de saae den længe Udeblevne komme tilbage. Kun een Eneste rynkede Panden i Harm, og hvo han var, saae vi snart at vide. Nu stod Ove midt i Skaren. Strax fortalte han, besjælet af sin store Tanke, hvad han havde hørt, seet og besluttet. Selv vilde han henvende sig til hvem det vedkom, for at faae Tilladelse til, at søge efter den underfulde Kir,

kseffloffe. „Ove vinder Seier, Ove bliver lykkelig!“
 saa lod det fra alle Munde, og hans Venner trykkede
 hans Haand og lovede al deres Bistand — kun en Ene-
 ste trak sig tilbage til et affides Sted, for at lade sin
 Harme Luft. Det var en lang, mager og bleg Mand,
 almindeligt kaldet Sorte Tjergen, for sit i lange Lokker
 nedhængende Haar. Han var bekjendt der i Egnen for
 sit egennyttige, drilleburne Sind. Ingen forstod bedre
 end han at gjækkes og tirre Andre til Brede. Han
 havde ogsaa været tilstede den bekjendte Aften i Saagens
 Huus; taus og tørtsmilende havde han hørt paa det
 Hele, og især leet, da Ove fortviølet begav sig paa
 Aftenvandringen. Han var ogsaa tilstede nu, da Alle
 længselsfuldt ventede paa Oves Gjenkomst, og fordrev
 Tiden med at gjøre dem latterlige, der vilde vente paa
 Svendens Hjemkomst. Men nu, da han kom, da hans
 Vittigheds Snerter faldt tilbage paa ham selv, da var
 han nær ved at briske i Harme. Han havde betragtet
 det Hele som en dumdriftig Spøg, der vilde straffe sig
 selv — men, at det for saa vidt skulde lykkes, ja, at
 Mulighed viste sig for Ove at ægte Saagens skønne
 Datter — en Perle, han i sit selvkløge Sind havde
 tiltænkt sig selv, det var end ikke som et Indfald traadt
 indenfor hans Tankereds. Rasende Jalousie betog nu
 saaledes hans Sind, at han besluttede at fordærve sin
 Medbeiler. „Lykkes det den frække Knøs at opfylde en
 underfuld Daad, nu vel, saa steer det ved underfulde
 Midler, ved Vanden. Ove staaer sikkerligen kun i
 Forbindelse med gode Vanden, hvis han kan løse For-
 bandelsen, som hviler over det berøgtede Sted. Han
 forsoner de krænkede hellige Magter. Nu, saa vil jeg at-
 ter, idet han forsoner, krænte Helligheden paa ny, og
 hans Forsoning er kraftesløs — bliver uden Virkning.
 Han saar aldrig Inger, og der er Plads igjen for mig.“

Saaledes talte denne Mand, forblindet af Egennytte og Misundelse, hvormed han vilde forgifte Kjærligheden.

Det var en Morgenstund i Ugen for Pindse, da saa man, hvad Oves Standhaftighed og Duelighed havde bevirket. Byens Folk vare forsamlende ved Abred: den, hvortil en Baad var fastbunden. Morgenens var gandske stille og taus, og der var en Høitidelighed i alle Blikke og Bevægelser, som om Egnen var Guds Kirke under Himlens hvælvede Loft. I en tætsluttende sneehvid Linnedragt traadte Ove frem af Skaren; da saa han Ingers vaade Dine. Som en Lynstraale traf nu først Aandens Advarsel hans Hjerter:

„Den, som jeg saa,
Skal sorgfri aldrig sin Fæstems saa.“

Han trykte hendes Haand i Forbigaaende, og En: hver som saa det, rørtes inderligt. Men, da han nu vilde stige i Baaden, sad allerede Sorte Jørgen i den. Ove kjendte Dennes Sindelag til Inger; han saa ham ind i det lumste Ansigt; af, nu bævede han for Aandens Tale:

„Hvi gjæsted Du dette Sted,
Jeg aander Gift i Kjærlighed.“

Den giftige Snog tryktes Sorte Jørgen at være. „Velkommen! udbød Denne, med et Lune, der kun flet passede sig til den alvorlige Time: Vel bekomme Morgenbadet!“ — Men Ove svarte Intet, rask greb han den, fra en stor Eeg udgaaende Jernlænke, i Haanden, og sprang i Søen. En sagte Mumlen hørtes blandt Folket. Man havde vundet en mægtig Lænke om den nærstaaende Eeg, den skulde, ved Himlens Hjælp, drages gjennem Klokkens Øse dernede, og derpaa atter oven: for Vandet sættes i et Jernspil. Det maa man lade, Saagen Smed havde gjort, hvad der stod i Menneskes magt, for at hjælpe til den hellige Færd. Ove kom

igjen op af Vandet, men, skjøndt han havde nærmet sig Klokken, var det ei lykkedes ham at faae Greb paa Osen. Han dykkede atter ned, og Sorte Jørgens Næse tindrede, thi han blev længe borte. Men Ove kom igjen. „Det lykkedes!“ raabte han. Alle jublede, men Sorte Jørgen blev sort og blaa i Ansigtet af Forsærdelse. Nu stode Egnens kraftigste Udvalgte ved Spillet paa den anden Side Aaen, og den tykke Lænke hæftedes i Krogen, og Spillet gik let og hurtigt, men snart strammedes Lænken, da arbejdede de Brave som om Blodet skulde springe af deres Arter. Dog, Klokken var ei stor; den hævede nu sit rustne Hoved over Vandet, og alt Folket faldt paa Knæ. „Vi faae den med Guds Hjælp!“ udbrod Ove — men Jørgen skreg, som Krægen mod Uveir: „Holla ja, vi faae den enten saa Gud eller vor Gruer vil eller ei!“ Og som han sagde disse Ord, brast Jernknytningen om Eggetræet, og Klokken sank, og væltede høie Bølger i Aaen. Baaden, hvori Jørgen sad, kantrede, og han sank ned. Et Jammer: skrig lød over den hele Egn. Alle stode forstenede; slet Ingen tænkte paa at redde Sorte Jørgen. Kun den stedse brave Ove sprang ned efter ham. Han bragte Mandens blødende Liig op af Dybet; Sorte Jørgen havde knust sit Hoved mod den synkende Klokke. — Graad og Jammer og Suk bleve Følgerne af det dristige Forsøg. I dyb Melankolie tilbragte Ove og alle hans Venner den lange Dag, men Inger var syg, ja selv gamle Haagen sad stille og sukkede den hele Dag. „Snart klinger Klokken! sagde Ove om Aftenen: Saa ringer den mig til Graven.“ — „Nei! sagde den Gamle: Jeg er ei min Datters eller Din Djævel; min Son, tag hende, om ogsaa Klokken klager, vi have ingen Skyld, den Skyldige har Hævnen rammet. Han badede for sin ugudelige Tale.“ Og saa lagde han deres Hænder i hinanden. — „O Gud! sagde Ove: Sorgfri har jeg

vel ikke vundet Dig, mit Hjertes Fæstemø; men jeg vandt Dig dog."

Men ret brød Glæden ikke frem, den sørgelige Klokketang ventedes. Det var Aften, Helligaften. Den svandt, og Natten kom, men Klokken dernede taug. Det rygtedes flux over den hele Egn. „De frænkede Magter ere udsønde! saa talte Alle, og en Forsamling traadte ind ad Smedens Dør: Oves Bestræbelser ere ikke blevne ubelønnede, gamle Fæder! Giv ham Din Ingers Haand." — „Hun er alt min Brud! svarte Ove: Velkommen alle Bryllups-Gjæster!" Og nu indtraadte Glæden i al sin Herlighed. Først næste Dagen blev der talt om Sorte Jørgens Begravelse, og med hans Jordefærd ophørte den sidste Efter-Bee af den nedbrændte Kirkes Vanhelligelse. Kun een Ting gik Ove aldrig af Glemme, men formørkede tit hans Sindroe, og det var Aandens — den fortabte Styges — forrigfulde Skjebne:

„Kommer Klokken tært fra Babet ei,

Saa maa jeg fare Rødsfærnes Vej."

Theodor Frønk.

Kjærlighedens Maskespil.

En Novelle.

I.

Laurisco til Emil.

Jeg opfylder nu, paa mine Fædres Borg, mit Løfte at fortælle Dem den romantiske Historie, hvoraf jeg for nogen Tid siden meddeelte Dem noget. Den er, med Undtagelse af de Dem bekjendte, men her ombyttede Navne, i Hovedsagen sand, og har givet Anledning til en mærkværdig Retsdag, der, hvis den havde tildraget sig i Frankrig eller Engelland, vilde have sat Advokaternes, Bladskrivernes, Lystspil- og Vaudeville-Digternes Penne i Bevægelse. Men til Sagen! Uden Tvivl erindrer De endnu Hofmaleren Kelly, for hvem jeg engang nærede en betydelig Forkjærlighed. Han var dengang en Mand paa omtrent fyrgetyve Aar, men allerede da blandede sig mangt et graat Haar i de dunkle Lokker, der krusede sig om hans høit hvælvede Pande. At han havde været en smuk ung Mand var umiskjendeligt, lige som ogsaa hans Paaklædning bestandig var smagfuld, ja endogsaa paafaldende omhyggelig. Selv naar han sad foran sit Craffelle, ved hvilket jeg ofte besøgte ham, fandt jeg ham aldrig anderledes end: om Sommeren i en blændende hvid Hunsdragt, og om Vinteren i en med Silketoi overtrukken Jøbelpelts.

Om hans Herkomst veed jeg kun saameget, at han var født i Schweiz, og nedstammede fra en god Familie. Ogsaa havde han uden tvivl engang været meget munter og livsglad, thi jevnaldrende Damer roste ham endnu bestandig som den letteste Dandsler og den meest udmærkede første Elsker ved det dengang eksisterende Privattheater. Ja, han har selv fortalt mig, at han blot af Lyst, og uden mindste Gage, mangen Gang har trukket om med en omvantende Comediantertroupe.

Hvad hans egentlige Kunst angaaer, da gav han mig ofte med Bedrøvelse at forstaae, at han kun var født til Dædalus, ikke til Icarus, hvorfor han ogsaa ugerne lod Fremmede see sine større Malerier. Desuagtet maae De ikke ansee ham for en Stymper. Hans Ideer vare altid sindrige, ofte høist poetiske, undertiden endog store, kun Udførelsen var for mat, jeg kunde sige, for frygtfuld.

Maaskee var det ogsaa af denne Grund, at mandlige Portraiter lykkedes ham mindre; de havde noget Blødt, noget Afbleget ved sig. Hans qvindelige Portraiter derimod vare usigeligt skønne, og behandlede med den største Føinhed og Delicatesse; det var ogsaa eet af disse, der skaffede ham Ansættelsen som Hofmaler. Ikke destomindre lod han sig i den senere Tid sjelden bevæge til at portrætere Damer. De kan begribe, i hvor høi Grad jeg var i Besiddelse af hans Venstabs, naar jeg siger Dem, at han for min Skyld i en Rirkessædel tillistede sig Hovedet af en allerkjæreste, men ualmindelig knipst og tilbageholden Bagerdatter, — honny soit qui mal y pense! — og at han senere, hvad der let kunde have forskaffet ham sin Afsked, hvis det var bleven opdaget, malte min Ophelia.

Det varede imidlertid ikke længe, inden jeg lagde Mærke til noget hos ham, der forekom mig userklærligt. Det var ikke just egentlig Hypochondrie, hvortil han hengav sig, thi undertiden kunde han endogsaa være munter indtil Overgivenesshed; han fortalte da ikke uden Lene Begivenheder af sit Ungdomsliv, men midt under saadanne Samtaler brød han ofte pludseligt af, og var da, uagtet al anvendt Umage, ikke at bringe tilbage i den forrige Stemning.

De kjender mig altfor godt til, at De ikke skulde vide, at denne uopløste Gaade maatte være mig utaalelig. Jeg overraskede derfor Kelly engang i sit Altes

Her og sagde ham ligefremt, at jeg vilde tilbringe nogle Timer hos ham; allerede længe havde jeg haft en dunkel Ahnelse om at han ikke var lykkelig, og mit Ven-skab til ham berettigede mig derfor saameget desto mere til at forske efter Grunden, da jeg maaskee var istand til at skaffe ham sin Tilfredshed tilbage.

Han trak paa Skuldrene, idet han betragtede mig rørt, og vilde ikke vide noget af Tilfredshed, men tilskrev sin eensomme Levemaade det, at han ofte syntes forskemt. „Nu da! begyndte jeg: De er endnu i Deres bedste Aar, De har Formue, et tilstrækkeligt Ud-komme, og — i det mindste saalænge jeg lever, skal der — nu, De veed jo hvad Prindsen siger i Emilie Gas-lotti! Hvorfor gifter De Dem ikke?“

Han saae forlegen ned til Jorden, som Folk pleie, der baade have Tilbøielighed og Frygt for Ægtestanden. Jeg troede at have truffet det rette Punkt, og vedblev i en overtalende Tone. „Overlad til mig at frie for Dem! Der gives artige Damer nok i vore Omgivelser, der med Fornøielse ville flette Dem himmelske Roser i det jordiske Liv. Jeg kender jo dog Deres Modtagelighed for Skjønhed og Gratie, og jeg kan jo dog ikke ansee Dem for en Qvindehader, fordi jeg kender Deres Antipathie mod qvindelige Portraiter. Selv min smukke Cousine har De endnu ikke ladet vide nogen Tid! Gode Kelly! Jeg burde næsten være vred paa Dem.“

Han reiste sig hastig op, som om han vaagnede af en Drøm. „O, jeg er hvert Dieblisk til Deres Tjeneste! raabte han: Men Cousinen, det er jo netop hende, der formørker min Himmel.“

Intet Under, at jeg ved disse Ord kom til at tænke paa en diebliskelig Landsforvirring hos ham, og betragtede ham noget stift. Han læste min Frygt i mit Ansigt, og geraadte i den største Bestyrtelse. „Vær ikke bange for min Forstand! sagde han næsten bedende:

Jeg er ingen Mortimer, ingen Tasso, ingen Lenz. Men for gandske at retfærdiggjøre mig, maa jeg nu aflægge en Tilstaelse, der endnu aldrig er kommen over mine Læber."

Jeg trykte hans Haand, og vilde trække ham ned til mig; men han bortskjernede sig med et Buf, og fremtog af en forborgen Skuffe i sin Skrivepult et Miniaturportrait, som han overrakte mig med disse Ord: „Dette er den Cousine, der udgjør mit Livs Lykke og Ulykke. Dog — hvem siger mig vel, at hun er det?"

Min Nysgjerrighed tillod mig neppe at lægge Mærke til disse med et bittert Smil henkastede Ord. Jeg betragtede Maleriet med spændt Opmærksomhed. Det var Brystbilledet af en ret artig, men ingenlunde ideoalsk; skøn Blondine, med et fyldigt, kortlokket Haar, i en Klædning af pailleguult Tæst. De mørkeblaae Øine og de skønne Rosenlæber vare meget elskværdige; den hvide Teint hævedes endnu mere ved en dunkel Koralsnoer; men Ansigtstrækkene syntes mig altfor bestemte og marquerede til at udtrykke quindeligt Ynde. Denne unge Dame vilde uden tvivl have behaget mig, men vanskkelig vilde hun have sat mit Hjerte i Bevægelse, om hun ogsaa havde været i Besiddelse af den skønneste Sjæl.

„Udsaa dette er den knipske Daphne, spurgte jeg: der uden Barmhertighed undflyer min Kelly?"

„Veed jeg da, svarte han, idet han gjemte Billedet: om hun virkelig var en Daphne? De skal erfare Alt!" Han satte sig ned ved min Side og begyndte:

„Min Historie begynder næsten som et Eventyr. Maa: skee turde der ogsaa forekomme noget deri om en forønsket Prinds eller Prindsesse.

Paa en af mine Fodreiser forvildede jeg mig en Formiddag i en assides, romantisk Dal. Skjøndt Egne i

Begyndelsen syntes at ligne et af Naturen frembragt Bildnis, gik den dog lidt efter lidt over til et idyllisk Landskab, hvor Kunsten, som fordmal Apelles, lurede i det Forborgne. Enart kunde jeg ikke længere tvivle om at jeg befandt mig i en Park, om end ikke et i Skoven fremragende Slot, og snart derpaa et lille af Grene og Bark opbygget Tempel havde bekræftet min Formodning.

Jeg begav mig hen til den landlige Pavillon, hvorfra der frembød sig en fortryllende Udsigt igjennem den indhuggede Skov til et brusende Vandfald. Da jeg længe nok havde frydet mig ved denne Udsigt, steg jeg atter ned og satte mig i Skyggen, for at aftegne Templet, hvis Bygningsmaade behagede mig. Jeg blev paa det behageligste afbrudt i denne Forretning.

Jeg bemærkede nemlig to ridende Damer, der, uagtet de bredskyggede, med Sjer besatte Hatter, i høieste Grad vakte min Opmærksomhed. Tre speilblanke Vindspillere løb forud, Jeg skjulte mig strax i Krattet, for at lure en Smule.

„Lad os stige af! raabte den ene Dame, der var iført en grøn Ridedragt: Du har endnu ikke seet Vandfaldet. Det hører rigtignok ikke med til mit Gebeet, men jeg har tvunget det til at være mig underdanig.“ — Den anden Dame, i en isabellesfarvet Dragt, sprang strax af, kastede Toilen over Halsen af sin Hest, hjalp den Grønne meget behændigt ned af den blanke Cassians Sadel, og bandt begge Hestene til et Træ.

Jeg havde gjerne endnu længere vedligeholdt mit Incognito, men Vindspillerne havde opsnuset mig, sloge an, og vendte tilbage til deres Herskerinder, ligesom om de maatte berette den Opdagelse, de havde gjort. Jeg traadte derfor de sig nærmende, ridderlige Skjønne med Erbødighed imøde. Næppe havde de opdaget mig, før end den Grønne gik et Par Skridt forud og gav den Isabellesfarvede Straahatten og Ridepidffen at bære, me-

dens Denne, ligesom en Undergiven, trak sig et Par Skridt tilbage.

Jeg kan ikke nægte, at jeg næsten blev blændet af Hersterindens straalende Skjønhed. Forestil dem en i det høieste femogtyveaarig, herligt voksen Dame, med en Hud som Snee, glindsende sort Haar, straalende Dine, en Mund som en Granatblomst, i hvis Bøger Kinne Perler — dog, Sproget vil altid blive fattigt!

Hun hilste mig med Ynde, og da jeg paa hendes Opfordring havde nævnt mit Navn, og ved min Skizzebog accrediteret mig som Kunstner, lod hun mig vide, at hun var Enken efter General Castali, og at disse Godser vare hendes Eiendom. „En reisende Raphael!“ sagde hun, idet hun vendte sig til sin ledsagerinde.

„Maler De ogsaa Portraiter?“ spurgte hun videre, idet hun bladede i min Mappe. — „Til Tjeneste, og hvis man ikke smigrer mig, fornemmelig Dameportraiter.“

Glæde over et velsliffeligt Indfald lyste ud af hendes Dine. „Hvad mener Du?“ tilraabte hun sin ledsagerinde. Denne betragtede mig med en tilsyneladende Forlegenhed, og kyssede derpaa med Omhed hendes Haand.

„Frøken Lina! sagde Generalinden: Min Cousine, min Veninde, sinemoer, Blondel, hvad De vil kalde hende! Den som jeg elsker, maae finde sig i alle Benævnelser.“

Jeg vil ikke opholde Dem med en Skildring af Frøkenen; De kjender hende allerede af Miniaturmalet. Derimod tør jeg ikke forbigaae, at jeg stox erindrede mig, allerede engang før at have seet den yndige Blondine, ved Armen af en langt ældre Dame, og temmelig langt herfra. Det var ved en Markedstummel; jeg havde hjulpet hende i Trængselen, og var derpaa selv bleven adskilt fra hende af den tilstrømmende

Mængde. Billedet af den Yngre var siden den Tid ikke veget fra mit Hjerte.

I rette Tid bakte den skønne Generalinde mig af mine Drømme. „De er os særdeles velkommen! sagde hun: Jeg har allerede længe ønsket at lade mig male tilligemed Blondinen der. Om vi end leve her, som Belansthændigheden fordrer, noget indgetogent og klosterligt, saa vil dog Inspecteuren over Godset kunne indromme Dem nogle ret artige Værelser. For jeg gjøre Regning paa Deres Samtykke?“

De kan let tænke Dem, at denne Indbydelse kom mig særdeles vel tilpas. Den Skønne bad mig om Blyant og Papiir, skrev nogle Ord i det polske Sprog, viste mig Veien til Slottet, og bød mig at spørge efter Hr. Casimir. Derpaa begav Begge sig paa Veien til den lille Pavillon.

For mig var intet Andet at gjøre, end at hænge min Reisetaske om mig, og begive mig paa Veien, hvorfra jeg dog ofte vendte mig om til Pavillonen.

Generalindens Slot, hvortil jeg efter en Times Tids Forløb ankom, stod i Midtpunktet af et arcadisk lille Landskab, og syntes ligesaa meget at tyde hen paa Rigdom som Smag. Tjenerskabet var temmelig talrigt, men for størstedelen qvindeligt. Den her almindeligst ærede Hr. Casimir opførte sig meget forbindeligt imod mig, da jeg havde foreviist mit Anbefalingskort, og lod sin trivelige og veltalende lille Kone anvise mig to lyse, hyggelige Værelser, og forsynede mig herstabeligt med alt det Nødvendige.

Det var mig i Særdeleshed magtpaaliggende at erfare noget nærmere om den unge Generalinde og hendes Selstabsdame; men da Hr. Inspecteuren forekom mig noget ordknapp, saa henvendte jeg mig til hans Kone

Denne var selv meget nysgjerrig, for at erfare hvem jeg egentlig var, og hun lod sig derfor saameget desto lettere bevæge til, med sit Strikketoi i Haanden, at sætte sig ved Siden af mig ved Vinduet. Jeg tilfredsstillede snart hendes Nysgjerrighed, og lod mig saa derpaa forlyde med, hvad jeg undertiden med Held har forsøgt — at jeg ogsaa gjerne kunde male hende selv, og inden kort Tid havde jeg Nøglen til hendes Hjerter.

Jeg erfoer Alt, hvad hun selv vidste, nemlig at Generalinden, hvis Fornavn var Constanze, var fra Polen, men var bleven opdraget i Tydskland, hvor hun havde givet efter for sin Families Overtalelser og ægtet den aldrende General Castali, hvis eneste, hovedrige Arving hun nu var; at Grevinden, af Lyst til Landlivet og dets Ensomhed, havde valgt dette Slot til sit Opholdssted; endelig, at hun for en fjorten Dage siden havde medbragt den af Alle ubekjendte Froken Lina.

At min Tid, under disse Omstændigheder, hengled paa den behageligste Maade af Verden, kan man tænke sig. Allerede den tredie Dag efter min Ankomst blev jeg anmodet at begynde mit Arbeide. Portraiterne skulde males eengang i Legemsstørrelse, og eengang i Miniature; de førstnævnte til Generalindens Selstabsværrelse, de sidste som Medaillons.

Generalinden forstod tilfulde den Kunst at gjøre sit Toilette; hendes glindsende sorte Haar var gennemflettet med Perler, en sort Silke dragt med nedfaldende Knipslinger, og en sjelden skøn Moosrose paa Barmen, — saaledes vilde hun males. Jeg sølte mig lykkelig som Kunstner, thi jeg kunde svælge i Farvepragt. Constanze Castali blev et af mine bedste Oliemalerier, hendes Miniaturportrait det skønneste, min Pensel har frembragt.

Da Generalindens Billede for saavidt var færdigt, at jeg kunde fuldende det paa mit Værelse, glædede jeg mig allerede til, at Touren nu ogsaa kom til den yn-

dige Blondine. I Constanze troede jeg at have fremstilt den seirende Skjønheds Almagt, i Lina vilde jeg afbilde den stille, sængslende Ynde.

J visse Maader syntes Damerne at have tænkt sig noget Eignende, eller uden at vide det kom de selv mine Ideer imøde. Frokenen vilde males i en blegguul Silkedragt, med en Straahat paa de blonde Lokker, uden noget videre Smykke. Først gjorde jeg Forestillinger imod Hatten; Generalinden dømte, at den kunde blive borte paa Miniaturportraitet, men at den maatte males paa det Større.

Men da Frokenen ogsaa den anden Dag indfandt sig med tilhyllet Hals, gjorde jeg Damerne, i saa delikate Udtryk som muligt, opmærksomme paa, at den valgte Dragt ikke var fordeelagtig for en Kunstner.

Dette syntes at komme begge Damerne noget uventet. Lina's Ansigt farvedes af en hoi Rødme; hun stod hurtigt op og foregav, at hun havde ladet et uforseglet Brev ligge paa sit Værelse, men at hun strax vilde komme tilbage.

„Tag dog Ørenringene paa, og bind en Koralsnor om Halsen! raabte Grevinden efter hende i Døren: Gandske Uret har Hr. Kelly virkelig ikke.“

„Det er en besynderlig, i mange Ting høist egenfindig lille Pige! vedblev hun derpaa, idet hun fæstede sine store Øine paa mig: Jeg har feilet i, ikke for at underrette Dem derom! tilfoiede hun i en skalkagtig Tone: Hvis De paa Kunstnerparol lover mig Taushed, saa vil jeg opdage Dem det. Det lille, frygtsomme Bæsen har under Halsen et neppe synligt, sort lille Punkt, der skal være arvelig i hendes Familie, og er saa skamfuld og ængstelig derover, at hun med den største Umhyggelighed skjuler den for Alles Øine.“

Generalinden sagde de sidste Ord neppe hørlig, fordi Frokenen kom tilbage, næsten trodsig, med en vægzig

Koralsnoer omkring Halsen. Jeg gjorde i kort Tid begge Portraiterne af Lina færdige. Constanze fandt det med Straahatten blidest og qvindeligst, og jeg kunde ikke andet end give hende Ret. De har seet den Copie, jeg hemmeligt tog af det Andet."

Jeg overiilte mig just ikke med at komme bort fra det castaliske Slot. Vedre end her kunde jeg jo aldrig faae det. Jeg blev æret som Kunstner; jeg kunde efter Behag vandre, ride eller kjøre omkring i den smukke Egn; jeg nød daglig Generalindens aandrige Omgang, og, hvad der vil sige mere, jeg kunde daglig see Lina, og søge at vinde hendes Gunst.

Efter nogen Tids Forløb indsaae jeg dog Nødvendigheden af ikke længer at misbruge Gjæstfriheden. Jeg begyndte derfor at tale om min Afreise, men jeg benyttede ogsaa engang Linas Graværelse til at opdage min Kjærlighed for min Bestytterinde. Jeg tilstod hende, hvor inderligt jeg elskede Frøkenen, at jeg levede fuldkommen uafhængigt, og kunde tilbyde mit Livs Ledsagerinde en lykkelig Stilling.

Generalinden studsede, men forsikkrede mig strax efter med et fortryllende Smil, at Linas Omgang rigtignok var bleven hende uundværlig; imidlertid vilde hun ikke anmasse sig at bestemme en Andens Skjebne, men jeg kunde derfor ved Leilighed selv tale med Cousinen derom, hvem hun vilde forberede derpaa.

Det havde hun uden Tvivl ogsaa kort efter gjort; thi allerede den følgende Dag bemærkede jeg hos Frøkenen en vis Tilbageholdenhed, som jeg ansaae for Følgen af jomfruelig Banghed. Ikke længe efter forsikkrede Lina mig, at hun rigtignok sølte sig hædret ved mit Tilbud, men at hun var fængslet til Constanze med den inderligste Taknemmeligheds Baand, saa at hun aldrig vilde forlade sin skønne Herskerinde.

Jeg gjorde altsaa god Mine til det flette Spil, som jeg dog endnu ikke ansaae for gandske tabt, og udbad mig, da jeg tog Afsked med begge Damerne, Tilladelse til ikke alene at turde komme igjen næste Sommer, men ogsaa af og til at forhøre mig om deres Befindende. De fordrede, efter deres sædvanlige Artighed, begge Dele som et Beviis paa, at jeg gjerne erindrede mig Slottet, ligesom de ogsaa lovede Tid efter anden at give mig Efterretning fra dem.

Men Munterhedens Genier, der ellers saa troligen ledsagede mig, vilde denne Gang ikke staae mig bie. Selv da jeg var kommen hjem og traadte ind i mine sædvanlige Forhold vilde Uroligheden og den indre Forstemthed ikke gandske forlade mig. Og hvorpaa kom det da egentlig an? Blot paa at fordrive Tiden til næste Foraar, og forkorte Tiden ved saamegen Virksomhed som muligt!

Jeg fastede mig derfor med den største Iver i Arzeneene paa min Kunst, malte blandt Andet Generalinden og Lina, hvorledes de Arm i Arm skuede ned fra Pavillonnen henimod Vandfalder. Den bestedne Maler sad med sin Mappe i nogen Frastand under de Skygger, som, hvis jeg ikke tager Feil, en Laarepil udbredte.

Jeg sendte Billedet i Begyndelsen af Høsten til mine Veninder, som et Beviis paa min Taknemlighed, og kunde neppe oppbie Svaret. Maleriet kunde imidlertid endnu ikke være naaet til sit Bestemmelsessted, da jeg i nogle faa Linier fra Lina erholdt den Efterretning, at de stode i Begreb med, under Casimirs Ledsgælse, at reise til Italien, hvorfra de først tænkte at vende tilbage med Foraarets Komme. Ny Betyrning, ny Urolighed for mig. En saa lang Reise vilde Lina foretage sig, og jeg kunde ikke ledsage hende, ikke være i hendes Nærhed! Men jeg formaaede ikke at forandre det.

Efter at jeg lidt nok havde ønsket Wintergubben Gysmiletøvlér, ankom endelig — i Midten af Juli — en egenhændig Skrivelse fra Grevinde Castali, hvori hun melder mig, med Tak for Maleriet, sin og Linas lykkelige Tilbagekomst, og erindrede mig om mit Løfte: i nogle Uger at forstjonne deres Eensomhed.

Det undrede mig, at Indbyddelsen ikke var varmere, ja at den ikke engang var underskrevet af Lina. Imidlertid undskyldte jeg det snart, indlagde Frokenens Tausshed gunstig for mig, og begav mig strax den næste Uge hen til mit Elysium.

Jeg fandt Alt, som jeg havde forladt det. Inspecteuren anviste mig de samme Gæsteværelser, og hans Rone græd næsten af Glæde over at see mig. Men da jeg gjorde Generalinden og Frokenen, hvem man nu kaldte med hendes Familienavn: von Linden, min Opvartning, da syntes først Foraaret at være fremblomstret for mig. Constance, forekom det mig, var bleven noget blegere, hvortilmod hun havde erholdt et uendelig blidt og rørende, jeg kunde næsten sige madonneagtigt Træk omkring Munden, der klædte hende usigelig smukt. Men den blonde Cousine havde den romantiske Reise og Italiens Blomsterduft meddeelt en henrivende Modenhed og Sylde, ja et saa ubeskriveligt Tryllerie, at jeg med Hensyn paa hende gandske brød Staven over min Kunst.

Ikke desto mindre saa ofte jeg bad om at maatte forbedre noget ved Linas Portrait, vilde Grevinden ikke høre noget derom. „Hun elskede nu Maleriet engang, saaledes som det var, sagde hun, og derfor skulde det blive uforandret. Til min Forundring opdagede jeg ikke længere Grevindens Portrait om Linas Hals.

Jeg tilbragte nu et Par Uger ikke mindre behageligt end ved mit forrige Ophold, saameget mere, som

Lina denne Gang opførte sig langt mindre tilbageholdende, friere, jeg kunde næsten sige høfligere imod mig. Jeg betragtede dette med stille Fryd som den anden Grad af hendes voksende Tilbøielighed for mig.

Dog, hvormeget havde jeg ikke igjen taget Feil! Da jeg en Eftermiddag saae hende sidde allene paa en Havbænk, ilte jeg hen til hende. Hun syntes fordybet i Betragtninger, men lod mig uden videre tage Plads ved Siden af sig. En vis sieblikkelig Tungsindighed syntes at hvile over hende; jeg greb hendes Haand, og gjentog mine Ønsker om at finde mit Livs Lykke hos hende. Hun svarte mig ikke uden Taarer, at hun aldrig kunde blive min, men hendes Grunde turde hun ikke aabne bare mig,

Min Bedrøvelse over dette pludselige Fald fra alle mine Forhaabninger, var ubeskrivelig, og jeg var saa lidt istand til at skjule den, at den end ikke undgik Generalinden. Hun opsogte den første sig frembydende Leilighed til at spørge mig om Aarsagen dertil. Jeg fortalte hende hvad Lina havde erklæret. Hun studsede en Smule, men syntes dog derved alene at blive bestyrket i en tidligere Formodning.

„Opgiv De endnu ikke alt Mod, min dyrebare Ven! sagde hun med fortryllende Tønde: Pigesind er omskifteligt, og holder det end ikke sjelden vanskeligt at fraløkke dem deres Hemmeligheder, saa bestaae disse dog som oftest alene i en Indbildning, en flygtig Tilbøielighed, eller en Higen efter noget Uopnaaeligt. Jeg kan neppe undvære Lina's Omgang; men det være langt fra, at jeg af denne Grund skulde unddrage hende den lykkelige Lod, der venter hende hos Dem. Vi kunne jo forene os. De er uafhængig. Hvad om De opflog Deres Bolig i vor Nærhed? Da blev Lina og jeg, idet mindste for det første, ikke adskilte.“

Generalindens varme Deeltagelse var velgjørende for mig, men hendes Forslag overraskede mig. Havde hun gjort mig det ved mit første Besøg, havde jeg sandsynligviis modtaget det. Men jeg havde netop nu fra en meget gjeldende Haand faaet et bestemt Løfte om den ledige Hofmalerpost, og derpaa beroede i visse Maader min tilkommende Skjæbne. Jeg gjorde derfor Generalinden opmærksom paa mine Udfigter til at faae en fast Ansættelse for Livstid, men forsikrede tillige, at jeg gjerne vilde gjøre Afkald derpaa, hvis jeg blot med nogen Bestemthed turde gjøre Regning paa *Eina's* Haand. *Constance* lovede at udforske hende; men allerede den følgende Dag bragte hun mig, istedetfor Besked, *Eina's* Unmodning, endelig ikke for hendes Skyld at forsømme noget Skridt, der kunde bidrage til min Lykke.

Under disse Omstændigheder fandt jeg det raadeligst, at reise bort saa snart som muligt, for ikke at trykke Pilen stedse dybere i Saaret, og selv Grevinden maatte billige denne Beslutning, hvormegit hun end ønskede at beholde mig længere. Jeg begav mig til Damerne, for at tage Afsked. Generalinden havde noget at bestille i et Sideværelse, og Frøkenen modtog mig; hendes Dine forraadte, at hun havde grædt. Hvorledes skulde, hvorledes kunde jeg forklare mig dette? Jeg bad *Eina* med Omhed om at betroe mig Grunden til hendes Rummer. Ogsaa Grevinden, der imidlertid var kommen til, stod mig bi.

Men jeg var atter bleven skuffet. *Eina* havde paa sin Morgentour tabt en Ring, og først for kort siden bemærket det. Over dette Tab var hun utrøstelig, skjøndt Generalinden lovede at give hende en langt skjønnere igjen. Hun meente, at den tabte, som et Erindringsstegn, var hende uerstattelig; hun beskrev hastig

det Sted, hvor hun endnu havde haft den paa Fingerringen, og bad om Tilladelse til at opsoge den. Generalindenen gav mig nu et hemmeligt Bink, og — trykkede mig en Ring i Haanden. Jeg forskod hende. „Lad De mig søge, kjære Frøken! sagde jeg: De selv vilde være altfor ængstlig. Jeg har gode Dine, og er saa heldig til at finde, at man næsten skulde ansee det for Hexerie.“

„Og hvis han finder den?“ spurgte Generalinden.

— „Da — afbrød *Lina* hende hurtigt: forlange han hvad han vil, hvis jeg formaaer at give det.“

„Jeg gik for et Syns Skyld hen til det betegnede Sted. Da jeg ikke behøvede at spille min Tid med at søge, saa benyttede jeg den til at betragte den Ring, jeg saaledes var kommen i Besiddelse af. Den var ingenlunde af Værdie; det var en lille Mosaik, indfattet i Guld. At Generalinden havde betjent sig af lidt Taksenspillerie, var umiskjendeligt, men hvorfor? Jeg kunde ikke udfinde nogen anden Grund, end den, at det maaskee var skeet, for at sætte mig i Gunst hos Frøkenen, og give mig Leilighed til endnu ved Afskeden at vove en Storm paa hendes Hjerte.“

„Funden! Funden!“ raabte jeg, da jeg efter behørig Tids Forløb atter traadte ind. *Lina* syntes at have haft en alvorlig Samtale med Grevinden, og løstede Armene iveiret mod mig; hun lod dem atter synke, stak Ringen hurtigt paa Fingerringen, og udgjød sig i Taksigelser.

„Ikke saaledes! meente Grevinden spøgende: Hr. Kelly har Lov til at bestemme sin Sindelag.“ — „Nu ja, hvis jeg er istand til at give den!“ svarte *Lina* en Smule piqueret, men dog med Artighed. — „Og hvis jeg nu blot bad om et Haab?“ spurgte jeg. — „O, vist ikke, kjære Kelly!“ var Svaret. — „Nu da — om et Afstedskys?“

Hun boiede Hovedet henimod mig; de blonde Løkker rullede ned over Ansigtet; jeg kysede disse, istedetfor Rinden. „Nei, det var uredeligt!“ hvidskede den Hulde hoirodmende og kastede Løkkerne tilside. Generalinden tilnækkede hende Bisald, medens *Lina* med usigelig Elskværdighed bød mig de rosenrode Læber; hendes Halsstørklæde veeg en Smule tilside, og — jeg kan ikke forbigaae dette for det Følgendes Skyld — mit flygtige Blik opdagede det lille, af Grevinden omtalte Mærke paa det yndigste Sted.

Da *Lina* havde givet mig dette Kys, styrte de Saarerne ud af hendes Dine, og hun forlod Bærelset. „Der seer De nu, hvorledes hun er! sagde Grevinden næsten med Noistie: Men forglem dog ikke, at De paa dette Slot altid er en velkommen Gæst.“ Med disse Ord rakte hun mig Haanden til Kys, og forlod mig med Forsikringen om uforanderligt Venskab.

*Lina*s Opførsel forekom mig langt fra ikke at fortjene Dadel, ja Kysset af hendes Rosenmund havde end; og sat mig i en Slags glad Benuusning. Hendes Ord: „Nei, det vilde være uredeligt!“ indeholde dog noget ualmindeligt Hjerteligt og Godmodigt, og — hvad Ans det kunde hun vel gjøre end trække sig tilbage efter Kysset.

Under Betragtninger af denne Slags indpakkede jeg temmelig trostet mine Sager, for derpaa endnu at underholde mig en Timestid med den velmenende Inspecteurinde. Hun glædede sig usigeligt over, at jeg endnu vilde stænte hende denne Aften, og bragte mig ved Spørgsmaalet: om vi vel nogensinde mere vilde sees? til den Forsikring, at jeg aldrig kunde ophøre at elske Frøken *Lina*.

„Ret vel, Kjære Herre! svarte hun, som om hun længe havde ønsket at komme paa dette Capitel: Men — jeg mener det godt med Dem.“ —

De kan forestille Dem, at jeg blev opmærksom.

„Generalinden, vedblev hun: bliver i Sandhed tilbedt af os Alle, og hun fortjener det. Det samme gjelder om Frøkenen, Skøndt hun i Begyndelsen var en Smule hoffærdig. Og dog — kan man vel blive fleg derpaa? Der er ingen Tvivl om, at der hemmeligt bliver lagt Mærke til Grevinden fra hendes Families Side; ligesom der ogsaa, hvad Frøkenen angaaer, sniger sig et besynderligt Rygte.“ —

„O, jeg beder, jeg besværges Dem! afbrød jeg hende: Siig De mig Alt, hvad De veed! Deres Mand har jo ledsaget Generalinden paa Reisen; naar man er borte, er man mindre forsigtig end hjemme; desuden har en Trediemand altid Leilighed til —“

„Min Mand, svarte hun: er en brav Mand; men om De i saadanne Affairer spørger ham, eller det der — hun pegede paa sin Hueblok — kommer gandske ind paa eet. Desuden holder han alle Fruentimmer for fladderagtige — og deri har han ogsaa tildeels Ret, men mig skulde han dog undtage!“

„Men — afbrød jeg hende: hvad troer De, eller hvad veed De da selv om Generalinden og Frøkenen?“

„Ja, det er kun saare lidt og flinger saa forvirret, at jeg neppe tør sige det. Nu, man siger, at den Eine af de to smukke Damer — — nu, det maa frem — er en Mandsperson!“

„Hvorledes! raabte jeg med Latter: Den skønne Generalinde, den yndige Blondine?“

„Om den Første — meente hun temmelig naivt: kan kun en Blind troe det. Men Frøkenen, der opfører sig saa nonneagtig, at ikke engang en Kammerpige faaer Lov til at hjælpe hende ved Paaklædningen, ja Jou — det veed jeg da rigtignok kun fra tredie eller fjerde Haand — endog skal have ytret engang, at selv

i Doden maatte man ikke berøre hende, men begrave hende i sine Klæder?"

„Lad Dem dog ikke binde saadan noget paa Hermet, Kjære! svarte jeg: Jeg har malt Grevinden og Frøkenen, og kan forsikre Dem, at Frøken v. Linde n ligesaa vist nu er en høist elskværdig Pige, som De har været det i Deres Ungdom!" Dette Beviis, eller snarere Indskædningen af samme, syntes at være flaaende.

„Nu ja! meente Inspecteurinden spøgende: De Herrer Malere have i saadanne Ting, ligesom Lægerne og Skrædderne, noget forud. Imidlertid har dog for kort siden en gennemrejsende Kræmmer forsikret paa sin Særlighed, at han havde seet en af Damerne — hvilken veed jeg ikke — i Uniform i den nærmeste Stad, og fuldkommen klædt som Mandsperson."

„Vel muligt! svarte jeg: Maa skee paa en Masse: rade, eller ved en anden Spøg."

„Om den udsædige Frøken skulde man rigtignok neppe troe det, og hvad Generalinden angaaer, saa vilde det uden Tvivl holde haardt, at faae hende indpresset i en Uniform. Allsaa maatte det i ethvert Tilfælde være Cousinen."

„Men vil De da modsigge mine egne Ord?" spurgte jeg. — „Nu, jeg paastaar jo slet Intet. Men saa meget er dog vist, at en anden Rejsende, kort efter Tilbagekomsten fra Italien, har mødt Frøkenen tre til fire Mile herfra i en Extrapost-Chaise, og da han strax derefter skulde afgjøre nogle Forretninger med Generalinden — hvem fandt han da? — Frøkenen! Gandske i de samme Klæder!"

„Hvorledes er det muligt? sagde jeg: Hvor kan De ansee saadan noget for Sandt?"

Ja, hvorledes? Naar man nu maa. Generalinden selv blev forlegen, da Manden httrede noget der:

om, gav ham Penge, og bad ham tie stille. Det var et arveligt Onde i Familien, sagde hun, at nogle af dem gik dobbelt. Man søgte at skjule det, fordi det muligvis kunde afskrække Friere fra at melde sig."

"Dobbelt? Fortræffeligt! Der har De jo Oplysningen paa Gaarden!" svarte jeg.

"Spot De kun! vedblev hun: Men naar jeg nu siger Dem, at jeg fortalte alt dette til min Mand, saa snart jeg erfoer det! Holder De ham for lettroende? — "Det er en fatal Omstændighed! meente han: Dog, da Du nu engang veed det — ja, ja, det har rigtig nok en egen Betskaffenhed med denne ellers fortræffelige og gammeladelige Familie. Frokenens Fader var ogsaa Dobbeltgjænger, og styrkede engang i Rathue, Slobrot og gule Tøffer fra Francaisens Bærelse nedad Trappen, paa samme Tid, som han paa Marken dygtigt afpryggede en Forvalter, der havde stjaalet Korn. Alle de Børn, der skulde gaae dobbelt, bringe et fort Mærke med til Verden, hvilket ogsaa Cousinen har. Men, reen Mund, Kone! Ellers fortæller jeg Dig aldrig mere noget!" Ja, Hr. Kelly! Det var hans Svar!"

Jeg takkede den godmodige Kone saa alvorligt, som jeg formaaede, bad hende endnu engang, hvis hun fremdeles skulde erfare noget af Vigtighed i Slottet, at lade mig det vide, tog ved Dagens Unbrud Afsked fra hende og Hr. Casimir, og reiste uden videre Afbrudelse herhen, hvor jeg forefandt min Udnævnelse til Hofmaler."

En prægtig Sol:Medgang afbrød os, og først den følgende Dag fortsatte Kelly sit Levnetsløb, hvilket han selv kaldte et ynkeligt Lysspil uden nogen Plan.

Jeg stod, fornemmelig paa Grund af Privattheatret, i venskabelig Forbindelse med de fornemste Familier

i Byen, ligesom ogsaa med Naboadelen paa Landet. Disse kom sædvanlig ind til vore Forestillinger, bivaandre ogsaa vore Baller, og da jeg var en af de virksomste Skuespillere og tillige Directeur og Anordner af deres smaae Høitideligheder, saa søgte de paa mange Maader at gjengjelde mig dette. Neppe havde de derfor hørt, at jeg havde erholdt fyrstelig Tilladelse til at jage i Revieret, førend jeg blev inviteret til alle deres Jagtsfester. Dette skete ogsaa i Begyndelsen af December til en Klapjagt.

Jagten selv var i Grunden Biringen, men den drev paa følgende Smaas, for ikke at sige Bacchanal, Hovedsagen. Paa Grund heraf bestod Gæsterne blot af Mænd, og det af de forskjelligste Klasser. Adelsmænd, Officerer, Forstere og Overforstere sad i broget Råd tilbords sammen. En smuk, kraftig Mand paa en tredive Aar sad ligeover for mig; min Naboe hvisttede mig i Øret, at det var Overforsteren Blankensfeldt fra Mecklenburg, der havde en smuk, men coquet lille Kone, der før havde været Gouvernante.

Efter at vi havde sat nogle Timer tilbords, begyndte Begejstringen, der var hentet af Glassterne, at stige betydeligt. Jeg lod derfor gandske hemmeligt min Jagtdrosche spænde for, og tog bort uden Afsted.

Men Veiret havde imidlertid forandret sig. Det var alt temmelig mørkt, og Sneesøget gjorde lidt efter lidt Veien ufsendelig. Min Kudske tilstod endelig reent ud, at han slet ikke mere vidste, hvor vi vare. Idet jeg begyndte at ville holde en lille Tale til ham, væltede jeg, og laae i en Sneegrav. Bagarten var gaaet isten, saa det var ikke at tænke paa at komme bort. Hvad var at gøre? Under fri Himmel kunde jeg ikke overnatte.

Efter kort Overlæg tog jeg min Bøsse paa Raffen, befalte Kudsken at aflevere min Klappe og et Raadbyr,

som den gjæstfri Bert havde paanodt mig, til en bekendt Familie i Byen, og saa at see til at hjelpe sig selv.

Efter mange forgjæves Forsøg paa idet mindste at finde, hvor jeg kunde spørge om Veien, opdagede jeg et Kirkeetaarn, og da jeg tog min Retning derhen, saae jeg et smukt, hvidt anstroget Huus, omgivet af høie Graner, der lod til at være en Jægerbolig. Jo mere jeg orienterede mig i Egnen, desto rimeligere forekom det mig, at den nærliggende Landsby maatte være Meckwig.

„Det var dog snurrigt nok, om Sneefoget skulde have fort Dig, om end ikke i Fru Forstmeisterindens Arme, saa dog til hendes Huus!“ tænkte jeg ved mig selv, og bankede paa et Vinduesstod, hvorigjennem der glimtede Lyg. Det aabnedes. Et Ansigt, der ikke var ilde, kom frem og spurgte om mit Navn. Da jeg havde nævnt det, lod Svaret: De er velkommen!”

Deren blev lukket op af en Pige. En Kone over Middelsjorrelsen, noget brunet og fyldig, kom mig imøde. Hun havde nylig læst i en Bog; noget flint Haandarbejde og en fransk Roman laae paa Cybordet. Dæmets ualmindeligt levende Dine forkyndte Glæde, ligesom det skjelniske Smil om hendes Mund.

Jeg tog hende endnu skarper i Diesyn. Et sort Flors Tørklæde var samlaenbundet under Hagen; en kort, lyseblaa Silkepelts, en brun tilknappet Kjole, gule Løper, besatte med Blonder, tydede meget betegnende paa den forhenværende Gouvernante. Men den hele Figur — jo længere jeg betragtede den, desto mere blev jeg overtydet derom — var den samme, som jeg i Marskedstiden havde seet ved Siden af Lina.

„Hvormed kan jeg tjene Dem?“ spurgte hun, da hun havde nodt ham ned paa Sophaen, med et huldtsaligt Smil. — „Om muligt med et Nattequarteer, hvis

ikke med en Beiviser." — „Beiviseren vil jeg neppe kunne skaffe Dem. Desuden er Beiret saa flet, at jeg umuligt vilde tillade, at en Herre, som Dem."

„Er jeg saa lykkelig, at være kjendt af Dem?" — „O meget godt! Fra Noble-Theatret her, hvor jeg ofte har været Deres Tilskuerinde, og hvor jeg endnu for nylig saae Dem — her heftede hun sine store sortebrune Dine paa mig med et betydningsfuldt Udtryk — saa mesterligt spille Grev Klingsberg og den unge Bramin i Lanassa. Jeg kjendte Dem strax paa Deres Stemme. Vi kjørte altid strax bort efter Comedien, ellers vilde jeg ikke undlade at aflægge Dem min Tak for Deres aandsfulde Spil, idet mindste med et Haandtryk."

„Er der da ellers nogen Forhindring, der kan forhindre mig at —" spurgte jeg, idet jeg kysede hendes smukke Haand; jeg indsaae, at vilde jeg erfare noget om Lina, saa maatte jeg ogsaa spille lidt Elsker udenfor Theatret.

„Ja, det er kun — svarte hun, idet hun slog Dinene ned og betalte mig det Haandtryk, jeg havde tilgode: Jeg frygter at min Mand, Forstimesteren, der ligeledes har været paa Jagten, vil komme silde hjem fra Drickelaugen. Vi maatte da saa, med Undtagelse af Pigen, være ene sammen saalænge."

„Og var dette da saa farligt?" — „Vistnok, jeg burde ikke sige det, da jeg næsten kunde være Deres Moder." Dette var nu vistnok idet mindste en Overdrivelse af ti Aar, om hun end var bleven gift, da hun var femten. Følgelig syntes hun at have lagt an paa et lille Smigrerie.

„Hvis jeg var Amor! svarte jeg, og trak hendes Haand til mine Læber: Skulde Deres Mand ikke tilgive det, at De laante en Jagtkammerat Huusly i saadan et Sneeveir." —

„O, for ham er jeg slet ikke bange! afbrød hun mig: Han er rigtignok utaknemmelig imod mig, men han hører til disse lykkelige Drikkebrødre, for hvem der i ethvert nyt Glas svømmer en ny Glædesgud. Nu, vi vilde vove det med hinanden. Klokken er først sex. Gaae De op i Gæsteværelset; i Sidekabinettet staaer en Seng. Tør Deres tilsneedte Jagtflæder og hvil Dem en Smule ud. De kan gjerne lukke i for Dem. Manon — et skalkagtigt Blik og et lille Knix forraade, hvem der heed saaledes — har en Hovednøgle, og vil lade Dem kalde, naar Bordet er dækket.“

Hun tændte et Lys og kaldte paa Vigen. Ledtaget af et af hendes slyngste Blikke, steg jeg opad Trappen.

„Maaskee, tog Kelly atter Ordet: har jeg altfor vidtloftigt udhævet denne lille Episode i mit Livs Historie. Imidlertid syntes denne Indledningsscene mig nødvendig, for at gjøre Dem bekendt med den Person, fra hvem jeg skulde hente nogen Oplysning om Lina.“

Jeg havde allerede udhvilst mig lidt, og iført mig en ny Jagttrøje og Tøfler, hvilke Forstmeisterinden sendte mig, — saavidt drev man Gæstfriheden her — da man meldte mig, at der var anrettet.

Jeg fandt et smukt serveret lille Bord med tre Couverts. Da Manon nogle Dieblikke efter traadte ind, troede jeg at see en gandske anden Skikkelse. Det sorte Flor og den blaae Husarpelts havde vejet Vadsen for den fineste Battist; Negligee; mørke Castanjetlokker trængte sig frem under den nydeligste Spidsbue, ombølgede Rorfenkinderne, og bedækkede den let tilhullede Barm.

Man kunde ikke nægte, at Forstmeisterinden endnu var et hoist indtagende Væsen; den Rolle jeg her skulde spille, hørte ikke til de letteste; thi paa den ene Side turde jeg ikke saa gandske vise hende den Hyldest, hun

ventede. I Begyndelsen hjalp jeg mig ved at tale om Jagten og min Omflakken, hvorfra jeg gik over til at jeg, hvis jeg ikke tog Feil, allerede engang havde seet den yndige Manon ved Siden af en Frøken von Linden.

Hun tilfastede mig et betydningsfuldt Blik, fortalte, at hun en Tidlang havde levet i denne Familie som Gouvernante, og meente til Slutningen, at hun aldrig havde tiltroet sine Dine den Magt, at de skulde erindres saalænge.

Dette var dog at angribe med Storm, og satte mig næsten i Forlegenhed. Men til Lykke forkyndte Hestetramp og Larm Herrens Tilbagekomst. Manon sprang op, for, som hun let henfastede, at see til hans Besindende, og melde ham min Ankomst.

Han var sluppet med en lille Ruus, og syntes at være ude af sig selv af Glæde over at jeg var tyet hen til hans Smuthul; ligesom han ogsaa var nærved at lee sig tildøde over at see mig i hans Klæder, ligesom hans Dobbeltgjænger.

„Dobbeltgjænger?“ sagde jeg lydeligt, og Manon kastede et stjaalent og speidende Blik hen til mig. Blanskenfeld lod sig ikke forstyrre heraf, sværte høit og dyrt paa, at han i de første tre Dage ikke vilde give Slip paa mig, og opførte sig overhovedet som en jovial Forstemand, der har sig en lille Ruus. Nogle Omfavnelser, Navnene: hans Hofmaler, hans Hjertensven, og den forskjellige Tiltale af Du, De, Han og I, maatte jeg rigtignok finde mig i.

Da han uden videre satte sig tilbords med, holdt hans Kone gode Miner med ham, skjøndt hun mangen Gang hemmeligt tilsmilte mig. Min Fristelse, indsaae jeg nok, var for denne Gang forbi, men ogsaa mit Haab at høre noget om Lina.

Heller ikke den følgende Morgen fandt jeg Leilighed til at erfare noget. Forstimesteren havde udsøvet, opførte sig meget anstændigt, og afvødte mig et Brev om oftere at besøge dem. Manon's Blik og Haandtryk talte ligeledes for dette Ønske, og saa lovede hun mig, da jeg i Forbigaaende spurgte om Linas Opholdssted, at naar jeg kom igjen, vilde hun fortælle mig om hende saameget jeg vilde vide."

„Fra nu af streifede mine Tanker tidt hen til Jægerboligen i Meckwitz; men deels fraraadte Sølelsen for det Uvædsomme, deels Frygt for at blive misforstaaet af Forstimesterinden, et gjentaget Besøg. Hun selv vidste snart at gjøre Ende paa min Loven. Jeg modtog gjennem en Jægerdreng et Brev, hvori hun i fint valgte Udtryk bad mig at benytte Elædefarten til at tage til takke hos dem anden Helligdag, tilligemed nogle af hendes Mand's gode Benner. Jeg indfandt mig.

Efter Bordet blev der deelt Kort omkring, men paa Grund af et hemmeligt Bink af Manon undskyldte jeg mig. Reppe sad Herrerne ved Spillebordet, førend Manon tog Plads ved min Side paa en Sopha, og jeg erfoer Følgende:

Forstimesterinden, hvis Fødenavn var Riquet, var af fransk Herkomst og havde tilbragt hele sin Ungdomstid som Gouvernante, sidst hos Landraad v. Linden. Denne døde i Gjæld og efterlod sig Datteren Lina i en kummerlig Forfatning, af hvilken Gouvernanten havde udrevet hende, ved først at skaffe hende i Huset hos en Tante, og siden hos Generalinde Castali. Siden var der tilfaldt hende selv, Forstimesterinden, en Arv, paa hvilken hun ikke havde gjort Regning, hvorpaa hun havde været taabelig nok, fortalte hun, til at gifte sig med sin nuværende Mand.

Jeg indsaae, at jeg nu maatte smedde mens Jernet var varmt. Jeg omtalte halvt i Spøg det besynderlige Rygte, der sneg sig omkring, at *Lina* skulde være Dobbeltgjængeriske. *Manon* betragtede mig skarpt, men henkastede derpaa, at jeg syntes dog at være temmelig noie bekendt med Familien; gandske kunde man vel ikke nægte det, og hvad den gamle Lendraad angik, da maatte hun selv bekræfte Sandheden.

En vis Raadvildhed, en vis Hefsigheid, som jeg under denne Samtale bemærkede hos *Manon*, bevægede mig til at vedblive, hvorved jeg ogsaa omtalte *Lina*s Færdighed tilhest, og at man undertiden, navnlig i Italien, havde seet hende forklædt som Mandsperson.

Manon blev siensynligt stedse mere forlegen, men ogsaa mere opbragt. „Siig mig, hvor kan De føle nogen Interessé for den matte Blondine, og ba De selv er saa godt underrettet — saa siig mig, hvorfor spørger De mig?“

Hun sprang op, traadte hen til Vinduet, for at undgaae mit forskende Blik, og udbrød derpaa, idet hun vendte sig om, i en lydelig Latter. „Frøken von *Linden* en Mand? raabte hun da: O, min smukke Herre! Hvor forsynet De er! Frøken *Lina* er saavist — om ikke en Frøken mere — saa dog et Fruentimmer, at hendes Omgivelser snart ville faae et levende Beviis derpaa.“

„Hvorledes!“ udbrød jeg opbragt, thi denne Beskyldning oversteeg min Taalmodighed. Dog var det, ligesom om der pludseligt gik et Lys op for min Sjæl. God ikke *Lina*s Tungstindighed, hendes Uengslighed, ja selv hendes Foregivende, at hun ikke kunde sige mig Grunden til sit Udsagn, saaledes tilfredsstillende forklare?

„Gjør De kun om fire eller fem Maaneder min Bagevaskelse bekendt! tilføiede *Manon* med et spottende

Smil: Men, vor lange Fraværelse fra Selskabet kunde være paafaldende!" Med disse Ord forlod hun mig med et næsten foragteligt Blik, og da Herrernes Spil var opgjort, tog hun Afsked med mig, rigtignok med særdeles Høflighed, men dog tillige med en slet dult Skadefryd.

Min Stemning var fra nu af gandske utaalelig. Altsaa: Lina var enten en ung Mand og Constantz's Favorit, eller, efter Forstæsterindens Paastand, et Fruentimmer — og forfort. En Andens Elskede, maaskee hemmelige Ægtefælle, Moder, i ethvert Tilfælde tabt for mig. Jeg besluttede ti Gange om Dagen slet ikke meer at tænke paa det forbandede Slot, men hvem kan udføre sligt?

Ikke desto mindre var det efter tre, fire Maaneders Forløb lykkedes mig, om end ikke at forglemme denne Historie, saa dog at føie mig i hvad der ikke kunde være anderledes, da nogle simpelt og hjerteligt skrevne Linier fra Inspecteurinden igjen vakte mig af min Lethargie. Hun meldte mig, med megen Skaansel i Udtrykkene, at Generalinden for kort Tid siden havde fundet et lille nyfødt Pigebarn i Parken, men at man, uagtet alle Efterforskninger, ikke havde kunnet opdage dets Herkomst; dog vilde man paa samme Tid have seet nogle omflakkende Zigeunere i Nærheden af Slottet. Grevinden havde besluttet at opdrage Hittetbarnet; men paa Grund af den paafaldende Lighed vare Alle i Egnen enige om at Frøken Lina var dets Moder.

Hvormeget jeg end ærgrede mig over mig selv, saa vilde jeg dog ikke troe Sandheden heraf; jeg skjældte Altsammen ud for Bagtalelse. Jeg besluttede endelig, da Foraaret begyndte at nærme sig, at overbevise mig med mine egne Øine. Jeg bad derfor om Tilladelse til at foretage en lille Sommervandring, og naaede endelig Omegnen af det Castaliske Slot. For ikke at give mig

til Priis for Latter, tog jeg denne Gang ikke ind til Inspecturens, men i et Vertshuus i Nærheden. Ogsaa her hørte jeg overalt med nogle Forandringer og Tilføjninger Hitebarnshistorien, og da jeg den følgende Dag gjorde en lille Udflugt, saae jeg Frøken Lina paa en Bænk, med et nydeligt lille Barn paa Skjød, der — derimod lod sig Intet indvende — syntes at være skjæaret ud af hendes eget Ansigt. Endnu samme Eftermiddag tiltraadte jeg min Tilbagereise, og maa nu overlade det til Dem, om De vil beklage mig eller lee mig ud. Guldstændig Oplysning kan jeg ikke give Dem."

Saa vidt, kjære Emil, gaaer Hofmaleren Mellys Historie, der hvad jeg har bemærket hos mange saakaldte smukke Mænd, synes kun at have besiddet lidet Genie til at omgaaes med Fruentimmer. Maafee var dette hans sidste Hjertesudgydelse, thi alt det følgende Aar fik han en Brystsyge, hvortil han længe havde baaret Spiren hos sig selv, der fremkaldte hans Død. Uformodet erholdt jeg, tilligemed den blonde Frøkens Portrait, hans sidste Billie, hvori han endnu mens han var rask havde indsat Frøken v. Linden, eller hvis hun skulde være død, Hitebarnet paa det Castaliske Stot, til sin Arving. Jeg selv blev deri, under mange Taksigelser og Forsikringer om inderlig Hengivenhed, anmodet om at sørge for Guldbyrdselsen af dette Testament. Sine øvrige Papirer skal han have opbrændt nogle Uger før sin Død.

Som Efterskrift havde han med rystende Haand tilføjet paa Sygeleiet: „Den troe, moderlige Veninde har tilskrevet mig det. Nu veed jeg Alt. Cousinerne vare gifte med hinanden, og Cousinerne ville ligeledes blive det."

Runde jeg vel antage, at disse Ord vare skrevne anderledes end i Banvid eller Feberphantasie? Eller havde Kelly virkelig erholdt Gaadens Oplosning? For: gjeves opbød jeg al min Combinationsevne. Enkelt: hederne troede jeg vel at kunne udgrunde, men at bringe Harmonie deri, syntes mig umuligt. Men som udnævnt executor testamenti stod det mig ikke alene frit for, men det var endogsaa min Pligt, at anstille de fornødne Undersøgelser. Jeg henvendte først min Opmærksomhed paa Forstuesterinden; men hun var hemmelig løbet bort fra sin Mand, og forsvundet med det samme. Jeg lod endogsaa Opfordringer under forveklede Navne, dog saaledes at blot de, der vidste noget derom, kunde forstaae dem, indrykke i de offentlige Blade. Ogsaa dette var forgjæves. Jeg blev endelig kjed af disse Efterforskninger, overlod Bestyrelsen af det Kellyske Efterladenskab til en paalidelig Mand, og besluttede reent at slaae denne gaadefulde Historie af mine Tanter.

En Formiddag, da jeg befandt mig paa Slottet Elfenthal, gjorde jeg mig min sædvanlige Spadseretur i en simpel Overkjole. Det var en mild Høstdag. Jeg satte mig i Nærheden af den store Dam paa en Bænk, bag hvilken en Pan-Hermie tittede frem mellem Ephen og vilde Vinranke. Jeg erindrede mig, at Kelly engang havde optaget netop dette Partie til en Decoration for vort Theater, og jeg tænkte paa ham ikke uden Bæmød; da hører jeg det rasle i Løvet, og da jeg slaaer Vinene op, stod næsten yndigere, idet mindste uskyldigere, end Eros, et lille Barn foran mig, med lange blonde, guldglindsende Lokker. Det betragtede mig nysgjerrigt med store, himmelblaae Øine, og spurgte derpaa pegende med Fingeren: „Hvem er den Mand der?“

Jeg vidste ikke rigtigt, om Spørgsmaalet gjaldt mig eller Panbusten; dog havde jeg vel ogsaa alligevel rovet med Svaret, thi Erindringen om Lina og Constanze traadte paa eensgang frem for min Sjæl.

Men da jeg bød den Lille Haanden, for at trække hende hen til mig, traadte en rank, tilfløret Dame frem og bad om Tilgivelse for Barnets Paatrængenhed. Hendes blændende Teint, som selv det sorte Flor ikke var istand til at skjule, forøgede min Nysgjerrighed. Jeg spurgte om hendes Navn. Hun syntes noget forlegen, men slog dog Sløret med Artighed tilbage.

„Lina v. Linden! udraabte jeg uvilkaarligt: Kun uendeligt smukkere!“ — Hendes Overraskelse og den Rødme, der pludseligt udgjød sig over hendes Kinder, viste noksom, at jeg ikke havde taget Feil.

„Men, min Herre! spurgte hun med tilsyneladende Forvirring: Hvis De ikke er en Trolldmand, saa siig mig dog, med hvem jeg har den Ære at tale?“

Den Tanke faldt mig pludseligt ind, at jeg ikke vilde nævne mit sande Navn; jeg nævnte mig derfor som den efter Nellys Død ansatte Hofmaler. Allerede fortrød det mig, at jeg havde sagt dette, fordi det maaskee kunde forstrække hende. Men hun syntes allerede at være underrettet, og sagde vemodigt, at hun havde kjendt min Forgjænger og agtet ham særdeles høit. Jeg forsikkrede hende om det samme og fortalte hende, at man iblandt hans Efterladenskab havde fundet et meget lignende Portrait af hende, med hendes Navn paa Omslaget.

Herved var da vort Bekjendtskab knyttet, saa at hun, da jeg bad om Tilladelse til at ledsage hende, med Fornøielse samtykkede. Den lille Blondine trængte sig ind imellem os og greb vore Hænder.

Jeg erfoer nu ved Frem: og Tilbagesporgen, at den unge Dame reiste med sin Mand i et Familianliggende, og at Denne havde ladet hende tilbage i Bertshuset, medens han selv var reden ind til Byen, hvor han søgte Leilighed til at faae en, om muligt, hemmelig Audients hos den regjerende Fyrste.

Hvad kunde jeg nu, efter alle Roman: og Skue: spildigteres Forskrift, gjøre Andet, end sige hende, at Fyrsten i Morgen kom til Byen, at Hofmarschallen var min Belynder, og at meddele hende et med Hieroglypher betegnet Kort til hendes Mand, hvilket han skulde over: levere Hofmarschallen.

Hun viste sig meget glad og taknemmelig, men betragtede mig dog noget skarpere med sine store, blaa Dine. Uden Tvivl gjettede hun Sandheden, men var siin nok til at beholde sine Tanker for sig selv. Saaledes bragte da den nye Hofmaler den yndige Fremmede hen til et Sted, hvorfra hun ikke kunde tage Feil af Veien til Landsbyen, og trak sig bestedent tilbage.

At Elias Gemal den følgende Dag indfandt sig i Byen og erholdt sit Ønske opfyldt, vil De ligesaa let kunne gjette, som at jeg nu erholdt Hovednøglen til Gaaden. Men, Ven Emil, og hvem der ellers værdiger disse Blade Opmærksomhed, maae have lidt Taal: modighed.

Kun saameget maae jeg for det første gjøre opmærk: som paa, at den unge Mand var ligesaa levende og aandrig, som dannet og siin i sit Væsen, saa at han i faa Dieblikke fuldkommen havde vundet min Deeltagelse. Da dette ikke undgik ham, blev han aabenhjertig. Han fortalte, at han og hans Kone en Tidlang havde levet paa Reiser, af hvilken Grund de først for fort siden havde lagt Mærke til Opfordringen i Abis: serne, men at den egentlige Aarsag til deres Ankomst ikke saameget var at komme i Besiddelse af Nellys Arv,

som af hans efterladte Papirer. Han vidste rigtignok ikke nøie hvad de indeholdt, dog befandt der sig maaskee noget derimellem, der kunde være dem til Nytte i den Retsstrid, hvori de vare blevene indviklede med de grevelige Castaliske Slætninger, men som kunde skade dem, hvis det faldt i Modstandernes Hænder. Jeg fik stedse mere Lys i Sagen, dog var den endnu ikke gandske klar. Da han derfor tilsidst bad mig om min Besskyttelse, lod jeg ham vide, at jeg først maatte være aldeles nøie underrettet. Dagen derpaa erholdt jeg en betydelig Mængde Akter, som vare altfor vidtløftige til at jeg selv kunde paatage mig Gjennemsynet.

Da jeg derfor nogen Tid efter havd ladet ham og hans elskværdige Gemalinde tilsige til at spise med mig i Elsenthal, bad jeg om hans Samtykke til at lade Papirerne gjennemsee af en paalidelig Mand, hvem vi tillige kunde overdrage Sagens Undersøgelse. Han modtog dette med den varmeste Tak, og saaledes skildtes jeg fra det yndige Egtepar, der allerede nærede de gladeste Forhaabninger.

Jeg overdrog Sagen til Criminalraad Hiller, af hvis Oplysninger jeg her meddeler Dem en Afskrift. Og om end noget i denne lille Afhandling synes at have en altfor digterisk Colorit, saa ere vi jo dog selv hos de strængeste og koldeste Historieskrivere ikke engang sikke for lignende Misgreb.

II.

Constantia Kratinska var af en gammel adelig Familie, der imidlertid var nær ved at uddøe, og med hvis Formuesomstændigheder det var gaaet tilbage. Hendes Faders Vedhængenhed ved et politisk System, der ikke just syntes at have Gudernes Bisfald, bragte ham uden tvivl til at forlade sit Fødeland og søge Tilflugt i de

tydske Stater. Her udfoldede Datterens Skjønhed sig i sin fulde Glans. Hendes Fader — thi Moderen var alt for længe siden død — undlod heller ikke at uddanne og berige hendes Aand. Den Plan, han hermed forbandt, atter at ophjælpe Husets Glans ved dets sidste Spire, gik endnu snarere i Opfyldelse end han havde ventet. General Castali, der alt var en gammel Mand, men en tapper Kriger, sin Hofmand og dertil uamaadelig riig, havde stedse staaet i Ry for at være en stor Tilbeder af qvindelig Skjønhed. Han saae den dengang neppe sextenaarige Constanze hos en med sig beslagtet Fyrstinde, og blev besejret af hendes Indighed. Til stor Misfornøielse for sin Familie, der allerede i Aanden saae sig i Besiddelse af hans store Rigdomme, anholdt han om Constanzes Haand. Rigtignok var denne ikke meget tilbøielig til at modtage dette Tilbud, men da man fra alle Sider overtalte hende for Familiens Skyld, og da Generalen ikke alene lod hende sende de meest udvalgte Smykker, men ogsaa Heste, Bogne og et glimrende Tjenerstab, hengav hun sig i sin Faders Villie og fulgte, belæst med Guld og Glans, til Offeraltret.

Heller ikke lod Generalen sin unge Gemalinde siden mangle det mindste, deels af Stoltshed, deels af overdreven Omhed. Derimod bevogtede han hende med den latterligste Jalousie, og holdt opmærksomt Paa med de Folk, der havde ledsaget hende fra Hjemmet, nemlig hendes Amme Paula og en gammel Tjener, der hed Casimir, ligesom han ogsaa forfulgte Constanze, uagtet han næsten forgudede hende, med de utaaleligste Luner. Den ydre Glans fraregnet, var han hendes Tyran, hun hans Slavinde.

Fem, sex Aar varede dette ullykkelige Forhold. Endelig døde Generalen. Constanze blev, med Undtagelse af nogle faa Godser, Universalarving, dog paa

den Betingelse: at hun aldrig mere maatte gifte sig, eller foretage noget, der kunde fordunkle det Castaliske Huns's Glands.

Ikke desto mindre indfandt der sig dog snart talrige Friere til den yndige Enke, men hun havde allerede fast besluttet, aldrig mere at gjøre sig afhængig af nogen Mand. Hun nød nu i rigeligt Maal Glæden over sin Frihed. Hendes tro Casimir giftede sig, og blev udnævnt til Inspecteur over hendes Godser; Paula blev ikke alene hendes første Kammerfrue, men tillige Hovedet for alt hendes qvindelige Lyende. Hun reiste omkring paa sine Godser; hun lod rive ned, bygge op, anlægge Have, samt kjøbe Malerier og Statuer; hun lod Alting forskjønne, og selv var hun en venlig Velgjører: inde for Enhver, der leed Nød.

Denne Rolighed behagede imidlertid ikke Constantze, Hun besluttede derfor at foretage sig en Reise i Udlandet, og fornemmelig til en af de prægtigste Hovedstæder i Europa. Og denne Residents var det, der, uden at Constantze ahnede det mindste, blev Skuespadsen for en mærkelig Forvikling, der havde Indflydelse paa hele hendes tilkommende Liv.

Neppe var hun staaet af her i det første Hotel, neppe havde man af hendes Banquier erfaret hendes Navn og Stand, førend de fornemste Huse kappedes om at lære den skønne Kone at kjende, og at bevise hende den meest udmærkede Artighed. Man søgte paa enhver Maade at gjøre hende Opholdet saa behageligt som muligt; man indbød hende til alle Fester, og intet Menneske troede paa, at det var hendes Forsæt, at blive ugift for bestandig. Meget mere saae hun sig snart omringet af en Skare Tilbedere; men hun blev ubønhørlig. — Hvorledes var det muligt andet, end at Cythere tilsidst maatte straffe en saadan Koldfindighed?

Allerede havde hun truffet foreløbig Anstalt til sin Afreise, da hun blev indbudet til et Bal, som en fremmed Gesandt gav. Det var just ved Fastelavnstid, og næsten enhver anseelig Familie gjorde en Fest i denne Tid.

Det var allerede bleven bekjendt, at den skønne Generalinde vilde indfinde sig til Ballet, og denne Efterretning begejstrede alt forud de fornemste unge Mænd. Men af Alle var der dog neppe Noget, der med renere Jølelser henvendte sine Tanker paa hende, end Guido v. Linden. Da han er den anden Hovedperson i det lille Skuespil, der nu udvikler sig for os, saa vilde vi dvæle et Par Øieblikke ved ham og hans Forhold.

Man kunde fristes til at troe, at han fra Fødselen af var bestemt til den Rolle, han skulde spille. Hans Moder, Sophie v. Baldwin, og en af hendes Ungdomsveninder, formælede sig paa samme Tid med to Brødre; Sophie med den Yngre og Elskværdigere, der var Capitain; Veninden derimod med den Ældre, Landraad v. Linden. Man sagde at Veninden tilforn havde elsket Capitainen, men at Denne havde foretrukket Sophie for hende. I ethvert Tilfælde var Venindens Forbindelse, paa Grund af Landraadens Formue og Forældrenes Overtalelser, blot et Speculationspartie, medens Sophies Ægteskab blev sluttet af gjensidig Tilbøielighed.

Ikke desto mindre forstyrrede ovenomtalte Forhold ingenlunde Venindernes Fædreægtighed; Svigerinderne vedligeholdte en uafbrudt Brevveksling, og besøgte hinanden idet mindste een Gang om Aaret. Begge havde skjænket deres Mænd Arvinger, men Sophies Børn, der Alle vare Døttre, døde steds i det første Aar; Begge saae nu atter deres Forløsning imøde. Landraadinden fødte en Datter, Sophie derimod i hendes Mandes Fars

værelse, — han var netop i Fjeldten — en Søn. Disse blev døbt: Lina og Guido. En Bekjendt af dem Begge har tidt omtalt for mig disse Børns næsten utrolige Liighed.

Capitainen fik ikke den Glæde at see sin Søn, thi kort efter at han havde modtaget denne Efterretning, blev han truffen af en Kugle. Sophie sølte sig nu høist ulykkelig og hensank i Kummer. Uden at blive understøttet af sine Slægtninger, maatte hun leve yderst sparsommeligt i en lille Landsby af sine faa Indkomster. Hun kom næsten slet ikke mellem Mennesker, men opoffrede sig gandske til sin Søns Opdragelse, hvilken hun drev med samme omhyggelige Ængstlighed, som om han kunde være en Pige.

Kun undertiden aflagde hun et lille Besøg paa Landsraadens Riddergods. Her forbausedes Alle over Liigheden mellem Lina og Guido. Junkeren begyndte her i Omgang med andre Børn først egentlig at leve, men her fattede ogsaa først Cousin og Cousine den ømmeste Tilbøielighed til hinanden.

Sophie var saaledes engang neppe vendt tilbage til sin simple Bolig, førend Døden bortrev hende fra alle Lidelser, men berøvede tillige Guido den moderlige Pleie.

Landraadinden ønskede at opdrage den Moderløse med sine egne Børn, men hun formaaede allerede nu intet over sin Mand, hvem tillige Liigheden mellem Lina og Guido ingenlunde behagede. Dog udvirkede han, at Drengen kom i Huset hos En af deres Familie, en Geheimeraad v. Neerheim, der boede i Residentseir.

Geheimeraaden var en streng, mørk, næsten haard Forretningsmand; hans Gemalinde en godlidende, men meget rolig og passiv Kone. Den opvoxende Dreng er holdt nu med Neerheims Sønner en rigtignok pedantisk, men ret god Opdragelse. Han blev snart den hypochondriske Hovmesters kjæreste Discipel; han lærte

nu i Forbindelse med sine Fættre ikke alene de gamle, men ogsaa nogle af de nyere Sprog, og om endog Magisteren undertiden rystede paa Hovedet over Guidos Hang til det Eventyrlige og Phantastiske, og om han endog ikke kunde forhindre, at Drengen hemmeligt læste Ridderromaner, Digte og Comedier, saa lyffedes det ham dog fuldkomment, at bevare hans Sjæls uglede Reenhed.

I sit fjortende Aar kom Guido i Cadetcorpsen. Og saa her udmærkede han sig snart ved Flid, Sædelighed og Aandsnærværelse, som ved sin ranke og smukke Figur, og blev af den Grund efter kort Tids Forløb udnævnt til Fændrik. Ogsaa var han den bedste Fægter, Rytter og Danser, og, i den ædleste Betydning, en saa tyrlig Beundrer af qvindelig Skønhed, som om han var smeltet samme af en Achill og Almasiva's Page, saaledes som Beaumarchais har skildret ham. Saae han en yndig Pige eller en smuk Kone, var hun i lang Tid hans Ideal, uden at han dog talte det mindste derom.

Omtrent paa denne Tid gjorde Lina v. Linden et Besøg i Residentsen, og opholdt sig næsten to Maanedeg i Neerheim's Huus. Lina havde ofte tænkt paa Guido, ligesom paa et Drømmebillede fra en forbigangen Tid; nu slog hendes Hjerter stærkere ved Tanken om at hun skulde see ham igjen, og hvad der før havde været Børneleeg, antog nu Præget af en inderlig, om end ikke tydelig erkjendt Kjærlighed.

Men ogsaa han folte sit Hjerter banke stærkere ved Synet af den blonde, opblomstrende Pige; hendes Blikke ledsagede ham, selv naar han var adskilt fra hende.

Jøvrigt fremkaldte denne frappante Liighed en lille imponant Comedie, da nemlig Guido i Overgivenessengang ombyttede Soldaterhuen og Rappen med den

lille Hat og en Silkesaloppe, ja endog laante sin lille Cousines Biste og Ørenringe, for at gjøre Masteraden fuldkommen. Man kunde ikke noksom, selv hvad Stemmene angik, beundre det Skuffende, der var deri, og Guido maatte siden et Par Gange gjentage Spøgen paa nogle gamle Damer's Opfordring, efter at Lina var reist. Men paa Grund heraf kom Historien ogsaa snart omkring i Byen, og de unge Damer, hvem Guido ikke havde viist den meest forekommende Opmærksomhed, kaldte ham nu ikke mere den smukke Junker, men Frøken Lina eller den lille Cousine. En Duel, der foranledigedes ved dette Øgenavn mellem ham og en af hans Kammerater, en Søn af Ministeren, og som endte med Begges Arrest, skaffede ham vel Fred blandt sine Baabenbrødre, men naar de unge Damer stak Hovederne sammen, hviskede og loe, saa vidste Guido nok, hvad det skulde betyde.

Da Guido med nogle af sine Kammerater havde taget Plads ved Indgangen til Balsalen, sølte han sig saa sængslet af den skønne Grevinde Castali, at han kun syntes at have Nie for hende alene. Heller ikke undgik den velstkabte, ranke Officeer Constanzes Opmærksomhed, og hun glemte ikke, hemmeligt at forhøre sig hos sin Raboerske, om hvem den smukke, unge Mand var.

Med eet havde Guido glemt alle de Skønne, han før havde tilbedt, og al den Omhed, han havde følt for den yndige Lina. Intet Under at han i lang Tid stod alene tabt i hendes Beskuelse, at han da Orchestret begyndte en Engelskvals, forglemte den Pligt, der paalaae ham som Dandsen, og at han, da han i Dandsen kom i Nærheden af den yndige Castali, var nærved første Gang i sit Liv at komme ud af Louren.

Kun med den største Anstrengelse lykkedes det ham i de følgende Dandse ikke at forspilde sin allerede erhvervede Roes som en fortræffelig Dandser. Men da kort før Taftet den begejstrende Rosciusko: Polonaise blev spillet og dandset, formodentlig til Ære for den skønne Fremmede; da Constanze, idet hun svævede forbi ham, lod sin Handske falde, da kunde han ikke bære sig for, med Tilside sættelse af sin egen Dame, at tage den op, og glødende i hele Ansigtet at overrække den til Generalinden.

Men heller ikke den unge Generals Enke formaaede, uagtet hun havde svoret til Frihedens Driflamme, at hyde over Søvnens valmuefrandsede Genier. Tanken om den unge Officeer vilde paa ingen Maade forlade hende.

Hun kunde ikke Andet end smile 'over sig selv. Hun læste, hun traadte til Vinduet, hun kjørte ud; men bestandig svævede den smukke Blondin for hendes Næse. „Hvorfor piner jeg mig da? sagde hun endelig til sig selv: Skal jeg dadles, fordi jeg føler for Ungdom og Skjønhed? Fortuna har rigelig begunstiget mig, og endnu kjender jeg maaskee ikke den Salighed at gjøre Andre lykkelige i sin hele Fylde! Maaskee er den unge Mand fattig! Maaskee kunde endogsaa blot Værdien af dette Brystsmykke aabne ham en værdig Carriere. Hvad om jeg erkjendte mig om ham, om jeg kunde gjøre noget for ham, uden at han fik at vide, at det kom fra mig?“

Men jo længere hun overtænkte dette, desto vanskeligere forekom det hende, og saaledes vare alt to Dage forløbne, uden at hun havde truffet nogen Bestemmelse, eller gjort Anstalt til Afreisen, da paa den

trede Demoiselle Riquet, der alt et Par Gange havde været hos hende, lod sig melde.

Generalinden havde nemlig anmodet en af sine tidligere Lærerinder om at ledsage sig paa sin Reise. Denne, der allerede var temmelig bedaget, kunde ikke beslutte sig dertil, men henviste Generalinden til Demoiselle Riquet, der opholdt sig i Residentsen, og var en meget klog og med alle Forholdene i den fine Berden velbekendt Dame. Hun gav Generalinden et Brev med til Riquet. Saasnart Brevet var afleveret, indfandt Riquet sig hos hende den følgende Dag, og hun, der havde ventet at see et alvorligt, gammelagtigt Gruentimmer, blev ikke lidet forundret over at finde en ung, elegantklædt Dame, der endnu havde Ret til at gjøre Fordringer.

Er det i Almindelighed ikke let med faa Træk at skizzere et qvindeligt Væsens Maade at tænke og føle paa, saa bliver det uendeligt vanskeligere, naar Talen er om en chamæleontisk Character. At Riquet hørte til denne sidste Slags fremlyser ikke alene af Ucter og Documenter, men ogsaa af hendes egne Breve og Angivelser.

Hendes Fornavn var *Manon*, og hun nedstammede fra en fransk Kolonie. Over hendes tidligere, formodentlig indholdsrige Liv hviler der en betydelig Dunst; kun saameget er vist, at hun har opholdt sig næsten i alle Sydskands Hovedstæder, og er der kommet i Bekjendtskab med mange anseelige Familier. Fra det fem og tyvende Aar skal hun have begyndt at fungere som Gouvernante; tilsidst har hun ikke alene conditio-neret i Landraad v. Lindens Huus som Bonne, men endogsaa ført Herredømmet der, paa Grund af et intimere Forhold, hvori hun stod til ham selv; først da han døde forgjældet, forlod hun Familien, ikke uden i Forveien rigeligt at have betænkt sig selv. Et Hoved-

træk i hendes Caracteer er, at hun ligesom synes at være født til Tjeneste for Intriguens Gudinde, og af Naturen var udstyret med alle Egenheder dertil.

Generalinden, der besad den i saadanne Tilfælde hos Fruentimmerne sædvanlige fine Takt, havde heller ikke nogen rigtig Fortrolighed til Riquet, hvormeget Denne endog ved Smigrerier og Loier søgte at sætte sig i Besiddelse deraf.

Det undgik ingenlunde M a n o n s skarpe Blik, at der var foregaaet en Forandring med Generalinden, at en Lidenstabs beherskede hende, og efter de Erfaringer, hun selv havde gjort, sluttede hun sig til en hemmelig Kjærlighed. Dette var det jo netop, hun havde ønsket. At spille Fortrolig hos en skøn og riig Dame, hvilken sjelden Fornøielse, hvilke uberegnelige Fordele maatte det ikke forskaffe! Kort, ved tusinde smaa Forsøg, ved let henfaste Spørgsmaal lykkedes det endelig M a n o n at aflokke Generalinden Et og Andet om Gesandtballet. Dette var meer end tilstrækkeligt for M a n o n til at gjette det Øvrige. Hun forsikrede, at hun havde hørt tale om den smukke Junkers henrivende Elfskærdighed; hun haabede snart at erfare mere om ham, og C o n s t a n z e indrømmede tilsidst, at den unge Mand havde vundet hendes Deeltagelse, og at hun ikke let vilde kunne forglemme ham.

„Og hvad forhindrer Dem da i, afbrød Riquet hende uden videre: at see Hr. v. L i n d e n som smægtende Elsker eller som lykkelig Gemal for Deres Fødder?“

„Hvorledes? udbrød Generalinden heftigt: Hvad tænker De paa? Jeg beder Dem, tal ikke mere til mig derom.“

M a n o n bad indstændigt om Tilgivelse, hvis hun skulde have feilet, brød derpaa øieblikkeligt af, og gav Samtalen en anden Bending. Selv da Constanze atter, som af en Hændelse, kom tilbage til at tale om

Ballet, lod hun sig ikke forlede til paany at gribe Traaden, men tog Afsted fra Generalinden med Bøn om snart igjen at maatte høre til hendes Besindende.

Manon kjendte altfor vel til det qvindelige Hjerte, og vidste nok hvilket Brændstof hun havde ladet tilbage i Constanze's, til at hun ikke i Stilhed skulde triumphere. Constanze kjendte neppe sig selv igjen; hun fastede sig paa Sophaen, for at slumre, men Sønnen, hvortil hun saa hviligen trængte, vilde ikke indfinde sig.

„Hvorledes kunde dog Riquet falde paa det? sagde hun til sig selv: Junkeren min Elsker, eller vel endog min Gemal! Maa jeg ikke rødme for mig selv? Rigtignok hensørger jeg min Blomstertid, som et Offer for min Lydighed; nu kunde jeg herske, vælge efter eget Godtbefindende, og uforstyrret nyde den Lykke at elske og blive elsket. Kunde jeg? Forsølger da ikke Generalens Egensindighed og Jalousie mig endnu efter hans Død? Og selv om det ikke var, saa er jo den ranke Blondin i det mindste fem Aar yngre end jeg?“

Betragtninger af denne Natur bragte hende endelig til den faste Beslutning at bekjæmpe en Tilboielighed, som hun selv maatte finde latterlig, og snarest muligt reise bort. Kun een Gang endnu — det kunde jo ikke skade, den lille Trøst kunde hun vel tillade sig — vilde hun see den unge Mand, og derpaa forglemme ham for evig.

Riquet havde imidlertid forskaffet sig nøiagtige Efterretninger om Guido, og lod den følgende Morgen ikke længe vente paa sig. Constanze gjorde hende bekjendt med den Beslutning hun havde taget, og betroede hende tillige hvormeget hendes afdøde Mands Slægtninge hemmeligt passede paa hende, og at hun maatte miste alle de Guder, hun nu besad, hvis hun ikke forblev uformælet.

Jo mere dette Kjærlighedseventyr indviklede sig, desto mere tiltrækkende blev det for *Ma non*. Dog maatte man rigtignok anvende stor Forsigtighed, for at *Constance*s Eiendomme ikke skulde blive formindskede. Efter megen Frem- og Tilbagesnakken paatog hun sig endelig at udvirke, at *Constance* endnu engang inden sin Afreise skulde faae den elskværdige unge Mand at see, uden at den mindste Mistanke skulde blive kastet derved, og uden at Generalindens Vre eller sine Fjælske i mindste Maade skulde saares. En gunstig Leilighed frembød den næste Redoute, der pleiede at blive holdt i samme Hotel.

Generalinden vilde i Begyndelsen slet ikke indlade sig derpaa; men hendes Rinders Purpur, hendes Dines forvirrede Blik forraadte hende. Hun skjulte sit Ansigt ved *Ma non*s Bryst, og Denne forlod hende med en Omfavnelse.

Den om Generalindens Indigheeder Dag og Nat drømmende *Guido* blev ikke lidet forundret, da han ved sin Hjemkomst foresandt en Billet af følgende Indhold:

„Man ønsker at takke Dem for en beviist Artighed. Glem ikke at indfinde Dem paa Mafferaden imorgen. Forholdene forbre at, man heller ønsker at see Dem som Cousine, end som Cousin.

Klosterdamen med Rosen.”

Man kan tænke sig med hvilken Henrykkelse han trykte dette Blad til sine Læber, hvor glædedrukken, hvor stolt han var; hvor gjerne han, hvis det havde været Sommer, havde meddeelt Træerne og Fuglene sin lykkelige Hemmelighed. At Indbydelsen kom fra *Constance*, derom tvivlede han slet ikke. At hun havde indhentet Efterretninger om ham, siden hun endog kjendte

Spøgen om hans Forklædning som Cousine, kunde heller ikke betvivles. I det mindste vilde han nyde den Lykke at see hende og kysse hendes Haand; alene det var for ham i hans Stilling en ubestrikelig Lykke.

Hvor langsomt gik ikke Tiden til Ballets Begyndelse. For slavisst at adlyde det givne Bink ilte han hen til en Modehandler og bestilte sig en fuldstændig Dragt. Han valgte at vise sig som Gartnerpige.

Salene fyldtes lidt efter lidt, men endnu bestandig ventede han forgjeves paa den Yndige, der alene havde Bærd i hans Dine. Endelig opgik hans Forhaabningers Sol, thi i Samtale med nogle Domino's traadte en forklædt Klosterdame ind i Salen, med en Rose paa den opslagne Hat. Han søgte at nærme sig hende, men med eet faldt han ned fra alle sine Himle. Thi saa velboxen og rank Damen end var, saa var hun dog baade større og førere end den Cythere lignende Generalinde, og havde brune Lokker istedetfor sorte.

Ikke desto mindre — skulde Rosen blot ved et Tilfælde have faaet denne Plads? Guido fattede Mod igjen, bød med et Knix den sorte Dame sin Blomsterkurv til behageligt Udvalg, og hvistkede hende i Øret: „Min Cousin anbefaler sig.“ — „Ah, fortræffeligt! Hvorledes befinder han sig? svarte Demoiselle Riquet, og hang sig ved hans Arm: Jeg er ret begjerlig efter at høre noget om ham.“

Neppes vare de blevene befrieede fra deres Ledfagere, før hun i sammentrængt Korthed underrettede Guido om hvad der var at gjøre. „Amor og Tiden, sagde hun: ere bepingede; hun vilde hans Lykke, og ansaae ham for at være den værdig; hun selv var ikke Juno, kun Iris; en Berinde, der boede her i Hotellet, ønskede at tale med ham inden sin Afreise, men var for flintskolende, og stod for høit til at hun vilde vedkjende

sig selv dette Dnske. Hun havde derfor lagt sig derimellem. Hun vilde anstille sig, som om hun fik ondt i Trængselen, og udgive ham for en Bekjendt. Hvad var da naturligere, end at hun tyede hen til sin Veninde? Hvad mere passende, end at den artige Gartnerpige ledsagede hende derhen?"

Gartnerpigen, der allerede længe havde vidst, at den skønne Grevinde boede her i Hotellet, bærede næsten af Henrykkelse. Begge stoi en Trappe iveiret. *Manon* spille i Forbærelset til den høieste Grad af Sandsynlighed den Usnægtige, *Guido* den Omhyggelige og Bekymrede. Den hurtig fra *Sophaen* opstaaende Dame, for hvilken *Manon* fremstillede *Cousine Lina*, tog Halsmasken af, og var — ak, hvorfor turde Blomsterpigen kun kysse hendes Haand, ikke strax kaste sig for hendes Fødder? — ingen Anden end *Generalinde Casali*!

Constanze's Forlegenhed og *Guido's* Ængstlighed varede kun kort; den snue *Manon* opgav snart sin Sygerolle, forraadte *Guido's* Forklædning, talte om hans forrige Længsel efter endnu engang i sit Liv at see den i Stilhed Tilbedte, kort, lod som om hun alene havde opfundet og indledt det hele Bovespykke. Den skønne Grevinde og den blonde Junker talte kun Liden, men Begges Blik og Ængstlighed forraadte kun altfor meget deres Hjerters Hemmelighed. Om trent en Time varede den for største Delen af *Manon* vedligeholdte Underholdning. Derpaa tog *Constanze* Afsted med den lykkelige Gartnerpige, uden at der blev nævnt et eneste Ord om at sees igjen, hvorpaa *Manon* tilligemed *Guido* atter begav sig hen paa Redouten, for ikke at vække Tjenestefolkenes Opmærksomhed. *Guido* var altfor lykkelig til, at han længe skulde kunne more sig i denne brogede og forvirrede Tummel.

Romanen var nu i fuld Gang, og Riquet selv havde gjort sig uundværkelig for den skønne Generalinde. Hvorledes end Udfaldet blev, saa indsaae hun, at hun ikke kunde gaae Glip af en betydelig Belønning. Neppe kom Constanze den følgende Morgen fra Messen, førend Manon allerede indfandt sig og spurgte hende spogende, om Gartnerpigen ikke var et allerkjæreste lille Skarn. Constanze kastede sig om hendes Hals og græd. Det var hendes første Kjærlighed, hun selv var en blomstrende, varmt følende Kone. „Jeg kan ikke leve uden Guido, kjære Manon! sagde hun: Jeg vil aldrig kunne forglemme ham. Tænk om mig hvad De vil, men raad, hjælp mig!“

Manon søgte at berolige hende; hun fandt at Sagerne slet ikke stode slem, langt mindre fortvivlet. Hun bad kun, at man vilde sætte uindskrænket Liid til hende, og kom endelig frem med den Plan; hun for længe siden havde udtænkt, at Generalinden skulde bortføre Guido, ligesom forudm Aurore den skønne Elrhon, men aabenlyst, dog i Gruentimmerklæder. At han med Glæde vilde samtykke deri, ligesom ogsaa udføre sin Rolle heldigt, kunde ikke betvivles.

Hvor forundret Constanze end blev over dette Indfald, hvor meget end hendes indre Følelse havde at indvende derimod, og hvormegent end hun paastod, at det var umuligt at udføre det, saa forsikkrede dog Riquet, at Alt vilde gaae fortræffeligt, og at Naturen og Tilfældet ligesom havde forberedt Alt, for at tage to for hinanden skabte Hjerter i Beskyttelse mod en egoistisk Oldings Egensindighed og Mængdens Fordomme; hun anførte flere Exempler af samme Natur, og tog al Faren paa sig. Generalinden, der kun hørte sin Lidenstabs Stemme, havde næsten ingen Villie meer, og gav endelig efter for Manons Beltalenhed.

Guido, der endnu neppe formaaede at troe paa den Gunst, Generalinden havde viist ham, erholdt endnu længe før han havde vovet at haabe det, en Billet fra Riquet. Hun bestilte ham deri hen i Theatret, og neppe havde han fundet hende der, førend hun begyndte at tale om Constanze's Tilboielighed, og om den Plan hun havde udkastet. Hun opdagede ham, at Constanze vilde gjøre hans Lykke og tage ham med paa sine Godser, hvis han kunde beslutte sig der til. Guido troede neppe sine Sandser; han spurgte under hvilket Navn, om det skulde være som Secretair, Livpage, eller noget lignende? „Det just ikke!“ svarte Manon smilende, underrettede ham om Testaments Clausulen, og sluttede med den ondskabsfulde Spøg: „at den fine unge Herre vel for det første maatte tage tiltakke med en Selskabsdames Plads!“

Guido holdt dette i Begyndelsen for en grusom Spøg, ved hvilken han følte sig saaret; men da Manon havde sat hele Planen ud fra hinanden, da han indsaae, at der ikke var Andet at gjøre, da han ved Erindringen om Achilles og Carl Stuart*) havde beroliget sit ridderlige Sind, lovede han ubetinget at ville føie sig i Alt, hvad Constanze forlangte af ham.

Al Privat: Papirer, fornemmelig af en, rigtignok ofte afbrudt Dagbog, hvori Constanze undertiden

*) Den Første opholdt sig, efter sin Moders, Thetis's Bønner, under Navnet Pyrrha hos Kong Lycomedes's Høje Døtre; den Anden var forklædt som Fruentimmer hos Lady Cameron. — Chevalier Faublas's Eventyr ere bekendte. Ogsaa Johannes Wirt (kaldet v. Döring) skal en Tidlang med Held have udført Damerollen. See hans: Fragmenter 2c., S. 426.

gjør Afregning med sig, kan man see, at der snart der paa har fundet en anden Sammenkomst Sted imellem hende og Guido. Ved denne havde Generalinden bortfiærnet hele Tjenerskabet, med Undtagelse af Paula; Guido maatte møde i Uniform, og modtoges af Constanze i en simpel Brudestads af hvidt Atlast og Knipslinger. Hun trak ham, ligesom til Beroligelse for sin Samvittighed, ned foran et med Flor bedækket Bedelester, viklede Ring med ham, og Begge lovede hinanden for den Helliges Ansigt Kjerlighed og Troskab. Om end Kjerlighedens Sophistrier tidt føre paa Afveie, saa vidner denne Scene dog om Constanzes fine Følelse og oprigtige Kjerlighed. Iøvrigt have de v. Lindenske Sagførere, af Forsigtighed ikke berørt denne Omstændighed, og Modpartiet har uden Tvivl ikke kjendt den.

Af Retspapirerne er kun saameget klart, at Generalinden fra nu af tidt talte til sine Folk om en Selskabsdames Ankomst, og at Guido bad om Permission, for at besøge sin syge Onkel, Landraaden. Generalinden afreiste to Dage senere, og først i et Bertshuus paa Grændsen stødte Selskabsdamen til hende. En Bondekone, der dengang tjente i Bertshuset som Stuepige, og siden blev forhørt, vil have seet, at den unge Dame, saasnart hun var alene med Generalinden, kastede sig for hendes Fødder, men at Denne med Taarer løstede hende iveiret, kyssede hende, og bandt hende en Granatsnoer om Halsen.

Indtil nu var den listige Riquets Plan gaaet heldig, og hendes Maal var naaet. Generalinden, der desforuden var meget gavmild og godmodig, følte, at hun skyldte Riquet meget, gav hende en betydelig Foræring i Penge og Kostbarheder, og tilfikkede hende sin Understøttelse. For en Deel af denne Sum, hvilken hun udgav for en urentet Arv, forskaffede Riquet sig snart en Mand, nemlig en Livskytte i det fyrstelige Di-

strict, ved Ravn Blankenfeld, hvem hun købte en Forstmeisterpost.

Da Guido's Permission var udløben, og han endnu ikke vendte tilbage, henvendte hans Supérieur, der gjerne vilde staae ham, sig til hans Onkel, Landraaden. Men Denne havde slet ikke været syg, ikke heller havde hans Neveu besøgt ham. Alle Efterforskninger vare forgjeves. Nogle af hans Kammerater talte om den exalteerte Stemning hvori han den sidste Tid havde været, Nogle troede, at han af Lyst til Eventyr var deserteret, Andre talte om en ulykkelig Kjærlighed og Selvmord. Rygtet om hans Forsvinden bestjæstigede Residentsen i nogle Dage, indtil en anden Nyhed afløste denne; men at der skulde være nogen Forbindelse mellem hans Flugt og den skønne General; indes Afreise, ahnede Ingen.

Constanze og Cousinen kjørte nu i Fælledsskab til Grevindens fjernliggende Slot, der var bestemt til at være deres Kjærligheds Asyl. Den elskovsfulde unge Mand syntes med Kvindedragten ogsaa at have isort sig den Lyst, der er Fruentimmerne eiendommelig, thi han spille sin Pigerolle til den høieste Grad af Fuldkommenhed. Ingen af Tjenerskabet, — hvad Paula og Casimir tænkte ville vi lade være usagt — ingen af Slottets Beboere nærede den mindste Mistanke. Det tilbagevendende Foraar havde allerede forvandlet Parken til et Paradiis, og de unge Ægtefolk — thi saaledes betragtede de hinanden under fire Dine — henlevede deres Hvedebrødsdage saa paradisiisk salige, at Intet syntes at kunne forstyrre deres Lykke.

Omtrent paa denne Tid indtræffer Maleren Kelly's første Ankomst til det Castaliske Slot, der i den forklædte Guido troede at gjensee Dennes Cousine, som han bar i sit Hjerte.

Efter *Mellys* Afreise blev der igjen mere eensformigt paa Godset. Den Opmærksomhed, man bestandig maatte anvende, for at bevare Hemmeligheden, blev undertiden besværlig; *Guido*s Lyst til Virksomhed, der umuligt kunde tilfredsstilles alene ved Læsning, Skrivning, Spadseren og Riden, gjorde ham urolig, undertiden endog tungsindig. *Constance* kunde ikke andet end af og til mærke det, og hun gjorde sig selv Breidelser. Maaskee kom hertil endnu visse Ahnelser, — nok sagt, man følte Nødvendigheden af at gjøre en Forandring. Den før omtalte Reise til Italien blev nu besluttet og udført. Man tog i Begyndelsen, foruden *Casimir* og *Paula*, endnu nogle andre Tjenere med, men disse bleve snart sendt tilbage, da de ikke forstode et Ord Italiensk, og Andre leiede iforveien. Men først end de nye ankom, forvandledes Frøken *Lina* til en smuk, isinesaldende *Guido*, fordi, saa sagde man, det vilde give Reiseselskabet mere Anseelse, naar en Herre ledsagede det.

Opholdet i Italien synes at have været et heelt Aar. Formodentlig var det unge Ægtepar imidlertid bleven overtydet om, at deres Hemmelighed truede med at blive opdaget; ogsaa følte Begge meer og mere, at *Guido* maatte vende tilbage til en værdigere Bestemmelse. Men at adskilles for evigt eller for lang Tid, var dog Ingen af dem muligt.

Constanze var næsten utrosthelig, naar hun tænkte derpaa; dog, hvormeget hun end raadforte sig med *Guido* derom, og hvormeget Denne end anstrængte sin Opmærksomhed, saa syntes der dog ikke at være nogen Udvei. Endelig — var det ikke som om *Cythere* ikke vilde forlade sine Ynglinge — da Grevinden engang for Spøg satte *Guido* en lille Kappe paa Hovedet og efter gammel Bane tiltalte ham *Cousine*, udraabte Denne pludseligt, idet et Glimt af Glæde straalte i hans Dine:

„Hvad, om vi kunde bevæge den virkelige Lina, der har saamegen Liighed med mig, til at være vor Kjærligheds Skjtsaand?“

„Og I saa, tog Constance Ordet: byttede Rolle ved vor Tilbagekomst, Du søgte en Ansættelse i den nærmeste Hovedstad, og hun forblev hos mig paa Slottet?“

„Naar jeg saa besøgte Dig, vedblev Guido: vilde jeg komme i Skumringen; blev jeg da seet af Rogen, maatte Historien om Dobbeltgjængeriet i vor Familie hjælpe os, og selv i det værste Tilfælde, — vilde dog Ingen kunne nægte, at Frøken Lina er et Fruentimmer.“

Dog, hvormeget Begge endog i det første Dieblif glædede sig over dette Indfald, saa blev Constanze dog snart igjen forsagt, og misbrølede om det heldige Udfald. Guido derimod nærrede nyt Haab, da han af en Landsmand havde hørt tale om Landraadens nyligt indtrufne Dødsfald. Man besluttede derfor at gjøre et Forsøg, og Constanze tilmeldte skriftligt den forrige Demoiselle Riquet, nuværende Forstmesterinde Blansfeld, Sagernes Grilling.

Den listige Manon ærgrede sig igrunden over at hun ikke selv var falden paa denne Idee med Forvekslingerne; dette maatte altsaa ophjælpes ved en fin og hurtig Udførelse af samme. At Frøken Lina ikke var meget tilfreds med Opholdet hos Tanten, at Denne var yderst gjerrig, og kun vilde have lidet at indvende mod Niecens Bortfjernelse, var hende bekjendt. Der behøvedes altsaa intet Andet, end at reise til Frøkenen og træffe hemmelig Afstale med hende.

Alle Andre havde inden kort Tid forglemt den bortflygtede eller forulykkede Guido; kun denne, næsten som Narcis i sit eget Speilbillede forelskede, blide Blondine, tænkte endnu bestandig paa ham med Taarer. Hun

horte rolig paa *Manon's* Andragende, syntes heller ikke at være uvillig til at indgaae derpaa, men fandt dog Opholdet paa et fremmed Sted langt fra sine Venner noget affrækkende. „Og hvis De traf en Beskjendt, ja endog en dyrebar Ven der?“ spurgte *Manon*. Den Rødme, der pludselig bedækkede *Lina's* Kinder, bekræftede hendes Formodning. Hun saae, at hun havde vundet Spillet, og betroede nu Frøkenen, under den strengeste Tausheds Segl, dog uden at omtale de nærmere Forhold, at *Guido* opholdt sig paa Generalindens Godser. Frøkenen var altfor lidt vande til at forestille sig, til at hun ikke strax med den meest levende Glæde skulde have erklæret sig beredvillig. Man fik nogle Gange frem og tilbage. Tanten vilde ikke staae *Lina's* Lykke iveien, nok sagt, Overenskomsten blev truffen, og Generalindens Hjemkomst fastsat som Tidspunktet til dets Udførelse.

Guido og *Constanze* fælte sig naturligt beroligede ved denne Efterretning, og den Sidste blev kort Tid derefter i en vild, men henrivende smuk Bjergegn i Tyrol, hvor de dengang opholdt sig, forløst med en Datter. Moderkjærligheden gjorde det umuligt for hende, reent at stille sig ved Barnet; man gjorde derfor den Afraale med den ærlige Kone, hos hvem *Constanze* nu opholdt sig, og hvem Barnets Pleie imidlertid blev ansættelst, at hun, saasnart Barnets Helbred tilfod der, skulde følge bag efter, tilligemed et Par paalidelige Mænd, og udsætte Barnet i Generalindens Park, og derpaa hemmeligt give dem Efterretning derom.

Imidlertid var imellem Generalinden, *Manon* og *Lina* alt det Fornødne for saavidt bragt i Orden, at Frøkenen under sikker Bedækning ankom til en af de nærmeste Stationer ved Slottet. Her befandt sig Grevinden allerede, tilligemed den nu qvindeligt klædte *Guido*; den ægte *Lina* blev afhentet af den rause *Casimir* og

i Dæmringen ført op af Havetrappen til Grevindens Gemakker.

Uagtet al Dennes Fiinhed, var det dog ikke let for hende — lidt efter lidt at forberede den uskyldige Lina paa det, som hun dog skulde erfare. Men neppe havde Generalinden faaet nævnt, at Guido var tilstede, førend den mandlige Lina selv traadte ind af en Sidedør, og omfavnede sin Cousine. Denne havde nær givet et lydeligt Skrig; men snart var det ikke alene Overraskelsen, der bragte hende til at skjælve, men endnu mere Ahnelsen, og snart Vissheden om, at den Forflædte var Generalindens Elsker. Dog, hvad Ret havde hun til ham? Og maatte hun ikke selv elske den skønne Constanze, skjøndt hun var hendes Medbeilerske?

Man havde allerede truffet Anstalter til Guido's Ansættelse i Forsidsdepartementet, hvilket var saameget mindre vanskeligt, da han tilbød sig at tjene som Volontair og uden Gage. Den næste Morgen forlod han de grædende Damer, og kom ligeledes ubemærket af Bagtrappen ned til Vognen. At han fra nu af ofte reiste frem og tilbage, og at den ægte Lina da holdt sig skjult, behøver vel ikke at anføres.

Ligeledes forstaaer det sig af sig selv, at Generalinden underrettede sin nye Selskabsdame paa det nøiagtigste om alle Forholdene, og om Alt, hvad der i den sidste Tid var passeret i Slottet. Lina saae i hende Guido's Belgjørerinde, og lidt efter lidt blev hun, næsten mod sin Villie, meer og mere fængslet til hende ved hendes fortræffelige Dmgang. Hun besluttede med en Slags heroisk Begeistring at opoffre sig selv for det elskende Pares Lykke, og fra sin Side at bidrage dertil saa meget som muligt.

Dog Kjærligheden seer skarpt. Constanze havde alt ofte hos Lina bemærket en vis Tungsindighed, naar Guido var paa Slottet. Frøkenens Kjærlighed til en

lille Mosaiskring, som Guido havde medbragt fra Florenz og foræret hende, lod ikke længer nogen Tvivl tilbage hos Constanze. Hun følte Medlidenhed med hende og indsaar, hvormeget hun var hende skyldig. Hun havde derfor ogsaa gjerne seet hende gift, men rigtignok helst i Nærheden, for at hun ikke gandske skulde behøve at give Slip paa Guidos Besøg. Dog Lina forblev ved sin Beslutning at blive ugift, og selv Hofmaleren Kellys ivrige, og af Generalinden understøttede Frierie, kunde ikke bringe hende derfra.

Da Konen fra Tyrol var indtruffet med Barnet, og paa en varm Sommermorgen havde lagt det i Haven, hvor Generalinden, som ved et Tilfælde, fandt det, var Barnets Liighed med den ubekjendte, falske, altsaa ogsaa med den bekjendte, ægte Lina, paafaldende for Alle. Det var derfor intet Under, at Frøkenen blev anseet for dets Moder. Hun selv erfoer Intet herom, skjøndt hun vel ogsaa med Rolighed vilde have baaret det af Kjærlighed til Guido og Constanze; Generalinden var vel ikke gandske uvidende om denne Folkesnak, men hvad kunde hun, for ikke at vække Mistanke, gjøre Andet end tie?

Ogsaa Generalinden syntes snart at have tabt sit muntre Lune. En Ildbrand, der ødelagde endeel af hendes Godser, og ved hvilken den troe Casimir omkom, bibragte hende en dødelig Skræk. Hun blev sygelig og melankolsk; sin sidste Villie havde hun hemmelig tilsendt Districtets Amtmand, og da en Morgen hendes troe Sygeopvarterster, Lina og Paula, traadte hen til hendes Seng, var hun fra en kort jordskælv Glammer gaaet over til en anden, hvis Natur maa blive os en Gaade.

Intet om Lina's Taarer og Jammer. Nu først folte hun med al et barnligt og uskyldigt Gemyts Dybde, hvad hun havde tabt i sin Beshytterinde; intet om Guido's Fortvivlelse, der indhyllet i en Kappe kun som en Fremmed turde ledsage det sorgelige Tog; intet om de Fattiges og hendes Undersaatters Sorg. Men desto længere maa vi opholde os ved hendes sidste Villie. I denne havde Constanze, ikke at tale om en betydelig Mængde Legater, deelt den ene Halvdeel af sit Efterladenskab i tre lige Dele mellem Frøken Lina v. Linden, Dennes Fætter, Guido, og sit Hittes barn; den anden Halvdeel havde hun til almindelig Forundring udsat for sin afdøde Gemals nærmeste Arvinger. Tillige blev Den eller de af Arvingerne, der begyndte paa nogen Tvist om Arven, truet med Tabet af sin Andeel.

Foruden dette Testament, foresandtes tillige Breve til Guido og Lina, hvori hun i de meest rørende Udtryk forsikkrede Begge om sit Venkab, og besvor dem ved den Kjærlighed, de havde baaret til hende, ikke at sørge for meget over hendes Død, men et halvt Aar efter hendes Begravelse række hinanden Haanden som Ægtefæller. Kun saaledes, tilføiede hun, kunde hun nogenlunde gjøre den Arv, hun havde gjort dem, godt igjen. —

I Særdeleshed det andet Punkt af Testamentet vakte almindelig Opsigt. Vare endog nogle af den Castaliske Familie, nemlig de mindre rige, tilfredse med deres Andeel, saa var der dog Andre, hvem den uventet tilfaldne Arv ikke alene gjorde opmærksomme, men ogsaa begjerlige efter mere. Ved deres hemmelige Spioner havde disse allerede tidligere erfaret noget, der bragte dem paa Formodning om en hemmelig Elfskovshandel. Nu troede de, at der ikke længer kunde være Tvivl derom. Constanze's Testament, der blot kunde være

fremkaldte af Samvittighedsscrupler, Rygtet om Lina's Liighed med det saakaldte Pittebarn og med hendes Cousin, hvem Mogle vilde have seet i Jagtflæder, Andre i Fruentimmerdragt i Nærheden af Slottet, og som nu endogsaa optraadte som Medarving, og nu Dennes Forærmøling med Lina et halvt Aar efter, — Alt dette begyndte at kaste et Lys over Dæmringen.

Dog endnu kunde man ikke gandske løste Sløret, hvor megen Umage man end gjorde sig. Der var ingen Sammenhæng i Relationerne, der fattedes tilstrækkelige Beviser, og kunde disse ikke bringes for Dagen, maatte man frygte for Tabet af sin Andeel. Alt dette maatte noie overveies.

Hvilket et gunstigt Tilfælde for de Stridslustne var det da ikke, at en Ariadne viste sig for dem i denne Labyrinth — *Ma non: Riquet*, den fra sin Mand bortvogne Forstmesterinde *Blankensfeld*!

Denne, der under *Constanzes* Sygdom og efter hendes Død ikke havde erholdt saa rigelige Forærringer som forhen, havde imidlertid stølet paa at blive betænkt i et Legat eller noget lignende, men da hun saae sig skuffet heri, og hørte tale om den Retsstrid, der var igjære, besluttede hun at hævne sig. Hun overveiede tillige, efter at have indhentet Underretning hos en Advocat, at Hr. v. Linden, der ikke var riig, neppe var istand til at betale hende for at tie, men at derimod den grevelige Familie ikke kunde kjøbe hendes Hemmelighed for dyrt.

Af den Grund henvendte hun sig til Familien *Castali*, og indgik en Handel med den paa fordeelsagtige Vilkaar. Nu kom der paa engang Lys i Sagen. Man fandt en Deel Spoer, og forfulgte dem paa det ivrigste; man opdagede Vidner, Breve, Beviser af alle Slags; man troede ikke længer at behøve at frygte for Tabet af Arvedelen, i det Tilfælde at Processen blev tabt.

Klagen gik ud paa at fordre Tilbagegivelsen af det hele Efterladenskab, da Generalinden, ifølge Clausulen i Testamentet, ikke havde været retmæssig i Besiddelse deraf, fra den Tid hendes Forbindelse med Guido begyndte. Thi, enten havde hun været gift med ham, eller hun havde paa den eminenteste Maade fordunklet det grevelige Huses Glands ved at leve i Forbindelse med en Page, af ringe Adels, og endnu mere ved at opdrage den naturlige Datter, hun havde med ham.

Guido lod svare derpaa: at den omtalte Testamentsbetingelse modstred saavel Naturens Love, som Skriftens Bud, og maatte derfor ansees for ugyldig. Om en Formæling kunde der ikke være Tale, da den præstelige Velsignelse manglede; ligesaa lidt om en Fornedrelse af den grevelige Familie. Kirken pleiede at vise Overbærelse med menneskelige Svagheder, og regnede ikke Forseelser af denne Natur blandt de strafværdigste; derimod kunde det Castaliske Huus nu faae en ny Tilvæxt og Glands, da han, til evig Erindring om sin Taknemlighed mod sin ophøiede Belgjørerinde, vilde forene hendes Navn med sit eget, hvorfor han ogsaa nu tog sig den Frihed for første Gang at undertegne sig: Guido v. Castali = Linden.*)

*) Denne sælsomme Retsstrid blev siden bilagt ved Forlig.

De to Dueller.*)

Vi gik ud, for at slaaes i Boulognefoven. Jeg skulde duellere med min Ven Bernard, der havde fordret Satisfaction af mig for en Fornærmelse, og denne Fornærmelse maa uden Tvivl have været ubetydelig, thi jeg har allerede glemt den. Vi fulgtes ad; jeg gik paa den ene Side af Veien, fri og ugeneert, han paa den anden Side, med Armene over Kors paa Ryggen, og i dybe Tanker. Bernard var meget alvorlig, thi, sandt at sige, var det virkelig hans Hensigt at dræbe mig, naar vi kom til Enden af vor Spadseretour; jeg derimod gik nonchalant og ligegyldig, thi, paa min Vre, jeg vilde slet ikke dræbe Bernard, nei, paa min Vre!

Vore Sekundanter, brave og modige Folk, fulgte i nogen Afstand bag efter os, og talte sagte og alvorligt; thi de elskede os Begge, og tænkte med Skræk paa det ulykkelige Dieblif, da de skulde see En af os segne omfuld med en Kugle i Brystet; de tænkte ogsaa paa vore stakkels Forældre, hvem vi Utaaknemlige gandske havde glemt; paa de behagelige Efteraarsaftener, vi havde tilbragt sammen, og som nu vendte tilbage; og paa Augustines og Elises smertelige Sorg. Vi gik Begge, og det er i Sandhed en lang Veil! Jeg har altid beundret dem, der kunne kjøre til en Duel; den mindste Rystelse jager dem Angst i Blodet, fordriver Modet og tynger paa deres Sjel. Derimod at gaae tilfods til Kamppladsen bringer Blodet i Circulation; man bliver vant til Solen, til Støvet og Larmen; man siger sig selv hvad man endnu har paa Hjertet, kort sagt, det er en behagelig Reise ved Randen af en Afgrund, som man tænker at slippe fra uden Fare.

Da vi ankom til Boulognefoven, ved Porten Mailot, gjorde vi Tegn til at adskilles. „Vi ville søge en

*) Af: Contes fantastiques par J. Janin. Tom. II, 1832.

god Plads!" sagde Capitain R e y n a u d. — "Ja, ja! En smuk Plads!" sagde B e r n a r d.

Vi fordybede os i Alléerne, mens Skoven gjenlød fra alle Kanter: engelske Heste, Calescher med Damer, lette og elegante Tilburys, der ere saa bekvemme til en offentlig tète à tète, at det er beundringsværdigt. Man sidder ene ved Siden af hende, kan trykke sig tæt til hende, man føler hendes Nærhed, man berører hende, man er lykkelig; man flyver hen med Vinden, hendes Glor eller hendes lange Lokker viste om Dit Ansigt. Selv Hesten begriber denne Lykke og forstærker sit Løb, det ædle Dyr!

Jeg var netop i den Allé, der vender ud til la Muette, og uden at tænke paa hvad jeg egentlig skulde i Skoven, stirrede jeg henad Veien, da jeg opdaagede o Lykke! Hun sad alene i sin Vogn, min F a n n y, min tilbedte italienske Kunstnerinde. Jeg kjendte hende paa det røde Shawl og paa hendes lille Hund, der stak sin sorte Snude ud af Vinduet.

I Sandhed, jeg, der var kommen herhen uden Had, jeg tænkte nu alene paa min Kjærlighed; og da jeg saae hende, min skønne Veninde, saa nær ved mig, forglemte jeg reent, hvor langt jeg igunden var fra hende, og vilde ile hen til hendes Vogn, da denne med et gjorde en Bending og kom mig imøde; jeg vilde løbe hen til hende, men Bernard holdt mig tilbage med sine store Hænder og sagde med høitidelig Mine til mig, idet han pegede paa en Udkant i Skoven: „Det er ikke der, at Veien gaaer, men her!"

„O B e r n a r d! sagde jeg til ham: Jeg skal strax være til Tjeneste at dræbe Dig, eller Du mig, som Du selv vil; men lad mig dog sige hende: god Dag. Det er F a n n y, Du kjender jo F a n n y! Du har spilst til Aften med hende hos mig for fjorten Dage siden, Du har accompaneret hende paa Violin, da hun sang,

Du har talt italiensk og spansk med hende, — lad mig dog gaae hen og hilse paa min Fanny!" Paa samme Tid holdt Fanny's Bogn foran mig.

„Goddag, Bernard! Goddag, Gabriel! sagde hun til mig: Altid sammen, altid uadskillelige, mine Herrer! Hvor agte De Dem hen?" Med det samme rakte hun mig sin Haand med dette søde neapolitaniske Smil, der altid fortryller mig, naar jeg er hos hende. Da hun rakte mig Haanden, kyssede Bernard den.

„Fanny! sagde han til hende med en Fortrolighed, der høiligt overraskede mig: Hvis De endnu vil gjøre Dem en lille Tour gjennem Skoven, saa har Gabriel og jeg endnu en lille Affaire at bringe i Rigthighed; siden ere vi til Deres Tjeneste, skønne Fanny, og i Aften ville vi, om De behager, synge Duetsken af Matilde di Sabran."

Fanny, der er meget godslidende af Naturen, samtykkede strax; hun sagde mig Farvel, idet hun betragtede Bernard, og rakte mig sin Haand. I dette Dreblik erindrede jeg først, at jeg var kommen, for at slaaes, og jeg tilraabte Bernard: „Kom, lad os gaae!" — Vi gik tilvenstre. Da jeg vendte mig om, saae jeg Bernard, der fulgte Fanny's Bogn med sine Dine.

Da vi naaede Midten af Skoven, var Alting parat, og ingen Uvedkommende lod sig see. De franske Spadserende have det Gode, at de ere delicate, og lige saavel gaae af Veien for en Rendezvous til en Duel, som for en ditto af et Par Elskende. Iøvrigt var Alting parat; vore Sekundanter vare ligesaa lidt som vi Folk, der gjorde mange Ophævelser; vore Vaaben vare ladte og Afstanden afmaalt; vi begave os hen paa vor Plads og løftede Pistolerne....

Bernard sagde til mig — vi stode i tyve Skridts Afstand: „Skyd først!“ — Jeg sagde til Bernard: „Lader os skyde paa samme Tid, Bernard!“ der paa gav Capitainen Reynaud Signalet. . . . En! To! Tre! Jeg ventede, at Bernard skulde give Ild. En! To! Tre! endnu intet Skud! Bernard skød ikke, jeg ikke heller. „Du er meget falsk!“ tilraabte Bernard mig; men uden at see paa ham, sagde jeg til Capitain Reynaud: „Capitain! Jeg vil aldrig skyde paa min Ven Bernard.“ — „Nu vel! sagde Bernard: Saa skyder jeg paa Dig, Gabriel!“ Han fyrede, og Kuglen gjorde et stort Hul i min Hat; den var passeret tværs igjennem den.

„Du er ikke død endnu?“ sagde Bernard. — „Nei!“ svarte jeg ham. — „Nu, saameget desto bedre! sagde han: Saa omfavn mig da!“ Og med det samme kom han mig imøde med aabne Arme og omfavnede mig, saa at jeg var nærved at gvæles.

Da han derpaa saae, at min Hat var gandske forbrændt, og laae Mærke til det store Hul igjennem den, sagde han: „Jeg har truffet godt, ikke sandt, Du!“ — „Jo! svarte jeg ham: Du har skudt fortræffeligt! Lykkeligviis er det min gamle Hat, jeg havde paa i Dag, saa det bedrøver mig meget mindre, end om det havde været min nye.“

„Nu vel! udbrød Bernard: Saa tag min Hat; den er gandske ny, og giv mig Din istedet, at jeg kan bevare den som et Erindringsstegn, og som et Beviis paa vort fornyede Venskab.“

Sekundanterne gav deres lydelige Bifald til denne sublime Idee af Bernard. Men jeg, der vidste, at Bernard var langt fattigere end jeg, skammede mig igrunden ved at bytte min gamle Hat om med hans gandske nye, Bernard vedblev imidlertid saalænge at bede mig indstændigt om min Hat, til jeg gav ham

den. Han satte den paa Hovedet, rakte mig sin, hilste derpaa Sekundanterne og gik bort med ligesaa megen Stoltthed, som om han havde faaet Kreslegionen i Slaget ved Austerlitz.

Vi ventede et Kvarteerstid paa Bernard ved Udkanten af Skoven, uden at vide, hvor han var gaaet hen, eller hvor han var blevet af. Strax efter saae vi Fanny's Bogn vende tilbage, og ved Siden af hende sad Bernard, med Fanny's Hund paa sit Skjod; men paa Fanny's Skjod laae den gennemborede Hat, som Bernard havde faaet af mig. Bognen kjørte saa hurtigt, at jeg neppe fik Tid til at hilse paa Fanny med Bernards nye Hat.

Vore Sekundanter kunde slet ikke forstaae sig derpaa, men jeg kunde meget vel forstaae denne smukke Handsling af Bernard. Han taler om mig til Fanny, den Fare, hvori jeg har svævet, og min hullede Hat vædes af det yndige Barns Taarer. Fortræffelige Bernard! Jeg var saa rørt over denne hans smukke Handsling, at jeg næsten var vred over at han ikke havde truffet mig i Hjertet.

Da vi ikke mere kunde haabe at træffe Bernard, begave vi os igjen paa Veien til Byen; vi vare Alle meget glade, skjøndt af forskjellige Grunde: vore Sekundanter, fordi de ikke havde seet vort Blod flyde; jeg fordi jeg var bleven forsonet med Bernard, og fordi han uden Tvivl nu plaiderede min Sag hos Fanny. Underveis talte vore Sekundanter naturligviis om lignende Kampe, om Dueller paa Liv og Død, om Fornærmelser, der blot kunde afvaskes i Blod. De fortalte lange Historier, i hvilke Pistolen, Kaarden, Sabelen, Dolken spillede meer eller mindre vigtige Roller.

„Alle de Dueller, De her har omtalt, sagde Capitain Gaudesfroi: ere Dueller paa Landjorden, hvorved

der ikke er noget Overordentligt, og som langt fra ikke kunne sammenlignes med en Duel paa det aabne Hav, ombord paa Skibet: la belle Normande, hvortil jeg har været Vidne, da jeg begyndte min Tjeneste i Marinen. Det er nu meget længe siden. Duellen fandt Sted imellem Skibets Capitain og en Engellænder ombord paa samme, der i den Grad var bleven fornærmet, at han havde Ret til at fordre Satisfaction paa Dieblisket. Capitainen havde lovet ham denne, saasnart de fik en Havn i Sigte, men den Anden maatte vente en heel Maaned, inden de endelig saae Havn. Men Historien er lang, tilføiede G a u d e f f r o i: meget lang, og hvis De ikke vil sætte Dem ned paa det støvede Godstykke af „de to Venners“ Tobaksselskab, saa naaer jeg aldrig til Enden.“

Vi satte os da ned paa Godstykket af „de to Venner,“ i den ubetydelige Skygge, som et Poppeltræ kastede over os, og Capitain G a u d e f f r o i fortalte nu, næsten med de samme Udtryk, men mere langtrukken, Historien om Duellen paa det aabne Hav:

„De tilbragte Begge Natten i een og samme Hængesøie, den samme Vølgegang vuggede dem Begge, ligesom en omhyggelig Moder, der vugger sit spæde Barn i Slummer. Naar man saae disse to Mennesker saa tæt forenede, skulde man ikke let troe, at den Ene den følgende Morgen maatte døe for den Andens Haand, og dog var dette virkelig Tilfældet, thi neppe havde den friske Morgenvind og Bagternes Raab bebudet Morgenrødens Komme, førend de Begge kastede sig i deres Klæder, og beredte sig til at dræbe hinanden med al den Værdighed, man kan forlange hos Mænd af Vre.

Den Ene af disse var, som ovenfor er sagt, Capitainen paa Skibet, fuld af Kraft og Liv, af dette Liv, der paa Havet giver Sømandens Lidenstabelighed noget saa energisk, at man saaer Afgtelse derfor. Et Smil

svævede om hans Læber; hans Dine gled hen over de mindste Dele, de mindste Partier af hans Skib; han gik, som sædvanligt, hen og saae til Compasset, talte med Styrmanden og gav Ordre til Officererne; der var ikke een eneste Matros, der ikke maatte passere Revue, ikke et Seil, der jo blev bragt i Orden; han var den samme virksomme, besindige og utrættelige Mand, som ellers, og dog skulde han om en Timestid hen at spille Terninger om sit Liv.

Hans Modstander var ikke en Mand, der var vant til at føre Raarden; hans mørkebrune Klædning, hans borgerlige Hat, det ziirlige Halstørklæde, der var sammenheftet med en kositbar Rubin, Alt dette tydede snarere hen paa en ung Engellænder eller Pariser, af dem, som vi hyppigere træffe ved vore Fester og Soiréeer, end ombord paa det skummende Hav. Den unge Mand saae rigtignok noget mørk ud, men det lod til alene at have sin Grund i Kjedsomhed; med et melankolsk Blik, der let kunde være det sidste, betragtede han den vinterlige Himmel, der var bedækket med tætte Skyer, den grønne Strøm under sine Fodder, den virksomme og rause Bevægelse af Matroserne, der, indesluttede af Skibets Sider, ikke syntes at have nogen anden Drift, end den at adlyde en eneste Mands Stemme. De seer altsaa, at Kampen fra begge Sider var uigjenkaldelig besluttet.

Da Capitainen havde uddeelt alle sine Ordre, gik han op paa Jordækket, for at finde sin Modstander; paa hans Bink reiste den unge Mand sig, og omend: skjøndt han var af mindre Statur, end sin Fiende, var det dog ikke vanskeligt at see, at han besad Mod, og at ogsaa han vel vidste, at Livet er et bittert Spøg, et daarligt Legetoi, hvormed det er en Mand tilladt at more sig, saa godt som han forstaaer. Hvad Magt ligger der vel ogsaa paa, om dette Legetoi tilintetgjøres

ved en Dames Forfølgelser, ved Uergjerrighedens Raserie, ved Bordets Glæder, eller ved en Duels behagelige og foruroligende Bevægelser?

Et Havblik standsede netop Skibet; de første Straaler af den opstaaende Sol syntes at have lagt Bindene i Lænker; Seilet hang slapt omkring Masten, ligesom en hvild Kjøle, der folder sig omkring en ung Piges fintbyggede Legeme; hele Skibets Besætning havde forsamlet sig, for at være Vidne til dette blodige Skuespil: man saae paa Jordæftet de allerældste Somænd, Havets kjædelige Børn, bag dem stode de Yngre, som Arbeide og lange Reiser endnu ikke havde hærdet. Officererne havde samlet sig hos Capitainen, ligesom for at være Sekundanter ved en saa høitidelig og alvorlig Kamp, og naar man kastede Blikket iveiret, opdagede man høit oppe i Masten, Skibsdrengene, der hang i Lougværket, ligesom svævende ud over en Afgrund, medens de med Frygt betragtede den første Duel, de nogensinde havde hørt tale om.

Den unge Mand stod gandske alene og forladt paa sin Side; ikke et Onske lød for ham, ikke et Hjerte slog gunstigt for ham, ja, ikke en Eneste tvivlede om den Skjæbne, der vilde træffe ham, i den Grad var man overbevist om, at det var en Daarskab at ville slaaes paa et Krigsskib med dets Chef, naar man ikke engang selv var vant til Søen.

Saa snart Kaarderne vare dragne, mærkede den unge Mand strax, at han ikke var paa Landjorden: Skibets Bølgegang bragte hans Haand til at skjælte, og han havde været dødsens, hvis ikke Capitainen havde lagt Mærke til dette Misforhold; han kastede strax sin Kaarde i Havet og forlangte Pistoler. Da man havde afgjort, hvem der skulde stude først, hørtes strax efter et lille Knald, der døvedes af Bølgernes Brydning imod Skibet, men ved dette Knald styrtede Capitainen; han døde

med samme Rolighed, som om han udøvede en af sit Embedes sædvanlige Functioner.

Hvad hans Morder angaaer, hvad blev der af ham? — Befinder Du Dig i Boulogneskovens Skjoger, naar Du har dræbt Din Fjende og reddet Din Vre, saa fører man Dig dog langt fra det Sted, hvor hans Blod er flydt; Du overlader da Offerets Slægtninge at bringe Liget bort og forkynde hans Moder eller grædende Egtesælle, at der for dem er Intet tilbage uden Taarer; men er Du ombord paa et Skib, hvor Du kun har Himmel og Hav omkring Dig, maa Du see Offeret, Du har dræbt, døe en langsom Død, Du maa høre denne Rallen, som Intet kan standse, Du maa see hans sidste krampagtige Bevægelser i Dødstimen, og naar da hverken Pulsen eller Hjertet slaaer mere, naar Aandedrættet er standset, og naar der paa det endnu ungdommelige Ansigt kun svæver det sidste uudslættelige Smil, der vidner om skuffet Hævnlyst, da maa Du være behjælpelig ved hans Liigbegjærgelse, Du maa selv holde i en Fliig af det Seil, der skal tjene ham som Liigklæde, Du maa selv laane Haand til at kaste den Mand ombord, der, for kort siden, paa sit lette Fars tøj herskede over Vindene og Havet.

I hvilken piinlig Stilling maa ikke den ulykkelige unge Mand have været, da han saa Bølgerne aabne sig, for at modtage det endnu varme Liig i deres baade Skjød, da han hørte Kanonen affyres og Mandskabets Klageskrig, der bragte den Ufdøde det sidste Levvel; da han saa Skibet atter tage sin Cours og gjenneuskjære Bølgerne med denne Strime, der udslettes saa hurtigt, og han saa befandt sig ene midt i denne frygtelige Tausshed og almindelige Sorg, som han havde fremkaldt, og som nu ligesom stiltiende anklagede ham!" —

Saaledes talte Capitain G a n d e f f r o i. Hans Fortælling syntes at gjøre et dybt Indtryk paa alle Se-

kundanterne til vor jammerlige Duel paa Landjorden, men jeg alene var utaknemmelig nok til at finde, at Capitainens Fortælling var altfor vidtløftig; jeg var nemlig med hele min Sjæl hos Bernard, og endnu mere hos Fanny.

Endelig faldt Natten paa. Vi adskiltes meget glad over den Maade, hvorpaa vi havde anvendt vor Dag; jeg gjennemløb hele Paris, for at finde Fanny og Bernard, men ingensteds var de at opdage. Træt og fortrædelig vendte jeg hjem, og bortsov min Uregelse til den næste Dag.

I Morgenstunden kom Bernard. „Hvor har Du dog været? tiltraabte jeg ham: Jeg søgte Dig hele Aftenen forgjeves.“ — „Jh! svarte han: Jeg var i Théâtre-français med Fanny og saae Mithridate.“ — „Og hvad sagde Fanny om Din hullede Hat, Bernard?“ — „Hun sagde, at det var meget dumt af Dig at sigte saaledes paa Din Ven! svarte Bernard: Og paa min Ure, hun vil slet ikke mere see Dig fra nu af; hun finder, Du er meget grusom!“

Og fra den Dag af vilde Fanny virkelig heller ikke mere see mig; hun forglemt, at det var mig, der havde gjort hende bekendt med Bernard, og hun havde nu kun Die for ham. I en heel Maaned glemte hun hans hullede Hat under sin Hovedpude. Og saaledes gik det til, at jeg ved denne ulykkelige Duel kom i Besiddelse af en nye Hat, og Bernard af Fannys Gunst. — Det er sandt, jeg fik da desuden Capitain Gandefferoi's Historie med i Kjøbet.

Jules Janin.

Giftermaal sluttes i Himlen.

(Efter det Franske.)

De kjender uden Tvivl det gamle Ordsprog: „Egteskaber sluttes i Himlen!“ Det gaaer med dette Ordsprog, ligesom med mange andre, som jeg aldrig har kunnet begribe. Efter min Mening vilde det være paa Tiden at gjøre en nødvendig Forandring med det omtalte Ordsprog, thi ved de fleste Egteskaber nuomstunder har man mindre Tillid til Forsynet, end til Notarius publicus. Selv Tilfældet, der før var en saa betydelig Gifternesed, har nu tabt al Indflydelse. Tilfældet er en altfor lunefuld, phantastisk, forsynet Guddom, til at man skulde anbetroe den at slutte en saa vigtig Affaire, som et Giftermaal. Endnu engang, jeg undrer mig over, at Ordsproget: „Giftermaal sluttes i Himlen“ kan vedligeholde sig endnu i vort Aarhundrede. See kun, hvorledes Giftermaal bringes istand nu for Tiden. Ingen gammel General forbereder sig med mere Omhyggelighed til et afgjørende Slag. Hvormegen Uimage koster det ikke, inden der endelig bliver sunget Te Deum. Hvormegen Fortepianomusik, jomfruelig Gratie og Ansøgning for at holde sig lige, hvormange hvide Kjoler og Broderier har det ikke koster den unge Brud. Hvormegen Uimage for at berige sig, hvormange nye Klæder, hvormegen Afholdenhed fra enhver Slags Forlystelse, Spil, Dands og Havana: Cigarrer koster det ikke Brudgommen, førend denne Affaire bringes istand. See dette kalder man i vore Dage „et Egteskab sluttes i Himlen.“

Ikke destomindre vil jeg fortælle Dem, hvad De uden Tvivl neppe vilde have gjettet af Indledningen til min Historie, to Giftermaal, der bleve sluttede i Himlen, to meget lykkelige Giftermaal, ved hvilke Tilfældet det forrettede Vielsen. Tilfældet ombyttede Brudepar:

renes Ringe; det forenede en ung Pige med en Olding, og en Enke med en ung Mand, og Giftermaalshistorien endte dog lykkeligt, De seer vel, at siden jeg selv underretter Dem isorveien om Knuden i mit Drama, frygter jeg ikke for at svække dets Interesse, naar De blot med Omærksomhed vil følge min Fortælling.

Men De indseer vel ogsaa, at dette Ægteskab i al Fald ikke blev sluttet under Europas Himmel. Den gamle Verden har altfor meget profaneret Ægteskabet, nei, lader os gaae over Havet, lader os besøge Bredden af den røde Flod i Nordamerika; lader os besøge disse yndige Landskaber med uhyre Skove og Floder, bedækkede med Blomster, der funkler i Græsset, ligesom Rubiner, en Dronning har tabt efter en Orgie, og overalt dette den herlige glødende Sol, mod hvilken Europas ligner en døsig Lanterne. Men jeg frygter for at tabe mig i dette Ocean af Edelstene og Blomster; lader os derfor vende tilbage, hvis De vil, til Bredden af den røde Flod.

Vil De stige ned med mig til den lille Bye Udayes, ved Bredden af den røde Flod? Udayes var først en spansk Bye, siden en fransk; efter lange og blodige Kampe er den igjen bleven spansk Eiendom. Naar De har gennemvandret denne Bye og betragtet de klinede Huse, de lave Dørre, i hvilke den dovnre Indvaaner nyde den friske Aftenluft, vil De befinde Dem i Nærheden af en lille og gammel Kirke. Takket være denne Cathedralkirke, har Byen Udayes ogsaa sin Middelalder, ligesom alle de franske, engelske og tydske Byer. Byen Udayes har sine Ruiner og Antiquiteter, ligesom vi vore. Og i Sandhed, hvilken en Lykke at kunne rode op i Støvet af disse Oldtidens Monumenter! Takket være Kirken, vil Udayes snart erholde sine Antiquarer til at beskrive den, og sin Walter Scott til at

skrive Romaner derom. Og hvad Under! Er Kirken ikke et heelt Aarhundrede gammel? For Amerika vil det sige meget; i den nye Verden har man Antiquiteter for godt Kjøb.

Betragt denne Kirke med Uresfrygt. Tag deres Hat af som en Spanier! Dette er, eller rettere sagt, det var den ærbørdige Balthasar Polos Sogneskirke.

En Kjærlighedshistorie havde drevet Balthasar Polo gennem tusinde Farer til Ny Mexico. End havde ledt hans Fjed til Udanes, for at han der kunde bære Omforg for Indvaanernes Legeme og Sjæl. Han lærte Folkene at læse, gennemgik deres Awe med de smaae Børn, helbredte de gamle Koners gule Feber; han gav de unge Folk Gaader at gjette, og med de unge Piger legede han om Eoverdagen Blindebuk; en gandske ny Leeg, som han havde forplantet herover tilligemed Melonkjerner og Solsikker. Balthasar Polo var paa eensgang Byens Præst, Skolemester og Læge; han vil erholde den første Plads i denne Byes Historie, hvis denne Bye er saa ulykkelig nogen Tid at faae en Historie.

Han var en fortræffelig Mand, med en om Samvittighed og et smt Hjerter; han sov godt og havde en god Appetit; hans Ansigt og Physiognomie var aldeles pletsfrit, naar man undtager, at han havde et Plaster over det høire Øie.

Dette Øie havde imidlertid været det bedste, dengang han endnu havde to; af den Grund var hans Syn nu saa slet, at den lysfeste Dag kun forekom ham som den svage Dæmring om Morgenens eller som Maanens uvisse og skælvende Belysning. Hertil kom, at han havde haft saa travlt med at indføre Solsikkerne og Blindebudslegen, at han reent havde forglemt at indføre Brillerne, den gode Præst.

Men han var saa god, saa human, og besad saamange fortræffelige Egenheder forresten, at Ingen i Udayes tillod sig at lee af hans utallige Feiltagelser.

Men for at komme tilbage til denne Kirke og til Ordsproget om Ægteskaberne, saa skete det dog engang, at Pastorens Feiltagelse blev Aarsag til mange Bekymringer og Taarer. Paa den Tid, jeg her taler om, var Therese Paccard, Datter af en Franskmænd, der havde ægtet en Spanierinde i Byen, den skønneste Pige i Udayes. Therese besad den franske Gratie, den spanske Fyrighed, en Pariserindes hvide Hud, og en Andalusierindes sorte og brændende Blik. Hun talte fransk med en spansk Accent; det var et herligt Sprog, naar det blev talt saaledes og med saadant et Udtryk. I sit sextende Aar var Therese faders og moderløs, og havde intet andet Tilflugtssted, end nogle Slægtningers Bolig.

Ikke langt fra Landsbyen levede en ung Mand, der var Søn af en spansk Fader og en fransk Moder. Vor unge Helt var bleven kjed af at vogte sin Faders Hjorder paa de store Sletter, og havde derfor begivet sig til Byen, hvor han nu ernærede sin gamle Fader og en heel Flok af Søstre i et Huus, som han selv havde opbygget. Richard Alvares var et af de smukkeste Mennesker i Provindsen. Man kunde sammenligne ham med Herkules og Adonis, hvis man havde kjendt noget til disse Folk; men Balthasar Polo havde kun gjort dem bekjendt med Golsikkerne og Blindes buklegen.

Alvares saae Therese og elskede hende; Therese slog Vinene ned for Alvares's brændende Blik; hun blev snart rød, snart bleg; og efter en Maanedes Forløb gif den unge Pige en Loverdag Aften hen, for at raadspørge Pater Polo.

Den gode Balthasar mærkede strax, at hun var forelsket. „Ja, mit Barn! sagde han til hende: Jeg

forstaaer Dig. Det er sandt, at den unge Mand ikke er riig, og at Du er meget fattig; men I ere Begge unge, flittige, ærlige, og I elske hinanden. Nu vel! Jeg vil ikke være Eders Lykke iveien."

Paa samme Tid stræbte et andet Par, der rigtig nok var mindre forelsket, men mere fornuftigt og respektabelt, til samme Maal, nemlig Ægtestanden. I en riig og indbringende Plantage levede alt i 18 Aar en fyrgetyveaarig Madame Labedoyere, der var Enke efter en riig Planteur, uden at have Børn. I de sidste tyve Aar var Madame Labedoyere bleven betydeligt forandret; hendes Udseende havde tabt sig, hendes smukke Skabning var bleven ladsket og feed, og hendes lette dansende Fjed havde forvandlet sig til en sindig og fornuftig Pasgang.

Denne Dame havde i den senere Tid bekvæmet sig til at modtage en riig, men aldrende Franskmands Hyldest, der boede omtrent en Miilsvei fra den unge Richard. Franskmanden, Mr. Dulac, var en lille, riig Person paa tredsindstyve Aar; hans Ansigt var guult og visent, ligesom et Æble i Efteraarstiden; han var bestandig gnaven, mørk og indesluttet i sig selv. Man maatte være meget fjed af at leve alene, for at kunne beslutte sig til at ægte saadan en Tyr; maaskee ansaae Madame Labedoyere det ogsaa for en Triumph, at det var lykkedes hendes Yndigheder at gjøre Indtryk paa denne Jisbjørn. Hun begyndte derfor at opføre sig artig mod den gamle Herre, at sende ham Grønsager, vise ham uhørte Høfligheder o. s. v. og det syntes, som om hun gjorde det med ønskeligt Held.

Den gamle Herre blev eftertænksum, og begyndte at grunde paa, om han ikke her kunde gjøre en god Acquisition. Dette varede saalænge, at han omsider begyndte at øve sig paa nogle galante Talemaader, som han tilsidst kunde komme frem med, uden at gjøre alt;

for mange Grimasser. Da Madame Labedoyere var let at lokke, saa besluttede hun endelig, efter kort Tids Betænkning og med den fornødne qvindelige Undseelse, at forene sit Hjerter og sine Slaver med Hr. Dulacs Hjerter og hans Slaver.

Paa den anden Side førte Richard Alvares ikke mindre lidenskabeligt sin Sag hos den smukke Therese, for at bevæge hende til heller ikke længer at opsætte deres Forening. Hertil kom, at Carnevalstiden snart var forbi, og at der kun var to eller tre Dage tilbage til Fastens Komme, denne sørgelige, lange Tid, hvori det er forbudt Catholikerne at gifte sig. Eftersom Tiden var knap, besluttede de Elskende sig altsaa til ikke at tøve længer, men fuldbyrde Foreningen i Overmorgen, fire og tyve Timer før Fasten. Det samme blev besluttet i Hr. Dulacs og Madame Labedoyeres Huus. Saaledes valgte begge disse Par, uden at kjende hverandre, samme Dag og samme Time til at gifte sig i.

Endelig nærmede den lykkelige Dag sig. Klokkerne tre om Morgenen aabnedes allerede Kirken ved Klokkerens skurrende Lyd. Den værdige Balthasar Polo, der havde haft fuldt op at gjøre med at vie Folk hele den foregaaende Dag, var den Første paa Pletten. Lidt efter lidt opfyldtes Kirken af Brudeparrene og deres Venner, næsten Alle indhyllede i store, mørke Kapper, i hvilke de havde søgt Tilflugt mod det flette og stormende Veir. Thi Luften, der Dagen iforveien havde været reen og klar, var nu bedækket med mørke og tætte Skyer, og truede med Uveir.

Storten Var knælede i to Rækker, Mændene paa den ene, Fruentimmerne paa den anden Side af Altret, med en aaben Plads i Midten, hvor Præsten kunde gaae omkring og uddele Belsignelsen. Bag de Nygifte stod deres Venner og Slægtninger, for strax efter Vielsen at modtage Bruden og føre hende til hens

des Egetesælles Huus. Kirken var næsten gandske mørk; kun Ekibet oplystes svagt af et Par Vordlys foran Altret. Udenfor truede det med en frygtelig Storm. Himlen blev mere mørk, jo høiere det blev op af Dagen; Vinden raste voldsomt omkring Bygningen og Regnen pidskede paa Ruderne. En Storm i den nye Verden har noget tilfældeds med Nutidens Dampmaskiner, griber den først fat, kan Intet virke imod den. De kan da dømme om hvor stor Skrækken maatte være baade indeni og udenfor den hellige Bygning. I denne Forvirring indsaae Balthasar Polo, at han maatte skynde sig, hvis ikke den hellige Forretning reent skulde afbrydes. Han uddeelte derfor hurtigt Velsignelsen til begge Sider, og gav sig neppe Tid til at sætte Bryllupsringen paa den fremrakte Finger. Saa snart dette imidlertid var skeet, greb Venner og Familie den unge Brud, hyllede hende ind i en Kappe, for at faae hende hjem, inden Stormen brød løs med sin hele Voldsomhed. Dette skete Altsammen langt hurtigere, end jeg kan fortælle det; Stormen tiltog bestandigt, og ved hvert Skridt man gjorde i Kirken, fulgte Lyn paa Lyn, Slag i Slag.

Under denne skyndsomme Ceremonie laae Mr. Dulac og Richard Alvares paa Knæ ved Siden af hinanden; ligeledes Madame Labedoyere og Therese liges over for dem; Begge vare indhyllede i tætte Kapper; Begge udstrakte, med bøiet Hoved, Hænderne efter Ringen. Balthasar nærmede sig dem hurtigt; han var mere blind end nogensinde før: fjorten Brudepar, Stormens Larm, Kapperne, hvori Alle vare indhyllede, — hvad Under da, at det gik, som det gik! Den værdige Pastor satte den gamle og tørre Dulacs Ring paa den smukke Thereses Finger, medens Madame Labedoyere udstrakte sin efter Richards Ring, og for at sætte Kronen paa Bærket overgav han Therese til Du-

laes Venner, paa samme Tid som Madame Labe: doyere blev overleveret til Richards Slægtninger. Et frygteligt Tordenkrald udslykkede Lysene paa Altret; hele Kirken var indhyllet i Mørke, da den gode Pastor Polo knælede ned, for at takke Gud for alle dem, han havde gjort lykkelige. Man skynder sig at bringe Hestene frem; Richards Slægtninge sætte Madame Labedoyere paa en ras og sikker Hest, som den unge Mand havde bestemt for Therese. Therese derimod blev løftet op paa en rolig Pasgjænger, som Mr. Dulac havde kjøbt til sin Enke. Imidlertid vedvarede Uveiret bestandigt.

Therese ankom med sin Escorte netop som Regnen begyndte at tage af. I Dæmringen syntes hun imidlertid at opdage i den Bygning, hvortil man førte hende, en Velstand, som hun ikke godt kunde forene med de Tanke, hun gjorde sig om Richards Hytte; men hun havde ikke Tid til at hengive sig til disse Betragtninger. Saasnart hun var kommen ind i Gaarden, styrtede en Mængde Negere hende imøde, der overrøste deres nye Herskerinde med en Mængde af Høflighedsbeviisninger. Den Eneste fratok hende Kappen, den Anden førte hende ind i Værelserne, den Tredie skyndte sig at give hende en Lænestol, en Fjerde bragte hende et Speil, for at hun atter kunde ordne sin Frisur, som Stormen havde fordærvet. Den unge Pige vidste ikke, om hun drømte eller var vaagen. Hun kastede hurtigt et Blik i Speilet, men hun havde ikke engang Tid til at see sig deri; hun gav det tilbage til Slaven, og mynstrede Værelset med megen Opmærksomhed. Dette Skuespil var hende noget nyt. Hun saae store Lænestole med udgraveret Iing og beklædte med carmoisinrødt Fløiel, bløde Ottomaner med Egetræs Guirlander. Over Sophaen hang et uhyre forgyldt Speil, hvis Glas uheldigviis var bleven knækket paa Overfarten fra Frankrig. Ligeoverfor hang gamle Familieportraiter, med uhyre Varykker og gyldne

Riæder og Pryddasser. Denne uhorste Pragt dannede en betydelig Contrast til et stort Edertræes Bord, der stod i Midten af Værelset, og var omgivet med Stole af samme Slags Træ og samme Arbeide.

Med et eneste Diekast betragtede Therese al denne Luxus; hun saae sig selv siddende i en Lænestol betrukket med Damast, med Fodderne paa en broderet Tabouret, og foran sig et Marmorbord, hvorpaa der var serveret en forræffelig Frokost. Intet manglede ved denne Bryllupsanretning: Viin fra Bourdeaux i langagtige Glasfer, tilbundne og med Harpir forseglede Champagnestaster, Sachetter af Bjergcrystal, Porcellain fra Sevres, der nu for Tiden er saa sjældent, og paa skjant udarbeidede Sølvfade de forræffeligste Retter, som den unge Pige ikke engang kjendte af Navn.

„Ak! sagde Therese til sig selv, da hun betragtede al denne Pragt og Bequemmelighed: Dette er nok neppe min Richards Bolig.“ Hun blev snart overbevist, thi den indre Dør til Værelset aabnede sig sagte, og hun saae en gammel Herre, med et guult og magert Ansigt, at træde vakkende ind. Den Person, der havde ledsaget Therese hjem fra Kirken, traadte nu frem og præsenterede Madame Dulac for hendes Mand. Madame Dulac kunde ikke røre sig af Forstrækkelse. Hun blev næsten tilintetgjort ved at høre sig benævnt som denne Oldings Kone. Hvad Denne angaaer, da fik han snarere sin Fatning igjen, og uden Betænkning greb han den unge Kones Haand, som hun ikke vovede at trække tilbage af Respect for en Mand, hvis Udseende erindrede om hendes Bedstefader.

Hr. Dulac folte Franskmanden vaagne op paany, da han fik denne Haand i sin, og saae dette rødmende Ansigt; han forglemte de Galanterier, han havde lært udenad til Enken, og nærmede sig fortroligt til Therese:

„Ah, Madame! sagde han til hende: tilgiv min Forvirring, men det er min Lykke, der forarsager den; jeg er stum af Forbauselse og Glæde. Hvilken Forandring er der ikke foregaaet med Dem, siden jeg sidste Gang saae Dem! Hvor lykkelig er ikke jeg selv, der faaer en ti Gange saa ung, og tusinde Gange saa smuk Ægtefælle, som den, jeg havde ventet. Lad mig takke Himlen og Dem for dette Mirakel!“

Therese trak sin Haand tilbage og svarte heftigt: „Det er slet intet Mirakel, min Herre! Jeg er Den som jeg altid har været. Men her er noget Fremmed i alt dette, som jeg ikke kan forklare mig.“ Det stakkels Barn var nærvædet at græde, idet hun sagde disse Ord.

„De har Ret, Madame! De har fuldkommen Ret! sagde den ondskabsfulde Gamle: Det er noget Fremmed og Forunderligt, at jeg istedetfor en Enke finder en smuk ung Pige, med hvid Haand og straalende Dine, som Herskerinde over mig og mit Huus. Det er vistnok et Mirakel, og jeg takker endnu engang Himlen derfor.“

Bed disse Ord forøgedes den unge Piges Forstræffelse. „O, min Herre! udbrød hun: Vi ere blevene Offre for en ulykkelig Feiltagelse. De er ikke Richard! Hvor er min Richard? Det er Richard, som jeg elsker! og idet hun vred Hænderne, skreg hun fortoivlet: Richard! Richard!“

Hun stod op for at forlade Bærelset, men den forelskede Gamle stillede sig foran Døren. Denne Skjønhed, der strax havde gjort Indtryk paa ham, syntes ham nu langt mere blændende. En heftig Lidenkab havde bemægtiget sig dette forstenede Hjerte, efter at han saa længe havde haft Leilighed til at beskue dette runde Ansigt, denne smukke Pande, disse rosenfarvede Kinder og Læber, og dette sorte, straalende Die, hvis Glands forhøiedes endnu mere af de Taarer, der søm-

mede deri. Nei, den gamle Franskmænd forstod sig altfor godt paa smukke Fruentimmer, til at han godt villig skulde have givet Slip paa saadan en Skabning, som Hymen havde forenet ham med.

„Maa jeg tage mig den Frihed, Madame, sagde Monsieur Dulac til Therese: at spørge Dem om, hvad det er for en Person, den Richard, De kalder paa?“

„Det er Richard, min egen Richard, som boer nede ved Poppelskoven, og med hvem jeg er bleven gift imorges.“

Monsieur Dulac svarte i en noget høiere Tone: „Tag Dem iagt for hvad De siger; jeg kjender ikke denne Richard! Den, De har ægtet i Morges, er mig; Den, De har lovet Troskab for Alteret, er mig. Betragt, min elskede Hustru, denne Diamantring, De bærer paa Fingeren, og læs dens Devise: For evig! see, det er min Ring! Det er altsaa mig, der fra nu af er Deres Egtfælle, Deres Ven og Deres Fader. De er min Egtfælle, og om De end ikke er det med Deres gode Willie, saa har dog Forsynet gjort Dem dertil, ved at forene os med de Vaand, som ingen Magt formaaer at opløse.“ Her afbrød en voldsom Hoste Hr. Dulacs lange og høitidelige Tale.

Therese kastede sig grædende i en Lænestol. Altingen, der var meget forelsket, søgte paa enhver Maade at trøste hende. Han gav hende glimrende Bryllupspræsenter, et Halsbaand af ægte Stene, en tyk Guld kjæde, Silkefjoler, parfumerede Kober, franske Handsker, og alle de andre Prydelser, der vare bestemt for Enken.

Den rige Planteur tænkte om sine udstrakte Besiddelser, Mængden af sine Slaver, og om sin Beslutning at gjøre sin Kone til Herskerinde over alle disse Hertligheder. Derpaa, da han mærkede, hun noget roligere

hørte paa ham, ledte han Tølen hen paa Richards Fattigdom og trange Kaar. Lidt efter slog han paa, at Richard uden Tvivl allerede i den rige Enkes Arme trøsede sig over Byttet og forglemte den stakkels Therese. Saaledes vedblev den listige Franskmænd, med en saa ærlig Mine, at Therese begyndte at troe ham. Hun bandt Kjæden om Halsen, tog Løkkerne i Ørerne, og lidt efter fandt hun sig i at sætte sig tilbords med den Gamle ved det anrettede Maaltid.

Imidlertid bar Richards raske Løber Madame La: bedoyere med megen Hurtighed til den fattige Hytte. Men Damens Forbauselse, da hun opdagede denne Feil: tagelse, var langt større end Thereses. Den Stue, hvori man førte hende ind, bestod af sammensoiede Bræ: der og Planker; et stort Hul i Midten af Bærelset var indrettet som et Røgfang til at modtage Røgen; nogle gamle Kufferter og et Par store Lænestole udgjorde Meu: blementet. Ingen Slave modtog hende. En ung Pige med blonde Løkker hjalp hende Kaaben af, og da hun nu stod der, i Silkekjolen og bedækket med funklende Diamanter, bukkede de to gamle Folk, der stode op, for at omfavne deres Svigerdatter, sig med Ubesrygt til Jorden.

„Hvilken snuk Dame!“ sagde den gamle Kone til sin Mand.

„Hvilket gammelt Fruentimmer!“ hviskede det blonde Pigebarn til sine to Brødre.

Imidlertid kastede Enken foragtelige Blik omkring sig i Stuen. „Hvor er jeg? udbrød hun: I hvilket Huus, og hos hvem befinder jeg mig? Hvorfor har man ført mig herhen? Det er ikke min Mands Huus!“

„Hvor er min Kone? spurgte Richard, der idet samme traadte ind, med glædefunklende Øine: Hvor er min Kone, at jeg kan omfavne hende?“ Da han

derpaa saae Enken, spnrgte han sagte og uroligt: „Hvem er da denne Dame?“

„Denne Dame, Richard, svarte en af Brødrene, er Din Kone. Det er hende, Præsten har givet os til Dig.“

„Og det er en smuk Dame! Jeg tør vædde paa, hun er den Smukkeste i hele Landet!“ tilføiede Richards Moder.

„Men jeg er ikke Deres Kone, min Herre! skreg Enken: Det tør jeg sværge paa! Bring mig til min Mand! Jeg vil ikke være et Dieblisk længer i dette usle Hul.“

„De har fuldkommen Ret! svarte Richard: De er ikke min Kone, thi jeg har ægtet en langt yngre, og Gud være lovet, langt skønnere Kone: Therese Paccard, min smukke Therese. Her maa finde en Feiltagelse Sted, som jeg skal opklare; men De maa nødvendigviis opholde Dem her, saalænge til jeg finder min egen lille Therese. Sjørend jeg har faaet Therese tilbage, kommer De, det sværger jeg, ikke bort fra dette usle Hul, om De end har nok saa lidt Lyst til at blive her.“

„Ah! udbrød Richards gamle Moder: Du skal see, at det er Balthasar Polos's daarlige Syn, der har spilt Dig dette Puds.“

„I dette Tilfælde, kære Moder, bliver Hr. Balthasar nødt til at skaffe mig min Kone igjen. Men jeg vil ile hen til ham, han skal paa Diebliffet give mig min Therese igjen! Bevogt imidlertid denne Dame, og lad hende ikke forlade Huset, før jeg kommer tilbage.“

Med disse Ord ilte han bort, nagtet Regnen skyllede ned. Hans Moder kaldte ham forgyves tilbage; thi han sad allerede paa Hesten, og var paa Veien til Præsten i Udayes. Der havde han en lang Konferents

med den gode Balthasar Polo. Det var forgjæves, at Denne paastod, at en saadan Feiltagelse var umulig, men dette forøgede kun Richards Forbittrelse. Han spurgte ham opbragt, om han troede, at han ikke kunde kjende en Kone paa fyrgetyve Aar fra en Pige paa atten. Derpaa spurgte Balthasar, om han vidste Navnet paa den Mand, der skulde have ægtet den gamle Dame, der befandt sig i hans Huus, da det var rimeligt, at Therese var bleven bragt derhen. Han havde ikke tænkt paa at spørge derom, og maatte derfor vende tilbage til sit Hjem, for at faae Underretning af Enken.

Bed sin Tilbagekomst fandt Richard Denne siddende med langt mere Rolighed i Lænestolen, end han havde ventet. Hendes Tanker syntes at have taget en anden Retning, og hun lod til ikke at være ugunstigt stemt mod den unge Richard. Hvis Richard fandt Therese, var Monsieur Dulac ikke tabt for hende; hvis ikke, havde hun jo Erstatning i den unge, fyrige Mand, thi hvad det angik, at han var fattig, saa havde hun jo nok for dem Begge. Efter at hun havde overveiet alt dette, begyndte hun at finde sin Stilling meget taalelig, da Richard traadte ind.

Richard spurgte gandske aandeløs og forpustet om hendes Navn og den Mand's Navn, hun skulde ægtet. Man blev derpaa enige om, at Richard og hans Fader skulde begive sig til Hr. Dulacs Bolig, for at fordre Therese tilbage; hvis dette skete, skulde Enken strax blive udleveret og sat i Frihed.

Fader og Søn begav sig derefter paa Veien, som to Riddere fra Fortiden. Faderen var ikke længer synnerlig stærk i Rideskunsten, hvorfor Sønnen uafsladelig maatte opmuntre ham til at skynde paa, hvis de skulde tænke paa at naae den lange Wei inden Mattens Frembrud.

„Vi komme altid tidsnok, Richard! sagde den Gamle: Du veed nok, at det er ti Aar siden, at jeg først var tilhest, og Du vil vist ikke, min Søn, at Din gamle Fader skal brække Halsen, for at gjøre sig til Jockey for Din Eidenstak. Du skulde være mere overbærende med mig, min Søn Richard; og hvis Din Hest tager for stærk paa, saa modereer den lidt, og hold Dig ved Siden af mig.“

Hvor denne Reise forekom Richard uendelig lang. Hvor hans Fader forekom ham at være grusom. Endelig naaede de Hr. Dulacs Bolig i Tusmørket. Den utaalmodige unge Mand bankede paa Døren. Endelig lod en Neger sig see, der fortalte ham, at Hr. Dulac nylig var gaaet tilfængs med sin nygifte Kone. „Og hvad for en Kone?“ spurgte Richard heftigt. — „En meget smuk ung Dame, som min Herre bragte hertil i Morges.“

Ved dette Svar tabte Richard aldeles sit Mod til at spørge videre. Hans Fader tog derfor Ordet. Negeren vedblev paa hans Anmodning at beskrive sin unge Hersterinde: Hun var fra Byen Adayes, atten Aar gammel, og heed Therese Paccard; i Begyndelsen havde hun grædt meget, men tilsidst slog hun sig dog til Ro, og henimod Aften syntes hun meget tilfreds og fornøiet.

Hvad Richard følte herved lader sig ikke beskrive. Det franske og spanske Blod i hans Aarer begyndte en haardnakket Kamp. Endelig seirede det spanske Hovmod: „Lader os gaae bort, min Fader! sagde han: Lader os gaae! Nu begriber jeg Alting! Therese har drevet en grusom Spøg med mig. Kom, min Fader! Kom, kom!“

Den Gamle holdt ham tilbage, og sagde til Negeren: „Jeg maa nødvendigviis tale med Din Herre, og det paa Diebliffet!“ — „Det er umuligt! svarte Negeren: Min Herre har forbudt mig at indlade Nogen

somhelst paa denne Tid." — „Jeg siger, at jeg skal tale med ham, forse Satan! skreg den gamle Louisianer opbragt: Jeg skal tale med ham! Siig ham det paa Diebliffet!"

Negeren gik, men vendte strax efter tilbage med den Bæst, at det var Hr. Dulacs Bryllupsnat, at han derfor bad Herrerne ikke at forstyrre ham Nydelsen af sin Lykke; men at han i Morgen vilde være meget glad ved at modtage dem og høre deres Erinde.

Strax efter aabnedes et Vindue i første Etage. Et Hoved, bedækket med en ulden Rathue, kom frem ved Vinduet, og Mr. Dulac spurgte med sin hæse, fortrædelig Røst, hvad De vilde ham saa silde. Faderen tog Ordet for Richard, og fortalte ham med saa Ord Gjenstanden for deres Besøg, og forlangte med høi Røst Therese tilbage.

En lang Tausshed fulgte derpaa. Endelig afbrød Hr. Dulac den, efter at Richard forgjeves havde ventet at høre et Ord eller blot et Suk fra Therese. „Mine Herrer! sagde han: De seer, at der ikke finder nogen Vildfarelse Sted. Jeg er meget lykkelig over det Partie, jeg har gjort i Morges, og, som jeg haaber, er min Kone det ogsaa. Hun tilhører mig efter Kirkens Love. Hun bærer min Ring paa Fingeren, og Præsten har leveret hende den. Hvad Madame Labedoyere angaaer, da bryder jeg mig slet ikke om at see hende. De kan gjøre med hende hvad De behager. Det er en meget respectabel Dame, og hun kunde være et godt Partie efór den unge Hr. Richard. Jeg ønsker til Lykke!"

Den Gamle trak sig tilbage; Richard vilde forsøge det sidste Middel. „Therese! raabte han: Min Therese! Therese Paccard."

Hr. Dulac svarte, men denne Gang stemte han Tonen høiere: „Unge Mand! sagde han! Det er en meget upassende Tid, De vælger, til at ville berøve

mig min Kone; De burde dog idet mindste give lidt Tid. De vil have min Kone, og istedet derfor vil De overlade mig Madame Labedoyere. Jeg skjøtter ikke om dette Bytte. Jeg er tilfreds med min Lod, og med den Kone, jeg har faaet; det samme ønsker jeg, De. maa blive, og hermed Godnat!" — Derpaa fulgte en dyb og uafbrudt Taushed.

Faderen og Sønnen betragtede hinanden, ubevægelige af Skræk og Forundring. Den gamle Alvares talte om at slaae Porten ind; Richard derimod vilde forglemme den Troløse, og Begge vendte derpaa tilbage til Balthasar Polo, der blegnede over at see dem saa forbittrede komme tilbage.

Den gode Pastor modtog dem med sin sædvanlige Godhed; han hørte meget roligt paa deres Klager. „Mine Venner! sagde han til dem: Jeg er meget bedrøvet over den Feiltagelse, jeg har begaaet; imidlertid erkjender jeg Guds Finger deri. Hvad Himlen har villet, kan jeg ikke forandre. Richard! Madame Labedoyere er Eders Kone for Gud og Menneffene. Therese Paccard er Hr. Dulac's lovmæssige Hustru. Kom til mig i Morgen med Eders Kone. Jeg skal da henvende mig til Hr. og Madame Dulac, og forsøge hvorledes jeg paa det bedste kan arrangere denne Sag."

Den følgende Middag var begge de nye Par hos den Geistlige. Madame Dulac slog Dinene ned gandske skamfuld; Madame Richard derimod gik med kneisende Hoved, og trykte sig tæt op til sin unge Egtfælle, som om hun frygtede for en ny Feiltagelse. Richard var rolig, og syntes at ville føie sig i Forsynets Beslutning. Hr. Dulac smilte som en riig Mand, der ikke behøver at frygte for noget.

Da den gode Geistlige saa disse to Par, der saa lidet passede for hinanden, begreb han hele Storrelsen af sin Vildfarelse. „Jeg har gjort mig skyldig i en

stor Forseelse, begyndte han: ved hvilken J, (han henvendte sig til de gamle Elskende:) have vundet, medens de Unge have lidt et ubodeligt Tab. J skylder dem en Opreisning, der rigtignok aldrig kan blive fyldestgjørende. Vær mindre stræng end Loven, Gamle! Og De, Madame, gjør De en stakkels Blinds Forseelse god igjen, der ikke engang tør græde, for ikke at tabe det Smule Syn, han har tilbage. Hr. Dulac bør afstaae Halvdelen af sine umaadelige Besiddelser til sin unge Kone, og De, Madame, maa afstaae Halvdelen af Deres til den unge Mand, der nu tilhører Dem, saa maae Himlen og de unge Folk tilgive mig, og Ægteskabet blive som det var."

Dette Vilkaar syntes i Begyndelsen haardt for begge de Gamle, men Hr. Dulac vilde ikke mere tænke paa at afstaae Therese, og Madame Labedoyere kunde, ved at see Richard ved Siden af den Gamle, ikke afholde sig fra at anstille en Sammenligning mellem hans Ungdom og Tyrighed og Hr. Dulacs skrantne og skrøbelige Figur. En Notarius blev da hentet, der snart bragte Alting paa det Rene, og Parrene adskiltes nu: Hr. Dulac gik bort med Therese, og Richard med Madame Labedoyere, hvis smukke Huus nu var blevet hans Eiendom.

Neppe frembrød imidlertid Aftenen, for Begge dyrt maatte bøde for dette Ægteskab. Brugen af Charivari, der nylig igjen er bleven Mode i Frankrig ved Indførelsen af Æreslegionen, har aldrig været afskaffet i Nordamerikas franske Kolonier. Det er den meest larvende og altsaa den bedste Maneer til at høitideligt holde ulige Ægteskaber. Neppe nærmede Natten sig, førend man hørte Charivariet rykke frem imod Madame Labedoyeres Huus. Hornet skaldede, Piben fløitede, Rjedlerne larmede, Klokkerne ringede, Dudsaffken tudede. Processionen gik tværs over Veien ved Faklernes Skin,

og anførtes af to frygteligt maskerede Personer; den Ene af disse var en gammel Kone med et stolt og frækt Blik, den Anden forestillede en ung Bondefrø med et eenfoldigt Ansigt; disse to Figurer kyskede og hjærtegnede hinanden med en burlesk Varme og Kjærlighed. Bag efter dem kom en en lystig Person, der besang i en lang Ballade denne Ægtefælseshistorie; hele Choret gjentog brølende Refrainet, hvis første Linier begyndte med Richards og hans Bruds Navne, som om disse Couplets kunde være arrangerede af et Selskab Vaudevilles digtere i Paris. Imidlertid forberedte den modige Marskvinde Richard sig til at tage imod Fjenden, der, saasnart den naaede Huset, opstillede sig i en lang Række. En Spøgefugl af Troppen traadte frem og bankede paa Porten med en Knippel, han havde med sig. Dette var Signalet for de Beleirede til at gjøre Brug af deres Forsvarsvaaben; ved det første Slag paa Porten blev Vanden overøst med en Masse af skident Vand, raadne Æg, fordærvede Æbler, og andre Ting af samme Kaliber. Længe var Kampen tvivlsom, endelig syntes Æggene og Æblerne at seire, thi Musikken bortfjærnede sig. Charivariet retirerede i god Orden tværs over Marken, ikke uden at have efterladt sig adskillige af deres Trophæer paa Kamppladsen.

Nu gik Toget med fuld Musik til Hr. Dulacs og hans unge Kones Bolig. Den gamle Herre vovede ikke paa at forsvare sig; Musikanterne trængte ind i hans Bolig, idet de lode ham op i Vinene; de drak hans bedste Vine, og gjorde sig tilgode med hans Kielder og Episekammer; de bemægtigede sig hans bedste Klædninger, og en af dem, en ung og dristig Galning, var saa forboven at tilbyde den nysgifte Kone et Kys, som hun ikke turde afflaane. Hr. Dulac kunde slet ikke finde sig i dette Væsen. Han tabte reent sit Galanterie, og blev grov og brutal. Han forbandede hele Verden,

Charivariet, sin unge Kone, sin smukke unge Kone, ja han gik saa vidt, at han beklagede Tabet af Madame Labedoyere. — Den smukke Therese græd ikke; hun havde allerede længe beklaget Tabet af sin Richard.

Fra den Dag af blev Hr. Dulac igjen den Gamle; han blev nu syg, barsk, vredladen, bitter, gnaven og utaalelig. Dette varede tre Aar. Therese blev bleg, mørk og taus; hun opfyldte i hele tre Aar sine Pligter som Sygevogterske; endelig døde hendes Patient, og efterlod hende alle sine Eiendomme.

Hvad Madame Richard angaaer, saa forsøgte hun forgjeves paa at bringe sin unge Mand under Tøflen, som hun havde ønsket. Han blev kold, tilbageholdende, og gjorde hvad han vilde. Som god Søn og Broder forsergede han sin Familie paa det bedste, til stor Sorg for Madamen, der var nødt til at bide sin Vregrelse i sig, indtil endelig Himlen befriede hende fra denne Byrde, ved at gjøre en Ende paa hendes Liv.

De veed nu Enden paa Historien. Richard og Therese vare nu Begge frie, rige, unge, fyrige, og behøvede ikke at frygte for nogen Feiltagelse ved at indgaae et nyt Ægteskab. Denne pragtfulde Høitid fandt Sted i den lille Kirke i Adages, der aldrig tilforn havde været saa festlig smykket, som ved denne Feilighed. Balthasar Polo var endnu Den, der forrettede Vielsen. Da han velsignede Ægteparret, skjælvede han næsten af Frygt for at begaae en ny Feiltagelse. Men dennegang havde han taget sine Forholdsregler: han havde nemlig Stangbriller paa Næsen, som han alene for denne Ceremonies Skyld havde ladet hente fra Nye-Orleans.

Jomfruen paa Lureley.

Et Folkesagn.

Paa Lureley lod sig i gamle Dage saare ofte ved Aftenstid og i Maanestien en Jomfrue tilsyne, som sang med en saa henrivende Stemme, at Alle, som hørte det, fortrylledes deraf. Mange, som seilede forbi, gik til Grunde paa Klipperebene eller i Hvirvelen, fordi de ikke agtede nok paa Fartsøiets Lob, og fordi deres Sjæl ligesom løstrev sig fra Livet og svævede høit paa den vidunderlige Jomfrues himmelske Toner, saaledes som Blomstens fineste Planteliv udaander sig i den sødeste Duft. Ingen havde endnu seet Jomfruen i Nærheden, undtagen nogle unge Fiskere. Disse nærmede hun sig undertiden, naar Aftenrøden med sit Guld og Purpur farvede den vestlige Himmel, og viste dem de Steder, hvor de skulde udkaſte deres Garn, og aldrig slog det feil, at de gjorde en rigelig Fangst, naar de fulgte Jomfruens Raad. Hvor de kom hen, fortalte nu disse om den Ubekjendtes Skjønhed og Ynde, og Historien herom udbredte sig over det hele Land.

En Søn af Pfalzgrevens, som dengang holdt sin Hofseir i denne Egn, hørte dette vidunderlige Eventyr, og hans Hjerter opflammedes af Kjærlighed til Jomfruen. Under Paaskud af at gaae paa Jagt, tog han Veien til Wesel, satte sig der i en Baad, og lod sig roe ned af Strømmen. Solen var just dalet ned, og de første Stjerner traadte frem paa Himlen, da Fartsøiet nærmede sig Lureley. „Seer I hende hist, den forbandede Troldqvinde, thi det er hun sikkert!“ raabte Søefolkene. Men Ynglingen havde allerede seet hende, hvorledes hun sad i Aftenrødens Glands paa Klippestrænten ikke langt fra Strømmen, og stættede sig en Krands til sine

gyldne Løkker. Nu hørte han ogsaa Klangen af hendes Stemme, og snart var han ikke mere sig selv mægtig. Han tvang Søefolkene til at sætte tilland, og endnu i nogle Skridts Afstand vilde han springe over paa Klippen, for at Jomfruen ikke skulde undslippe ham, men han tog Springet for kort, og sank ned i Strømmen, hvis skuumende Bøer sloge sammen over hans Hoved.

Efterretningen om denne sørgelige Begivenhed kom snart Phalzgrevens for Dre. Smerte og Raserie sønderfled hans Sjæl, og paa Stedet uddeelte han de strængeste Befalinger til at bringe Trolldinden død eller levende. En af hans Hovedsmænd paatog sig at fuldbyrde Phalzgrevens Villie, dog udbad han sig Tilladelse til strax at turde styrte hende i Rhinen, for at hun ikke maaskee ved Trolldomsfunster skulde befrie sig fra Lænker og Baand. Hermed var Phalzgrevens tilfreds, og Hovedsmanden drog nu ud henimod Aften, og omringede Bjerget lige ned til Rhinen. Han selv tilligemed de tre Kjækkeste af Skaren besteg derpaa Lureley. Jomfruen sad høit oppe paa Skrænten og holdt en Bernsteenssnoer i sine Hænder. Hun saae allerede langt borte Mændene komme, og raabte ned til dem, hvad de søgte? — „Dig, Trolldvinde!“ svarte Hovedsmanden: Du skal forsøge et Spring ned i Rhinen!“ — „Ei!“ sagde Jomfruen smilende: Rhinen kan jo hente mig!“ Med disse Ord kastede hun Bernsteenssnoren ned i Rhinen og sang med græsfelig Stemme:

„Fader, Fader, Du sende mig

To skumhvide Heste. Snelt flynde de sig!

Med Vind og med Bølger da rider jeg til Dig!“

En Storm reiste sig pludseligt. Rhinen bruste, saa at Bredden og Klipperne vidt omkring bedækkedes af det hvide Skum. To Bølger, der i Skikkelse næsten lignede et Par hvide Heste, fløi med Lynets Hurtighed

fra Dybet op paa Klippen, og bære Jomfruen ned i Strømmen, i hvis Skjød hun forsvandt.

Nu mærkede Hovedsmanden og hans Skare nok, at Jomfruen var en Undine, og at menneskelig Magt Intet formaaede imod hende. De vendte da tilbage med denne Efterretning til Phalzgrevnen, hvor de fandt, til deres Forbauselse, den dødtroede Søn, hvem en Bølge havde baaret til Flodbredde.

Fra den Tid af lod Eureleyjomfruen sig ikke mere tilsyne, naagtet hun endnu længe vedblev at beboe Klippen og gjæffe de Forbiseilende ved lydeligt at gjentage deres Tale.

A. Schreiber.

Den Stumme i Portici.

Au b e r s: Stumme i Portici vakte Alles Forbentning og Nysgjerrighed. Jeg sad i det propfyldte Parterre, og stønnede over den græsselige Hede. Den lykkelige Tanke: hos en Stum at opløse Følelserne i mildt susfende Toner, jeg tilstaaer det, den overraskede mig. Den Kunstnerinde som udførte Genellas Rolle, udførte denne med saamegen Sandhed, at den henryk alle Tilskuerne. Ledsaget af Jubel forlod hun Skuepladsen ved Slutningen af første Akt.

Da Jomfru Lindenau, saaledes hed Skuespillerinden, forlod Scenen, hørtes et ængsteligt Suk bagved den Bænk jeg sad paa. Mange saae did, ogsaa jeg kunde ikke afholde mig fra at vende mig om, skjøndt det var intet mindre end Nysgjerrighed som bevægede mig dertil. En ung Pige, i en meget simpel og reenslig, men diensynligen fremmed Dragt, sad iblandt Tilskuerne, og hvor dybt hun maatte være rystet, skjønnes des ogsaa deraf, at hun ingenlunde søgte at dølge sin Smerte. Enhver fandt Behag i det indragende Ansigt, der vel var blegt, men dog udmærkede sig ved de meest levende Mine, ved sjældne og skønne Træk, og især ved Udtrykket af en dyb Bedrøvelse. Sorte kunstløse Lokker bolgede sig om hendes Nakke og Skuldre, og den sølsomme Dragt svarede til hendes hele Skikkelse og Optrædelse. Ingen af de Omsiddende kjendte hende. Et Par galante Herrer talte flere gange til hende, men hun rystede bestandigt med Hovedet, og svarte ikke.

Allerede bekymprede sig Ingen mere om hende; anden Aet begyndte, og jeg stirrede endnu bestandig hen til hende, indtil mine Naboer tvang mig til at sidde ned, og saaledes indbrag den Hulde fra mine Blikke, men ikke fra min ophidsede Indbildningskraft. „Hvem er hun? tænkte jeg: Skulde ikke denne Dragt fra en

mildere Himmel være mig bekendt? Slog ei tidligere mit Hjerter, i den første og saligste Kjærlighed, for Kunstberiderinden Demoiselle Marli? Var hun ikke samme Dragt som denne Pige? Og modtog jeg ikke for mine standhaftige Besøg i Ridebanens første Plads den skønneste Løn? Var jeg ikke Beviset for hendes Gjenkjærlighed hjem med mig, som en halvaaben Rose, i Knaphullet? Og talte hun ikke altid med Omhed om Neapel, om Portici og Vesuv? Den ubekjendte Pige er ingen Anden end Marli!”

Denne Tankegang, der naturligviis først endte da Tæppet faldt, virkede saaledes, at jeg strax og uvilkaarligt vendte mig om efter den Ubekjendte, i hvem jeg nu søgte en kjær Veninde. Jeg var halvt overbevist, halvt tvivlsom. De italienske Dine vare Marlis, men Munden —! Hun maatte jo dog ogsaa kunne kjende mig, jeg nikkede lønligt til hende, men forgjæves. Hun slog Dinene ned, og jeg maatte, i min Forvirring, holde op, for ikke at blive til Spot for hele Parterret. Demoiselle Marli havde jeg kun seet om Dagen, og blot til Hest, i Bynt og Stads; jeg søgte derfor at tænke mig den Ubekjendte saaledes, men forgjæves. Stræbte jeg at ordne hendes Træk, saa jeg ængstligen selv begyndte at holde Alt: Liighed, Erindring og Fortid, for en affindig Indbildning.

Den tredje Akt begyndte med Folkelivet paa Markedet i Neapel. Jeg vedblev, til Ergrelse for mine Naboer, nu og da at see mig om, og vinede da paa Vigen's Ansigt et smerteligt Smil, liig en vemodig Erindring. Senella blander sig, som bekendt, i dette Tableau, blandt Markedsfolkene. Hun spillede ei med i Begyndelsen, hendes Afsyn var tungsindig og roligt. Og nu — nu blev jeg reent forstyrret — jeg fandt nu, at hun og den Ubekjendte havde en overordentlig Liighed

med hverandre. Hvorledes kunde dog dette hænge sammen? For desiffrere og mere uforstyrret at kunne gjøre mine Jagttagelser forlod jeg min Vads for fjerde Akt begyndte, og lænede mig paa Siden op til en af de Viller, der som Støtter for den udgaaende Logerække omgive Parterret. Af Operaen saae jeg kun Lidet, og med mine Sammenligninger var jeg endnu ikke i det Rene, da Fenella, ved Efterretningen om Masaniellos Død, lægger sin Elfers Haand i den misundte Vegtstælle, iler op paa Terrassen og styrter sig ned. Her bedækkede den Gremmede med begge Hænder sine taarsfyldte Øine, og sank tilbage i sig selv. Besub kastede meget skuffende sin gloende Lava mod Himlen. Jeg skjælvede af Utaalmodighed. Publikum klappede og raabte Bravo. Flammerne toge til, jeg haabede Tæppet skulde falde, da hørte man gennem Orkestrets og Chorenes Bulder en Støi paa Scenen — Sangere og Statister flygtede endnu før Choret var tilende — Capelmesteren stampede, Publikum knurrede — men paa eengang hørte man det græsselige Raab: „Brand! Brand!“ I lode over Skuepladsen — og Besub brast. „Theatret brænder! Tæppet ned, Jernteppet ned! — Rolighed! Stille! — Hjelp! Bagten bort! Orkestret op! — Vand ind! — Brand! Brand!“ Saaledes larmede og hylte tusinde Stemmer imellem hverandre. Orkestret blev først tomt, og Alle stimlede nu til Rækværket, men kun de Forreste slap lykkeligt over. Ved Udgangen af Parterret var man færdig at trykke hinanden ihjel, og da Alle vilde ud paa eengang, kom Ingen af dem ud. Bag det Jerntæppe, der affondrede Skuepladsen, rasede Flammen, uden at ændse de Vandstraaler fra Rødsprøiten, som hoislede gennem Røgen.

Det er mig selv ubegribeligt hvorledes jeg kom hen til Døren, og endnu mere hvorledes den ubekjendte Pige var kommet til at hænge ved min Arm. I Dødsang:

sten havde hun klynget sig til mig. Jeg havde i Trængslen baaret hende ud, og var kommet lykkelig ud med hende i Forsalen. Endnu havde jeg ikke hørt en Lyd af hendes Mund; Skælvende holdt hun fast paa min Arm. „Hvor lykkelig føler jeg mig, begyndte jeg endelig: at det lykkedes mig, at udrive Dem af denne Fare! See, hvorledes Luene alt angribe Taget. De Stakler, som Jiden har overrasket paa Theatret, hvorledes vil det gaae dem!“

Som jeg sagde dette, rev den Ubekjendte sig løs fra mig, og ilte voldsomt hen mod Skuespillerne's Garderobeværelse. Bagten stødte hende tilbage. Jeg greb igjen hendes Haand og førte hende ud af Trængselen. Men endnu bestandig var hun taus. Da faldt mig den Tanke ind, at maaskee den pludselige Skræk havde berøvet Pigen, hvis Nerver desuden vare angrebne af de rørende Optrin i Operaen, hendes Mæle; at det kunde være farligt for hendes Liv, om hun ikke snart kom i Huus. Jeg spurgte hende derfor, om jeg maatte følge hende hjem, men istedetfor at svare, trak hun mig afsted gjennem de nærmeste Gader. Vi kom til Domkirken, fra hvis Taarn den frugtelige Stormklokke lød. Den Vej vi toge, gjennemskjær saa underligt flere Gader, at jeg næsten formodede, Pigen var faren vild, eller havde, som Fremmed i den store Stad, glemt sit Huusnummer. Dog stod hun tilsidst stille ved et høit Huus, og ringede paa Klokken. En gammel Portner lukkede forsigtigt op, vi traadte ind i Stue-Etagen, den Gamle rændte Lys, hilssede venligt, og gik bort igjen.

Min Ubekjendte havde nu taget Raaben af, og forekom mig endnu elskværdigere og indtagende, saa at jeg ei kunde følge den Forvirring, jeg hele Aftenen havde været betaget af. Hun sad ved Siden af mig paa Sophaen, hun bød mig Vin og Confecturer, men

jeg kunde ikke nyde noget, thi saa ængsteligt havde mit Hjerte endnu aldrig slaaet, og hvormeget end det hulde Bælsens Nærværelse behagede mig, havde jeg dog gjerne ønsket mig tusinde Mile bort fra hende, saaledes tiltog min Forlegenhed. Da greb hun et Blad, og skrev i Hast nogle Ord derpaa; hun rakte mig det, og jeg læste: „Ewig, uudsigelig Tak, min ædle Frelser! Jeg er den Stumme i Portici!“ Bladet faldt mig af Haanden. Jeg troede at sidde hos en Banvittig og sprang op. Hun sloi mig om Halsen og kyskede mig. Udenfor Vinduerne høstes nu Tumult, en Mandsfolkestemme forlangte at blive lukket ind. Min Ubekjendtes hele Ansigt udtalte ængstelig Nysgjerrighed, der strax gav Plads for dyb Kummer, da en qvindelig Stemme lod sig høre i Gangen: „Modtag, ædle Fremmede, den rorte Tak, der stedse vil gjennemtrænge mit Hjerte. Men De veed vel, det er mod Skik og Brug om jeg, som Pige, betræder et ubekjendt Huus.“ I det samme gik Døren op, og en fremmed Mand, indhyllet i en Kappe, som Jiden allevegne havde angrebet, og med Maste for Ansigtet, førte Damen ind. „Hvor er jeg?“ spurgte hun, men aldrig saasnart blev hun min tause Skjønne vaer, før hun, med Skriget: „Lauretta!“ styrtede hen igjen til Døren, som om hun i Hast vilde undslippe et Gjenfærd. Med stille Smerte saae den Anden paa hende, og gjorde derpaa, idet hun pegede paa mig, Manden nogle Meddelelser i Gebærder, som vare mig uforstaaelige. Han kastede Maste og Kappe fra sig. Hans Ledfagerinde raabte nu, end mere fortviblet: „Francesco!“ og sank, med tilhyllet Ansigt, ned paa Sophaen. Nu først kjendte jeg i hende — Jomfru Lindenau.

„Skjælver Du for Din Dom, Elendige? sagde Francesco, med mandig Stemme: See, her staae for Dig To, som Din ubetænksomme Forsængelighed har

stilt ved Troen paa menneskelig Dyd: den forladte stumme Søster, og den forsmaaede Brudgom. Dine forblindede Forældre have anvendt en stor Deel af deres Formue paa Din Dannelse; hvorfor undskydede Du med Resten, og lod den Ulykkelige blive tilbage i Mangel og Nød?" Han taug et Dieblif. Skuespillerinden opløstede sit Ansigt, hvori jeg saae alle den angrende Samvittigheds Qvaler, og saae forsagende paa ham. Men han vendte sig til mig og sagde: „De er mig rigtignok ubekjendt, men De er den Forskudtes brave Frelser, jeg skyder Dem Fortrolighed. De seer her to Søstre, Børn af en italiensk Fader og en tydsk Moder, Begge fødte paa Forældrenes Landsted i Portici. Forældrene døde for tre Aar siden, idet de anbefalte den stumme Lauretta til denne Elendige. Men Forsængelighed og Lyst til at glimre bragte den umenneskelige Søster paa Skuespilspladsen; i Italien gjorde hun ingen Lykke, fordi hun havde mere Færdighed i Moderens Sprog end i Faderens. En Nat forlod hun ikke blot Hjemmet og det fædrene Huus, ikke blot mig, der ved Kjærligheds søde Baand var knyttet til hende, ikke blot den stumme Søster, men hun frastjal ogsaa Denne sit Arvegods, for med den Faderløses Taarer at smykke sig i Tydskland. Skjøndt selv uden Midler, har jeg ernæret Lauretta ved min Violoncel. For to Maaneder siden erfore vi i Hamborg Flygtningens Opholdsted. Vi ere nu her, Guds Hævn og den straffende Retfærdighed ere med os!“

Den Stumme græd. Jomfruen Lindenau stod op. „Jeg fortjener begge Dele, sagde hun: fordi jeg forlod Eder, for at tilfredsstille den ulykkelige Tilbøielighed der fra Ungdommen af har behersket mig. Men Gud er mit Vidne, at jeg ikke medtog noget som ikke tilhørte mig. Et Brev til Lauretta, som jeg efterlod mig, angav hele hendes Eiendom, og uden Pralerie siger jeg det, jeg tilføiede endnu mit eget Smykke, som

hun skulde bære til Erindring om mig. Blev hun plyndret, var det Tjenestetjendets Skyld. Al, min Elskede! Du har nu straffet mig mere, end Gud vil det. Ved de følgende Flammers Rasen var mit Haab om Redning forsvundet. Jeg bad i min Nød til Gud; jeg tænkte paa mine Forældre, og paa Eder; een brændende Bjelke faldt ned efter den anden. Alt knagede og bragede Loftet; jeg vilde vove mig ud. Da traadte Du hen til mig, ved Din stærke Haand steg jeg hen over de vaklende Stillaadser; jeg er frelst til nyt Liv, o lad mig hellige Dig det, tilgiv Din angrende Rosa! Al, følg min dyrebare Laurettas Exempel, hun kan ikke hade mig!"

Det var et høitideligt Dieblif. Med bange Lytten efter Francescos kæmpede Lauretta med sig selv, hvad hun skulde gjøre; men ogsaa kun et Dieblif, da seirede Søsterkjærligheden. Hun sank til Rosas Bryst og græd. „Hun har tilgivet mig!“ jublede Rosa, og trykte hende til sig, som om begge Hjerter skulde flyde sammen. Jeg bortvidskede hemmeligt mine Taarer, og harmedes over den unge Mand, der kunde være saa ubevægelig ved den Piges Smerte, han engang havde elsket som Brud. Stift saae jeg paa ham. Han opløstede sine Arme, Skyerne forsvandt fra den frie, mandlige Pande, og et roligere Blik prægede sig i hans Dine — men Armene sank igjen tilbage, rask vendte han sig om, knyttede Haanden for sin Pande, trykte Hatten dybt ned i Ansigtet, og — styrtede ud af Huset.

„Vee, vee mig! jamrede Rosa: Jeg har mistet ham forævigt!"

A. Still.

Den gaadefulde Advarsel.

Det traf sig i Aaret 1819 at jeg blev nødt til at foretage en temmelig langvarig Reise. Jeg havde allerede truffet de nødvendige Forberedelser og forsynet min Mantelsæk, da min Kone, paa Grund af en besynderlig Drøm, bad mig at opgive mit Forsæt og blive hjemme. Men mine Forretninger vare vigtige, jeg havde Hast, og kunde derfor ikke give efter for hendes Bønner, hvor ondt det end gjorde mig at see hendes Taarer. Jeg vilde nødtigt forlade hende i denne Stemning, og begyndte derfor at forestille hende, hvor absolut nødvendigt det var, at jeg foretog denne Reise. Tilslidst blev vi enige om, at jeg først skulde afreise om Middagen, istedetfor om Morgenens, hvilken Forandring imidlertid var mig meget ubehagelig. Under denne Opsættelse fik min Kone Tid til omstændeligt at fortælle mig sin Drøm, der rigtignok var meget foruroligende. Hun havde nemlig seet, hvorledes jeg i en mørk Skov blev angrebet af Røvere, der rebe mig af Hesten og slæbte mig hen til en Hule, for at myrde mig. Jorden var rundt om bedækket med Liig, der ligesom udstrakte Armene imod mig, for at byde deres nye Staldbroder velkommen, og dog var der mellem samme en skrækkelig, hvid Skikkelse i en Liigdragt, der søgte at befrie mig af Morderne's Hænder. Om det lykkedes, eller ikke, kunde hun ikke sige, thi Scenen forandrede pludseligt, og afløstes af nye Syn og Phantomer, der endnu mere vare indhyllede i Mørke.

Da Ingen i Verden kan bryde sig mindre om Drømme, end jeg, saa greb jeg denne Leilighed til at betyde min Sophie, hvor taabeligt og latterligt det var, at lægge saadant Narrerie paa Hjertet, dog Sophies Urolighed formindskedes ikke derved. Ikke desto mindre brød jeg op efter Middagsmaaltidet, thi mine Forretninger taalte ingen Forhaling. Mangel paa rede

Penge tvang mig denne Gang til at besøge flere Smaastæder, hvor jeg havde ubetalte Regninger, og haabede at erholde videre Anviisninger. Jeg havde rigtignok kunnet betjent mig af min Kones Vogn til denne Tour, men min Læge havde indskærpet mig at ride saameget som muligt, og saaledes greb jeg da Leiligheden til at følge hans Raad, saameget mere som mine idelige Con-
toirforretninger gjorde mig lidt Bevægelse nødvendig.

Undervejs kunde jeg ikke nægte mig den Fornøielse at see ind til min Ven Nicolai W., da jeg dog skulde hans Huus forbi. Vi havde været Skole- og Legekammerater, og bleve Begge paa samme Tid opdragne til Handelsstanden. Imidlertid syntes han ikke at være heldig, thi han drog sig snart tilbage og levede nu af Indkomsterne af et lille Gods, som han havde kjøbt sig for Resten af sin Formue. Da han aldrig kom til Byen, saa havde vi ikke seet hinanden i flere Aar, og naagter jeg tidt havde sat mig for at besøge ham, var der dog altid Et eller Andet kommet i Veien, saa at jeg aldrig kom til at udføre mit Forsæt. Tiden havde næsten udletter ham af min Erindring, men nu fornøede sig alle de gamle Minder paa eengang. W. modtog mig venligt, bevertede mig fortreffeligt, og paastod, at jeg endelig ikke maatte reise videre den Dag. Jeg kunde imidlertid ikke faae Tid til at blive Natten over hos ham, men jeg lovede paa hans indstændige Bønner, at blive længere hos ham paa Tilbagereisen.

Sandt at sige, var jeg bleven meget stuffet ved dette Besøg. Jeg talte om de gamle Tider, da vi med ungdommelig Munterhed smedede Reiseplaner, hvor ved vor Fremtid blev udmalet med de meest glimrende Farver. Jeg ønskede ogsaa i min Vens Bryst at fremkalde de samme sværmeriske Erindringer, men fandt snart, at de laae gandske udenfor hans Horizont. Saa øste jeg berørte disse Gjenstande, afbrød W. hurtigt

Samtalen, men erkjendte sig dog med Deeltagelse om min nuværende Stilling og syntes at nære levende Interesse for mit Vel, skjøndt det var let at bemærke, at hans Deeltagelse kun var skjøntet og paatagen. Dette kunde ikke have sin Grund i Antipathie imod mig, da jeg jo slet ikke foraarsagede ham nogen Uleilighed, uden den, der fulgte med det korte Besøg; det beviste kun, at en ulykkelig Skjæbne maatte have truffet ham og fremkaldt denne Kulde, som han ikke engang kunde aflægge i Nærværelsen af en gammel og fortrolig Ven. Hans Pande var virkelig ogsaa bedækket med Rynker, og hans Næse sunklede med en saa mørk og ubehagelig Fld, og kastede saa mistænkelige Blikke, at jeg neppe kunde taale at betragte dem. Hans Røne, der omtrent var et halvhundrede Aar, havde bestandig et stygt Smil i sit Ansigt, der skulde gjælde for et Udtryk af godt Lume, men som snarere gav hende Udseende af en gammel Her, end af en gæstfrie Vertinde. Hun havde to Sønner, den Ene 22, den Anden 23 Aar gammel, men uagter denne deres Ungdom og deres virkelig smukke Ansigtstrek, manglende dog Begge aldeles den Munterhed og den indtagende Fortrolighed, der pleie at ledsage denne Alder.

Paa mit Spørgsmaal om, hvad deres tilkommende Bestemmelse var, erfoer jeg, at de Begge lagde sig efter Landvæsenet. Jeg kunde ikke gandske billige dette, da jeg tydeligt saae, hvor skadeligt Opholdet paa Landet havde virket paa deres Fader; hans Huus var rigtignok ret godt indrettet og forsynet, men hans mørke Blik forraadte, hvormegen Umage det havde kostet ham. Jeg udtalte derfor min Mening, at det vist vilde være dem mere tjenligt at blive Kjøbmænd, og jeg foreslog den yngre Broder at antage ham som Skriver paa mit Contoir. Den unge Mand syntes at være særdeles glad over mit Tilbud, men jeg lagde Mærke til, at

han allerede selv havde været uheldig nok i sine Handelspeculationer, til at han skulde tillade nogen af sine Sønner at indlade sig derpaa. Overhovedet syntes den hele Samtale at være ham piinlig; jeg afbrød den derfor hurtigt og tog Afsted, idet jeg endnu engang fornyede mit Løfte om at besøge dem paa Hjemreisen og idet mindste forblive een Nat hos dem.

Under denne korte Sammenkomst havde jeg samlet Stof nok til Ekstertanke. Bore Moralister og Digtere beskrive med saa henrivende Farver Landlivets Lykke og Landmandens Tilfredshed, at man maa undre sig over, at ikke enhver Dødelig, der kan forlade Staden, løsriver sig af dens Fængsel. Min Vens Skjæbne er et mærkeligt Beviis paa det Modsatte. Hans tidligere Munterhed var forsvunden, hans Sønner havde arvet Faderens mørke Væsen, Haven var et fuldkomment Bildnis, og Markerne laae forsømte, Huset og Meieriet var forfaldet, kort: det Hele frembød et sorgeligt og beklageligt Skue. „Herhen, sagde jeg til mig selv: skulde man bringe Landlivets romantiske Panegyriker, her vilde de finde den fuldkomneste og uomstødeligste Gjendrivelse af deres Hyrdes og Arkadie Theorier.“

Den Egn hvori jeg nu befandt mig, syntes i Begyndelsen slet ikke tiltrækkende, men da jeg var kommen op af en steil Høi, udbredte sig et i Sandhed fortryllende Landskab for mine Øine. De rige Kornmarker straaledede i Aftensolens Guld, Bonden vendte hjem fra sit Arbeide, Hjorderne fulgte med munter Klokkelang, alt dette, og Synet af de hvide Seil, der dukkede frem af Havet, og af Kirkeetaarnene i den Stad, hvor jeg skulde tilbringe Natten, kunde næsten bevæge mig til at tilbagekalde Alt, hvad jeg før har sagt imod Landlivet, og til selv at udbasune dets Roes.

I denne By begyndte mine Handelsforretninger, og derfor forsvandt snart den muntre Stemning, hvori

jeg var reden ind af dens Porte. En Grosserer's Afregninger med Kræmmerne paa Landet ere undertiden af en meget forvirret Natur, og forbundne med ikke liden Besværlighed.

Jeg havde saameget desto mere Grund til at være fornøiet med min Reise, som jeg saae, at min egen Nærværelse var det Eneste, der kunde sætte en Dæmning imod deres ublue Forlangende af Terminsforlængelser, og forhindre mangt et Tab, der ellers vilde være uundgaaeligt. Ved anvendt Flid lykkedes det mig endelig at erholde flere større Udbetalinger i Dukater og Frederiksdorer, hvorpaa jeg fortsatte min Reise. De samme Besværligheder mødte mig ogsaa i flere andre Smaastæder, men jeg overvandt lykkeligviis alle Hindringer, og fuldendte mine Affairer endog inden det Tidsrum, jeg ved min Reises Tiltrædelse havde beregnet.

I en af de smaae Kjøbstæder, som jeg var nødt til at besøge, foresandt jeg, til min Skræk, en af mine Betjente, der allerede ængstelig ventede paa mig med et Brev. Jeg aabnede det skjælvende, fordi jeg frygtede for at det skulde indeholde en eller anden ubehagelig Efterretning; men deri blev jeg skuffet. Min Kone skrev mig til, at hun siden min Afreise var bleven plaget af de ængsteligste Betymlinger, som kun lod sig formindste, naar jeg foiede hendes Ønske, at lade mig ledsage af den Handelsbetjent, hun her havde tilsendt mig. Den omtalte Drom havde piint og plaget hende i flere paafølgende Nætter, og hun ansaae dette for et Varsel om en Ulykke, der trueede mig. Tilfældigviis var jeg opbragt over en Strid, jeg havde haft med en af mine Skyldnere, og over min Kones barnagtige Overtroe; jeg havde derfor ingenlunde isinde at rette mig efter hendes Luner. Jeg yttrede tværtimod mit Mishag over at hun havde bortsendt en af Betjentene, hvis Nærværelse i Varelageret var nødvendig, og bad ham strax vende

tilbage til min Kone med et Brev, hvori jeg lod hende vide, at hun ikke mere skulde lade sig forurolige af saadanne Daarskaber, idet jeg tillige erindrede hende om, at enhver Reisendes personlige Sikkerhed var tilstrækkelig betrygget i denne Egn ved Politiets Aarvaagenhed.

Endelig havde jeg endt alle mine Forretninger, og jeg besluttede nu at vende tilbage ad en anden og kortere Vej. Men jeg kan ikke nægte, at jeg allerede nu maatte fortryde, at jeg ikke hellere havde beholdt Bertjenten hos mig, thi jeg førte nu en betydelig Summa i rede Penge med mig, der ikke kunde andet end blive bemærket, naar Vadsækken toges af Hesten. Det lod sig vente, at Røvbegjerligheden derved kunde opvæktes hos En eller Anden, og jeg havde altsaa det Værste at betrygte. Dog stolede jeg paa min gode Hest og paa et Par ladte Pistoler, hvormed jeg agtede at forsware mit Liv og min Eiendom.

I de første Dage af min Hjemreise fulgte jeg Landeveien. Min tro Hest deelte med mig Hunger og Strabadser, indtil jeg endelig henimod Natten naaede den bestemte Station. Men hvad for en besynderlig Modtagelse ventede mig der! Berten og Bertinden besad Begge de meest affrækkende Physiognomier, jeg har seet i mit Liv. Det er umuligt at beskrive den Forening af Bildhed, Ondskab og Raahed, der udtrykte sig deri. De bestræbte sig for at synes artige og forekommende, men netop dette gjorde Synet af dem endnu modbydeligere. Jeg vilde strax have begivet mig til Hvile, hvis ikke Hungeren havde tvunget mig til at oppebie Aftensmadens Tilberedelse. Imidlertid viste man mig ind i et Værelse, hvis affides Beliggenhed fjedede mig. Jeg undersøgte derfor omhyggeligt Væggene og Gulvet, om der ikke skulde være Faldtrapper eller hemmelige Døre; men da jeg var bleven beroliget i dette Punkt, begav

jeg mig ned i Gæstestuen, hvor jeg indlod mig i en Samtale med Vertindens Datter, en beundringsværdig smuk Pige. Jeg blev overrasket over hendes Dannelse og Maade at udtrykke sig paa, og min Deeltagelse for hende voxte, da jeg bemærkede det Udtryk af Tungsindighed, der syntes allerede at have slaaet Rod i hendes Hjerte, og som afprægede sig i hendes Miner. Jeg følte en levende Interesse for hende, og vilde netop indlade mig nærmere med hende, — da Moderen pludseligt faldte mig tilbords. Retterne vare saa flette, at jeg ikke kunde nyde en Mundfuld. Sønnen drev mig snart op paa mit Værelse, der laae i anden Etage. Stormvindens Brusen, Regnens Pidsken paa Ruderne, det Skumle, der hvilede over hele Herberget, Alt tjente til at opvække min Frygt. Alt de Folk, jeg var under Tag med, ikke hørte til de elskværdigste, derom var jeg allerede overbevist, men om de kunde være flette eller nedrige nok til at vilde plyndre eller myrde deres Gæst, var et Spørgsmaal, jeg ikke kunde besvare. Jo mere jeg overtænkte denne Gjenstand, desto klarere blev det mig, at jeg her slet ikke var sikker, og mange Historier om hemmelige Mord trængte sig frem i min Erindring og ængstede mig med den Visshed, at selv det bedst organiserede Politie ikke kan sikke Noget imod Snigmord.

Endelig hørte jeg Porten dreie sig paa sine Hængsler og slaaes til med Magt, Det forekom mig nu, at jeg var adskilt fra hele Verden og indsluttet i en Røstverhule. Jeg gik endnu engang til Vinduet, for at see, om jeg ikke i Nodsfald kunde springe ned, men det var umuligt. Nu forøgedes min pünlige Forsatning ved Tanken om min Kones Ahnelser og Dromme. Jeg lukkede endelig Døren omhyggeligt til, forstaaende den med flere Stole, for at jeg, hvis Noget skulde trænge

ind, kunde vækkes af Larmen, lagde mine Pistoler tilrette, og begav mig til Hvile.

Udmattet af alt dette Slumrede jeg endelig ind og sov fast. Jeg havde omtrent hvilst en halv Times Tid, da en Larm i mit Værelse vækkede mig. Jeg reiste mig op i Sengen, — men hvilket Sprog beskriver min Forsærdelse, da jeg opdagede en hvid Skikkelse, indhyllet i en Ligdragt, der stod ligeover for mit Leie. Mit Haar reiste sig, Lænderne klappede, og jeg tabte et Dødblik Brugen af mine Sandser. Endelig kom jeg til mig selv igjen og greb mine Pistoler, hvorover Skikkelsen slet ikke blev forstrækket. Den hævede Armen truende og sagde med en hul Stemme: „Forjag al Frygt, thi jeg kommer kun, for at advare Dig. Hvis Dit Liv er Dig kjær, saa besøg ikke mere W's Hus!“ Skikkelsen stirrede nogle Diebliske stibt paa mig, derpaa tilføjede den: „Har Du forstaaet mig?“ Og da jeg skjælvende stammede: „Ja!“ var den forsvunden i samme Dieblisk.

Som forstenet fæstede jeg Blikket fast paa det Sted hvor Synet havde viist sig, uden at være istand til at bevæge mig, — endelig gjorde jeg BOLD paa mig selv, tørrede den kolde Sved af, og var nu fuldkommen overbevist om, at det ikke var en Drøm, der havde skuffet mig. Jeg troede hverken paa Vanden, eller gav mig af med Grublerier over deres Existents eller Ikke-Existents, men nu blev mit Die og Dre overbevist om deres Virkelighed, i Særdeleshed da man ikke kunde tænke sig Muligheden af noget Bedragerie, saavel paa Grund af Synets gaadefulde Komme og Forsvinden, som af andre Omstændigheder. Verten kunde ikke være med i Spillet, thi han havde jo selv raadet mig til at tage Veien forbi W's Gaard og overnatte hos ham. Hvilken Anden kjendte mine Planer eller ønskede at have Deel deri? At jeg i min Vens Hus søvede i Livs-

fare, var mig en ny Gaade. Jeg overveiede alt dette, og blev endnu længe vaagen, efter at Oprøret i mit Indre havde sat sig. Endelig besluttede jeg at følge Advarselen, der stod i Forbindelse med min Kones Drøm og rastløse Frygt. Henimod Morgen slumrede jeg ind, og vaagnede først ved en lydelig Banken paa min Dør. Jeg aabnede den og saa Berten, der venligt lod mig vide, at det alt var høit op paa Dagen, og at han havde troet, jeg var syg, siden han endnu ikke havde seet mig. Jeg takkede for hans Efterspørgsel, klædte mig hurtigt paa, betalte min Regning for Aftensmaden og Frokosten, hvoraf jeg heller Intet kunde nyde, og red hurtigt bort, for at indhente hvad jeg havde forsvemt.

Om Middagen gjorde jeg Holdt ved et venligt lille Vertshuus, hvor et fortræffeligt Maaltid vederbørgede mig. Da jeg nu maatte vælge en anden Vej, end den, der var mig bekjendt, saa forespurgte jeg mig hos Berien, og erholdt af ham den nødvendige Underretning. Denne var en munter, snaksom Mand, der var beredt til at indlade sig i Samtale om enhver Materie, jeg vilde begynde paa. Af den Grund spurgte jeg ham ogsaa, om han kjendte min Ven W., der boede her i Naboe:Gnen. Mandens muntre Mine formørkedes pludseligt, — han saa mistænkeligt paa mig, taug nogle Nieblkke, og svarte derpaa gandske tørt, at han kjendte ham. Jeg ønskede at faae mere at vide, og bad ham derfor at give mig en Skildring af hans Caracteer og det Rygte, hvori han stod. Min Bert rystede paa Hovedet og forsikkrede mig, at han ikke kunde gaae i Detail hermed; fort, jeg saa, at han ikke vilde give mig nogen nærmere Underretning. Men da jeg indstændigt trængte ind paa ham, erklærede han, at han hverken vilde svare for nogen god eller ond Handling af min Ven, men at hans Levemaade var uforklarlig

for Alle. Hvad hans Marker indbragte ham, var ikke engang tilstrækkeligt til at betale Pløiningen, men ikke desto mindre havde han mange Hushold og levede meget ødselt. Forresten holdt han slet ikke Selskab med Nogen, kom aldrig i Kirken med sin Familie, og levede med alle sine Folk saa indsluttet, at Ingen af Naboerne kunde rose sig af nogensinde at have talt med ham. Dette forvirrede mig saameget mere, som det aldeles ikke stemmede overeens med min Vens forrige Liv. I ethvert Tilfælde var Forandringen ikke til hans Fordeel, og jeg blev endnu mere bestyrket i mit Forsæt, ikke at tage ind til ham. Borten billigede høiligen denne Beslutning, og bad mig indstændigt ikke at forandre den, idet han tilføiede, at der var sælsomme Historier i Omløb om disse Skove, uden at han dog, trods alle mine Bønner, vilde indlade sig paa nogen nærmere Forflaring.

Saaledes adskiltes vi. Jeg maatte ile fremad, for ikke at blive overfaldet af Ratten, thi jeg havde endnu en lang Strækning tilbage, og af de sorte Skyer, der formørkede Horizonten, kunde man med Rimelighed slutte sig til et overhængende Uveir. Jeg red derfor saa hurtigt som muligt, uden dog at overile Hesten. Erindringen af Synet om Ratten, min Konns mørke Alnesser, Bortens gaadefulde Ord om W's Character beskæftigede vexelsviis min Opmærksomhed, skjøndt ikke paa den behageligste Maade. Imidlertid tog Mørket til, og det var siensynligt, at det snart vilde blive uigjennemtrængeligt. Tordenen rullede allerede langt borte, Lynene glimtede, og Ratten begyndte at nærme sig. Skoven syntes aldrig at faae Ende. Jeg sporede min Hest dygtigt, blot for at finde et Ly, men jeg blev snart nødt til at holde den an, thi Veien blev stedse smalere, og Trærnes nedhængende Grene lærte mig med saa flaaende Beviiisgrunde at ride sagte, at

jeg ikke kunde andet end give efter. Min Stilling var saameget mere mislig, som jeg ikke engang vidste, om jeg var paa rette Vei. Nu erkjendte jeg min Ubefindighed i at sende Berjenten tilbage, og ansaae min nuværende ubehagelige Forsatning for en forjænt Straf. Mørket, der stedse tog til, tvang mig til at stige af, og til at føre min Hest ved Tøilen; paa anden Maade kunde jeg ikke undgaae Grenene, der allerede havde givet mig mangt et drøit Slag. Idet jeg saaledes maatte skride langsomt frem, blev mit Haab om at finde Ly stedse svagere. Endelig var jeg igjen paa aaben Mark, og det forekom mig, som om jeg var undløben fra et Fængsel. Jeg kunde nu igjen sætte mig tilhest, uden at frygte for at slaae Hovedet itu paa en Træstamme. Men Ubeirskthyerne trak sig meer og mere sammen, Ly net blændede mig med sit Skjær, Stormen tudedede i den tilgrændsende Skov; derpaa fulgte en Dødsstilhed. — Jeg saa et Ly i lang Graastand, og mit Haab begyndte at leve op paany. Endelig kom jeg det saa nær, at jeg kunde see den Bygning, hvorfra det udstrømmede, og saa, at jeg havde forseilet Veien, — thi jeg holdt udenfor W's Port. —

Barmhjertige Gud! Hvad skulde jeg nu gribe til? Min Hest var udmattet, Stormen raste frygteligt, — jeg selv trængte til Hvile, hvortil en gammel Vens Bøllig indbød mig, medens igjen den frygteligste og uforklarligste Advarsel lod mig vide, at jeg allermindst her, paa dette Sted, var sikker paa mit Liv. Maaskee vilde min Trang til Hvile og Bederqvælgelse have formaaet mig til at trodse alle Farer, men selv min tro Hest folte en heftig Ulyst til at gaae fremad, den steilede, og kastede sig uophørligt tilbage. Dette, hvorvel det var en ubetydelig Omstændighed, gjorde Udslaget, og jeg besluttede derfor, heller at tilbringe Natten i Skoven end

i en Mand's Huus, hvis Caracteer og Levemaade var saa tvesyndig.

Jeg begav mig derfor igjen paa Veien til Skoven, idet jeg overlod det til Tilfældet, om jeg atter skulde komme paa Landeveien, eller maaskee finde en Hytte eller en Plet, hvor jeg kunde faae Ly mod den heftige Regn. Jeg var derfor glad, da jeg naaede Trærne, men i den yderste Skovkant var jeg ikke tilstrækkelig sikker for W's Folk, og Krattet var saa tæt og sammengroet, at jeg neppe kunde føre min Hest derigjennem. Jeg banede mig selv en Vej gjennem Grenene, der bestandig bleve tættere, faldt ofte over Trærødder, blødte paa paa Hænder og Ansigt, og følte, hvorledes mine Kræfter forlod mig. Endelig hørte jeg Larmen af en Mølles bæk. Deraf sluttede jeg mig til, at jeg maatte være i Nærheden af en Bolig, og jeg fordoblede mine Anstrængelser, for at naae den, — men min Hest steilede, og ethvert Forsøg paa at bringe den videre var forgjæves. Jeg bandt den derfor ved et Træ, tog Vadsækkene af og kastede den paa Skuldrene, og vovede mig fremad. Jeg fulgte Bækkens Løb, og fandt snart min Formodning om, at her maatte være et Huus, bestyrket. Et Lyn viste mig en betydelig Møllebygning, men den forfaldne Gluse sagde mig, at denne ikke længere blev brugt.

Efter lang Søgning opdagede jeg en gammel, forfalden Bro, der førte hen over Møllebækken. Jeg ilte henover den, thi Regnen pladskede heftigt, og traadte ind i den store, øde Bygning, hvis Port stod aaben. Jeg følte mig for i Mørket, indtil jeg naaede det indre Møllehjul's øverste Rum, hvor jeg lagde mig ned i en Krog, for at oppebie Dagens Frembrud. Min smertelike Udmattelse blev overvældet af Skrækken for paa dette Sted, der kun syntes at være Bolig for Røvere og Banditer, at blive opdaget og plyndret, hvorfor jeg heller ikke kunde tillukke et Øie.

I denne Angst tilbragte jeg en piinlig Time, da jeg hørte Stemmer ved Porten. Nu ansaae jeg mig for redningsløs forloren; thi hvem kunde det vel være, uden Røvere, der brugte dette Sted til deres Mordergrube! Først hørte jeg dem trættes om, hvorfor Porten stod aaben; derpaa traadte fire Mænd ind med Lanterner; de bære en Sæk og en svær Byrde. Tæt ved mig stode de stille, uden at bemærke mig, løftede nogle Brædder op af Gulvet og aabnede Sækken. Den indes holdt det blodige Liig af en Mand, hvilket de kastede ned i Abningen, som de derpaa omhyggeligt tillukkede.

En Feberfulde gennemsoer mig, thi, for at forsøge det Skrækkelige i denne Scene, saae jeg W's ældste Søn imellem Morderne. „Med ham ere vi færdige!“ sagde han, da de styrtede Ligt ned: Var blot Str...., han nævnede mit Navn: ogsaa faldet os i Hænderne! Det vilde bedre lønne sig at befordre ham derned!“ — „Jeg troer ikke, vi træffe ham idag!“ sagde en Anden. „Kommer han ikke idag, saa kommer han nok i Morgen; han undviger os ikke!“ svarte en Tredie.

Maaskee gjorde jeg tilfældigviis lidt Stasi, thi Skurken W. sagde pludseligt: „Døren stod aaben, lad os gennemsøge Huset, for at være visse paa, at Ingen belurer os. De Dørige vare derimod, og vilde ikke længere dvæle paa dette affhyelige Sted. Denne Feighed reddede for denne Gang mit Liv. De forlod endelig Møllen, og tillukkede Døren omhyggeligt.

Det vilde være et forgjæves Forsøg at beskrive mine Følelser i dette Dieblis. Hvor nær stod jeg ikke ved Tilintetgjørelsen! Et Offer var allerede besørget, og den samme Ekjæbne ventede mig. Endnu var jeg ingenlunde sikker, thi hvis de tilfældigviis opdagede min Hest, vilde deres Mistanke vaagne, — de vilde vende tilbage og undersøge paany. Det var ligeledes uvist,

om jeg kunde undsøge ved Dagens Frembrud. Jeg hørte endnu under mig en gruelig Rallen og Stønnen; det var den Dræbte, der opgav sin Aand. —

Den kolde Sved stod paa min Pande, mit Hjerte bankede hørligt, og Natten syntes at vare evig. Jeg tabte næsten min Besindelse.

Endelig begyndte Morgendæmringen at trænge ind gjennem Sprækkerne i Taget; jeg levede op paany, og Haabet om Redning tillige med mig. Saa snart jeg kunde skjelne Gjenstandene omkring mig, gik jeg ned til Porten, men den var altfor vel tilspærret, til at jeg kunde tænke paa at aabne den. Idet jeg søgte en anden Udgang, snublede jeg over Falddøren, gjennem hvilken det sidste Offer var nedkastet. Jeg løstede Brædderne op, og opdagede med Gysen elleve Ligg, hvoraf de Fleste allerede vare forraadnede. Jeg skulde forsøge deres Antal, hvis det ikke lykkedes mig at frelse mig. Efter lang Søgning fandt jeg en anden Dør, der gav efter for et kraftigt Stød og sprang op; den førte til et Værelse, hvori der hang blodige Klædningsstykker paa Væggen. Dette Værelse oplystes af et smalt Vindue, som jeg brød op, og igjennem hvilket jeg sprang ned, med Fare for at brække min Hals. Nu var jeg fri. Nigtignok havde jeg endnu ikke min Hest, og vidste heller ikke, i hvilken Retning jeg skulde ride, for at undgaae Morderne, men jeg søgte tilbage, saavidt jeg kunde erindre, ad samme Vej, som jeg var kommen, og begunstiget af Daglyset opdagede jeg nu snart — hvad beskriver min Fryd! — min tro Hest, der modtog mig med glad Brincken. Tillige frembød der sig en god Vej for mine Blikke; og jeg red hastigt bort.

Efter nogle Timers Riden naaede jeg en Poststation, hvor jeg indtog nogle Forfriskninger. Derpaa satte jeg mig i en forspændt Kalesche, og kjørte saa hurtigt som muligt, til B. Endnu samme Dag ankom jeg til mit

Hjem, hvor jeg strax henvendte mig til Politiedirectoren, hvem jeg gav en omstændelig Beskrivelse af mit Eventyr. Han indledte strax en Undersøgelse, og affendte endnu samme Aften en af sine Officierer, med et Antal Soldater, til W's Opholdssted.

Min Ægtefælle var henrykt over min lykkelige Ankomst. Men mine Lidelser vare endnu ikke forbi. Jeg blev angreben af en Feber, der havde en haardnakket Sygdom til Folge. Min Kraft var borte; mine Nerver vare slappede, og kun min Læges utrættelige Flid og min Kones sømme og omhyggelige Pleie kunde jeg takke for, at jeg endelig gandske var helbredt efter sex Ugers Sygeleie. Saasnart min Sundhed tillod det, besøgte jeg W. i hans Fængsel. Uagtet hans Forbrydelse og hans Hensigt at myrde mig, kunde jeg dog ikke andet end føle Medlidenhed med ham, og jeg ønskede at forbedre hans Stilling saameget som jeg formaaede. Men aldrig saasnart fik han Die paa mig, før han foer op som en Banvittig, begyndte at rase og ndstødte de grueligste Forbandelser imod mig, som om han havde besluttet at vise mig, at han ingenlunde fortjente den Deeltagelse, jeg viste ham. Efter nogle Minuters Forløb forlod jeg ham med Afsky, og bad Fangevogteren at føre mig hen til W's yngre Søn, af hvem jeg haabede at erholde Oplysning om Faderens Forbrydelse. Den unge Mand blev synlig rystet ved min Indtrædelse og rørt indtil Taarer; han besvarede mine Spørgsmaal saa aabenhjertigt, at jeg strax ved min Tilbagekomst var istand til at nedskrive følgende, med Ucterne nøie overeensstemmende Meddelelser:

Nicolai W. begyndte sine Handelsforretninger med Virksomhed og Held. Hans Levemaade svarte til hans Indkomster, og hans Formue og Credit steg med hvert Aar.

Pludseligt fete det, at nogle uventede lykkelige Begivenheder satte saavel mig, som nogle Andre af hans Handelsvenner istand til betydeligt at udvide vor Virkefreds og føre et større Huus. Dette opvakte i høieste Grad W's Misundelse. Tilskyndet af sin Kone, der betragtede vor Lykke med skelende Blik, og plaget af Behreidelser, forcerede han sin Credit, og indlod sig paa de døveligste Speculationer. De mislykkedes, og hans Ruin var uundgaaelig.

Tanken om at de Foretagender, der skulde skaffe ham Rigdom, havde bragt ham til Bettelstaven, var ham saa utaalelig, at han fattede det syndige Forsæt at tage sig selv af Dage. Paa den Dag, han havde bestemt til at udføre sit Forsæt, vandrede han i mørk Fortvivelse omkring paa Marken ved det lille Landsted, han havde leiet, for at udsøge sig en eensom Plet. Pludseligt følte han sig greben ved Armen, og seer en smuk Dreng, paa omtrent 14 Aar, for sig, der med megen Artighed spørger ham om Veien til en Kjøbmands Bolig, der skulde være her i Nærheden, og hvem han havde nogle Breve at overlevere. Denne Kjøbmand var W. selv, og paa sit Spørgsmaal erfoer han, at Drengen var en Søn af en af hans Correspondenter, der ikke blot sendte ham Breve, men ogsaa en betydelig Sum i rede Penge, der skulde anvendes til bestemt angivet Brug. Drengen var taget bort med Diligencen, men forlod den paa den sidste Station, for i det smukke Weir at gjøre sig en Spadseretour omkring paa Markerne, der omgive Byen. Da indgav Satan selv W. en græsselig Tanke, der saameget lettere fik Rum hos ham, som hans hele Sjel var opfyldt med Planer til Mord. Af den Aarsag førte han Drengen ad Omveje, for ikke at blive bemærket, til sit Hjem. Der myrdede han sit Offer i et affides Værelse og fratog ham en be-

tydelig Sum i Bæxler og Dukater, som han førte med sig i en Jagttaske.

Neppe var denne Gjerning fuldbragt, førend Døren aabnedes, og W's Kone og begge hans Sønner traadte ind i Værelset. Forfrættelse og Ustykke bemærkede sig dem, og som forstenede betragtede de dette Skuespil. Da forklarede W. dem, at han havde været nødt til at begaae denne Misgjerning, for at redde dem fra en vanærende Undergang, derpaa skildrede han dem deres Elendighed med de sorteste Farver, og gjorde dem ved en afvungen Fed til sine Medskyldige. Til lige tvang han dem til at hjælpe sig med at skjule Eget, og nøde dem til endnu samme Aften at gaae med sig i et Selskab, hvor de vare inviterede, for at undgaae Mistanken. Med disse Penge ophjalp han snart sin Credit, men hans Samvittighedsnag tvang ham endelig til at opgive Handelen. Under mange Slags Paaskud traf han sig derpaa bort fra den Verden, der ellers omgav ham, og kjøbte sig den Forpagtergaard, som han beboede, da jeg traf ham paa min Reise.

Da han ikke forstod sig paa Landvæsenet, saa indsaae han snart Umuligheden i at leve af denne Eiendom, der, om den endog var bleven godt bestyret, dog altid kun vilde indbringe lidet. En piinlig Trang begyndte allerede at true W. igjen, da han, paa en stormfuld Aften, saae en Rejsende ride henimod sit Huus, som strax derpaa indstændig bad ham om Ratet og Forfriskninger. W. gaaer den Fremmede imøde, hvis Udvortes, ligesom ogsaa den svære Badsæk, der blev løftet af Hesten med megen Forsigtighed, kun alts for tydeligt forraadte, at han vistnok førte en stor Sum Penge eller andre Ting af Værd med sig, indbyder ham paa det venligste, og — beslutter i den næste Time, efter en Aftale med sin Kone og sine Sønner, at myrde ham.

Det Græsfelige Skete. — Samme Nat bar W. tilligemed hans ældste Son liget ind i et nærliggende Krat, for at begrave det der, da han pludselig blev afbrudt i dette Arbejde af en Mand, der dristigt traadte henimod ham, og haanligt spurgte ham om, hvad han bestilte? W. styrtede øieblikkeligt løs paa ham, for at gjøre ham stum for evig, men Denne staaer med sit gode Vaaben Angrebet tilbage. „Vælg, Skurk! tilraaber han ham: Enten at opdages, eller — Saadant gjør man ikke for Intet! — at dele Byttet. Saa vil jeg være Din Kammerat og blive hos Dig saalænge det kan lønne sig!“ W. maatte samtykke. Denne nye Skurk var Verten i det Gjæstgiversted, hvor Synet havde viist sig for mig. I kort Tid bleve Begge de fortrøligste Venner. Verten forsynede W. med Hjelpere, og tog ofte selv Deel med, naar Banden ikke var stor nok. Men for at undgaae Mistanke gjorde han aldrig sit eget Hus til Skuepladsen for disse Myrderier, men tjente kun som aarvaagen Spion, for at give W. Underretning om, naar formuende Reisende passerede Veien. Hans Kone var Medskyldig, men Datteren, der var opdraget hos en fortræffelig Tante, vidste ikke noget om disse Forbrydelser.

I et Tidrum af 8 til 10 Aar ere mere end 50 Personer faldne i deres Hænder. Den Mølle, hvori de ndovede deres blodige Bærk, havde tilhørt en ærlig Møller, hvem de fik indbildt ved en Mængde Rneb og Underfundigheder, at det spøgede i Møllen. Dens eensomme Belliggenhed begunstigede deres Forehavender, og de vidste saa ofte og saa grusomt at forstrække den overtroiske Mand, at han paa W's Opfordring folgte Møllen for en Spotpriis. Rygtet, at der huserede Spørgelser der, blev omhyggelig vedligeholdt, hvorfor heller Ingen undrede sig over at Møllen stod øde og ubeboet.

Min Nedning ved Aandens gaadefulde Advarsel havde jeg hans yngste Søn at takke for. Denne Yngling, hvis Hjerte var ufordærbet, og som ikke havde haft nogen anden Deel i de Dvriges Grusomheder, end den at han, hvortil Eeden tvang ham, fortaug dem, havde faaet en vis Forkjærlighed for mig. Mit Tilbud at tage ham med mig som Skriver, glædede ham inderligt, og da han hørte mumle om Anslaget mod mit Liv, besluttede han at frelse mig. Men hvorledes? Eigesrem advare mig kunde han ikke, uden at forraade sin Fader. Da hjalp Tilfældet ham. Han stod i en Kjærlighedsforbindelse med den forbryderiske Bertens Datter, og saaledes traf det sig, at han netop var hos hende samme Dag, som jeg ankom dertil. Hans Beslutning var snart fattet. Da han var bekendt med Huset, vidste han, at en gandske skjult Dør ledte til mit Værelse. Medens jeg sad i Gæstestuen tog han, for at være sikker, Ladningen ud af mine Pistoler, og skjulte sig derpaa bag Døren. Saaledes blev han min Frelser, og ved Forsynets Billie lagdes den hævnende Nemesis Sværd i hans Haand.

W. kunde ikke gjendrive noget af de fremlagte Beviser, dog faldt først hans Dom et Aar efter, da man havde indhentet alle nødvendige Efterretninger. Ifølge højere Stadsfæstelse blev den derpaa fuldbyrdet.

W., Berten, deres Koner og W's ældste Søn bleve radbrækkede, og det skyldige Hustruende henrettet med Sværd. Bertens Datter blev aldeles frifunden. Hendes Elsker, W's yngre Søn, der kun ved sin Tausched var skyldig, slap paa min Forbøn med en kort Arrest. Saasnart han blev fri, lod jeg ham komme til mig, og sluttede min Nedningsmand i mine Arme. Jeg kjøbte ham et Embede, forsynede ham rigeligt med alt Nødvendigt, og gav ham sin Elskede til Kone. Snart

havde jeg Leilighed til at see de skønneste Frugter af mit Værk, thi W. blev en brav og retskaffen Borger i Staten.

Stelzer.

Napoleon som Digter.

Det er ikke bleven almindeligt bekendt hvilken Fordring Napoleon gjorde paa at nævnes som Digter. Imidlertid er det dog sandt, at han allerede i sin tidligste Ungdom gjorde franske Vers og lagde Planen til et Sörgespil. Da han efter Toulons Beleiring blev affødt diget, og uden Ansættelse eller Beskæftigelse opholdt sig i Paris, indgav hans Forbindelse med nogle Skuespillere ved Theatre-français ham den Idee, at forsøge om han ikke kunde aabne sig en Hjælpkilde ved sit dramatiske Arbejde. Paa Grund heraf tog han atter sit Sörgespil frem, og begyndte efter Ene at smedde det i Alexanderiner. Men Himlen, der ikke vilde gøre nogen Digter af ham, kaldte ham atter under Naaben, og Tragoedien blev igjen lagt paa Hylden. Hans stedse tiltagende Hæder tillod ham ikke at tage fat paa den igjen, dog kunde han ikke gandske forglemme den. Da han nu var bleven første Consul og Keiser, faldt det ham pludseligt ind at lade sin Tragoedie opføre; men da han dog ønskede at see den lønnet med Bifald, saa henvendte han sig til en aandrig Mand, der tillige skrev lette og flydende Vers: han skulde lægge den sidste Haand paa Mesterværket. Denne vendte og dreiede det saa godt og smykkede det med en saa glimrende Colorit, at Sörgespillet, om det end ikke blev fortræffeligt, dog i enhver Henseende kunde maale sig med de fleste andre, der dagligen opførtes.

Da det nu saaledes var udsmyret, gjaldt det om at faae det frem paa Theatre-francais. Her begyndte først Vanskelighederne, da Skuespillerne næsten eenstemmig vægrede sig ved at spille det. Dets Bearbejder, hvem man naturligviis ansaae for Forfatteren, fordrede det derfor tilbage; han stak med megen Rolighed Manuscriptet til sig, og begav sig til Thuillerierne, for ved Frokosten at berette Keiseren Udfaldet af sin Mission.

Nu brød et Tordenveir løs, der dog snart tog en forunderlig Bending. Den følgende Dag, da Skuespillerne netop vare forsamlede, bragte en af Keiserens Staldkarle en Rulle Papiir og et Brev. Dette Brev lød saaledes:

„Skuespillerne ved Theatre-francais spille en Maaned fra Dato det Stykke, som de have havt den Dumhed at forkaste.
Nap.“

Denne skrækkelige Billek, og det endnu skrækkeligere Nap. vakte den højeste Bestyrtelse blandt Skuespillerne. De ahnede nu Sandheden, og skyndte sig med ved hurtig Lydighed at gjøre deres Misgreb godt igjen. Stykket blev usfortøvet indstuderet og spillet, efter at man havde fordeelt Hovedrollerne mellem de fortrinligste Skuespillere. Det lønnedes med fortjent Bisfald, og alle Journalerne roste det, med Undtagelse af den, der redigeredes af Hr. Geoffroi, der stod i specielt Uvenskab med Forfatteren, d. v. s. Bearbejderen. Denne blev overøst med Hæder, og fik en betydelig Pension; Lykken begyndte netop at tilsmile ham, da en tidlig Død bortrev ham paa sin Hædersbane.

Det er paa Tide at underrette Læseren om, at det omtalte Sørgespil er: Sectors Død, af Luce de Lancival. Dette Factum forklarer den Deeltagelse, som Napoleon altid viste dette dramatiske Arbejde, og de Hædersbeviisninger, hvormed han overøste dets Forfatter.

L y n s t r a a l e n.

Idunna, som udgives af Amalia Schopps s. Weise, meddeler følgende, hende fra høist agtvarbig Haand meddeelte Privatskrivelse fra Stockholm, som fortæller en for nylig ved bemeldte Hovedstad forefalden mærkværdig Begivenhed, der ogsaa vil kunne interessere dette Skrifts Læsere:)

I Dyrehaven ved Ny: Haga (et Forlystelsessted i Nærheden af Stockholm) sad paa en af dette Aars første Sommerdage en fattig blind Mand, som, ledsaget af en tro Hund, ved at sjunge svenske Nationalsange, indsamlede milde Gaver hos de Spadserende. Den skønne Maidag havde loffet mange Lusinde ud i det Frie, og allerede skaffet den ny Orpheus en sjelden god Indtægt, da pludseligt, til hans Forfærdelse, en fiern Jordens hule Drøn forkyndte et sig nærmende Uveir. Sorte Skyer indhyllede snart den venlige Sol, og store enkelte Regndraaber bevingede Mængdens Skridt, idet den, frygtende for et svært Uveir, søgte Ly i det nærvedliggende store Slot. Men Ingen tænkte paa den blinde Mand — han blev eensom og forladt tilbage i Skoven — end: og den troe Pudel, som i mangen Foraarsmorgen havde ledsaget ham herhen, laae ængstelig pibende paa Jorden, medens Lynet, som han ikke formaaede at skue i al dens Herlighed, knittede omkring hans fugtige Hoved og, kommende stedse nærmere og nærmere, ved de medfølgende stærke Jordenskrald bedøvede hans Sandser. Pludseligt foer en Lynstraale ned tæt foran ham — det forekom ham, som om han saa en Zikzak af Ild — og — uhorste Mirakel — han havde faaet sit Syn tilbage! En mørk Fugtighed trænger sig ud af hans Dienlaage, og atter seer han, som i hans Barndoms første Dage, Verdens skønne Vaar. Men det første Blik han gjorde, var rettet paa den ved hans Fødder sammenkrumpe Hund — han kaldte paa den med de kjerligste Navne,

han hjærtegnede den med Hænderne — af, den samme
Lynstraale som havde bragt nyt Liv i hans Blindhed,
havde dræbt den troe Ledsager ved hans Side.

V e t l e r p i g e n .

Sneeblomsten syger i sorten Nat,
Saa fælt det stormer derude;
Mens Stjernen blinker paa Himlen nat
De Liljer prange paa Rude.

Sneelagenet dækker i Maaneglands
Saa sælsomt de frosne Grave,
Dg Træerne ligne en bladløs Årands,
Naturen en Dødningshave.

Rundtom er Alting saa stille, tyft,
Kun Stormen sufer i Birken,
Da lyde Suk fra et kvalfuldt Bryst,
Mens Kløkken toner i Kirken.

Christ frels os! Hvo sidder ved Graven hist
Saa silbe i Natten øde?
Ved Midnatsklokken jeg troer forvist
Opstaae af Graven de Døde.

Dog er den Lille ei Dødens Brud,
Skjøndt bleg er Kinden og Læber,
Skjøndt Sjelen synes at være hos Gud,
Dg Blikket mod Himlen stræber.

Men store Taarer i Øiet staae
Dg trille saa ned over Kinden,
Mens Maanen straalet i Øiets Blaae,
Dg Løkken flager for Winden.

Nu Enæler hun stille ved Gravens Rand,
 Saa stride Taarerne rinde:
 Af dem i Himlen jeg troer forsand
 En Perlekrands Engle binde.

Men som hun beder med barnligt Sind
 Til Gud om Bistand at give,
 Flur tørres Graaden af blege Kind,
 Til Roser de Lilier blive.

Paa Bønnens Vinger nebbaler Trøst,
 Hun er ei længer bedrøvet,
 Men hvidsker sagte med Englerøst,
 Som Zephyr i Rosenløvet:

„Ak Moder! hvi tog Du ei Minna med
 I Gravens det stille Gjemme:
 Der — sagde Du jo — spirer Blomsten Fred,
 Som ei paa Jorden har hjemmè.

„Nu spirer her stet ingen Blomster fleer,
 Som forhen i Solens Lue,
 Og dog saa gjerne dem Minna seer, —
 Naar skal hun atter dem skue?

„Forladt jeg staaer i den store Bye, —
 Der Ingen den Arme kjender;
 Og beder hun bønligt om Brød og Lye,
 Man koldt sig fra hende vender.

„Paa Jord Du havde ei heller Fred,
 Men nu Du slumrer saa roelig, —
 Hvi maae jeg da, Moder! ei komme ned
 Til Dig i Din lune Boelig?

„Al, hører Du ei Din Minnas Bøn,
 Skal end sorgseves hun bede?
 Skal stedse Taaren da flyde ilen
 Og aldrig standse hernebe?

„Dog nei! jeg føler en himmelsk Id
 Igjennem mit Hjerte strømmer!
 Mig Døden vugger i Armen mild,
 Mens blidt om Engle jeg drømmer!

„D see! nu er han mig gandske nær
 Den Skønne, blide Gudsengel,
 Om Panden straalte et himmelsk Skjær,
 I Haanden en Lilliesengel!

„Med den han vinker! O hvilken Glæde!
 Hift smiler en evig Sommer, —
 Og Stjernerne danne en broget Krands! —
 — Jeg kommer — Moder! — Jeg kommer! — —

Forklaret hun segner paa Graven ned
 Med Blikket mod Stjernevrimlen;
 I Graven sandt hun den stille Fred,
 Sin Moder sandt hun i Himlen!

S. P. Solst.

R o m a n c e.

Matten synker over Dalen,
 Mørket dækker Fjeldets Fjæ;
 Kjølent quidbrer Nattergalen
 Om sin Elskovs Paradiis.

Alt er Taushed, Alt er Hvile,
 Søvnens qvæger Støvet's Bryst;
 Liig Serapher Sluttes smile
 Huldt i søde Drømmes Lyft.

Pigen i sit stille Kammer
 Vandrer med uroligt Sind.
 Ha! hvo skilbrer Diets Flamme,
 Rosen paa den varme Kind?
 Nu til Vinduet hun træder,
 Stirrer stivt i Mulmet hen;
 Snart hun smiler, snart hun græder,
 Venter bange paa sin Ven.

Lindetræet sine Grene
 Breder over Husets Tag.
 „Elara! Pst! Er Du alene?“
 Lyder det som Larkens Slag.
 Grenen gynger, Løvet hæver,
 Pigen blusser fyrig mild;
 Høit i Træet op sig hæver
 Let en Yngling fjon og snild.

„Skjelsøfte Fugl, som sagte qvæder,
 Kom! Din Mage venter Dig.“
 Og fra Grenen rask han træder,
 Gjennem Vind'et svinger sig.
 Han til Hjertet Pigen trykker,
 Hun ham knuger til sit Bryst.
 Mindet dem endnu henrykker
 Om den soundne Times Lyft.

S. C. Zillerup.

S ö r g e d i g t e t.

Af Michel Raymonds „Steenstjæreren.“

I.

Boghandleren.

Det var Anno — jeg kan ikke saa lige sige, hvad Aar, men jeg veed, det var paa samme Tid jeg blev sat paa halv Gold, da sysselsatte en mærkværdig Begivenhed Paris i hele to Dage: Bjørnen Martin var død. Ingen smile herover! Den Popularitet, som den kunde glæde sig ved, havde den ikke tiltrødset sig; den skyldte den kun sin egen barnlige Ynde, naar den tiggede Kager, sin Behændighed, naar den, omringet af Tilskuere, maatte flabre op i Træet, for at kunne gribe Kagerne. En Veteran havde den engang opslugt, et Barn, som en uforsigtig Amme engang lod glide af Armen, havde Martin, i mere end tusinde Tilskueres Nærværelse, revent sønder med sine Tænder — Alt mere end nok, til at befæste dens glorbærdige Ihukommelse; mens den levede, gav dens blotte Syn Folk et Anstød af Skræk, nu, den var død, kaldte den Tanken om Mord og Blod i vor Hu. Er det ikke heri, saare mange Heltes U dødelighed stikker?

I Salonerne, i Værkstederne blev talt om Martin, ja endog i Normannen Ritters Boglade, hvor jeg i to Timer nu havde opholdt mig, sysselsat med at see et Korrektur; Alt igjennem af min „Kunsten at erholde de høie Embedsposter.“ Ritter skulde udbetale mig 50 Daler, naar det første Oplag var solgt; til min Ulykke begyndte han allerede paa det tredje, og trods Uvertisemententerne i Constitutionel kunde vi ikke faae det første udsolgt.

„For Pokker, sagde en Tilstædeværende: det vilde være hyppeligt at benytte denne Omskændighed til at

bringe lidt Røre i det Offentlige. Ritter, der kunde De gjøre Deres Lykke, naar de af Hertugen af *** fik hans Manuskript: „Sørgedigtet over Martins sidste Bieblikke“; det blev igaar sunget hos Banqueur A, og en af mine Venner, en Kammertjener, som opvartede ved Bordet, har fortalt mig, at det gjorde uhyre Virkning. Det lader til, at det indeholder en meget skarp Satire mod Regjeringen; synes De ikke ogsaa: „Martins Farvel til alle Dyrene i Jardin des Plantes!“

„Det maa jeg have! sagde Ritter heftig, idet han med inderlig Taknemmelighed trykte den Talendes Haand: Vær De forsikket om, jeg skal bevise Dem min Taknemmelighed; jeg skal lade et Exemplar afstrykke paa Velin til Deres Bibliotek! Ja, jeg vil tilstaae Dem Commissions-Salair for hvert Dussin De faaer aubragt blandt Venner og Bekjendte.“

Efter at Ritter saaledes havde overladt sig til den første Opbrusen af hans Edelmødighed, regnede han efter paa Tingene hvad Trykningen af Sørgedigte vilde koste, og lod sig nøie med 25 Procent Gevinst. Nu lod han sin Betjent slaae følgende Bekjendtgjørelse op paa Døren: „Under Pressen og udkommende om to Dage: Det virkelige Sørgedigt over Bjørnen Martin, eller Pote-Klap som Afsked til Dyrene i Jardin des Plantes. Satirisk Potpourri over Dagens Begivenheder og Mennesker, af Hertugen af ***. Koster 1 Fr.“

„Men, kan man ikke kalde det at sælge Huden for Bjørnen er slaaet ihjel? indvendte den Anden, idet han kastede et Sideblik paa de Nysgjerrige, som storkedede sig om Avertissementer: De har endnu ikke Hertugens Manuskript, og naar han nu ikke vil give Dem det?“

„Jh nu, saa lader jeg en Anden skrive Sørgedigtet; Publicum bliver narret; desværre for Publicum!“

„Saa maa De dog forandre Uvertissementer, for de tillægger Forfatteren en Rang, som — —“

„Jeg nævner jo Ingen; Ordet: Hertug, har Intet at betyde; vil Rogen gjøre mig noget for det, vil jeg svare: Forfatteren er en Pseudonym af Fugleriget: En Ugle*) kan jo vel nedskrive, hvad en Bjørn har sunget.“

Den piquante Bekjendtgjørelse om Sørgedigtet gjorde megen Opsigt blandt dem, som spadserede i Hobe omkring ved Palais royals Trægallerier; thi i disse lange og uhyggelige Rækker af Træboder, som nu ere forsvundne, befandt Kitters Boghandel sig.

Nedens han gjennebladede Almanakkens meer end 25000 Adresser, for at finde Hertugens, hvilket kun gik langsomt fra Haanden, vare adskillige Folk, hiddragne af Uvertissementer, traadte ind for at tegne sig til det oprørske Flyveblad. Kitter havde alt i Forveien solgt over hundrede, før han havde fundet Forfatterens Huusnummer og Gade.

„Kors! sagde han: Det vil gaae som det var et Flyveskrift af Chateaubriand!“ Og fanger af Gevinstens Løkkemad, besluttede han at trodse den dobbelte Fare: enten at blive kastet ud af Vinduet af den adelige Satirikers egen Haand, eller at blive jaget paa Porten med Stokkeprygl af Høisammes Betjenter.

Kitter gned med Albuen Støvet af sin Hat, overskrøg sine spidsnæbbede Sko med en fittet Pensel, stræbte at gjøre de hvide Sytraade i hans slidte Frakke lidt usynlige med Børsten, og ilste efter fuldbragt Toilette til Forfatterens Hotel. Men Hertugen lod sig nøie med simpelt hen at lee Boghandleren lige i Øinene, og roodte ham en anden Gang at forhøre sig bedre, førend han løb vild ind til en Adelsmand, som Kongen gandske nyligt havde kaldet til den Ære, at tage Sæde i det

*) Som bekjendt betyder det franske Duc baade en Hertug og en Ugle.

første Kammer. „Naar De kan læse, sagde den nye Pair af Frankrig til ham: saa —“

„Herrel! Jeg er Boghandler.“

„Ja, det gjør Intet til Sagen! Naar De kan læse, saa kast idag et Blik i Moniteuren, i den officielle Afdeling, og saa vil De indsee, tænker jeg, at man ikke udbælger Dem, som skriver Spøtviser mod Regjeringen, til at affatte Love... See til at opdage Forfatteren, skaf Dem Sorgedigtet, og send mig saa 50 Exemplarer, saasnart det er trykt.“

„Eruffet! sagde Ritter til sig selv, da han gik bort: Han har gjort Regjeringen bange, man har givet ham en Plads for at tie, og nu vil han ikke mere kaldes Forfatteren af Digtet. Men det vil dog glæde ham, at det kommer ud blandt Publicum; dog, for at kunne trykke det, maa jeg jo have en Copie af det, og — for Pokker, jeg maa hen til Banqueur A. — han er en Menneskeven, jeg vil bede ham paa den Maade at ophjælpe min Handel; han er en Liberal, jeg vil opvække hans Patriotisme, og jeg faaer da Mannskriptet.“

Boghandlerens Slutningsmaade var meget rigtig, og hvis det ikke havde været umuligt at blive indladt hos Banqueuren, vilde han uden Tvivl have faaet den kostbare Copie; men en Barikade af Tjenere hindrede ham fra at trænge længere ind end i Forgemakket. Hans besnærende Smigerord glæde ned af det Alvorspands, disse Herrer havde iført sig, uden at bevæge deres Hjerter. Han tilbød dem en Daler, men dette opbragte Sinantsmandens egenkjærlige Folk endnu mere. Han sneg sig med Hatten i Haanden og krum Ryg derfra, skjælvende for at han hos den menneskekjærlige Banqueur skulde faae de Stokkepræng, han havde ventet sig, da han gik til Hotellet, hvor Versemageren med den høie Rang boede.

Paa hans mutte Ansigt, paa hans røde tynde Næsebryn, der snart trak sig sammen, snart skjød sig iveiret, kunde vi strax see at Anslaget var mislykkedes den arme Djævel af Boghandler. „Eigemeget! sagde han: Om jeg ogsaa selv maa fabriquere Sørgedigter, komme for Lyset, skal det! Min Commis forstaaer Orthographien, jeg skal dictere det.“

Det var et Fortvivlelsens Udbrud, en af hine hestige Trudsler, der undertiden undslipper En i Brede, men ikke kunne gaae i Opfyldelse. Ritter kjendte sin Fordeel alt for nøie, til at han skulde besatte sig med at skrive de Bøger selv, som han udgav. I sin Uro og indvortes Gjæring havde han ved Indrædelsen i sin Bod ikke lagt Mærke til et magert og blegt ung Menneske paa 25 Aar, hvis lidende Udtryk, sammenlignet med hans omhyggeligt udborstede Klædning aabenbarede fattigdommen, der skjuler sig under Reenligheden. Den unge Mand havde allerede ventet meer end en Time paa Boghandleren. Det lod, som om den Bæst, at Ritter ikke var hjemme, havde sat ham i en pinlig Stilling. Jeg havde læst Angst i hans Blikke, da han spurgte, om Boghandleren blev længe borte. Commis'en kunde ikke give ham bestemt Svar derpaa. Han skrev da nogle Linier, men rev Bladet igjen itu, og tog den Beslutning, at sætte sig hen i den mørkeste Krog i Bodden og vente. Jeg mærkede tydeligt, at han forgjæves søgte at undertrykke sine Suk, og fra Sidesværelset af, hvor jeg havde sat mig hen, for at læse mit Korrektur-Ark, saae jeg mere end een Gang, hvorledes han tog Haanden til Næsen, for at astørre en Taare. Der laae megen Ulykke i disse Ansigtstræk, som havde frapperet mig, og endskjøndt jeg just var i det vigtigste Kapitel i min „Kunst at erholde de høie Embedsposter, nemlig i Capitlet: Om Skriftemaal, kunde jeg dog ikke lade være, hyppigt at slaae Hovedet iveiret,

for at see den unge Mand i Diet, som havde gjort et saa piinligt Indtryk paa mig. „Jeg er ikke lykkelig!“ syntes mig hans hele Holdning at udsukke, det var den tiltrækkende Krafts mystiske Virkning jeg følte. Da Ritter havde givet sin Brede Luft, deels mod Forsatteren, der havde udbedt sig 50 trykte Exemplarer af sit Manuskript, som han ikke vilde give i Trykken, deels mod den liberale Banqueurs aristocratisk Ejeneres Udsærd — faldt hans Bine paa den unge Mand, som havde ventet paa ham.

„Ak, det er Dig, Paul! raabte han, da han gjenkjendte ham: Hvad Pokker vil Du gjøre her? Jeg troede, Du var allerede død, for det er jo meer end to Aar siden vi saa hinanden. Det er ikke fordi vi længes efter hinanden; for den Sags Skyld kunde hver gjerne blive hjemme hos Sit.“

„Min Cousin! svarte den unge Mand: Jeg maa uden Opsættelse tale med Eder under fire Dine.“

Med disse Ord trak han Ritter hen i Baggrunden; Denne fulgte ham halv godvilligt, halvt tvungen, med et interessende Smil og mistænksomt Blik. I Begyndelsen hørte jeg Intet; den unge Mand talte sagte med Ritter, som fra Tid til anden rystede paa Hovedet, gned Panden, og saa igjen faldt hen i sin gamle Maneer, som bestod i, liig gamle Koner i Solskin, at folde Hænderne og dreie Tømmelfingrene omkring hinanden. Efter at den unge Mand havde talt nogle Ord, som ikke besvarede, hævede han i sin stigende Hefstighed Stemmen saa meget, at jeg kunde bemærke nogle Stavelser uden Sammenhæng: „Vor sidste Tilflugt — Medlidenhed — min Fortvivlelse — hun ligger for Døden —“ Paul (saaledes kaldte jo Ritter ham) ventede endnu nogle Secunder paa, hvad Virkning denne hans sidste Bøn havde frembragt. — Fætterren lod til at overlægge noget, og endelig hørte jeg et meget tørt

og meget tydeligt: Nei! fra Boghandlerens Læber. — Paul sank som tilintetgjort ned paa en Stol.

Ritter syntes just ifærd med at vende Fætterren Ryggen, da han igjen hurtigt vendte sig hen til ham; paa hans honningsøde Tone, hvori han talte, mærkede jeg strax, at det nu var Boghandleren, der havde noget at bede den unge Mand om. Denne hørte et Dieblif opmærksomt til; men, da han holdt op, kom nu Touren til Paul at sige Nei, og det endog med forbittret Tone. „Der hører elendig Ukselhed til i et saadant Dieblif at gjøre mig slikt et Forslag! sagde han: Skal jeg gjentage det for Dem, at hun er nær ved Døden?”

„Men betænk De, vedblev Ritter: at dette er et Middel for Dem, til at afdrage Deres Gjeld til mig.”

„Men — bandsatte Menneske, jeg er i Fortvivelse!”

„See, det er jeg med! Seer De da ikke, der komme endnu stedse Folk og bestille Exemplarer hos mig af det Pofkers Sørgedigt. — Mine Collegaer ere misundelige. De vil sætte Himmel og Jord i Oprør, for at faae en Copie af det For Ganden, er De ulykkelig, er jeg det ikke desto mindre.”

„Jdet mindste er det ingen Hjerterqval, som omspænder Dem,

„Synes De det! Troer De ikke det gaaer til Hjertet naar jeg maa see, at en Unden drager Fordeel af min Idee, og jeg slet ingen Ting faaer af det . . . Glink, Paul! bare lidt Mod!”

„De kan sige mig nei, men De skal ikke have mig tilbedste.”

„Ad h til med den Stolthed!” brummede Ritter og gik fra ham.

„Ad h til med de nedrige Slægtninger!” svarte Paul, tog sin Hat og forlod Boutiquen.

„Han ilste med stærke Skridt hen mod Haven; da

faldte Ritter ham tilbage. „Endnu et Ord! Jeg giver Dem Fortrinet!“ raabte han efter ham. — Tilnavnet: „Nederdrægtige!“ var Svaret, for Ritter fik udralt. — Paul fortsatte sin Vej, og Fætterten gik tilbage i sin Bod.

Mit Korrekturark var imidlertid færdigt, og jeg stod i Begreb med at gaae bort, uden at have erfaret Aarsagen til Striden mellem Fættterne. Jeg vilde ikke spørge Ritter, men han tog selv til Orde, for at retfærdiggjøre sig; thi han troede, jeg var meget bedre underrettet om Sagen, end jeg virkelig var. —

„Jeg er overbevist om, begyndte han: at han vil beskylde mig for, at jeg ingen Gøelse har, og der er De nu dog selv Vidne til, at jeg ikke har aflaaet ham de 20 Daler, han bad mig om; det eneste er, at jeg ikke vil tage Renter af mine Penge.“

„Var det Grunden til Striden?“

„Naturlig, slet ikke Under; jeg er jo ingen Agerkarl. Naar jeg gjør En en Tjeneste, skeer det ikke for at have Fordeel deraf, og derfor vilde jeg have ladet ham fortjene de Penge, han trængte til.“

„Men, jeg kan ikke indsee, hvilket Forslag De maae have gjort ham?“

„Jh bevaers! At skrive mig mit Sørgedigt. Saa: dan som han her stod for Dem, er Paul Christian en vittig Knægt, skjøndt han ellers kun arbejder i Mechaniken. For, tre, fire Aar siden gjorde hans Viser Furore ved Selskabsborde; de blive endnu gjentagne i Værkstederne og i Lirerakasser; jeg har endog udgivet en Samling af dem, hvorved jeg fortjente mig omtrent et tusinde Franker. Dengang blev vi Uvenner, fordi han paastod, at en Skribent har Ret til at drage Fordeel af den Gevinst, som Forlæggeren har ham at takke for, og det, naar Skribenten er en Begynder! For Pokker, hans Person kunde jeg dog ikke fortjene noget ved, og

saa har jeg jo dog grundet hans Dyd; det er ikke min Skyld, at hans første Fremtræden ikke har givet ham mere Mod. Kort sagt, vi havde hørt op at see hinanden, saa kommer han idag og vil laane mig mine Penge af; jeg forlangte Arbejde derfor, som kunde opvurdere Summen; jeg skal dog mene, jeg derved har udviiist, at jeg ikke bærer Nag til ham."

Paul Christians Ravn frapperede mig. Jeg huskede paa, han var Forfatter til nogle patriotiske Sange, jeg havde sjunget, da jeg var ved Regimentet, og der i Casernen vedligeholdte Mindet om vor gamle Militair-Berømmelse; man er altid tilbøielig til at gjøre Den vel, som har troestet os; derfor tog jeg stor Andeel i, hvad min Forlægger berettede mig. „Men, sagde jeg: det forekom mig, som om jeg hørte ham tale om en Døende?"

„Ja, det var om hans Kone!"

„Hans Kone! Han er altsaa bleven meget ung gift?"

„Han er slet ikke gift! vedblev Boghandleren med sit dumme Smil: Det er en Nuk, at see en forstandig Tyr lænke sig til en Skabning, fordi hun har givet sig hen for ham, og idet mindste i et Aar at gjøre Tjeneste som Sygebogter hos hende. Der er Ingen, som tvinger ham til det; men forsøg De engang at lade ham høre, hvad fornuftigt er, saa vil han svare Dem, hvad han har svart mig, at De er en Elendig, en Skurk. — Lykkeligviis gaaer saadant noget mig ikke nær hvad mig angaaer, maatte man gjerne sige mig, hvad Børre var, naar blot Boghandelen gik bedre, saa vilde jeg snart troste mig, naar jeg om Aftenen overregnede mine gode Indkomster."

„Men, for igjen at tale om Deres Cousin; hans Haandtering bringer ham altsaa intet Tilstrækkeligt ind, til at leve for?"

„Det lader til, Mechaniken ogsaa bringer Bangerot med sig. Nu, hvad veed jeg — han fortalte mig, at de Begge i et Par Dage intet Brød have smagt. Ja, det er en Ulykke, men han har ikke villet have det bedre. Som sagt, hvorfor vaager han over en syg Kone, naar den Kone ikke er hans? Det er nok man maa plage sig med den, man har ægtet gjør De, som jeg, tilskiede han snisende: gift dem aldrig ... at føde to Personer i Huset er for meget; man lever ret godt alene.“

Jeg gyste over Kitters Lune, og for første Gang følte jeg Lyst til at gifte mig. Jeg sagde min Boghandler Farvel, og var i Begreb med at gaae bort; da holdt han mig tilbage. — „Paul, sagde han: fortryder uden Tvivl nu, at han har afflaaet mit Tilbud, og jeg for min Deel veed ikke saa lige, hvor jeg skal finde En, som kan skrive mig Sørgedigtet over Bjørnen. Vil ikke De have den Godhed at gaae til min Cousin og sige ham, at jeg ikke er vred paa ham, og at jeg tilbyder mig at give ham ti Francker til, naar han vil gjøre Digtet. De kan jo endog forstrække ham med disse, saa har vi Manden viskere.“

„Og dermed gjør jeg Dem en Tjeneste?“

„Nu ja, hvorfor skulde jeg ikke tænke paa mig selv?“

„Naturligviis, Hr. Kitter.“

„De overrækker ham altsaa ti Francker i mit Navn; det vil sige, isald han imorgen tidlig overleverer mig Manuskriptet. Naar De bringer mig hans Svar, vil jeg igjen betale Dem det lille Forsskud; men, for Guds Skyld, giv ham Ingenting, før De har hans Løfte, ellers ere Pengene saa godt som tabte.“

Jeg var forhippet paa at gjøre Paul Christians noiere Bekjendtskab, og gjorde derfor ingen Ophævelser over Kitters Fornærmelse, da han ikke torde betroe

mig de ti Franke, som jeg skulde overgive hans Cousin; men jeg nøiedes med at spørge: „Skal jeg tage Betviis af ham derfor?“

„Det var ret passende, o ja, for at undgaae al Strid! Ja, ja, i mit Navn, forstaaer De!“

Boghandleren satte sig ved sin Pult, og jeg ilte til Arcis:Gaden, nynnende for mig selv nogle af de Kriger:Sange, jeg havde lært af Paul Christians Samling.

II.

Kjærlighed.

Ville I gjerne kjende Huset, hvori dengang Sanger:Kunstneren boede, saa gaaer ned ad St. Martins:Gaden, henad Seinen til, standser foran den tredie Huusopgang forbi Gaden la Verrerin, der er det, No. 54, hos Guldslager Hr. Dericquebourg, tredie Etage i Forhuset. To smaarudede Vinduer er der i en Muur, fuld af Ridser, der ere blevne sorte af den tykke usunde Damp, der stiger op fra Smedierne, som ere rundt omkring.

Længe opholdt jeg mig ikke med Betragtninger i en Gade, hvor Hammerslag bedøve Ørerne og en blytung Luft falder for Bryster, mens Surren af forskjellige Stemmer og Rumlen af Vogne frem og tilbage bringe Een Hovedpine. „Det er til at blive gal over, hvis man ogsaa slipper derfra med Livet!“ sagde en Bonde, mens han søgte at trænge sig gennem Mængden, som standsedes, da flere Karrer vare kjorte ind i hinanden. — „Kammerat! svarte en Haandværksmand: I 40 Aar har jeg nu boet i dette Kvarteer, og det har altid været saaledes, men derfor befinder jeg mig ikke værre! Altting kommer an paa Banen.“ Med disse Ord bandede han sig Bei mellem Folk, Heste og Vognhjul, og var allerede paa den anden Side af Gaden, for mit

Tilraab: „Standß, standß, I bliver knust!“ var ret til Ende. Hans Driftighed satte mig i Skræk, men frundrede mig ikke. Det er Manden en Fornøielse at byde truende Farer Trods. Imidlertid ventede jeg til Gaden blev lidt friere, da gik jeg over, steg op til tredje Etage, trak i den Stump Seglgarn, som hang ud af et Hul i Kammerdøren. Klinken gav efter, og jeg var hos Paul Christian.

Jeg stod i en mørk Gang, med en Dør i Midten, i Baggrunden var Mechanikerens Værksted. Paul traadte ud af det første Kammer og nærmede sig til mig, sagte hvidskende: „St! Der er en Syg, som sover, vær saa god at følge med til Enden af Gangen, og for Alting sagte.“

Jeg skred forsigtigt videre. Paul, som fulgte mig, trak Glasdørrerne for Værkstedet sagte til efter os. „Nu, sagde han: kan De tale gandske frit; Muren er tyk; hun vil ikke kunne mærke noget, tillad mig blot at lade Vinduet gaane op. Hvis hun skulde vaagne, saas jeg ikke gjerne, hun ringede længe, uden at jeg kom.“

Jeg kastede et hurtigt Blik paa Alt, hvad der omgav mig. Mechanikerens Skruestikker og Dreiebænk skinnede provert og næt. Ikke et Gran Kobber eller Jern paa Gulvet; paa Bordranden var Værktøiet stillet op, hvilket vi i vore Værksteder kun see om Festsdagen, og dog var der ingen Fest hos Paul Christian. „Kjender De mig igjen?“ spurgte jeg ham, efter at han havde sat sig ned ved mig.

„Nei, min Herre! svarte han, og betragtede mig nøie: Jeg erindrer ikke, at jeg har arbeidet for Dem; men ligemeget, vær velkommen; jeg trænger høiligst til Arbeid; i to Maaneder har jeg Jngenting bestilt.“

„Fordi Deres Kone er syg, ikke sandt?

„O, mine Sorger og Mangler vilde jeg agte for Intet, naar jeg kun havde Haab om at see hende kom:

me sig igjen af denne Sygdom... men nei! jeg maa opgibe det. Hendes Moder og hendes Søster have om trent i samme Alder maattet ligge under for den samme. Et og tyve Aar gammel, og doe.. det er strækt feligt!"

„Hvad er da hendes Sygdom?" spurgte jeg med Deeltagelse.

„Brystsyge! svarte han med svigtende Stemme: Jeg tør ikke stusse mig selv; kun en Krisis endnu, og det er ude med hende.... Forlad mig! vedblev han: Tilgiv, at jeg i Deres Nærværelse græder! Jeg veed vel, at jeg ikke skulde bedrøve Dem ved Synet af min Smerte. Hvem har med sin egen Kummer Tungt nok at bære; men mit Hjerte er brusten.. Dinene fulde af Taarer — og om jeg ogsaa vil tilbageholde dem, saa kan jeg ikke."

Jeg greb hans Haand, som han hævede op mod Dinene, for at skjule mig nogle Taarer; jeg trykkede den heftigt! Jeg var inderlig rørt; han ydede mig Tak for min Deeltagelse, thi jeg følte hans Gjentryk i min Haand. — „De er idet mindste et Meuneske — De — jeg seer, at De forstaaer mig! vedblev han: De er ikke som — — —"

Han holdt inde, men jeg gjættede Ravnets, som svævede paa hans Læber, og fuldførte: „som Deres Cousin Rytter? Det er imidlertid i hans Ravn, jeg kommer her."

„I hans Ravn? gjentog han forundret: Men, sandt nok, det er ikke første Gang vi sees idag: De var hos ham i Morges. Hvilken fattig Sjæl, min Herre! Hans Hjerte er kun en Rødflump. Kun en kold Handelsberegning... Det er et jammerligt, usaligt Menneske!" Han tænkte et Øieblik efter, da vedblev han: „Hvad kan han nu ville mig! Det er dog ikke for at fornægte sit nedrige Forslag? Almode mig om at digte —"

mig, med det boraflammende Liv for Dine, medens jeg fast kan tælle de Pulsslag, der endnu ere tilbage for et inderlig elsket Hjerte; medens jeg med Angst lytter efter den Døendes sidste Suk. Det er jo grusom Haan! En Krænkelse, der maa bringe hver Blodsdraabe i et Menneske til Oprør... en Banæren! En Gudsbespottelse!"

„Han har ikke destomindre overdraget mig at spørge, om De bliver ved med Deres Bægring?"

„Om jeg bliver ved! — Men om jeg og havde Lyst at fortjene Penge paa den Viis, troer De da ogsaa, jeg kunde det? Hvorledes skulde jeg kunde hæve mig til et Slags Begeistring... blot kunne rime... naar Døden er her, naar den langsomt drager min stakkels Francine med sig? Thi det er ingen Grille af min forstyrrede Phantasie — jeg seer ham, Døden; jeg følger hans Fremskridt — de ere frygtelige! Han leger med sit Bytte, slipper det et Dieblif, blot for snart at gribe det igjen, og naar han vender tilbage til den Syge, træder han altid et Skridt mere nær — Himlens Gud veed, hvormange Skridt han endnu har at træde, før — Han taug nogle Secunder, som om han skrækkedes for Billedet af en nærforestaaende Opløsning, da sagde han, idet han betragtede mig med et bittert Smil: „Der hører særdeles Mod til, at jeg skulde paatage mig saadant et Andragende, som dette!"

„Jeg er ikke kommen her, for at overtale Dem til at fortjene Deres Fætters Penge, tog jeg hurtig til Orde: men for at dele mine med Dem. Naar mit venkfabelige Tilbud at understøtte Dem, ikke er Dem ubehageligt, saa tal aabenhjertigt med mig... De vil i mig finde en Mand, der har stor Lyst til at tjene Dem."

„Men dog kjender De mig ikke; De veed ikke, om jeg nogensinde er istand til at afdrage min Gjæld."

„Jeg veed, De er Paul Christian.“

„Ja, en fattig Mechaniker.“

„En Mand med Genie, som ofte med sine Sange fordrev os Kjedsommeligheden paa Casernen. I Regimentet synger man meget, men især Deres Vers. Hvor ofte have vi sagt til hinanden: Ha, hvor vilde det være en Fornoielse engang at udstikke et Glas med Den, der saa skjønt taler om Marengo og Friedland. Det maa være en brav Ungerøvend! Kort, jeg, der saa meget har længtes efter at gjøre Deres Bekjendtskab, jeg har endelig lært Dem at kjende, og lært Dem at kjende som en Ulykkelig; men Ingen skal sige, at jeg i det Dieblis, vor Digter, vor Ben Paul Christian behøvede en Ven, ikke har gjort Alt, hvad der stod i min Magt, for at drage ham af ud Forlegenheden.“

Den Tanke, at han ved sine Landsværker havde erhvervet sig en Ven, syntes at skjænke Paul en Glæde; en elskværdig Rødme overfoer hans Kinder. Det var Forfatterstoltheden her røbede sig; det fandt jeg gandske naturligt, jeg var jo selv i Begreb med at udgive en Bog.

„For jeg modtager Deres Velgjerninger — ja Velgjerninger! tilføiede han: thi jeg veed ikke, naar jeg bliver istand til at erstatte Dem, hvad Deres Vædelsmodighed tilbyder mig — saa maa De dog vide, hvem jeg er, og hvorledes jeg er sunket i denne Elendighed. Man dadler den Kjærlighed, som knytter mig til Francine — man paastaar, jeg har fortjent min Ulykke; men naar jeg aldrig havde elsket hende, havde jeg heller aldrig erfaret, hvad det betyder: at være lykkelig; og desuden elskede jeg hende nu engang; herimod kan Intet indvendes; jeg elskede hende, ikke fordi jeg vidste, om hun var god og tro, eller fordi hun var Francine og jeg Paul, og jeg veed ikke, hvilken Magnet, der drog os til hinanden, en Magt, som sicer:

kere end min Willie, førte mig til hende. Opsøg De, hvis De vover det, Kjærlighedens Årsag i den Ynde, Eksheden udbreder om sig, eller den Magt, Hjertets Skatte udøve — dog vil hundredtusind Forbindelser gjens drive deres Raisonnement. Hun — jeg — det er Kjærlighed; vi føle den; men den er ikke udsprungen af gjensidig Agtelse; denne hæver sig aldrig til en Eiden: skab, som Kjærlighed."

Jeg betragtede Paul, men jeg vovede ikke at forlange en næiere Forklaring over et Udtryk i hans Tale, som jeg ganske ikke havde forstaaet rigtigt; han foreskom selv mit udtalte Spørgsmaal med de Ord: „Saa hør da — jeg har ikke været Francines første Elsker; nei, jeg vidste, hun havde tilhørt en Anden, før hun blev min; men derfor elskede jeg hende ikke mindre. — Og endnu idag, uagtet min første Indbildning maatte være forstyrret — finder dog den samme Kjærlighed Sted, eller rettere, den synes at blive større, siden jeg seer hende lide. Jeg finder min Lykke i at vaage ved hendes Leie, oppasse hende, paalægge mig selv Byrder, for at tilfredsstille hendes Luner (thi alle Dødsfyge have jo dem.) Et Haandtryk, et Kjærligheds-Blik, et taknemmeligt Ord opveier alt dette rigeligt. Dog tys! Ringede hun ikke?"

Vi lyttede Begge; ingen Lyd hørtes. Den unge Mand bleguede, skjælvede. „O Gud! hvidskede han til sig selv: Hvor dog den Taushed er gyselig." Han stod op og aabnede forsigtigt Bærkstedets Dør og gik ind til den Syge. Hans sidste Ord havde gennemfaret mig med Fisken, jeg vovede at følge ham med sagte Trin, og kastede et nysgjerrigt Blik ind til Kammeret, han gik indad. Jeg saae, hvorledes han bøiede sig over Sengen, hvori den unge Kone laae, med Øret til hendes Mund. Han lod til at lytte efter Francines svage Aandedrag, og blev et Dieblif saaledes staaende.

„Hun sover!“ sagde han hvidskende. Han hævede den Syges Haand, som hvilede paa hendes Bryst, forte den til sine Læber og lod den igjen synke ned paa Puden; da saa han mig, og jeg stammede mig over at blive overrasket ved Døren. „Træd De kun ind! sagde han saa sagte, at jeg mere gjettede end hørte hans Ord: Ser, det er hende! vedblev han i samme Tone: Cum De seer hende i Dag, kan De ikke foreskille Dem, hvor blide, hvor rørende disse Træk vare. Det er blot for mig, at hun her er Francine. Hendes Moder selv vilde ikke kunne kjende hende igjen.“

Virkelig kunde man, efter min Mening, ikke finde det mindste hos den stakkels Syge, der kunde vise Grunden til min nye Vens Lidenstaa. Gustengul Farve bød dækkede hendes Ansigt og lange magre Arme. Hendes fortrukne Mund og indfaldne Kind gav hende et Haansmiil i hendes Ansigtstræk, som gjorde et smerteligt Indtryk; men Pauls Blik hvilede fuldt af Omhed paa hende. „Det er et skrækkeligt Syn, ikke sandt? tilhvidskede han mig: Især for Dem som ikke har kjendt hende, da hun straaede i Sundhed og frodig Livsglæde. De kan næsten ikke see Andet i hende end et Cadaver — men jeg — jeg morer mig med at bringe Liv igjen i dette næsten affjelede Liig. Naar jeg længe seer paa hende, synes jeg hun faaer sine rene yndefulde Former igjen; denne Beenrad skjuler sig under det bølgende Kjød, som Sundhedss blodet farver let og skjønt. Disse gule, visne Arme, hvis Magerhed nu skræmmer, de afrunde sig igjen for mine Blikke, og de blaa Aarer forhoie mig deres Hvidhed. Kort, et sødt Bedrag omgiver mig, blænder mine Dine, forvirrer mit Hoved, saa jeg ikke mere seer, hvad der eksisterer, men hvad jeg selv saa gjerne attraaer at see — Livet i hendes Dine, paa hendes Læber, det unge, smilende Liv med dets mange haabrige

Dage og den saliggjorte Kjærlighed, som hun forskjønnede med sine usigelige Yndigheder. Hele Timer fængsles jeg i disse Tryllebaand, da berører en kold Haand min Pande, og — mit Blod bliver Iis, mine Blikke, blændede i hvide Dieblikke af Phantasien's Tryllerie — de aabne sig paa ny for den kolde Tilværelse; jeg træder tilbage til Virkeligheden — og Virkeligheden — ja, der veed De jo, den er Døden. — Følg med, lad os forlade dette Kammer — vær saa god, at komme med — jeg var for et Dieblif siden altfor lykkelig. Jeg frygter for hun skal vaagne — jeg maa unddrage hende Synet af min Fortvivlelse, jeg vil ikke, hun skal høre mig græde. Følg med." Med disse Ord drog Paul mig tilbage i Værkstedet.

Jeg gav Stakkelen et Dieblif Tid til at komme sig. Mit eget Hjerter var for beflemt til at finde Ord. Paul toer en eller to Gange med Haanden over Dinene, udstødte et trangt Suk, og saae bønligt paa mig. „Jeg vil vist volde dem Kjedsomhed, sagde han: hvis jeg taler endnu mere om hende, og dog føler mit altfor fulde Hjerter Trang til at udgyde sig i et, som forstaaer mig."

„Nu, saa gjør De det, min Ven! Tag ikke i Betænkning at gjøre mig fortrolig med Deres Lidelser. Den Deeltagelse, De indgyder mig, er for levende, til at jeg skulde blive træt af at høre Dem. Jeg havde just selv i Sinde at bede Dem fortælle mig endog de mindste Omstændigheder, hvad Dem og Deres angaaer; men saa sagde jeg til mig selv: „Broder Paul vil finde Dig paatrængende!" Og derfor turde jeg ikke komme frem med Onsket — men, da det nu gjør Dem Glæde, saa lad Dem ikke forstyrre, De vil i mig finde en Mand, der ønsker Deres Bedste, og — jeg skammer mig ikke over at sige det — er Deres Fortrolighed værd." Paul takkede mig med et Blik, jeg trykkede endnu engang

hans Haand og tilføiede: „Nu da, lad mig erfare Alt, saa kjender vi hinanden herefter bedre.“

Disse sidste Ord satte Mod i ham, og han begyndte: „Jeg var 12 Aar da jeg blev sat i Lære; jeg havde alt lært Læsning og Skrivning, og en gammel Bogholder, der boede sammen med mine Forældre, havde endog givet mig nogle Timers Underviisning i Grammatik og Tegning. Han sagde saa jevnligt til mine Forældre, at det var en blodig Synd, at stille mig blandt Bærstedets Paddehatte, da jeg dog kunde blive en Lærd. Derpaa svarte min Fader, at hans Omstændigheder ikke tillode ham at holde mig en Lærer og betale Kostpenge for mig. Jeg var en Haandværkers Søn, og skulde som mine Fædre være Haandværksmand. „Desto bedre, tilføiede han: naar min Dreng kan mere end hans fleste Kammerater. Det er ikke sagt, at Dagdrivere blot skal give sig af med Videnskaberne. Jeg har seet Haandværksfolk, der vare klogere end min Søn, men derfor ikke mindre vare duelige Arbeidere; de høstede dobbelt Gavn af deres Kundskaber, de fik mere Ugtelse end deres Kammerater, og paa Fridagene havde de bedre Middel mod Kiedsommelighed, end Alhusene.“

Jeg blev derfor anbragt hos en Mechaniker. Jeg kom til ham lidt tung om Hjertet over Skilsmisken fra mine Forældre; men jeg blev modtaget saa velvilligt, at Laarerne i mine Dine snart tørredes. Huusmoderen fortalte med sin blide Stemme om Lystourene, vi skulde gjøre om Sommeren; Mesteren sagde, mens han kneb mig kjærligt i Rinden: „Bliver jeg tilfreds med Ham, Paul, skal Han ikke fortryde det; saa skal Han ugentlig faae sit 12 Skillingsstykke, og begynder han først paa at arbejde, fordobble vi Summen.... men, der skal svedes, mit Barn, for at fortjene det. Dovne

Krabater skal vi ikke have noget af; men de Læredrenge, som gjøre sig Umage for at lære, dem belønne vi, og seer ikke paa en halv Snees Daler, for at stifte dem et Uhr i Lommen og saadant noget."

Saaledes søgte man ved Løfter om Fornøielse og Belønning at skjænke mig Lyst til Arbeide. Heller ikke nolede jeg med at bevise min fortræffelige Mester, som kom mig med saadant Venskab imøde, al min muelige Iver. Min Moder havde afmalet mig et gandske andet Billede af Livet mellem fremmede Folk; men disse havde noget saa godmodigt og oprigtigt ved sig, at jeg ikke engang græd, da mine Forældre, efter at have overgivet mig til Mechanikeren og hans Kones Pleie og Omhu, endelig gik fra mig. For første Gang skulde jeg leve otte Dage uden at see min Moder, men den levende Fornøielse over det Nye, og den Visshed, at mine Foresatte vilde behandle mig lige saa godt som jeg for var bleven i min Faders Huus, dette bidrog til, at jeg ikke følte nogen Sorg over den Skilsmisse, som Aftenen for var forekommet mig at være den største Ulykke, der kunde møde mig.

Det blev paa Tiden, vi skulde til Bordet; Svendene havde lagt Arbeidet tilside; min Mester vilde have jeg skulde sidde hos ham ved Bordet. Jeg havde ingen Appetit; han tvang mig til at drikke et Glas Vin, og gav mig Tilladelse til at besee Værkstedet imens, som jeg endnu ikke havde betraadt. For han lod mig gaae ud af Spisestuen, satk han mig to Haandsfuld Kirsebær i Lommen: „Munter, Paul! Mod os skal Du ikke være undseelig. Du skal betragte os som Din Fader og Moder; her komme Børn ikke til at mangle noget, seer Du."

Hvor gjerne vilde jeg have faldet den fortræffelige Mester om Halsen. Sjeleglad over min nye Stilling, iilte jeg nynnende afsted, og puslede omkring i Værkste-

det, lod Skruesfikken gaae op og i, dreiede Dreier: hjulet omkring. Alt var mig Nyt, og syntes mig Skjont. Jeg havde alt i et Kvarteerstid ret med al barnlig Nyssgjerrighed befigget de Sager og Kobberplader, som omgav mig, da saa jeg, at to store blaae Forhæng, som skjulte en mørk Uffrog af Værkstedet, bevægede sig; jeg gik nærmere, for at undersøge, hvad det vel kunde være. Da kom et lille Pige hoved tilsyne mellem Forhængene. Det saa paa mig med Forundring. Jeg for min Deel blev lidt bange for dette Væsen; men Frygten forsvandt snart, da den lille Pige gav mig et Tegn til at komme nærmere og tie. Hendes første Ord vare: „Du Lille! Giv mig lidt af Dine Kirsebær!”

Medens jeg krammede op af min Trøielomme, betragtede jeg den lille Pige; hendes Dine vare røde, og jeg bemærkede Spor af Taarer paa hendes Kinder. „Du har nok havt megen Fortrædelighed?” spurgte jeg.

„Ja, det kan Du tro! Jeg tjener hos Madamen. Hun er næsten ligesaa hidsig som hendes Mand; det er ligesaa godt som at sige Dig, at hun har slaaet mig dhygtigt.

„Hvordan, saa man faaer Prygl her?”

„Ja, det skulde jeg troe! Der forgaaer ikke een Uge, uden jeg faaer Prygl. See bare selv.” Hun smagede Vermet op paa sin brune Kjole, hendes Arme vare gandske fulde af blaae Striber og Pletter.

„Saa har Du da ogsaa været uartig.”

„Herre Gud, naar man er bange, saa ryster man, og naar man ryster, saa falder Potterne En ud af Haanden og gaae istykker; det er just derfor jeg altid er saa uhædlig med mine Hænder. Men Du vil faae at see, da Du nu ogsaa hører til Huset, (thi jeg har hørt Altting gjennem Døren) Du vil faae at see, om Du er mere behændig end jeg, naar Herren først

ret har jaget Skrækken i Dig ved sin Banden og sine Trudslær."

„Men giv mig nu nogle Kirsebær."

Jeg gav hende alle dem jeg havde tilovers. „Har Du ikke ogsaa lidt Brød?" spurgte hun.

„Gaae hen og bed Din Madame om det."

„Troer Du, jeg tør det?"

„Vil Du have jeg skal bede hende om noget til Dig?"

„Bevares, nei, det gaaer heller ikke an, thi jeg staaer her til Straf, og maae i Dag ikke nyde Middagsmad."

„Hvorledes? Saa der gives ogsaa Dage her, hvor Lærlingerne ikke faae Middagsmad?"

„Det hænder mig ofte. De Selv ere saa flemme."

„Det er kuriøst! De have været saa venlige mod mig."

„Det troer jeg nok, fordi det er den første Dag. De sagde ogsaa til mig, at jeg ret skulde blive lykkelig her, og nu seer Du, hvordan de behandle mig."

„Men, naar Din Moder vidste det?"

„Min Moder er død. Fader med; — jeg har kun min store Søster, og hun er oven i Kjøbet altid syg."

„Stakkels lille Pige! Du maa rigtignok føle Dig ret ul lykkelig, men trøst Dig, naar Du igjen skal sulte til Straf, skal jeg give Dig det Halve af min Middagsmad."

„Ja, ja — det er meget godt! Men, hvad vil Du gjøre de Dage, Du selv ikke faaer noget at spise?"

Denne Indvending bragte mig til at gys; jeg vilde saare gjerne igjen været langt borte fra dette Huus; endnu havde jeg imidlertid ingen Anledning til at klage over mine Foresatte.

„Hvad hedder Du?“ spurgte den lille Tjenestepige, og puttede Kirsebærstenene, som let kunde have forraadt hende, i sin Lomme.

„Paul!“ svarte jeg.

„Naa, og jeg hedder Francine.“ — Ja saaledes har jeg lært at kjende hende. Hun var dengang 8 til 9 Aar. Jeg synes, jeg seer hende endnu med hendes lille Hvergarnskjole, der var lappet med Stykker af forskjel- lige affstikkende Couleurer; med det sorte Tørklæde, vik- let som en Turban om Hovedet, og det store Kjøffens forklæde, som var bundet hende høit op under Armene, og naaede ned til Hælene. Med alt dette var hun munter, livlig, naar Huusmoderen ikke var tilstede, ja endogsaa, naar hun ikke brød sig meget om Middags- maden; den lille Pige loe, mens hun blev flaaet, saa uforsom for Slag havde Banen gjort hende. Jeg for min Deel fandt stor Lyst til at gjøre mig opsærsig, naar jeg saae den stakkels Francine udsat for Mesterindens Brede. Mechanikeren var just ikke blidere end hans Kone, men ved hans første Trudsel var jeg løben til min Moder og havde klaget derover, og da jeg var me- get paapassende i min Bestilling, lod min Mester sig nøie med at trække mig mine 12 Skilling af, naar jeg i Ugen havde givet ham Anledning til Misfornøielse. Jeg vil ikke fortælle dem om mine smaae Fortrædeligheder i Læreaarene, kun Francine gik mig til Hjerte. Hun skulde blive til sit 18de Aar i Mechanikerens Huus, men da hun havde faaet en streng Straf, som hun ikke fortjente, og som jeg forgjeves havde sat mig imod, — forsvandt hun pludselig og vendte ikke mere tilbage. Mes- terens Kone holdt Klager over Børns Utaaknemmelighed. „Vi ere for gode mod de smaae Væster!“ sagde hun til sin Mand, og ifølge et meget fint Godgjørelses: Sy- stem, fratraf han mig den høiere Lærlinge:Løn, som jeg nu kunde gjøre Fordring paa; det var en forunderlig

Maade at straffe Francine paa; men det havde dog virkelig været hende en Straf, om hun havde vidst, det stakkels Barn, at jeg maatte undgælde for hendes Slugt; hun vilde da have været utrøstelig. Man vidste i Huset, at vi bar Venstreb for hinanden, og maaskee gjorde man Regning paa, at Uretfærdigheden mod mig vilde jage hende tilbage. Men hun fik Intet heraf at vide, og jeg vidste ikke, hvad der var bleven af hende, og fuldendte mine Læreaar, uden at høre tale om hende.

Jeg har allerede sagt Dem, jeg var min Mester for nyttig til, at jeg behøvede at frygte for slet Behandling, men havde jeg ved Fremskridt i min Haandtering besejret hans ublue Grovhed, stod jeg dog udsat for en anden Slags Voldsomhed, som mere end eensgang voldede mig Anfald af Fortvivelse. Med brændende Længsel efter at blive belært, slugte jeg alle Bøger, som kom mig i Hænderne; disse vare rigtignok ikke alle ypperlige, dog læste jeg, og var lykkelig. Efter at jeg hele Dagen havde været tvunget til at opoffre mig for Arbeidet i Værkstedet, turde jeg først silde om Aftenen, naar Svendene vare gaaede bort, og jeg havde lagt min Madrasse hen mellem Ambolten og Arbeidsbordet, trække den dyrebare lille Bog — som enten en medlidende Naboerke, eller Boghandleren som boede i Stuen, havde havt den Godhed at laane mig — frem af min Kiste. Jeg ventede til Alle vare gaaede i Seng, for at gjenne læse i Hast den ofte ubetydelige, undertiden endog farlige, men mig altid velkomne Bog; da tændte jeg Lampen igjen, der var udslukket, da Arbeidet hørte op, og undertiden fandt Dagens første Straaler mig endnu vaagen. Men om Morgenens sagde da Mesteren, som flere Gange overregnede, hvormegen Olie der var brugt om Aftenen, ofte til mig med sammenrynkede Diebryn: „Paul, Du har læst, Du har ødt min Olie.“ Saa gav han sig til at snuse omkring i

alle Kroege i Værkstædet, og naar han da, som Roddyret sit Bytte, havde opsnuset min Bog i Gjemmestædet, saa blev den, hvad det saa var for en, revet i tusinde Stykker og kastet ud af Binduet; han kunde ikke begribe hvorledes man i samme Stund kunde holde af Læsning og sit Haandværk. Han var en god Arbejder, men han kunde ikke læse."

Denne Kamp mellem raa Uvidenhed paa hans Side, og fast Villie til at lære noget paa min, vedvarede lige til Enden af min Læretid. Jeg var 19 Aar, og jeg gik fra ham. Endnu Aftenen før min Optagelse i Svendelaugst havde min Mester opbrændt en Bog, som ikke hørte ham til. Især blev jeg opbragt over den Haan, hvormed han begik denne vanhellige Gjerning; det var altid som om han udøvede en Hævndermed. Saadan har Skilvors Glæde været, da han opbrændte de sibyllinske Bøger. — Men jeg har allerede talt for meget om mig selv, medens hun ligger saa lidende der. Jeg vil hellere fortælle Dem, hvorledes jeg fandt hende igjen, for aldrig mere at forlade hende indtil hendes sidste Suk.

Jeg sad i Parterret i et Boulevard-Theater. Man ventede paa Opførelsen af et Trylleespil, som var bleven modtaget med misbilligende Hysen; men da jeg i det sidste Tableau saae den af Guld og Straaler funkulende gode Fee komme ned i blaa og rosenrøde Skyer, for at forandre to uhyggelige Elskendes onde Skjæbne med sin Tryllestav, da følte jeg mig greben af en overordentlig Skjælven, jeg kunde endog ikke tilbageholde et Glædes-Udbrud — jeg stampede med Foden af Glæde. Anførerens for Parrigjængerne understøttede min Begeistring behændigt, og utallige Bisaldsraab gjorde Udslaget til Stykkets gode Modtagelse. Men mine Bravoraab havde ikke gjældt Stykket. Min Begeistring opstod blot ved Feens Fremtræden; thi hendes Ansigtstræk, der for:

Fjønne des af det glimrende Costume, mindede mig om
 den lille Pige, der havde deeltaget i mit Slaverie hos
 Mechanikeren. Det var Francine, jeg saae, omgivet
 af Fruentimmer, der straalte i ungdommelig Skjønhed.
 Med den straalende Glimmermaal, som veiede paa hendes
 Hoved, med de glimrende Stene, der pralede om
 hendes Hals, og Flaggerguldets der funkede fra hendes
 Gages Turban, saae jeg hende igjen endnu mere straalende
 end hine Piger. I den Stund, jeg maatte dvæle
 med at komme ud af Skuespilhuset, troede jeg, at jeg
 var blændet af et Bedrag, thi jeg havde aldrig drømt
 om, at den lille Tjenestepige skulde træde paa Skuespil-
 pladsen. Men da jeg nu var udenfor, og ved den matte
 Lampes Skin fik Francines Navn bogstaveret ud blandt
 Skuespillernes Navne, da fyldte en Følelse, blandet med
 Glæde og Sorg, mit Sind. „Der er hun da! sagde
 jeg til mig selv: Men har jeg kun seet hende igjen, for
 at forvisses om, at jeg aldrig tør nærme mig hende...
 som Theaterdame vil hun foragte Haandværkeren; det
 er en Gjengjæld for den Foragt, som man i Værkstederne
 udviser mod hendes Lige; i al Fald føler jeg Trang
 til endnu engang at see hende og tale med hende.“

Jeg maatte hjem igjen, men besluttede, at forsøge
 alle Midler til at saae hende at see. Den forvoxneste
 Plan syntes mig den bedste. Lysten til at læse, havde
 oprakt Lysten til at skrive hos mig. I de sidste tre
 Aar havde jeg smeddet Vers til alle Navne og Høitids-
 fester i min Mesters Familie; thi hvor stor Fjende han
 end var af hver litterair Bestjæftigelse, var han dog
 godt stemt for mine Vordsange; de rørte ham endog
 undertiden til Taarer. — De bleve da rigtignok ogsaa
 først afslungne ved Deserten, og paa den Tid var min
 Mester gjerne beruset, og i den Tilstand var han over-
 maade følelsesfuld.

Jeg udførte et uklogt Indfald, der imidlertid skulde lykkes mig. Jeg udkastede en Plan til en Vaudeville; om Natten blev Stykket og Syngestropherne nedskrevne; jeg mistede min Dagløn den følgende Dag, men jeg havde den Lykke at blive bragt paa Scenen. Secretairen for Selskabet antog mit Arbejde, men lod mig forstaae, at jeg ikke maatte vente mig nogen Ære af Dyrforelsen, naar jeg ikke skaffede mig en Medarbejder i Compagnie, hvis Talent var almindelig erkjendt. „De maa søge Støtte hos en Mand af Genie!“ sagde han til mig. — Jeg bad ham om, at maatte støtte mig til ham. Han gjorde i Begyndelsen nogle Indvendinger. — „Jeg bryder mig ikke stort om at faae Honorar for Stykket!“ sagde jeg.

„Og jeg ikke stort om Æren at blive nævnt med paa Placaten. De skal faae hele Berømmelsen.“

„Og fri Udgang til Theatret?“ spurgte jeg.

„Fra den Dag i Dag, uagtet det ellers ikke er Brug at give den for Stykkets officielle Antagelse; men jeg skal nok gjøre det af med Directionen.“

„Jeg havde opnaaet mit Maal, det øvrige var mig ligegyldigt. Endnu samme Aften saae jeg Francine mellem Coulliserne; hun smilte, da hun kjendte mig igjen, men hun talte ikke et Ord med mig, hun vendte mig endog Ryggen, naar jeg havde ifinde at nærme mig hende. En ung Mand veeg ikke fra hendes Side, saasnart hun traadte fra Scenen. Jeg saae snart, at paa Skuepladsen var det ikke muligt at faae hende i Tale, men jeg skaffede mig hendes Adresse. — „Paul! sagde hun til mig: Du er ubesindig, at komme saaledes til mig i Huset, Din Nærværelse her kunde bringe mig flemme Følger, hvis han kom.“

Jeg maa bekjende, denne Modtagelse gjorde mig ondt, jeg forlod Francine med Taarer i Øinene og Raserie i mit Hjerte. — Hun kaldte mig tilbage. „Ak!

sagde hun: Du vredes paa mig! Troer Du da virkelig, at jeg ikke glæder mig, ved at see Dig igjen? Du tæger Feil, min Ven; skjøndt jeg kun er en stakkels lille Pige, uden Tilflugtssted i Verden, er jeg dog ikke utaknemmelig mod Den, som undertiden reddede mig fra den haarde Haand, min Huusmoder hver Dag lod mig føle — vi ere og blive gode Venner; men han er skinsyg, og jeg trænger til ham; kom derfor ikke mere her... Jeg skal besøge Dig; i Morgen i det seneste!"

Jeg forlod hende i den Overbeviisning, at hun kun havde gjort mig det Løfte, for at slippe fri for mig. Den følgende Dag, Klokken 7 om Morgen, bankede hun paa min Dør. Hvad skal jeg sige Dem mere? Hvert Minde om vort Venskab vendte tilbage i vort Sind. Ikke heller denne Dag tænkte jeg at gaae paa Værkstedet. Francine saae sig om i mit Tagkammer og udbrod: „Det er Skade!"

Jeg forstod hende. „Men jeg kan arbeide hjemme! svarte jeg: Have en smuk Bolig... vi vilde have det saa godt sammen!"

Hun smilte, slog Hovedet iveiret, som om hun vilde sige: det er en smuk Stilling, Du der tilbyder mig. — Jeg følte min Egenfjærlighed saaret, jeg lod hende indsee, hvor piintlig hendes nuværende Forsatning var — hun græd.

„Hvad vil Du? sagde hun til mig: Jeg var saa ung, saa fjed af at faae Hug, og jeg havde ingen anden Tilflugt." Kort sagt, hun forlod mig, uden at det var lykkedes mig den Dag at faae hende til at opoffre sin nuværende Beskytter for mig. Hun besøgte mig flere Gange i min Bolig, jeg saae hende hver Aften i Theatret. Hendes Tilbeder mærkede vort Forhold. En Dag sagde han til hende: „De er mig kjær, men jeg vil ikke længere være gjækket. Vælg mellem os To." — Jeg var tilstede; hun saae estertænkstomt paa mig.

„Kom til mig, hvis Du vil!“ svarte jeg. Francine hængte sig ved min Arm, og jeg førte hende i Triumph til mit Tagkammer. — De tænker nu vist, at jeg just ikke behøver at være stolt over denne Erobring. Ligemeget! Jeg følte mig ligesaa lykkelig som Brudgommen, der fører sin elskede Mod til sit Brudehjem. Hun havde jo foretrukket mig.

Efter nogle Dages Forløb leiede jeg denne Bolig; Francine vendte ikke meer tilbage til Skuepladsen; mit Stykke blev spillet, jeg tænkte ikke mere derpaa; jeg havde vundet en saa smigrende Seier over min Medbeiler, at jeg ikke satte Pris paa min Vaudevilles Lykke. Francine har gjort mig til Fader — det er nu et Aar siden — strax efter hendes Redkomst udviklede sig den Sygdom, som nu opløser hende. Fra den Tid af har intet Arbejde været mig for tungt, naar jeg kun kunde tilfredsstille hendes Ønsker, thi jeg vil have, at hun i Døden idet mindste skal kunne sige til sig selv: „Jeg har været lykkelig med ham.“ Men for 14 Dage siden har jeg ved en Bankerot mistet Frugten af flere Maaneders Arbejde. Siden den Ulykke har jeg Intet haft at fortjene. Francine veed ikke, i hvilken Elendighed vi ere sunkne. Een eneste Tanke opfylder hendes Sjæl, thi hun ahner allerede Døden. Hun ønsker at vort Ægtekab skal erklæres lovligt. Hun vil, før hun dør, bære mit Navn, og Pengene, som jeg idag har ansøgt min Fætters Medlidenhed om, skulde været til at kjøbe en Brudeklædning, som hun inderlig har forlangt imorges.“

Paul holdt inde her, thi dennegang havde Francine virkelig ringet.

„Følg med mig! sagde han: Jeg vil da forestille Dem for hende, som en gammel Ven.“

„Jeg er Døds i Liv og Død, Hr. Christian!“ var mit Svar, og andengang traadte vi ind i den Syges Kammer.

III.

Brudekjolen
og

den 63de Artikel i den borgerlige Lovbog.

„Min Gud, Paul! Hvor Du lader mig vente!“ sagde Francine med et Udbrud af ondt Lune. Paul var ved Klokkens første Lyd ilst ind.

„Bliv ikke utaalmodig, min kjære Veninde! ved: blev han: Jeg sladdrede med denne Herre; jeg foreskilder Dig ham som en Ven af mig.“ Hun kastede sine Blik paa mig, og da jeg saae, at hun anstrængte sin Hukommelse for at udfinde, hvem jeg var, sagde jeg hende hurtigt, at jeg først i Dag havde haft den Fornoielse at gjøre Paul Christians Bekjendtskab, men at jeg allerede i lang Tid havde næret Venstabs for ham.

„Dertil har De ogsaa Marsag, svarte hun: thi han har et fortræffeligt Hjerter. Min Paul hører rigtignok ikke altid Fornuftens Stemme; han er underindt den bedrøvet for ingen Ting, ja ofte kunde jeg fristes til at troe mig mere syg end jeg virkelig er, hvis jeg ikke følte min Bedring Dag for Dag. Ja, der kan De blot see: betragt ham kun i dette Dieblis; hvor nedslaaet er han ikke, skulde man ikke sige, han er nær ved at græde, og jeg har dog aldrig befundet mig saa vel som idag.“

Jeg kastede et stjaalent Blik til den stakkels unge Mand, og jeg saae virkelig, at han vendte Hovedet bort, for at skjule en heftig Sindsbevægelse.

„Nu da, min Herre! vedblev hun til mig: Vil De vel gjøre mig ængstelig, naar jeg selv troer, jeg er uden Fare? — See dog, hvor jeg er oprømt! Jeg troer vist, mine Kinder have faaet deres Farve igjen — min Stemme er ikke mere saa svag — jeg har endogsaa Appetit — jeg vil staae op — gjør mig den Tjeneste at gaar ind ved Siden af — jeg kommer strax bag efter.“

„Vie et Diebstik, Francine! Du veed, at den mindste Uforsigtighed kan skade Dig saare meget; vie dog til Lægen har været her.“

„Jh, tie stille med Din Læge! Ham vil jeg ikke behøve mere . . . da jeg nu allerede befinder mig bedre, saa . . . hvad behøver jeg nu vel? Nærende Spiser og den friske Landluft. Jeg vil forlade Paris, saa snart det er bragt i Rigtighed, Du veed nok!“

„Ja! svarte Paul: Du mener vort Giftermaal! Undsee Dig ikke for Herren her, jeg har sagt ham Alt.“

„Nu da! vedblev hun: Har jeg ikke Ret til at skynde paa ham? Nu sætter jeg, at jeg var død i denne Sygdom, saa havde vort Barn ingen Familie. Jeg vil ikke længer opsætte det, at give Barnet sit retmæssige Navn. — Naa da — saa vilis mig Toiet til den deilige Brudekjole, som Du havde isinde at hente i Morges, det vil gjøre mig glad hele Dagen i Dag.“

Jeg bemærkede Pauls Forvirring; den Syge spurgte ham med glædestraalende Bine; jeg frygtede for hvilken Virkning, min nye Bends Svar vilde frembringe, og tog derfor hurtigt tilorde: „De skal strax faae Deres Kjole at see, Madame! Inden en Time skal jeg faae den hentet fra Boutiquen.“

„Hvorledes! sagde hun med en bebreidende Tone til Paul: I hele to Dage har jeg længtes efter den, og endnu har Du ikke bragt mig den, og Du veed dog, at jeg maae have den . . . paa Timen . . . jeg vil have den . . . Du besidder undertiden en Skjodesløshed . . .“

„Giv Dig tilfreds, Francine, da Du dog faaer den inden en Time.“

„Endnu før, afbrød jeg ham: thi jeg har Aldressen til Boutiquen, nogle Minuter ville være tilstrækkelige til at hente den i.“

„Det er alisaa ikke langt herfra?“

„I Vivienne: Guden!“ gav jeg tilfødsigvis, uden at tænke derved, til Svar.

„O fra det Sted maae det bestemt være smukt! sagde hun: Kjære Ven! Jeg veed det nok, han finder Jngenting for smukt til mig! Du er maaskee vred paa paa mig, fordi jeg for lidt siden skjændte noget... Tilgiv mig — man er saa utaalmodig, naar man lider saa meget... og saa vil det ogsaa glæde mig saa særdeles at være Din Kone... Saa maae der da siden skee, hvad den kjære Gud vil.“

„Hvad vil skee? afbrød jeg hende munter: At vi vil dandse og være lystige ved Deres Bryllup, og hvert Aar fejre en Fest for den Dag, der bragte Dem Deres Sundhed igjen. Deres Mand skal skrive os smukke Biser til den Dag.“

Disse opmuntrende Ord afføkkede Francine et Smil. „Det har jeg intet imod! Men see, see, De siger mig jo der forusielige Ting; ikke saaledes som han — skulde man ikke troe, at han tvistedes med mig?“

„Du kan ikke troe, Francine! vedblev Christian: hvilken pijnlijk Urolighed, der lige indtil dette Dieblis har standset min Tale. Medens Du snakker der, grunder jeg paa et Middel til at paaskynde det Gistermaal, som jeg ikke længe mindre efter, end Du.“

„Birkelig? Nu saa giv mig Din Haand!“ Paul rakte hende sin bævende Haand, hun trykkede et Kys paa den, og sagde: „Jeg skammer mig slet ikke ved, i Deres Nærværelse at bevise ham min Taknemmelighed, thi De veed jo, hvor Kjærlighedsfuldt han pleier mig. Der gives ikke To som han paa den hele Jorden. Det er min Paul, min egen — for hele Livet — naar det kun ikke varer altfor stakket!“ tilføiede hun med et Suk.“

Denne Afvevling mellem Glæde og vemodige Tanker spaaede en nær Krisis i Francines Sygdom. Jeg

betragede snart Paul, snart Francine, og jeg maa tilstaae, jeg kunde neppe modstaae den paaenliggende Solse, som opsteeg hos mig, ved at see hendes frodige Livs: haab, hendes Drømme om Fremtidsliv blive besvarede af Paul med et kunstlet Smil, der kun daarligt kunde skjule de ulykkevarslende Tanker, der sønderled Pauls Sjæl, og, som han, trods al sin Bestræbelse, ikke kunde tilhylle. Den skrækkelige Tvivl, Francine fremsatte i sine sidste Ord, bragte ham til at gysse. Han ilte hen til hendes Seng, som om han havde isinde at tilbageholde et Suk, der truede med at være hendes sidste; men Francine, der havde faaet sin hele Munterhed tilbage, sagde: „Barn! Du troer nok jeg spøger, fordi jeg sagde Dig, at jeg nu føler mig fuldkommen vel. Godt! Vil Du ikke troe mig, saa spørg da selv Lægen, nu kommer han just herop. Jeg hører Lyden af hans Trin. Det er virkelig allerede i saa lang Tid, han har gjort os sit Besøg, at jeg kan kjende ham paa hans Gang op ad Trapperne.“

Francine havde ikke taget Feil. Det var Lægen. Hans Besøg var kort; han undersøgte den Syges Puls, og gjorde to, tre Spørgsmaal. „Ikke sandt, Hr. Læge! spurgte hun: Jeg kan snart forlade Værelset?“

„Ja, bedste Kone! Om saa Dage vil De forlade det.“

„Saa inviterer jeg Dem til mit Bryllup!“ svarte hun oprømt.

„Til Deres Bryllup?“ spurgte Lægen forundret, og lagde en egen Vægt paa disse Ord.

„Ja vel!“ vedblev Francine: Deres Forskrifter forbyde mig jo ikke at gifte mig.“

„Nei, mit Barn! sagde han, idet han hurtigt fattede sig: Hold De kun Bryllup — jeg forbyder det

ikke — jeg skal bestemt bivaane Høitideligheden — forlad Dem derpaa!" Med disse Ord vilde han gaae bort.

"De skriver mig Jngenting op idag!" raabte hun efter ham.

"Intet! sagde han og vendte sig om: De er i den Tilstand, hvori jeg formodede at finde Dem."

"Kan Du nu see, Paul, saa er jeg fuldkommen helbredet, og Lægen har taget Feil i sin Beregning, da han endnu i Forgaaers formodede, at det vilde blive saaledes ved længe."

"Det er sandt! sagde Denne: Det er gaaet meget hurtigere, end jeg fra Begyndelsen troede... Søg nu kun Hvile til imorgen!"

Udenfor Døren spurgte Paul, idet han fulgte ham ud, med sagte Stemme, hvad han oprigtigt meente om Francines Tilstand. "Hr. Paul! svarte Lægen: Mine Besøg her ere gandske unødvendige, De kan give hende Alt, hvad hun ønsker, thi — her hører vede han Stemmen: det gaaer meget godt, jeg siger Dem, Deres Kone er reddet."

Der forløb nogle Minuter, og Paul var endnu ikke kommen ind i den Syges Nærelse. En urolig Følelse aftegnede sig siensynligt i Francines Blikke. "Vær af den Godhed og luk Døren op, sagde hun til mig: at jeg kan høre hvad de To have at sige hinanden."

Jeg gik ud med stærke Trin, for at give Vennen en Advarsel om at være forsigtig. Jeg fandt ham stotrende Hovedet mod Rækværket paa Trappen. Han var vede ikke at vende tilbage til Francine. "Fat Dem, Mod! hvidskede jeg: Vil De før Tiden fremskynde hendes Død?"

"O, min Herre! svarte han: Det er i en meget sorgelig Tid, jeg har lært Dem at kjende."

"Det er i en Tid, gav jeg til Svar: hvori man lærer, hvad en Ven er værd. — Kom, vend tilbage

til hende, ellers gjør hun sig strax slemme Tanker." Jeg gik iforveien, for ved en Usandhed at sætte Mod i Francine. „Lægen er gaaet for længe siden! sagde jeg: Deres Mand taler med en Rabokone."

„O, det veed jeg! svarte hun: Det er Konen ovenpaa — jeg kan slet ikke lide hende — hun er en Elad: dertasse — Det vilde ikke tage Ende i ti Aar, om man skulde svare paa alle hendes Spørgsmaal."

„Er det saa, da lad os benytte Tiden til at tale om Deres Bryllup."

„De sagde, De vilde have den Godhed at søge mig en Klædning ud?"

„Ja, og desuden, naar De vil, skal jeg underrette Mairén og Præsten om Deres Forehavende."

„Af ja, min Herre, det vil jeg ret bede Dem meget om. P a u l er saa udmattet af Waagen over mig, at jeg frygter for, de mange Grinder skal gjøre ham ogsaa syg."

„Jeg skal gjøre Alting for ham, han behøver ikke at besætte sig med noget. De kan forlade Dem paa mig."

Francine rakte mig sin Haand til Tak; jeg følte en ny Hjertevee, da jeg sagte trykkede denne magre Haand. P a u l vendte tilbage, da det var lykkedes ham at paatage sig et Skin af Rolighed; jeg sagde Farvel til begge de Elskende. „Inden Aften skal De see mig igjen!" sagde jeg, og trykkede, idet jeg gav min Ven Haanden, de to sidste Femfrankstykker jeg eiede, i hans.

For en Soldat, som jeg er, er det just ikke let, mellem lutter moderne Loimønstre at udvælge det, som passer bedst til en Brudedragt; og dog var det ikke det, som satte mig i den største Forlegenhed; jeg havde lovet at betale, og jeg eiede selv nu neppe en Sous.

Jeg behøvede mere Tid end der stod mig til Raade, for at opsoge en tjenstfærdig Ven. Det var mig magt: paaliggende at holde mit Løfte tro, og jeg saae ingen anden Udvei, end at pantsætte mit Gulduhr. Det havde tjent mig mere end eengang til at bringe mig ud af en forlegen Stilling; jeg bragte det paa staaende Fod hen paa et Pantehus, hvorhen jeg godt kjendte Veien; der skammede man sig ikke for at laane mig 50 Francker paa en Ting, som havde kostet mig 100 Daler og mere. Det var ikke efter min Regning, jeg havde lovet Paul at laane ham 70 Francker. Jeg skjændtes med Udsaa: neren. „Min Rabo giver Dem ikke engang saa meget!“ sagde han. — Jeg overlod ham Uhret, og iilte hjem for at suplere Summen. Derpaa traadte jeg ind til en Mo: dehandler i Vivienne Gaden; jeg forlangte at see det Smukkeste han havde til en Brudekjole, men jeg mær: kede, at det billigste Løi selv oversteeg den Summa, jeg kunde anvende derpaa. Jeg saae de pyntede Kræm: mersvende smidske og hvidske til hinanden, mens jeg lidt forvirret mønstrede de Mousfelin og Silkestykker, som de bredte ud paa den blanke Diss. Jeg søgte en An: ledning til at komme afsted igjen, uden just at gjelde for en Dumrian. Deres Snisen gav mig den Anledning, jeg søgte; ærgerlig over mit Vanheld, tog jeg den Pakke, som man endnu var i Begreb med at ville rulle op for mig, i Haanden, kastede den efter ham, som loe høiest, kaldte ham en uforskammet, og mens hans skræmmede Kammerater sloge om sig med Undskyldnin: ger, iilte jeg derfra. Jeg kan ikke fortælle, hvormange Løimønstre, som vare passende til Kjoler, der gif mig gjennem Hænderne, før jeg kunde anbringe mine 50 Fran: ker. Endelig traf jeg paa en Kræmmer, som var saa god at tage imod dem for sine Varer. Jeg sendte Francine Løiet, og gif hen til Cogne's Præst. Jeg traf kun en Kirkebetjent i Sakristiet. Jeg fortalte ham den

Syges Tilstand, og hvor nødvendigt det var, ret snart at foretage Vielsen.

„Ak, min Herre! svarte den vakre Mand: Den Tid er for længe siden forsvunden, da Himlens Belsignelse var tilstrækkelig til at gjøre et Giftermaal lovgyldigt; nu er Hovedsagen kun en Viring, og det er allerede meget, at man ikke behjælper sig gandske uden os, derfor staae vi heller ikke mere Gud til Ansvar for alle de flette Giftermaal, som formere sig paa en frygtelig Maade; og hvorfor skulde det ogsaa være anderledes, da den borgerlige Indretning blander Alting sammen. Calvinste Christne med Mahomedaner, det er en skræffelig Sammenblanding, som absolut maae føre Verdens Undergang med sig; thi af alt saadant fødes hele Slægter af Messiger, som slet ingen Religion have.“

„Allsaa kan De ikke vie min Ven Paul Christian og hans Veninde?“

„D jo, saasnart De har bragt os en af Mairen underskreven Tilladelse.“

„Men hermed vil man spille saare megen Tid!“

„For Revolutionen, min kjære Herre, var alt dette et Dieblisks Sag; Alting — Lysning fra Prækestolen, Skriftebeviis, Alt blev betalt, og Egteparret behøvede blot at høre en Messe.“

„Saa vil jeg da gaae til Raadhuset, og derfra bringe de til Giftermaal nødvendige Papirer.“

„Jeg haaber Herren skal blive tilfreds med Kirken!“ vedblev Betjenten, da han fulgte mig ud: „Vi have Vielses-Messer til alle Priser, fra 6 Franker med meget pæne Træ-Lysetager og indtil 100 Daler omtrent; men saa kan man heller ikke tænke sig noget Skjonnere; saa bliver der ringet med Klokkerne, sjunget Messe, holdt en gandske ny, dertil forfærdiget Tale, og oversalt nyt Glæiel.“

Veien til Raadhuset var ikke lang. Jeg kom nogle Minuter før Contoiret skulde lukkes. En Betjent, som gennem Tænderne hynnede en ny Romanze, skrev snart en Døbeseddel, snart Bekjendtgjørelsen af et Dødsfald ind i sine Protocoller, og spurgte, uden at see op paa mig, hvad der var til Tjeneste.

„Jeg kommer angaaende et Gistermaal.“

„Godt, vil De give mig Brudgommens og Brudens Døbeattester, Forældrenes Samtykke og Ægteskabsbeviis, den Afdødes Dødsfalds Document, hvis En af dem er Enke eller Enkemand, eller Begges hvis Forældrene ikke mere leve.“ Denne Formular gled ham saaledes fra Læberne, at jeg havde Noie med at forstaae Meningene af Ordene.

„Af alt dette har jeg slet Intet.“

„Nu, saa kan De gaae igjen. En Anden kan komme frem!“

„Jeg vilde gjerne spørge Dem, hvormegen Tid der kan gaae med, før Brudluppet endelig kan gaae for sig?“

„Elleve Dage idet mindste, formedelst Eysningen fra Prækestolen.“

„Elleve Dage! — Kan jeg faae Mairen i Tale?“

„Lad en af Betjenterne føre Dem til ham.“ Efter denne Betsed vedblev Contoiristen at indføre en Attest for en Jordemoder, som kom, at indstille en 24 Timers Dreng i hans Rettigheder som fransk Borger. Ved Hjælp af et 10 Sousstykke, som jeg gav min Ledsager, naaede jeg gennem et Labyrinth af Contoirer til Mairens Bolig; efter at jeg havde ventet en Time i Forværelset, blev jeg indladt.

„Hvad ønsker De?“ spurgte Embedsmanden.

„Jeg vilde gjerne see en stakkels ung Pige gift, før Døden, der truer hende, gjør en pludselig Ende paa hendes Liv.“

„Der er altsaa lyst for hende?“

„Endnu ikke, og man har sagt mig, at der behøves idet mindste 11 Dage dertil.“

„Saa byder Lovens 63de Artikel af den borgerlige Lovbog: For Bryllups Høitideligholdelse skulde Bedkommende paa en Søndag anstille to Bekjendtgjørelser — den sidste 8 Dage efter den første — for Kirkens Dørre. Bekjendtgjørelsen og den derover optagne Protokol skal indeholde det tilkommende Egteparis For- og Efternavne, Haandtering, Bopæl, deres Egenkab som Myndige eller Myndlinge og Mindreaarige, saa og Forældrenes For- og Efternavne, Haandtering, Bopæl o. s. v.“

„Jeg er Dem saare forbindtlig, Hr. Maire, for alt det, De der har sagt mig; men skulde det ikke være muligt ved Betaling at fremskynde Giftermaalet lidt?“

Han saae paa mig med et Smil. „Nei, min kjære Ven, det er ikke muligt! Som alle gode Ting, saa have og Lovene noget, som trykker. Men det, der forekommer Dem som en slem Hindring i Deres Forhavende, paa hvis Ugenyttighed jeg aldeles ikke tvivler, det tjener dog paa samme Tid til at forebygge listige Giftermaal, som snart vilde berøve ærlige Familier deres Arv, snart berige rovgjerrige Fremmede, der blot ønske at ægte Folk, der snart kunne døe. Lovgiveren har vel forudseet, at der gives Ekjelmer, som besidde den Snubhed at benytte en eller anden lille Umstændighed, som han maaskee ikke har iagttaget, og derfor har han seet sig nødt til at flette sit Garn saa tæt, for at Bedrageriet ikke skulde snige sig gennem Nabning, og da Lovbogen er stilet til det almindelige Bedste, vil De vist finde det gandske naturligt, at den undertiden maa overse den Enkeltes Fordeel. Derfor maa de Forlovede oppebie de 11 Dage, Loven fordrer.“

„Men Bruden har maaskee ikke engang 48 Timer at leve i.“

„J saa Fald har hun Begravelsen nødig, ikke Bryllup.“

„Men hun ønsker saa høiligen for sin Død at blive viet.“

„De indseer dog vist selv, at man ikke kan forandre Kongerigets Love, for at give efter for en Patients Luner.“

„Jeg maae desuden sige Dem, min Herre, at det stakkels Barn føler Anger — i en Tid af to Aar har hun levet med min Ven — hun vilde finde sig saare trøstet ved, naar hun saa den Forbindelse med sin Elskede, hvilken Verden kalder strafværdig — ved Lovene erklæret hellig.“

„Hendes Anger vedkommer hendes Skriftefader, hvis hun har en. Og hvad Trøsten anbelanger, som hun ønsker, maa det unge Fruentimmer, naar hun er fornuftig, lade sig nøie med den Lyst og Attraa til at vies, som hendes Elsker har udviist. Hensigten maae regnes som gjort Gjerning.“

„Maaskee! Men Hensigten er ikke tilstrækkelig til at give hendes Barn Navnet.“

„Nu da; hvad frygter hun her? At efterlade et uægte Barn i Verden? Ere disse da saa uhykkelige, at man behøver at beklage dem? — De uægte Børn stikke deres Sager jo heel vel i Frankrig. Vi have jo saagar i vor Historie nogle meget berømmelige: Vilhelm Erobreren var en Bastard, og, hvad siger De saa til den skønne Dunois? — Har Vendomernes berømte Etamne havt en anden Oprindelse; og, for ikke at gaae saa langt tilbage i Tiden, min Vexel; Mægler, der har reddet sig ud af sine Affairer med en halv Million — han er kun en Bastard. Naar Handelsvæsenet regner det for en Gæ, at have saadanne Folk iblandt sig, naar de skønne Konster og Litteraturen maa: skee skylder dem sin skønneste Blomsterpryd, saa kan jeg ikke indsee, hvorfor Forældre vilde bekymre sig om de

ikke kunne sætte Børn ind i Verden med Navn; de skaffe dem nok selv et."

Med disse Ord stod Mairén op og gik nogle Skridt henimod Døren. Jeg indsoøe klart, at det var ikke muligt, at fuldbyrde Ægteskabet mellem min Ven og hans Francine, naar ikke Døden vilde indrømme dem en 14 Dages Frist.

Der var allerede forløben 4 eller 5 Timer siden jeg forlod Pauls Bolig, og nu vendte jeg tilbage efter mit unyttige Besøg hos Sognets Præst og Mairén. Der var en heftig Frem- og Tilbageløben paa Trapperne hos den unge Mechaniker. Beboerne stode i Grupper paa de forskjellige Trin; der ahnede mig en Ulykke. Vævende spurgte jeg den Første den Bedste.

"Hr. Paul Christian, fik jeg til Svar: har for nyligt raabt om Hjælp. Man løb op til ham; det lader til den Stakkels har siden faaet ondt."

"Og hans Kone — og Francine?" spurgte jeg.

"Vi vide ikke noget Vist; Nogle siger, hun aander endnu; men der ere Andre som sige, det er alt ude med hende."

"Det vilde være en sand Lykke for den vakre unge Mand! tilføiede en særdeles christelig Naboerke: Det er allerede i langsommelig Tid, at han har baaren Om-sorg for hende; da hun nu dog engang skal afsted, maa hun altid heller til det i Dag end i Morgen."

Jeg svarte Intet til denne besynderlige Deeltagelses Ytring, men blev ved at gaae opad; men kjøndt jeg brændte af Længsel efter at erfare Sandheden, kunde jeg ikke fatte Mod til at gaae ind i Sygeværrelset. En Kone traadte ud derfra.

"Nu, hvad er der forefaldet?"

"Endnu Ingenting. Hr. Paul er kommen til sig selv igjen, og hans Kone er ikke flattere end før. Han troede for kort siden, at det var forbi med den stakkels

Skabning, og derfor blev han afmægtig. De kan godt træde ind . . . De kjender jo Folkene. Et! Hører De hun taler, og det endog meget tydeligt."

Jeg kunde kjende *F r a n c i n e s* og tillige *P a u l s* Stemme; men hans var halvqvast i Hulken. Bevæget af Vissheden, jeg nu fik om, at den Syge endnu levede, begyndte mit iisnende Blod, der næsten var standset i Arterne, igjen at løbe varmt, og jeg følte mit Aandedrag, som ved min pludselige og heftige Sindsbevægelse var bleven trangt, igjen lettet. Jeg ilte ind at see min Vens Elskede — sandsynligviis for sidste Gang. Et rørende Syn ventede mig i dette Kammer. *P a u l*, som knælede foran Sengen, lod til at være henskunken i den frygteligste Sønderknuselse; med nedsænket Hoved, med foldede Hænder raabte han: „*F r a n c i n e!*“ som det lod til, i Dødsangst, og saaledes maa dette Udraab, udhulket af hans i Graad brudte Stemme, have gjenlydt som et Fortvivlelsens Skrig i den Syges Øren. Hun forsøgte — henstrakt paa Leiet, halv paaklædt, og bedækket med Tøiet til Brudekjolen — forgjæves at reise sit Hoved op fra Puden; det sank altid igjen tilbage. — Hun samlede med Blik og Arm, efter den Elskedes Haand, for at tvinge ham til at staae op, og sagde grædende: „*P a u l*, min Ven! Hør mig dog . . . jeg er her jo dog endnu — jeg forstaaer Dig — af, saaledes bringer Du mig Døden nærmere!“ Hun blev mig vaer og tilføjede: „Herre, faae ham dog til at see paa mig . . . Vi have endnu saameget at sige hinanden, og saa kort Tid at være sammen i.“

Jeg paatog mig en Rolighed, som jeg ikke besad, og sagde med fremtvungen stærk Stemme, for at min Bevægelse ikke skulde mærkes: „Sat Mod, *P a u l!* Staae dog op! Hvad skal det betyde, saadan at græde, naar jeg kommer her, for at tale om Deres Bryllup? Om ogsaa en vieblikkelig Svaghed er kommet over Ro:

nen, skal man derfor saa ligesvem miste al sin Fatning? De kunde jo godt have forudsæet, at det kunde ikke komme Deres Rone vel, naar hun blev forlængere oppe af Sengen? Herop da, muntret Sind og Mod! I kunne blive viede, naar I ville. Herregud, vi ere dog ikke Børn!" Jeg vidste virkelig ikke, hvad jeg skulde sige, mit urolige Sind maa have modsagt mine beroligende Ord. Det er vanskeligt at indgyde en bedrøvet Sjel den Trost, man ikke selv besidder. Jeg saa meget vel, at mine Trøstensord ikke frembragte den Virkning, jeg ventede af dem; thi da P a u l reiste sig, gjorde han en Bevægelse med Hovedet, hvoraf jeg saa, at ikke al Verdens Veltalenhed mere var istand til at berolige ham.

„Men troer De da, vedblev jeg: at De i dette Dieblis kan læse ind i Fremtiden? Hvor kommer den Trøstesløshed fra, da Madamen har befundet sig saa meget vel. De har jo selv seet, at hun imorges næsten følte sig helbredd.“

„Ja! svarte F r a n c i n e: Jeg følte mig saa rask som min Moder og min Søster, der gavede saa stor Forhaabning om Morgenens og ikke oplevede samme Dags Aften.“

„Der seer De jo! sagde P a u l: Hendes Phantasie er blot sysselsat hermed. Nu gives der intet Middel til at bringe hende paa andre Tanker; hun tænker ikke mere paa at leve.“

„Nei, min Ven, jeg kan ikke mere tænke paa at leve; selv om vor Naboerske ikke havde stillet dette Guld-Crucifix for mine Dine her ved Sengen, medens Du var fra Din Bevidsthed, og saaledes rystet min Sjel; ja, selv om Du kunde have været istand til at forskaaene mig for Dine Forviblesses Udraab, vilde jeg dog ikke desto mindre føle, hvorledes Livet lidt efter lidt trækker sig tilbage, og snart vil forlade mig. Du seer jo P a u l, jeg hører Fornuftens Stemme — gjør som

jeg og lad os tale fornuftigt med hinanden, min Ven! Jeg vilde saa gjerne endnu engang have trykt min Dreng til mit Hjerte; men, han er jo langt borte. Du skal sige til ham, saasnart han kan forstaae Tale, at han har haabt en Moder, der vilde have elsket ham saa inderligt . . . Ikke sandt, det lover Du?"

„O Francine, derom vil vi ikke tale.“

„Evertimod, derom maa vi tale; da vi snart komme til at skilles ad . . . Ak, endnu en Ting maa Du love mig. Men det maa Du sværge mig til ved Din Vre — ellers maatte jeg døe saare uslykkelig.“

„Befal, min evig Dyrebare! Hvad der saa er Din Villie, vil jeg opfylde det, om jeg sætter mit Liv til derved . . .“

„Godt! ræk mig Din Haand; . . . det er besynderligt, det kommer mig for, som om jeg ikke mere kan see tydeligt . . . jeg bliver afmægtig! Paul . . . hjælp mig!“ Vi styrtede Begge imod hende, men Francine, som neppe kunde tale, stødte mig tilbage og hvidskede utydeligt: „Nei, han — blot han!“

„O Gud, o Gud, det er hendes sidste Stund! raabte Paul: Min Veninde! Min Kone! . . . kan Du høre mig endnu? Francine!“

Hun nikkede med Hovedet og førte Haanden til Brystet, som om hun vilde borttage noget Smerteligt fra dette; en kold og frømmende Sved bedækkede hendes Pande, rullede ned ad Tindingerne, og vædede hendes Barm. Paul astorrede den ømt. Han strøg hendes Haar tilside; de vare vaade. Et Suk undslap den unge Døende; vi troede et Dieblif det havde været det sidste; men kort derpaa aabnede Francine Øinene igjen.

„Bliv der! sagde hun til den Elskede: Døden kan ikke være smerteligere. Stakkels Ven! Hvor Du dog maa holde meget ud med mig. Men, vær rolig, det er snart forbi.“

For at give denne piinlige Tale en anden Vending, erindrede Paul hende om, at hun havde yttret et Ord for ham.

„Bliv! sagde hun: Det maae jeg først see til at huske igjen — at ja, saadan er det. Det var om den Moderløse, jeg efterlader... Min Paul, jeg besværges Dig, giv ham aldrig en Stedmoder.“

„Aldrig!“ svarte han og trykkede i et Slags Bidselse hendes allerede iisnende Hænder.

„Elskede Ven! vedblev hun, medens hendes Stemme alt blev meer og mere svag: Jeg vilde saa gjerne have baaret Dit Navn for min Død. — Lad saa idet mindste ingen Kvinde blive lykkeligere end Francine... og min deilige Brudekjole, tilføiede hun i en Tone, som tolkede, hvor det gjorde hende ondt, at maatte gjøre Ufskald paa den: den faaer jeg da ikke paa? Hvor det dog er Skade; jeg tog imod den med saa megen Glæde.. Den maa Ingen bære, hører Du! O, min Gud, den Glæde maa jeg undvære; men Paul, hvis Du vilde... saa vilde jeg ikke have nogen anden Liigdragt. Nu da, saa suk ikke saadan... da Tiden er der, maa vi jo tale om saadanne Ting.. kan Du da ikke see, at jeg har endnu mindre Kræfter nu end før? Kom nærmere — nærmere endnu... jeg troer min Stemme taber sig... Du kan nok ikke forstaae mig?“

Han bøiede sig over hende. Da jeg, fra det Dødelik af, da hun stødte mig fra sig, havde holdt mig temmelig borte fra Sengen, traadte jeg nu nærmere, for at høre hendes sidste Ord.

„Endnu en Bøn, min Ven! sagde hun: Jeg har saadan Angst for Fattig-Liigvognene, og saa — naar jeg slet ikke havde Nogen til at følge mig til Graven — og intet Gravsted for mig — for mig alene, for at man idet mindste kunde sige til mit Barn: der ligger Din Moder. Et Liigfølge — en Gravsteen — alt det

vil Du ikke nægte mig. O, giv mig Svar, Paul! En Grav for mig selv, ikke sandt, og Du ved Siden af?"

„Ja, ja! stammede Paul i den heftigste Bevægelse: Du skal faae det Altsammen, og snart kommer jeg bagefter.“

„O nei, min Ven, nei! Hvad skal der saa blive af vort Barn, vor Ernest? Ernest!“ gjen'og hun, saa kunde jeg ikke høre mere. Paul laae et Dieblif som Iystruffen, hans Mund søgte Francines blaa Læber — hans Dine vare stirrende som hendes; endelig pressede et Suk sig af hans Bryst. „O! raabte han: Nu indaandede jeg hendes sidste Suk!“ Og han sank ned over den Brystsyges Liig.

Jeg har i min Levetid seet Mange døe — jeg siger ikke paa Balpladsen, der har man ikke Tid til at see Noget døe, men undervejs, efter en forceret Marsch og i Militairhospitalerne; jeg har mere en eengang trykt en Kammerats Haand, naar han sagde mig sit sidste Leveel. Synet af Oplosningen indgjød mig blot en Følelse blandet af Gru og Modbydelighed. Jeg kjendte ikke denne dybe Venmodigheds- og Fortvivlelses-Følelse, der griber os ved Synet af en ung Kone, som døer i Kjærlighed, og hvis sidste Ord ere Kjærlighedsord. Soldaterne døe med en Eed paa Tungen eller en Bøn om Brændeviin; men den neppe 20aarige Francine, der forlod Livet ikke med Brede, men med rørende Hengivenhed, og af sin Elsters Kjærlighed udbad sig en Brudekjole til Liigdragt, et Liigfølge til Ledsælgelse hen til hendes sidste Bolig; en Steen, paa hvilken hendes Barn kan sidde og begræde hende; Alt dette indgjød mig en religiøs Følelse, som jeg ikke selv krævede mig til Regnskab for. Jeg gav mig hen i min egen Følelse, som fyldte hele min Sjæl; jeg veed ikke, om Paul var knælet ned, for at bede eller for at overlade sig til en Bedøvelse, der var en naturlig Følge af

saa lang Tids Kamp med at skjule sin Smerte; — men det veed jeg, at jeg, til min egen Overraskelse — fremstammede nogle usammenhængende Strykker af en Barne-Bon, som min salig Moder havde lært mig.

Der gik mere end en Time hen, før Paul kunde frembringe et eneste Ord til mig. Han gik ud og ind, fra Bærelset til Bærkstedet, blev staaende foran den Dødes Seng, satte sig ved Bordet, greb en Pen og forsøgte at skrive nogle Bogstaver. Men som om hans forstyrrede Hoved nægtede ham ethvert Slags Eftertanke, kastede han Pennen igjen; jeg saae paa hans Forregender, uden at have Mod til at bryde Tauskeden. Endelig gav han mig Anledning til at ristale ham; jeg hørte ham sige gandske sagte: „Mit Værktøi! — nogle usle Pund Kobber og Jern... Nei, det staaer ikke til, og jeg har dog lovet —“

„Min Ven, det er altsaa Prisen paa Liigtoget og Gravstenen, som De bryder Hovedet med. Nu, jeg vil gjøre, hvad der staaer i Menneſkemagt, for at yde Dem denne Tjeneste.“

„Jeg skylder Dem allerede saa meget!“ svarte han.

„Bryd Dem ikke om det, jeg har Kammerater i Paris.“

„Men De veed det — det er alt i Morgen om at gjøre.“

„Endnu i Dag vil jeg forskaffe Dem det Nødvendige!“ svarte jeg: Klokken er 6, og jeg veed i hvad for et Kaffehus jeg skal træffe mine gamle Regimentens Venner. Vent kun paa mig, jeg kommer strax igjen.“

Med disse Ord begav jeg mig igjen paa Reien, for anden Gang at forskaffe min Ven, Paul Christian, de Penge, der vare saa nødvendige for at opfylde hans Venindes sidste Villie. — Jeg havde ikke Lykken med mig. Min Regning paa mine Vaabenbrødre slog feil,

De, som havde nogle Penge, vare her ikke; jeg traf kun lutter fattige Stjimpere, der omringede Billardet og spillede et Partie paa Credit. Jeg fik den Forsikkring af alle mine Venner, at det gjorde dem ondt, de ikke kunde hjælpe mig. Jeg havde neppe Mod til at vende tilbage til Paul med tomme Hænder; tilsidst maatte jeg dog bestemme mig til at meddele ham det flette Udsald af mit Forsøg.

„Nu?“ spurgte han urolig.

„Slet Intet, stakkels Ven!“ svarte jeg bedrøvet.

„Og nu nylig gif han fra mig, som besigter Liig. I Morgen Klokken to skal Liget være begravet. O, Francine, Francine! Skal jeg ikke kunne holde mit sidste Løfte til Dig. Skal jeg gjøre mig den Bebreidelse, at jeg ikke har opfyldt Dit sidste Ønske? O, nei, nei, det er umuligt, den Tanke vil dræbe mig — Han støttede Hovedet paa sine Hænder: Og ingen Udsigt, slet ingen, selv ikke naar jeg sælger mit Værktøj.“

Saaledes forblev han hensjunken i mørk Grublen, medens ogsaa jeg forgjæves tænkte paa Midler til at bringe den nødvendige Sum, der idet mindste beløb sig til 100 Franker, tilveie. Intet Middel vilde frembyde sig i mit Sind. Efter nogle Minuters Tausshed hævede Paul Hovedet igjen. „Min Ven! sagde han med triumpherende Blikke til mig: Jeg er nu ude af al Rod, jeg veed et Middel til at forskaffe mig de nødvendige Penge... Bliv De her, om en halv Time kommer jeg igjen.“

Han nærmede sig Sengen, slog Forhængen tilside, jeg hørte Lyden af et Kys, som han endnu trykte paa Francines blege Kind, da tog han sin Hat, og uden at ville meddele mig sin Hensigt, ilte han hurtigt bort.

Nogle Minuter efter hans Vortgang traadte en Naboerke ind i Kammeret. Hun bar i den ene Haand et Blikkar, i hvilken en Buxbomgreen var neddyppet,

i den anden to uhyre Robberlysestager. „Min Mand, som er Gjortler, sagde hun: vil meget gjerne laane Hr. Christian alt dette; thi Nabofolk maa være hinanden tjenstvillige.“

Hun stillede Sagerne foran Sengen, tændte to Lys, som hun tog fra Skabet, og Blikkarret med Vievand blev sat ned ved Foden af Krucifixet, som stod ved Sengen. Hun talte endog om, at hun selv vilde blive ved Francines Ligg til næste Morgen, men Paul, som var kommen tilbage, takkede og bad sig fri for det venstabelige Tilbud.

„De behøver jo ikke at udmatte Dem mere! sagde hun til Paul: De har lidt nok i Dag, gode Naboe! Lad mig bede ved Deres Kone, og gaae De til Ro.“

„Nei, nei! svarte han: Jeg har noget at skrive og gaaer ikke tilsengs hele Natten; endnu engang, tusind Tak, min gode Kone.“

„Nu, saa kommer jeg i Morgen da! Men kald mig til at klæde hende paa, for at Folk kan vide, at jeg har vlist den ulykkelige unge Kone den sidste Tjeneste.“

„Nu ja, saa i Morgen da!“ svarte han med Smerte.

Den gode Nabokone gik bort, men lod først et Par Draaber af Vievandet falde paa Brudetgiet, som endnu stedse bedækkede Liget.

IV.

Nattevaagen ved Liget.

„Er det lykkedes Dem?“ spurgte jeg Paul heftigt, da Naboesken var gaaet.

„Jh ja vel! svarte han, og kastede en Rulle Papiir fortrædeligt paa Bordet: Imorgen Klokken 10 faaer jeg mine Penge. Men, naar De vidste, hvad det vil koste mig, at opfylde denne hellige Pligt... Nei, Helvede

kan ikke udfinde en græsseligere Marter, end den, hvor-
til jeg i denne Nat har dømt mig selv."

"Hvad har De da isinde at gjøre, min Ven?"
spurgte jeg urolig.

Han stirrede paa mig; med bitter Latter talte han
disse Ord, der fik mig til at gysse: "Hvad jeg har
isinde? — Jeg vil digte Biser, Bjorne-Biser.. her,
ved min affjelede Piges Liig.. jeg vil søge Begeistring
hos Døden — og — den vil ogsaa indfinde sig — thi
Francines Dnske maa opfyldes — jeg har givet hende
mit Ord — og vil nu ogsaa kunne holde det. Rytter
giver mig 100 Franker."

Jeg stod som himmelfalden. "Hvordan? raabte
jeg: Hvad De manglede Mod til i Morges, da De
endnu turde haabe at beholde hende, det vil De foretage
Dem nu, nu, da Deres Hjerte bløder af Rummer?"

"Ja, saaledes er det! Jeg haabede: da havde jeg
Tiden, Rummet foran mig; jeg fordybede mig i Frem-
tiden... det var just det, som bragte mig til at mis-
kjende min egen Kraft. Men nu — nu gives der ingen
Fremtid for mig! I Morgen bliver hun mig for stedse
berøvet her, i Morgen maa jeg holde mit Ord — jeg
skal holde det; thi ogsaa jeg har Angst for Fattig-Liig-
vognen." Han nærmede sig Sengen, hvori Francine
hvilede, og som om hun endnu kunde høre, sagde han:
"Du skal blive tilfreds, Francine.. Talenter, Vid-
une fordrer man af mig — o, jeg skal nok faae det
Alt, det lover jeg Dig — det vil Fortvivlelsen nok for-
syne mig med — jeg skal faae Folk til at lee — og
Du skal faae Din Liigbegjængelse."

Den ophidsede Tilstand, hvori jeg saae min Ven,
indgjød mig saa stor Skræk, at jeg ikke kunde indvillige
i at lade ham blive Natten alene hos den Døde, altsaa
fordrede jeg, da han vilde nøde mig til at gaae, haard-
nakket, ikke at rokke fra Stedet. "Vi vilde vaage sam-

men! sagde jeg: De vil dog ikke berøbe mig den sørgelige Beroligelse. Troe ikke, at det er min Hensigt, at afholde Dem fra den smertelige Bestjæftigelse, som De har isinde at paatage Dem. Jeg havde haabet at kunde skaane Dem for den, men, da nu Udfaldet har skuffet min Billie til at være Dem nyttig — nu, saa vil idetmindste min Nærværelse være Dem nyttig, opretholde Deres Mod — vi vilde tale om hende."

Bliv De da, siden De vil have den Godhed! svarte han: Maaskee De ogsaa har Ret. Efter saamange Sinds- og Legems-Bevægelser kunde maaskee min Natur være mægtigere end min Billie; og, naar jeg saa gav efter for Sønnen — naar jeg først vaagnede op i Morgen! Men De vil kun tilbringe en daarlig Nat her."

"Alf, min Ven! Vil da Ederes være bedre?"

Der opsteeg et dybt Suk fra hans Bryst, og taus lagde han Alt i Beredskab til at skrive. Han var just isærd med at sætte sig hen til det lille Bord, da jeg holdt ham tilbage. „Et Dieblif endnu! sagde jeg: Maaskee De hele Dagen Intet har nydt? De behøver Kræfter, for at kunne vaage til i Morgen."

„Jeg takker! sagde han: Jeg føler ikke til Sult; det vilde ikke være mig muligt at spise."

„Idet mindste vil De drikke et Glas med mig, Paul, det kan De ikke nægte mig."

„Nu da, gandske som De vil, jeg bryder mig ikke om det; jeg behøver slet Intet."

„Egemeget! Jeg vil hente en Flaske; De skal see det vil bekomme Dem vel." Jeg gik, og kom strax igjen med lidt Brød, en Flaske Vin og Glas, som jeg stillede hen paa Kaminen. „Nu! sagde jeg til Paul og bød ham et fyldt Glas: En Skaal for Munterhed og Mod!"

„For Sjælerø!" svarte han, og vi klinkede.

„Saa! vedblev jeg, da P a u l satte sit Glas ved Siden af mit: Vil De nu tilstaae, De trængte til det?“

„Det er sandt! Jeg føler mig mere oplivet; jeg troer mit Digt skal lykkes.“

„Nu, saa Haand paa Værket, Klokken er blevet mange.“

„Eys! sagde han: Jeg fik en Idee!“

Virkelig oplivedes hans Udsyn, hans Dine flammede, han begyndte at gaae op og ned i Værelset med store Skridt. Jeg for min Deel kastede mig ned paa Læhnestolen ved Francines Seng, og forberedte mig til at begynde paa en Nat, fuld af saa smertelige Følelser, som mange Mennesker ikke i hele Aar have været udderkastede.

P a u l skrev; Pennen iilte over Bladet, og hans Læber udnynnede, efter Melodie af en Contredands, lette og hoppende Vers, der bleve afbrudte af dybe Sukke. Efter et Kvarteers Arbeide sprang den unge Digter op, hans Blik vare lidt forstyrrede, Sved bedækkede hans Pande. „Endelig, sagde han: er min første Strophe færdig... jeg troer ret den er lykkedes.. nu er jeg i Vande. Dog, ligemeget, jeg vil ikke skrive længer — det jeg her foretager mig, er alt for afføjetligt. Det overstiger al menneskelig Kraft.“ Opbragt kastede han Vennen, og begyndte igjen at gaae op og ned med store Skridt.

„P a u l! tilraabte jeg ham: P a u l! I Morgen Klokken to skal Francine begraves, og De lader Mo: det falde! Kom, drif endnu engang!“ Han bortviste Glas: set, jeg bød ham: „Men, det gjælder jo om at fortjene Ri t t e r s Penge.“

„Ja vist, vist! det er jo just det, jeg gjør; kan De da ikke see paa mine Lidelser, at det er det, jeg gjør mig Umage for? Troer De, at jeg med No, især med saadant et Syn i Nærheden, kan digte?“ Her rystede

han i Sengen: Omhængt. Hans Hestighed var skrækelig, jeg troede selv et Dieblif, at han var bleven vanvittig; thi mange Gange udraabte han *Francine*, og kaldte paa hende. Dog snart vendte hans No tilbage, han satte sig paa ny til Bordet; jeg bemærkede et Smil om hans Mund; han digtede. Jeg vil ikke afskrive Sørgedigtet eller tale om den overmenneskelige Anstrængelse, som Sammensætningen af hans 12 Strofer kostede ham. Klokken 8 om Morgenens var Manuskriftet færdigt; men, hvormange Vandringer til Francines Liig, for at bringe det saa vidt? Man maa selv have hørt hans, af muntre Vittighedsindsfald afbrudte, Fortvivlelsesudbrud, for ret at kunne forstaae de hjertesønderlidende Tølelser, som frembragte denne forvirrede Blanding; midt i den stille Nat, naar Gadelarmen hviler, mens to matte Lys svagt beskinnede Liigbaaren. Mere end eengang saae jeg ham i Begreb med at opgive sit accorderede Arbejde, og jeg besad ikke det grusomme Mod mere, at opfordre ham til at gaae til det; han leed altfor meget. Jeg saae ham, overvældet af Græmmelse, at synke ned paa Stolen; han græd af Raserie, jeg græd med; da saae han vemodig paa mig.

„Nu er det ikke længer i *Morgen*, det skal være færdigt, sagde han til mig: det er i *Dag* — om et Par Timer kommer man at hente det; og jeg skalde lade være at opfylde mit Løfte, da det kun kommer an paa mig at opfylde det... Jeg er altsaa kun et Barn, naar jeg taber Modet. Digt da, Usalige, digt — hun maae have en Grav paa Kirkegaarden!“ — Og rask greb han Pennen, og begyndte muntert at synge sit Slutningsrim for sig selv.

Men da han nu var færdig med sit forfærdelige Arbejde, blev han siddende som tilintetgjort paa Stolen, hans Arme sank kraftløse ned, hver ved sin Side, Hovedet sank ned paa Brystet, og Øinene vare nær ved at

lykkes. Han var saa mat, som en Ulykkelig, der har epileptisk Tilfælde. Endeligt lykkedes det min ulykkelige Ven at falde i Sovn. Hans Sovn varede næsten en Time; thi, da han vaagnede op ved et stærkt Træk i Klokkestrengen, reiste han sig med Forundring over, at han var kommen til at give efter for Søvnens Trang.

„Det er vist R i t t e r! sagde han til mig: O, havde De ikke været hos mig, havde jeg aldrig faaet det istand; saa havde jeg sovet, kjæreste Ven! Dem har jeg at takke for mit Arbeid, det skal jeg aldrig glemme. . . Naar blot min Boghandler er tilfreds dermed!“ tilføiede han næsten bekymret.

Det var virkelig Ritter, som vilde afhente sit Sørgedigt. . . Man kunde see paa ham, da han traadte ind, hvor angst han var for, at hans Digter ikke skulde have holdt sit Løfte.

„Det er færdigt! sagde Paul til ham: Men, blot Deres Hoved, om jeg tør bede Dem. . . Tag Hatten af, her er et Liig i Stuen.“

Boghandleren blegnede, tog ærbødigt Hatten af, og nærmede sig Biebandskarret. „Lillader De, Cousin! sagde han, og besprængte i en Afstand den Afdødes Liig med Byrbomgrenen: Nu til vore Affairer!“ vedblev han, og kastede et sjaalent Blik til det lille, med Papirer bedækkede Bord.

Paul tog Manuskriptet og læste sit Sørgedigt; ved hver en aandfuld Bending saae han smilende paa Boghandleren, og søgte at gjætte en eller anden Tilfreds; hedsyttring i Dennes dum; eenfoldige Træk; men Ritters Ansigt blev uden Forandring. Paul begyndte allerede at blive urolig herover; jeg mærkede hvorledes Røerne rystede under ham; hans Stemme blev svagere, jeg følte Medlidenhed med hans Grilling.

„Saa smil dog! sagde jeg til Boghandleren: Deres Lykke smiler fra hver Strophe i dette Digt; det er beundringsværdigt!”

„Det er aldrig Uimagen værd at tage sig det videre til Hjertet! svarte han koldt: Naar De ikke har seet mig lee, saa kom det af det, at jeg har ikke hørt efter... jeg tænkte bare paa, om man ikke kunde drive Exemplaret op til 30 Sous.”

Med disse Ord rullede Paul sit Manuskript sammen, og stak det under Ritters Arm. „Og mine hundrede Franker?” spurgte han.

Boghandleren tog 20 Femfrankstykker langsomt op af Besselommen, talte dem flere Gange, og sagde saa sukkende: „Det er mange Penge! Men jeg vil ogsaa lade Dem skrive mig Et og Andet, for at tage fat i Dem til Gjengjeld.” Derpaa gik han.

Saa snart Paul havde Pengene for sin Anstrængelse i foregaaende Nat i Hænderne, overlod han til mig at besørge hans Venindes Begravelse. Nabokonen kom, som hun Aftenen iforveien havde lovet, for at klæde Francine paa; men det var allerede for sildigt; neppe var min Ven bleven ene med Liget, før han ilte med at indhulle det i Gravklædningen; Brudekjolen blev hendes sidste Dragt. Paul følte endnu Kraft nok til at ledsage hende til Kirkegaarden. Jeg havde samlet en Deel Venner, som med mig fulgte Liigvognen. Frugten af Nattevaagningen hos den Døde tilfredsstillede hele Staden. Sørgedigtet havde en rivende Affæining. Paul opfyldte samvittighedsfuldt sit hellige Løfte. Ritter fik uhyre Fortjeneste, og Francine en Gravsteen.

(Oversat af Theodor Franch.)

En ung Piges Drømmerier.

Middagsolen kastede netop sine brændende Straaler paa Vinduesrunderne i det lille Tagkammer; Alting var stille og roligt, da Bærelsets Eierinde, en ung Eypige, begyndte paa et af disse lysvaagne Drømmerier, hvilke den fortræffelige Lafontaine har beskrevet med saamegen Ynde og Naivetet.

Først traf hun to Fridage fra sit ugentlige Arbejde; i disse to Dage vilde hun overgive sig til alle de Fornøielser, der passe for hendes Alder; hun gav sig med megen Gæmildhed hver tredie Maaned en ny Kjole med et flagrende Livbaand og et smukt Cashemirschawl, i denne Stads vilde hun med Dampskibet seile til Meudon, og først silde komme tilbage, uden at frygte for at vække sin Portner, eller faae Skjænd af sin Moder.

Lidt efter forekom det hende, som om den nye Kjole hver tredie Maaned, det flagrende Livbaand, Dampskibet, Meudon og dens smukke Omegn og de to Fridage ikke vare tilstrækkelige for hendes brændende Uergjerrighed. Hun maatte nu have en Silkekjole med uhyre Garnering, en italiensk Straahat med Blomster, og et langt grønt Elser; om Halsen maatte hun nødvendigviis have et Halsbaand af Coraller, der kunde hæve dens naturlige Hviidhed; og da vor elskværdige Grisette nu allerede var en fornem Dame, saa tog hun den Beslutning, for Eftertiden kun at sye Kjoler for sig selv, og kun at brodere disse kostbare Møller, der ere saa gunstige for en hviid Barm, til sit eget Brug.

Imidlertid blev den femte Etage snart for steil at passere; denne lave Port, hvor Vinden havde frit Spillerum, var ikke stikket til at forsvare saamange Kostiigheder. Farvel da, du simple Bolig, du fattige

Geng, I daarlige Meubler, sammentklinede Ruder, og defecte Dele af en ufuldendt Roman. Vor Dame forlader sin Bolig!

Nu har hun to smukke Værelser med Egetræes Meubler, et stort Speil og et Klædeskab, der indeslutter den skindbesatte Vinterpelt. Nu er hun da sin egen Herre, kan beskue de glimrende Kostbarheder og Modevarer i Gaden Vivienne, og om Aftenen gennemlæse August Lafontaines smægtende Romaner og Paul de Kock's uendelige Historier, der ere saa opfyldte med Soldater, Originaler, behagelige Eventyr, og Scener paa Kaffehuse og Restaurationer.

Men den følgende Dag mærker den unge Pige at hun er træt af den megen Læsning; hun kan da ikke klæde sig selv paa, men maa nødvendigviis have en Kammerpige til denne Befilling; hun vælger da en ung Pige fra Landet, til hvem hun giver sine halvslidte Kjoler, og hvem hun gjør sig en Fornøielse af at danne paa og opdrage for den store Verden; af Frygt for at man skal spørge hende, vil hun selv opregne dem alle denne Piges gode Egenheder og alle hendes Feil, lige indtil den sidste, der tvang hende til at jage hende bort.

Nu formoder Damen, at en Tjener vil være mere passende til hendes Opvartning. Desuden svarer hun derved! Han kan holde Salen reen, opvarte ved Bordet med en Serviet under Armen, og paa Gaden gaae bag efter sin Herskerinde i et guult Livree og hvide Strømper.

Men fra den Tid af, at hun nu beboer en første Etage i Gaden Rivoli, har en Schweizer foran sin Port, et Toilet af Ucajon og et Speil i sin Alcove, og gaaer i en hvid Morgentjule til høit op paa Dagen, gjør vor unge Dame betydelige Erobringer. Snart er det en gammel tydsk Adelsmand, hvem hendes Kulde

gjør uhyggelig, snart fortvivler en ung fransk Oberst for hendes Gødde, snart er det Lord Wellington selv, der sukker efter hendes Gunst; men alle disse Kjærlighedsbetydninger gjøre intet Indtryk paa hende, hun har gandske andre Ting i Hovedet og et gandske andet Maal for sig, hun lader sine Tilbedere sukke i Sorgemaffet, og iler hen for at debutere i Theatre-français.

De kan nok begribe, at hun er for beskeden til at ville gjøre Mademoiselle Mars Rangen stridig. Men hendes levende Dine, hendes lille Næse og nydelige Mund, fort hendes hele Person viser, at hun vil gjøre Lykke som Soubrette. Hun læser nu paa sin Rolle, vælger sit Costümme, piner sig for at tale rigtigt og gesticulere rigtigt; endelig kommer Dagen, da hun skal træde frem; man slaaes om Billetterne; hun selv kan neppe komme ind, hun, hvem hele Paris snart skal beundre; saasnart hun træder frem, saasnart hun aabner Munden, er der en saadan Bifaldstorden, at Hr. Michelot er nødt til at bede Publicum ikke at applaudere saameget, for at ikke Bænkene skulle gaae itu.

Hun er da nu bleven den første Actrise i Paris. Alle de skønne Mænd omgive hende. Hun protegerer, roser, dadler og giver Dineer. Casimir Delavigne spørger hende tilraads, og tilbyder hende sin Haand, som hun afslaaer. Hun vil nu, at ogsaa Provindserne skulle nyde godt af hendes Talenter; hun reiser til Brüssel, Pontoise, St. Petersborg; der ægter hun endelig en Bastard af Keiseren, der gjør hende til Hertuginde, og forskaffer hende en glimrende Plads ved Hoffet."

Fra St. Petersborg veed jeg ikke hvor hun reiste hen, men jeg veed, at en larmende Støi altfor tidligt gjorde Ende paa denne neppe begyndte Roman. Forstræffet over det Lidet, hun havde bestilt, sætter den stakkels Pige sig atter til sit Dagværk, uden eet eneste Dieblid at have tænkt paa den eneste Lykke, hvorpaa

hun med Rette kunde gjøre Fordring, den at elske og at blive elsket.

Jeg maa kun tilføie, at den lille Skjelm fastede et Blik i Speilet, da hun skulde hente nye Baand til en Hat, et Blik, der ledsagedes af et selvbehageligt lille Smil, som om hun vilde sige: at det dog var muligt at disse Lustkasteller i Tiden kunde realiseres.

Frue von Staël.*)

Frue Händel: Schütz havde allerede en Tidlang henrykt det Stockholmske Publikum, hvis Kunstfjærlighed er tilstrækkelig bekjendt. Hun blev imidlertid snart fordunklet af Demoiselle Georges, der nød den meest udmærkede Modtagelse og Erkjendelse. Jeg havde været bortreist i nogle Maaneder og ankom netop Dagen for hendes Benefice Forestilling. Alle Menneſter talte dengang om Frue v. Staëls Ankomst. Kronprindsen havde modtaget hende paa den meest smigrende Maade, og Enhver, der i Stockholm vilde regnes med til den fine og elegante Verden, ilte med at lade sig forestille for denne verdensberømte Dame. Jeg hørte strax ved min Ankomst alle Folk tale om hende og Demoiselle Georges, hvilken Sidste selv uddeelte Billetterne, thronende under en Baldachin, til alle dem, der havde Lyst til at opveie dem med Guld.

Da jeg den følgende Aften tog Plads i Theatret og med nysgjerrigt Blik mynstrede Logerne, bemærkede

*) *Uf: l' Europe litteraire.*

jeg en Dame, hvis Costume, Physiognomie og Udvortes var mig særdeles paafaldende. Man forestille sig en plump Taille og brede Skuldre, uden noget Yndigt eller Qvindeligt, skarpe Træk, sminkede Kinder, og en Paarfladning af affstikkende Farver, Dine, der funkede af Fyrighed og Aand, men hvoraf hvert Blik syntes at indeholde en Opfordring, dertil fulsorte Haar med en uhyre Guirlande af brogede Blomster, over hvilke der endnu vaiede en Fjerbuks. Ved Siden af hende forestille man sig et ungt, smektert Pigebarn, i en simpel hvid Kjole, med guldgult Haar, der falde ned i naturlige Løkker, uden noget andet Smykke, end det, hendes barnlige Ustyldighed tildeelte hende, og man vil have et rigtigt Begreb om den meest paafaldende Kontrast imellem en Moder og hendes Datter. Vi Nordboer are saavante til Bessedenhed og Tilbageholdenhed hos vore Fruentimmer, at Frue v. Staëls Opførsel ikke kunde andet end frappere os. Hun havde trukket sine Handsker af, og idet hun lænede sig ud over Logen, gav hun, besjælet af den fyrigste Enthusiasme, med sine blændende hvide Hænder sit Bisald tilkjende ved ethvert udmærket Sted. Jeg lagde noie Mærke til hende; det var ingen fremkunstlet Enthusiasme. Siden den Tid har jeg ofte, og altid med den meest levende Interesse, hørt Frue Staël tale og declamere, og jeg har altid bemærket, at hun aldrig forglemte sig selv, men at Alt, hvad hun gjorde eller sagde, iforveien var noie beregnet.

Den følgende Dag blev jeg præsenteret for hende, og saae hende siden næsten daglig. Hendes Opførsel svarte ikke gandske til de Begreber, som vi gjøre os om det Passende. Hun havde f. Ex. en nydelig lille Fod, men det var hende ikke nok at lade den see, men hun viste ikke sjelden hele Benet med en forforist Nonchalance, der gav vore unge Mennesker Anledning til mange Bemærkninger. Hun var nemlig i Frankrig

vant til at varme sine Fødder ved Kaminilden, det samme gjorde hun ogsaa ved vore Done, der just ikke ere lave, og det syntes, som om hun forfølselig valgte denne Stilling for at gjøre opmærksom paa sin lille Fod. Jeg blev flere Gange indbuden til at spise til Middag hos Arveprindsen i hendes Selskab; hendes Haand- og Armbevægelser syntes mig fuldkommen studerede; hun lagde sig undertiden med begge Albuer paa Bordet, og declamerede og gesticulerede derpaa med saamegen Fyrighed, at hendes Raboer ikke sjelden havde Grund til at være paa deres Post. I alle Selskaber var der kun een Stemme om hendes Aand og Skarpsindighed, og dog vilde Ingen af os ønske sig en Kone, Moder, Søster eller Elskerinde, som hende. Vi betragtede hende med Forbauselse; vi beundrede hende som et sjeldent Phænomen, der neppe fandt sin Lige i den qvindelige Verden. Imidlertid blev dog flere Gange hendes Forfængelighed krænket under hendes Ophold i Stockholm. Saaledes vægrede f. Ex. vor Ven L... sig haardnakket ved at besøge hende, hvor ofte og indstændigt han end blev indbuden dertil. „Jeg taler ikke Fransk flydende nok, sagde han: til at kunne debattere i dette Sprog, og med en simpel Underholdning kan Frue v. Staël ikke være tjent.“ Næsten ligesaadan opførte Baron von B. sig imod hende. „Denne Dame, sagde han: er sandsynligvis kun kommet hertil, for at skrive en svensk *Maia*, som Sideestykke til sin italienske *Corinna*; men det er mig slet ikke om at gjøre, at komme til at tale med hende, for at figurere i hendes Bog.“

Hvad der fornemmeligt behagede mig hos Fru v. Staël var hendes praktiske Forstand og Benyttelsen af alle de Hjælpemidler, der kunde fremme de Planer, hun havde udkastet. Hun udbad sig en Majorsrang for sin yngste Søn, men sølte sig dybt krænket, da Kronprindsen overrakte hende et Lieutenant's Patent. Han døde

det følgende Aar i en Duel, som han havde med en russisk Officer. En Ordstrid, der var opkommen mellem Begge i Dobberan ved Pharaabordet, foranledigede samme. Et besynderligt Tilfælde indtraf kort før hans Død, der kan tjene til Bekræftelse paa Troen om Uhellser. Den engelske Admiral Moore laae med sin Escadre for Anker paa en Rhed i Nærheden, og var taget til Dobberan, for at gjøre Hertugen af Mecklenburg sin Opvartning. Den unge Hr. v. Staël aflagde ham et Besøg, og Admiralen, der var nøie bekendt med hans Moder, modtog ham paa det venstkabeligste. Imidlertid bemærkede flere Personer, der netop vare tilstede, at han ligesom blev oversfaldet af en pludselig Skræk og traadte et Skridt tilbage, da den unge Mand vilde række ham sin Haand, og at han, under hele deres Samtale, var mørk og meget ordknapp. En Ven af mig spurgte ham om Aarsagen til denne pludselige Forstemthed, hvortil Moore svarte: „Det gjør mig ondt for den unge Mand der. Han vil om kort Tid lide en voldsom Død.“ Otte Dage derefter var Hr. v. Staël ikke mere mellem de Levendes Tal.

Frue v. Staëls ældste Søn vilde gjerne ansættes ved den Legation, der skulde afgaae til de forenede Stater; men der var mange Forhindringer, og Kongen, til hvem hans Moder havde henvendt sig, afflog reentud hendes Begjering. Alligevel vidste hun at opnaae sine Ønsters Maal med en Eiinhed, der satte alle vore gamle Hofmænd i Forbauselse. August Wilhelm Schlegel erholdt ligeledes en Ansættelse i svenst Tjeneste; kun Rocca, der almindelig gjaldt for Frue v. Staëls Elsker, var den Eneste, for hvem hun ikke gjorde noget. Han var smuk som en antik Statue, men forresten en ubetydelig Person; dog syntes han at nære en lidenskabelig Kjærlighed til denne berømte Kone, hvem det maaskee smig-

rede, endnu i sin Høst at see sig elsket med Ungdommens brændende Heflighed.

Trods disse smaae Ekyggesider er Frue v. Staël dog et af Aarhundredets vidunderligste Phænomener. Hun gav ogsaa i Stockholm mange Beviser paa sin Liberalitet og sin Sjelsadel, og hun understøttede mange med en rørende og velgjørende Giinshed. Hvad mig angaaer, da har jeg altid anseet det for en særegen Gunst af Himlen, at det blev mig forundt at staae i nogen nærmere Forbindelse med hende, hvorved ogsaa jeg kom til at varmes ved hendes Genies velgjørende Straaler.

Den første og den anden Mand.

Christine Boissard, Datter af en Skolemester i Toulouse, blev i sit femtende Aar gift med Bertrand Kols, der var et Aar ældre end hun. De havde fra Barndommen af været Legekammerater, deres Følelser var nu gaaet over til Kjerlighed, de elskede hverandre, men lignede ikke hinanden. Bertrand var hidsig og opfarende, let bragt i Bevægelse, og havde det sære Lune at spadserere allene, for at udmale sig phantastiske Scener, hvor der kunde være Leilighed for en dristig Mand til at udmærke sig. I hans første Egtelsskab aar gik det godt nok, men da han var kommet ind i Manddomsalderen, da hans Lykksalighed havde tabt Griffhedens Tillokkelse, da opstod der tusinde nye Ønsker hos ham, der gjorde ham fjed af hans Hjem, og foretogte lede ham glimrende Syner. Christine saa denne For-

andring, hun saa at han var ulykkelig, og undrede sig derover, da hun selv var saa lykkelig. Hun vilde have gjort alt muligt for ogsaa at gøre ham det, men hun kunde ikke opdage hvad der fattedes ham. Hun havde lige fra Begyndelsen skjænket ham sin hele Kjærlighed, hun havde gjort ham til uindskrænket Herre over sit Hjerte, hun havde fortroet ham enhver af sine Tanker, hvert et Ønske. Hun havde Jntet tilbage, undtagen Bønnen til Gud, og den bad hun i mangen skjult Sorgens Time.

„Hvad er dog Mennesket for et usfælt Væsen, sagde Bertrand en Aften til Christine, da de spadserede i deres lille Have: naar man kan fortælle hele hans Liv i tre Ord — spise, drikke, sove! Naar i Gaar var som i Dag, og i Morgen bliver som i Dag. Hver Time burde frembringe noget Nyt; jeg kan ikke finde mig i det eensformige Liv!“ — „Kjære Bertrand! svarte Christine: Hvorfor plager Du Dig saaledes. Kan Du blive lykkeligere end Du har været?“ — „Nei, min kjære Christine, ikke lykkeligere end jeg har været, men . . .“

„Lykkeligere end Du er!“ udfyldte Christine med et Suk. — „Der er noget, Christine, som hjem søger min Aand med Gjøglebilleder, saa jeg næsten kunde svare Ja. Naa, græd nu ikke.“

„Skulde jeg ikke græde, afbrød Christine ham: naar jeg veed, at Du er ulykkelig, naar der i denne Forsikring ligger en sorgelig Sandhed, som dræber min egen Lyksalighed? Jeg er ikke mere for Dig, Bertrand, hvad jeg har været, ellers vilde Du ogsaa være, hvad Du var — og jeg endnu er.“

„Betragt denne Skaal! sagde Bertrand: Der behøves kun Lidet for at fylde den, saa den flyder over. Men der behøves Mere til at fylde Byens Vandbehold-

ning. Tidens Strøm flyder igjennem eet Menneskes Liv, liig en stille Flod indenfor sine Grændser, medens den bruser gjennem et Anders, liig en mægtig Elv, som, idet den udvider sit Leie, kræver større Rum for den voxende Vandmasse. Naar Du nu inddæmmer denne Strøm, eller den møder nogen naturlig Hindring, der standser den, da vil den rase og skumme, indtil den endelig bryder gjennem alle Hindringer og styrter frem ad den Ødelæggelsens Bei, som den selv har banet sig."

"O!" udbrød Christine, der skjelsvende forstod denne Lignelse.

"Stille, min Christine! blev Bertrand ved, og kyskede hende: Vær ikke bedrovet. Jeg tilstaaer, at jeg længes efter at komme ud af dette Dagdriverliv; jeg længes efter den travle Verden, men troe ikke, at jeg kan finde nogen Glæde der, uden at dele den med Dig."

Kort Tid efter denne Samtale erfoer Christine dens Betydning. Der opstod en lille Trætte mellem Bertrand og hans Fader, som bebreidede ham, at han drev sin Tid bort, istedetfor at erhverve sig noget. Denne Bebreidelse gav Bertrands redebonne Aand det eneste Stød fremad, som den endnu behøvede. Den Jølelse, der længe havde plaget ham, var i Grunden ikke Andet end en utaalmodig Higen efter Eventyr, lige meget hvor han skulde søge dem.

En Stund dvælte han paa en Høi, hvorfra han kunde overse den Dal, hvori hans egen lille Bolig laae. Han var ubestemt, ikke om han skulde gaae, skiondt han ikke vidste hvorhen, men om han skulde forstemme sig ved at sige Farvel til Christine og deres lille Henriette. Han udbredte sine Arme imod Dalen, Taarer stode i hans Øine. Christine! udraabte han: Elskede Christine! Leved! Han ilte afsted til Toulouse.

Den ene Dag svandt hen efter den anden, uden at Christine fik den mindste Efterretning om sin forsvundne Mand. Uger og Maaneder forløb uden noget Budskab, hverken fra ham selv eller nogen levende Sjæl der havde seet ham siden han forlod sit Hus. Da hengav hun sig til haabløs Fortvivlelse, hun tvivlede nu ei længer om at han var død.

Saaledes havde Christine henlevet syv Aar, da hun en Sommermorgen sad udenfor sin lille Hauge, og der pludseligen stod en Mand for hende, iført en Sol: datermondering. Hun saae ham og bleguede, hendes Hjerter slog høit, og hendes Lemmer stælvende. „Kjender Du mig ikke, Christine? spurgte han: Eller kan Du ikke tilgive mig?“ — Hendes Dine lukkede sig, og et svagt Skrig døde bort paa hendes Læber.

Da Christine kom til sig selv igjen, fæstede hun sine Dine stift paa den Fremmede, og stirrede taus nogle Minuter. „Har jeg da, udraabte hun tilsidst: saalænge begravet Dig som død, eller er det et Blændværk af min forvirrede Phantasie?“ — „Min Christine! stammede den Fremmede: Min elskede Christine! Ja, tilvisse, jeg er Din Bertrand.“ Hun udstødte et konvulsivt Blædeskrig, kastede sig i hans Arme, og skjulte grædende sit Ansigt mod hans Bryst. Ogsaa Henriette klyngede sig op til ham med barnlig Kjærlighed.

Da den første stormende Gøllelse havde lagt sig lidt, fæstede Christine atter sit kjerlighedsfulde Blik paa Bertrand, som for at forvisse sig om, at det virkeligen ikke var noget Blændværk. „Du er bleven meget forandret, sagde hun: under denne grusomme Graværelse. O Gud! blev hun ved: Hvad har jeg ikke lidt for Din Skyld! Men nu, da jeg har faaet Dig igjen, vil jeg forglemme det Altsammen. O Bertrand, blot eet eneste trøstende Ord, at Du levede, vilde have sparet mig navnløs Kummer. Men Du skal aldrig høre

een eneste Klage fra mig, jeg er nu altsfor lykkelig til at mindes, hvor ulukkelig jeg har været. Ja! tilføiede hun: Du har meget forandret Dig."

Jeg har meget at fortælle Dig, Christine, sagde Bertrand: om de Gienvordigheder, der have bevirket denne Forandring. Du skal erfare Alt, og Du vil da indrømme, at ogsaa jeg har lidt meget; at ikke Du allene har været ulukkelig."

Bertrands Fader var død. Men tre Søstre af ham levede endnu i Toulouse, og deelte Glæden over hans Tilbagekomst. Men Christines Fader vilde ikke see ham, saa dybt havde han følt sig krænkert over den hans Datter forarsagede Sorg. Bertrands fordums Venner besøgte ham; og omendkjøndt han var høflig imod dem, iagttog han dog en underlig Tilbageholdenhed, og det var, som om han kun mindedes dem dunkelt, eller som om han ikke ønskede at fornye de gamle Bekjendtskaber. Stundom gjorde Christine ham venlige Bebreidelser derover, men han formildede hende ved at erklære, at han ikke ønskede andet Selskab end hendes og Henriettes, og at han vilde undgaae al Omgang der kunde drage ham fra sit Hjem.

Saaledes henrandt tre Aar, og Christine, sit Ord tro, forstyrrede ikke een eneste Gang den huuslige Fred ved den ringeste Hentydning paa den forgangne Tid. Og dog var der noget, hun vidste selv ikke hvad, der gjorde, at hun ikke nærrede de samme Følelser for Bertrand som fordum. Forgjæves kjæmpede hun mod denne Følelse, forgjæves irettesatte hun sig selv derfor. — En Dag, da Bertrand var ude, fik hun et Besøg af sin Fader. Det var førstegang efter Bertrands Hjemkomst, at han havde sat sin Fod over hendes Dørtærskel. Hun hilste ham glad, kjøndt hun vel saae af hans Miner, at han ikke kom i noget behageligt Wrins

de. Men man tænke sig hendes Forbauselse, da hun er-
foer det frygtelige Budskab — at Bertrand ikke var
hendes Mand, men en Bedrager! Gjerne vilde hun be-
handlet det som et frænkende Spøg, men af desværre,
i hendes eget Hjerter var der frygtelige Ahnelser om en
skrækkelig Sandhed. Der havde været Dieblikke, hvori
besynderlige forfærdende Mistanker vare opstegne i hen-
des Sjel, Mistanker som hun, for sit Livs Skyld ikke
vovede at omtale, thi de vare altfor rædsomme. Hun
beroligede sig med den Tro, at hun selv var bleven an-
derledes, eller at syv Aars store Lidelser jo muligt kunde
have frembragt uforklarlige Forandringer hos hendes
Mand; kort: hvad vilde hun ikke hellere troe end sin
Faders frygtelige Fortælling. Men hvor ondt det end
gjorde den gamle Mand at bedrøve sit Barn, vedblev
han dog bestemt og urokkelig sin Paaastand. Han havde
desuden et Vidne med sig, en Mand ved Navn Ang-
lade, der havde kjendt den foregionne Bertrand mens
han tjente ved den franske Armee i Spanien, hvor han
hedte Arnaud Tilh. Anglade kjendte ligeledes Ar-
nauds hele Familie, der boede i Caen i Normandiet.

Det var denne Omstændighed, hvis den var sand,
som meest smertede den stakkels Christine, thi forinden
den blev nævnt, havde hun troet, at det var muligt
Bertrand kunde under sin Gravværelse have antaget et
andet Navn, for desbedre at kunne skjules, skjøndt han
aldrig havde omtalt det til hende.

Som de stod og talte sammen traadte Bertrand
ind. Han blev lidt overrasket ved at see Christines
Fader, men tog slet ingen Notits af Anglade. Denne
traadte hen til ham og rakte ham Haanden, som Ber-
trand modtog med den rolige Mine, hvormed man mod-
tager en Fremmed i sit Huus. „Det er mig kjær at
see Eder, Arnaud Tilh!“ sagde Anglade. — „Og li-
geledes mig at see Eder! svarte Bertrand gandske rolig:

Men her er en Misforstaaelse. Jeg kjender ikke Eders Navn, og I kjender heller ikke mit." — „Da kjendte vi hinanden dog meget godt i Barcellona, og længe før den Tid var jeg en fortrolig Ven af Eders Familie i Caen, som jeg har tilbragt mangen behagelig Time hos."

Bertrand smilte, og vendte sig om til sin Kone. „Christine! Du har jo kjendt min Fader her i Toulouse." — „I er en Bedrager! udbrød hendes Fader: Og I skal staae mig til Ansvar for Domstolene!" — „Jeg veed nok, svarte Bertrand: at I aldrig har kunnet tilgive mig, at jeg forlod Eders Datter, men lad nu ikke Eders Harmes forlede Eder til at prøve paa en uretfærdig Hævn."

„See paa mig!" sagde Anglade. — „Nu vell!" svarte Bertrand, og betragtede ham med det roligste Ansyn. — „Kan I gjøre det, vedblev Anglade: og vedblive Eders Paastand, at I ikke kjender mig?" — „Det kan jeg, og det med ligesaa megen Sandhed, og ligesaa liden Frygt, gjenmælte Bertrand: som jeg vilde det, hvis En beskylde mig for Fadermord." — „Kan I nægte, gjentog Hiin: at I var i Barcellona om Vinteren for fem Aar siden." — „Ja, det kan jeg!" svarte Bertrand med Bestemthed, men idet samme mødte Christines Dine hans. „Han tager feil, Kjære! vedblev han: Jeg kan læse Dine Tanker. Jeg har fortalt Dig, at jeg tjente i Barcellona, men det var om Sommeren to Aar tidligere." — Da udbrød Christine vildt: „Bertrand! Betænk vel, hvad Du siger. O, Bertrand, hvis det var sandt!" Da blev Denne vred og sagde: „Nu har jeg hørt længe nok paa Eders Fornærmelser. Væk Jer nu!" Men da reiste Christine sig og sagde: „Jeg gaaer med min Fader, og tager mit Barn med. Her er en Hemmelighed som jeg ikke kan udgrunde, og som gandske har vendt mit Hjerte fra Dig, Bertrand! Gud tilgive mig, hvis jeg gjør Dig Uret. Saa:

snart jeg overbevises derom, skal jeg vende tilbage til Dig igjen med alle de Følelser, der nu ere forvandlede til Afsky, og næsten bringer mig til Afstandighed." Og saaledes ilte hun og Henriette bort med den gamle Fader og hans ledsager.

I saa Timer var Rystet om denne Begivenhed over hele Toulouse, og der vare nu Mange som kjendte Bertrand, og hidtil ikke havde tvivlet om hans Identitet, hos hvem der nu begyndte at opstaae en pludselig Tvivl, idet de mindedes underlige, sære Omstændigheder, som de nu først kom i Tanke om. Andre undrede sig over, hvorledes Christine kunde være skuffet, medens Andre gjorde sig lystige over Sagen og hittede, at Bertrand vel maatte have fortryllet hende ved en Elskovs-drik. Nogle meente, at hun med Willie havde ladet, som om hun troede han var Bertrand, for at trøste sig i sin Enkstand, da hun var bange for at gifte sig paany, for hun var vis paa Mandens Død.

Dagen efter blev Bertrand arresteret. Boisfard, Christines Fader, havde anklaget ham for: „falskeligen og dumdriftig at have saaet hans Datter til at troe, at han var hendes Mand Bertrand Kols, og paastod ham dømt til at bede Gud, Kongen og Christine offentligen om Forladelse, med blottet Hoved, nøgne Fødder, i sin bare Skjorte og med en tændt Fakkell i Haanden, erlægge Bøder for Brud paa Kongens Love, og betale Christine Kols en Erstatning af 2000 Livres."

Men Bertrand tilstod ingen af de ham tillagte Forbrydelser. Han erklærede hele Sagen for et skjændigt Sammenspind af Christines Fader og Anglade, for desto snarere at komme i Besiddelse af en Landeiendom, der skulde tilfalde Hün ved Bertrands Død, og at de havde formaaet hans Kone, der var et Menneſke af svag Forstand, til at forene sig med dem. Han udviklede vidtløftigt de Grunde som havde bragt ham til at

forlade sit Hjem, og de forskjellige Eventyr han havde udstaaet; tilsidst bad han om, at hans Kone maatte blive konfronteret med ham, da han ikke kunde tro det muligt at hun vilde vedblive at benægte Sandheden; at hans Anklagere, ifølge Ret og Villighed, maatte blive dømt til de Straffe, som de havde paaستاet ham tilkjendte; at Christine maatte tages tilbage fra hendes Fader, og afholdes fra, at sætte hans Formue over styr; og endelig, at han maatte blive erklæret uskyldig i de Forbrydelser man lagde ham til Last. — Dommeren lod Bertrand komme for sig, og underkastede ham et strængt Forhør; han udspurgte ham om forskjellige Begivenheder som vare hændede i Toulouse mens han var et Barn, om hans Fader, Moder, Søstre og andre Slægtninge; om hans Vielse med Christine, om de derved nærværende Personer, om deres Klædedragt, ic. ic. Alle disse Spørgsmaal besvarte Bertrand paa det bestemteste, og indlod sig ovenikjøbet frivilligt paa at tale om sin Datter Henriette, om den Dag hvorpaa hun blev født, om hans Afreise, o. s. v. Dernæst forhøretes 13 Vidner, som under Ed erklærte, at den Anklagede var Bertrand Kols, og ligesaamange om ikke flere svore paa, at han ikke var Bertrand.

Efter at Retten saaledes havde anvendt flere Uger paa denne Sag og endnu var lige flog, gav det sidste Forsøg Ordre til at forelægge ham to Dokumenter; det ene om og hvorvidt Henriette lignede den Anklagede, det andet om og hvorvidt hun lignede Bertrands Søstre. Heraf kom det Resultat, at Henriette aldeles ikke lignede den Anklagede, men at hun derimod havde stor Lighed med sin Faders Søstre. Da fældte Retten Dom i Sagen, saaledes lydende: „Tiltalte Arnaud Tilh er overbevist at være en Bedrager, og bør derfor miste sit Hoved, og hans Legeme parteres.“

Enhver forbausedes over denne Dom og spurgte: Hvad Grunde Dommeren havde til at affige den, med mindre han havde været begunstiget af en eller anden guddommelig Indskydelse til at udfinde Sandheden i en Sag, der var fuld af Tvivl for Alle, undtagen ham? — Bertrand klagede heftigt over dens Uretfærdighed, og appellerede til Parlamentet i Toulouse.

Da dette overordentlige Tilfælde nu havde vakt fornyet Interesse, taltes næsten ikke om andet overalt i denne Stad. Det første som Parlamentet gjorde var, at Christine, hendes Fader og Anglade skulde offentligen konfronteres, hver for sig, den Ene efter den Anden. Bertrand vedligeholdte den samme uforstyrrede Aandsnærværelse, og besvarte ethvert Spørgsmaal med den samme Frimodighed og rolige Bevidsthed som hidindtil. Men Christine og hendes Fader, især den Første, sandsynligviis af Frygt og Undseelse, røbede saamegen Forvirring og Uenslighed i deres Svar, at Retten fik et Slags Gavnst for Arrestanten. Der optoges nye Vidneforhør, men istedetfor at give Oplysning, indviklede de Sagen i ti-fold større Forvirring.

Da Rettens Undersøgelser vare tilende, stod Resultatet saaledes: 45 Vidner bekræftede med Visshed, at den Anklagede ikke var Bertrand Rols, og en Onkel af den Anklagede erklærede ham for sin virkelige Broder søn. To Personer svore paa, at en Soldat af et Regiment fra Rochefort, som var passeret gennem Toulouse, havde fortalt, at Bertrand Rols levede i Glanzen og havde mistet sit ene Been i Krigen. Man opbød Alt for at komme paa Spor efter denne Soldat, men forgæves. Paa den anden Side var der næsten et lige Antal Vidner, der svore paa, at den Anklagede var den sande Bertrand, og blandt disse vare hans tre Søstre, der forklarede at deres Broder havde to Ar under sit venstre Diebryn, at hans høire Die var un-

derløbet af Blod, og at han havde tre Borter paa den høire Haand. Ethvert af disse Mærker fandtes paa den Anklagedes Person. Det blev ligeledes antaget som en Omstændighed til hans Fordeel, at omvendstjendt hans Kone nu paaastod ham dømt som Bedrager, havde hun ikke allene været den Første som bød ham velkommen som sin Mand, men havde ogsaa levet sammen med ham som saadan i 3 Aar, medens mange af de meest anseete Indvaanere i Byen kappedes om at give hende høderlige Bidnesbyrd om hendes moralske Caracteer og andre elskværdige Egenheder, saa at man ikke kunde tiltroe hende, at usædelige Bevæggrunde skulde have bevirket et forstilt Bedragerie fra hendes Side.

Den almindelige Mening var, at Underrettsdommen vilde blive annulleret. I to Maaneder havde de sidste Undersøgelser været, og endnu var man lige nær. Endnu fjorten Dage, og Dommen skulde fældes.

Da udbredte sig pludseligt det Rygte, at den virkelige Bertrand var kommen til Toulouse. Dermed forholdt det sig saaledes: Parlamentspræsidenten havde hemmelig sendt Bud til Flandern for at udfinde om, som Soldaten havde sagt, Bertrand Kols var at finde ved Armeen, og man havde været heldig nok til at finde en Person af dette Navn med et Træbeen, og som erklærede, selv at være den Person de søgte. Han sagde endvidere, at han meget nøie kjendte Arnaud Tilh, og havde hørt tale om den Proces der fortes, men da han troede, at hans Kone havde været ham utro, ved at foregive, at hun var bleven ført bag Lyset af en Bedrager, havde han besluttet, at lade Sagen ende som den vilde, og aldrig at vende tilbage til sit Fødested. Han samtykkede folgelig meget uvillig i at følge med Retsbetjentene, eller snarere gav efter for den Tvang de vare beredte til at bruge, hvis han gjorde Modstand, en Omstændighed, der ledte til at vække

Mistanke om, at maaskee han vilde blive erklæret for Bedrageren, og ikke den foregivne Arnaud Tilh. Han blev strax taget i særskilte Forhører. Hans Svar stemte alle overeens med den Anklagedes. Med Hensyn til den personlige Liighed var den saa paafaldende, at Præsidenten selv ikke kunde afholde sig for at udbryde: „Mig synes, jeg maatte tilgive min Kone, om hun var mig utro, naar hun til sit Forsvar kunde fremvise En, der lignede mig saameget.“

Parlamentet befalte nu, at de to Mænd skulde paa Klædes gandske eens, og offentlig stilles ved Siden af hinanden i Retsalen. Alle Vidnerne skulde da føres ind, og betegne, hvilken der var den ægte Bertrand.

Aldrig havde nogen Tildragelse i Toulouse vakt en saa almindelig Interessé. Retsalen var propfyldt med Tilskuere. Paa et ophøiet Sæde, rundt om behængt med Sort, sad den virkelige Bertrand og Bedrageren, men hvo der var den sande, og hvo Bedrageren, syntes neppe muligt at afgjøre. Alle Dine vare fæstede paa dem, medens der hørtes en forvirret Mumlén blandt Forsamlingen. Endelig blev der paabudt Tausshed. Vidnerne bleve førte ind, det ene efter det andet; en lang hvid Stav blev givet dem i Haanden, og med denne bleve de befalte at berøre den Person, som de erkjendte for Bertrand Kols, men uden at sige eet eneste Ord. Skriveren antegnede Enhvers Notum, og da de Alle vare færdige viste det sig, at 44 Vidner havde erklæret Arnaud Tilh for Bertrand Kols, og 57 omvendt. Derpaa bleve Bertrands tre Søstre førte ind. Saasnart den Ældste kastede sine Dine paa de to Mænd, styrtede hun hen og slungede sine Arme om Halsen paa ham som hun ikke havde seet i 10 Aar. „Han er min Broder! raabte hun: Jeg erkjender min Vildfarelse.“ Og saa de to andre Søstre overøste Bertrand med de samme Kjærlighedsyttringer. En Murren af Forbauselse,

blandet med Glæde og Brede, trængte gennem Forsamlingen, men der blev paabudt Tausshed, thi der var endnu eet Bidne som skulde føres frem; det var Christine.

Hun blev skjælvende ført hen til Forhøiningen af sin Fader og Datter. Hendes Hoved og Ansigt var indhyllt i et sort Slør. Først var Alles Bine henvendt paa ham som ethvert Hjerter allerede havde erkjendt for hendes Mand. Han var meget bevæget, men høist alvorlig. Derpaa stirrede Alle paa Christine, hvis Suk og Hælen tydeligen hørtes. Hun havde naaet Forhøiningen, og steg op derpaa. Henriette hidskede hende noget i Øret. Hun hævede langsomt sine Bine, og fæstede dem for et Dieblif paa Den, hun ansaae for sin Mand, og som gyste for at blive betragtet af dem. Der indtraf en Pause. Den, der var hendes Mand, havde seet et Glimt af hendes blege Ansigtstræk, og hans Bevægelse var heftig. Hendes Bine mødte hans — en frampagtig Gysen foer gennem hendes Arer — som ramt af Døden sank hun livløs ned for hans Fødder, udraabende: „Gud! Gud! Jeg er skyldig!“

„Bertrand Rols! skreges der fra alle Sider: Retsfærdighed! Retsfærdighed!“ Tilskuernes Følelser vare drevne til det Yderste, og Mange udbrød i Forbandelser over Bedrageren, hvis Ansigt var en Maske for den frygtelige Dødsangst, der nu gennemtrængte hans Spel. Da Tausshed atter var tilveiebragt, befalte Præsidenten, at Arnaud Tilh skulde bringes i et lille Jernlukas, hvori Forbryderne skulde modtage deres Dom. Med faste Trin og uforsagt Mine steg han ned af Forhøiningen, endnu paastaende sin Uskyldighed. Christine var baaret ud af Retsfalen, ledsaget af sin Mand og nogle Venner, der stiplede sammen omkring ham.

Dommen lød saaledes: „Tilalte Arnaud Tilh bør gjøre offentlig Afbigt paa Torvet i Toulouse i bar

Skjorte, med blottet Hoved og bare Fødder, en Strikke om Halsen og en tændt Borkjerte i sine Hænder. Derpaa bør han bede Gud, Kongen og Nationens Retfærdighed, ligesom og Bertrand Kols og hans Kone om Forladelse. Derpaa bør fornævnte Arnaud Tilh overleveres i Skarpretterens Hænder, som, efter at have ført ham omkring i Gaderne og over Byens offentlige Pladser med et Reeb om Halsen, skal bringe ham uden for fornævnte Bertrand Kols Huus, hvor han, i en der opreist Galge, bør hænges, og hans Legeme derved opbrændes."

Og denne Dom blev tre Dage efter bogstaveligen errequeret. Men førend Forbryderen leed den, gif han til en fuldstændig Bekjendelse af sin Brode, og erklærede, at medens han gjorde Felttoget med i Piccardiet havde nogle af Bertrand Kols fortroligste Venner antaget ham for Denne, hvilket havde bragt ham paa den Idee at udgive sig for ham. Af dem havde han erfaret mange Omstændigheder angaaende Bertrands Familieforhold, og da han just paa samme Tid kom i et noget nøiere Bekjendtskab med Bertrand selv, benyttede han sig deraf for at skaffe sig Kundskab om en heel Deel særegne Omstændigheder, der ved Hjælp af en hurtig Opfindelsesevne og dyb List satte ham istand til at udføre Bedrageriet.

Christine tog sig det Passerede meget nær, og ledede ikke længe efter. Skjøndt hun selv vidste sig fri for at have begaaet nogen Forbrydelse, tænkte Bertrand dog anderledes. „Venner, Paarørende, selv Fader og Moder kunne føres bag Lyset, sagde han: men en Kone — nei, hun kan aldrig bedrages saaledes."

Enten nu Bertrands Sind endnu var indtaget af det omflakkende Livs Eventyrlighed, eller det var forstyrret ved det som var hændet, han havde ingen No-

lighed paa sig til at blive i Toulouse. En Morgen var han atter forsonden, og man hørte aldrig noget siden fra ham. Inden sex Maaneder derefter var Christine død.

Gjengjeldelsen.

I Aaret 1796 besøgte jeg Badet i ***, hvor det var temmelig mennesketomt, da just den franske Hær var trængt frem. Imellem de faa Badegjæster var ogsaa en ung Mand som heed Wilmar, der snart erhvervede sig mit Venstreb. Hans Fader, en Engellstmand, havde bosat sig i Schwaben, og giftet sig med et tydsk Fruentimmer. Begge vare døde, og Wilmar saae sig i Besiddelse af en stor Eiendom, som han ogsaa forstod at anvende paa bedste Maade. Med en ædel Skabning forenede han en mangfoldig Dannelselse og det bedste Hjerter. Uagtet en synlig Kulde, besad han dog saa megen Eftværdighed i Omgang, at han inden faa Dages Forløb blev hele Badeselskabets Yndling. Men Selskabets Brimmel behagede ham imidlertid ikke, og medens de Andre hendroge deres Liv ved Badet, og tabte Penge og Laalmodigheden ved Spillebordet, vandrede vi sammen gennem de herlige Skygger og Dale i Granskoven, og et inderligt Venstrebbaand knyttedes stedse fastere. En Aften forvildede vi os i de aabne Bjerge, og kom til sidst, ikke uden megen Besværighed, til en eenlig Eng, hvorigjennem en klar Kilde slyngede sig under gamle Pile og Elle. To Stier laae for os, og imens vi stode tvivlraadige, hvoilken vi skulde vælge, nærmede et ungt Fruentimmer sig til os, som syntes at spadser paa Engen.

Hun var klædt simpelt, men med Smag; en herlig smækker Skabning, Ansigtet af vidunderlig Skønhed og indtagende. En Straahat steggede de blonde Løkker, og i den ene Haand bar hun en Bouquet af Blomster. Det var for os Begge, som vare vi hensatte i Jeernes Land. I det hun kom forbi os, spurgte jeg hende om Veien til * * *. „Den gaaer hiit forbi den fremhængende Klippe!“ svarte hun venlig og pegede paa Veien til Venstre. Hun gik ad Veien til Høire, og Wilmar stod endnu bestandig ligesom fastgroet; jeg kunde ikke bringe ham fra Stedet, førend den skønne Ubekjendte var forsvunden bag Træerne. „Hvem kan vel den Pige være?“ spurgte jeg, efterat vi vare komne et Stykke hen. Min Ledsager svarede ikke noget; først efter nogen Tid greb han min Haand og sagde: „Ak, jeg frygter for første Gang, at min Nølighed er borte, og maaskee ogsaa hendes!“ Han stirrede mig ved disse Ord leende, men noget forskende, i Diet. Jeg forsikrede ham, at mit Hjerte allerede for længe siden var bortgivet, og kunde ikke afholde mig fra at skjemte over hans saa hurtige Kjærlighed.

Vi nærmede os nu Badet, som laae ikke ret langt fra Dalen, og satte os ned paa en Bænk, da Aftenen var saa klar. Wilmar blev paa een Gang veltalende og prisste det hunselige Livs Lyksalighed. „Det er blot en Drem og en Sæbeboble!“ raabte en Stemme. Vi reiste os forundrede, og for os stod den italienske Greb Spinelli, en Spiller. Aldrig havde jeg seet et Menneske af det Slags. Han var en Mand paa omtrent fyrgetruue Aar; ethvert Træk i hans Ansigt syntes at være undforskelligt, og alligevel passede det ene ikke til det andet, hvorfor Wilmar ofte pleiede at sige for Skjemt, at Greven havde stjaalet sit Ansigt allesteds fra. Han var behagelig og vittig, men altid kold og satirisk. Intet kunde røre ham, og ethvert Udbrud af en skøn Tølelse

mødte bitter Ironie hos ham. Fruentimmerne syntes han at foragte dybt, og alligevel sagde Rygtet, at flere Damer i Badeselskabet saae ham gjerne. Jeg blev altid noget tilbageholden i hans Nærværelse, endstjøndt der ikke fandtes noget af Spillernes sædvanlige Træk hos ham.

Han tog nu tilfords og sagde: „At jeg kom i Deres Selskab, er en Hændelse. Jeg gik herude paa Marken og stod paa Egen, som skygger over Bænken, hvorpaa De sidder. Og jeg havde ikke forstyrret Dem, hvis jeg ikke gjerne vilde udribe enhver redelig Mand af en Vildfarelse, som troer paa Kjærlighedens Lyksalighed.

„De har vel aldrig elsket?“ faldt Wilmar ham noget bitter i Taler. — „Ofte nok! svarede Italieneren: Men de Fruentimmer, som have tændt mit Hjerte, ledede altid saaledes, at jeg snart fik min Samling igjen.“

„De taler om saadanne Fruentimmer, hvoraf der maaskee gives mange; men hvad berettiger Dem til at slutte deraf om hele Kjønnen?“ — „Hvad er vel Menneskekjendskab andet, end at kjende de enkelte Individer? Men jeg sætter i Sandhed ikke større Værdie paa Mandkjønnet, og jeg har blot valgt en Spillers foragtelige Haandværk, for at see vanvittige Galninge.“

„Og har De Fred hos Dem selv?“ spurgte Wilmar. — „Hændelser foresalde, som vække Tvivl hos mig om Livet og mig selv; men naar nogen saakaldet menneskelig Herlighed møder mig, saa behøver jeg blot at fatte den skarpt i Diesynet, for at lade det tomme. Billedet forsvinde strax, og med det min Tvivl.“

Vi taug. „Vil De vædde? vedblev han: Jeg traf i Gaar paa en Spadseregang gjennem Dalen et ungt Fruentimmer af en forunderlig Skjønhed, og i hendes hele Væsen noget saa jomfrueligt, som Raphael nogen: sinde kunde give sine Madonnaer. Jeg er hverken ung

eller indtagende, og alligevel skal denne Pige overgive sig til mig inden otte Dage. Hvad gjælder Bæddemaalet?"

„En Kaardestids!" raabte Wilmar opspringende, og holdt sig fast ved min Arm, skjælvende af Bredde.

„Top!" svarte Italieneren, og gik bort.

Jeg havde Møje med at stille min Vens Sindsbevægelse paa Veien. Lykkeligviis kom et Selskab af Badergjæster mod os, med hvilke vi maatte forene os, da vi ikke kunde undvige dem, og da vi kom til Gæstgiverstien, skyndte han sig op paa sit Kammer, og kom ikke mere ned den Aften. Den følgende Morgen anmodede jeg ham at følge, som sædvanlig, med til Kilden, men han var allerede i Dagningen gaaet ud, og kom først gandske tankesuld tilbage ved Middagstid. Han greb mig ved Armen og førte mig skyndsom hen til den nærhøsliggende Vileallee, og fortalte der følgende:

Den hele Nat havde Pigen og Italieneren sysselsat ham, og neppe var Morgenens frembrudt førend han forlod sin Seng, i det Forsæt, at opsoge hendes Bopæl, og, hvis det kunde lykkes, at gjøre hendes Bekjendtskab. I denne Hensigt gik han til Dalen, hvor hun havde mødt os, og fulgte den Wei, som hun den Gang tog. Denne ledte ham til et lille, men smukt beliggende Landsted. I det samme aabnedes Vinduerne, og han saae, bævende af Glæde, sin søgte Pige, bøende sig ud af Vinduet og hæfte en Skodde. Hurtig gik han forbi og hilste hende. Hun hilste igjen, høflig men koldt, som det forekom ham, og i sin Forvirring løb han en temmelig Strækning, uden at vide hvad han egentlig skulde foretage sig. Endelig fattede han Mod og besluttede at vende om, for at forlange en Frokost paa Landstedet.

I det han kom nærmere til Gaarden, besindede han sig dog, at en saadan Begjæring maatte forekomme de der Boende besynderlig, og han vilde netop gaae forbi, da en Hændelse hjalp ham. En rasende Tyr, som for-

fulgtes af nogle Hunde, kom løbende lige mod ham, og, saasom han var aldeles vaabenløs, saae han intet andet Tilflugtssted end i Gaarden. Eieren treen i det samme ud af Baaningshuset, en Mand paa omtrent 40 Aar, af et indtagende, ædelt og skarpt Udseende, men mørk Alvor i Ansigtet. Wilmar gjorde en Undskyldning. Baron von B. . . , saaledes heed Landgodsets Eier, bad ham følge sig og være hans Gæst til Frokost. Kaffeen var netop baaret til et Lysthuus i Haven. Det nærmere Bekjendtskab mellem dem Begge var snart gjort. Der gives Diebliske, hvori man lærer at kjende hinanden bedre, end i hele Aar. Baronnen var af et oprigtigt, stadigt Sindelag, og en riig Verdenskundskab. En Ulykke havde nødsaget ham til at forlade sit Fædreland og kjøbe sig et Gods i en fremmed Egn. Landhuusholdningen udgjorde hans egentlige Syssel, men de ledige Timer anvendte han til at studere Historien. Wilmar, med sin rene, aabne Sjæl og sin indtagende Høflighed, vandt snart Baronens Venskab. Han fortalte om sin Barndom, om sine Reiser, og tillagte noget muntert: „Jeg er egentlig en riig Tigger, og saasom jeg ikke tilhører Nogen, maa jeg banke paa Dørrene og bede om lidt Belvillie.“

„De burde vælge et Fag!“ sagde Baronnen. — „Blot ikke i nogen Tjeneste, svarte Wilmar: thi jeg har lidet Lyst til at lade mig fletthøve, for at passe til en Form. Jeg er voxet op i Solskin og Regn, og man vil nu allesteds have Druehuusplanter.“

Under slig Samtale kom just Baronens Datter med sin Fæster i Haven. Wilmar blev noget forvirret, da Clementine treen nærmere, og han kunde dvæle med sine Blikke paa den skønne Skikkelse. Efter de første Komplimenter dreiede Samtalen sig paa Badet og Badeselskabet. Wilmar gjorde en komisk Beskrivelse

over Levemaaden sammesteds. Clementine sagde, at hun ikke begreb hvorledes der kunde gives Mennesker, som anvendte Alt for ikke at komme til sig selv.

„Det er endda et godt Træk af saadanne Folk! sagde Wilmar: De frygte for at komme til noget endnu Uslere.“

Hun talte nu om Landlivet, og om den Glæde hun fandt i Botaniken, og i hendes Tale udviklede sig en saadan Følelse og ukunstlet Godhed, at Wilmar forundredes. Hans hele Væsen opløste sig i Kjærlighed, og han havde Noie med at følge Bevægelsen i hans Indre. Hr. v. P. . . blev kaldet bort af en Tjener, og Wilmar holdt det nu for passende, at bortfjerne sig. Han tog hjertelig Afsked, og bad sin Vert om Tilladelse til, underriden at torde besøge ham. Baronens forsikrede ham, at han altid var velkommen, og et Sideblik af Clementine syntes at bekræfte det samme fra hendes Side.

Brandselskabet sad netop ved Middagsbordet, da Wilmar kom tilbage. Greven mærkede snart hans Tankesfuldhed og gjettede sig let til Marsagen. Han gjorde nogle lystige Bemærkninger; Wilmar blev ærgerlig og drak, mod Sædvane, en Glaske stærk Vin. Bordet afdækkedes og Spinelli gik bort. For Wilmar blev det overalt for trangt. Han skyndte sig derfor ud i den frie Luft, og vandrede omkring ved Badet. Hændelsesvis førte Veien ham til Dalen, hvor han havde første Gang seet Clementine. Noget fra sig blev han en kvindelig Skikkelse vaer, som samlede Blomster. I det samme traadte Greven frem af Skoven og gik henimod hende; hun reiste sig op — det var Clementine. Wilmars Blod kogte. Samtalen syntes at være alvorlig; hun vilde gaae, men Greven greb hendes Haand og kastede sig paa Knæ for hende. Nu styrtede Wilmar frem. Greven saae paa ham, og reiste sig kold og misfornøiet.

Clementine udstrakte begge Hænderne bedende mod Wilmar, og formaaede ikke at sige et Ord.

„Udsling, vi træffes!“ raabte Wilmar i Brede til Greven. „Ret brav! svarte Denne og kastede et haanligt Blik til ham. Unglingen gav ikke Ugt derpaa, men vendte sig mod Pigen med de Ord: „Maa jeg ikke byde Dem min Arm og ledsage Dem hjem?“ Skjælvende holdt hun sig fast til hans Arm. Forfkrækkelsen havde saaledes grebet hende, at han havde Noie med at faae hende affied. Frygtsom saae hun sig iblandt tilbage, om Greven ikke fulgte, men Denne stod stille paa sit Sted og stirrede ad Skoven til. Inden de kom til Gaarden, modte dem Hr. v. P..., som just vilde gjøre en Spadsferegang. Clementine fløi mod sin Fader og kastede sig ængstelig om hans Hals. „Hvad er der paa Færde?“ raabte Baronen, og saae mistænksom til hendes Ledfager.

„Min Fader! sagde Clementine: Hr. Wilmar var i Dag min gode Engel. Jeg ledte efter nogle Blomster i Dalen, da stod uformodentlig en Mand foran mig med et forfkrækkeligt Diesyn, og sagde, at han var Greve og umaadelig riig, og at jeg skulde give ham Tilladelse til at anholde min Fader om min Haand. Jeg vilde gaae min Vej, men han holdt mig tilbage og kastede sig ned for mig. Da overfaldt Forfkrækkelsen mig, saa at jeg næsten tabte al Sands; men den gode Gud gav mig Hjælp, thi i en Hast stod Hr. Wilmar tæt ved mig og blev min Redningsmand.“

Baronen trykte hjertelig Wilmars Haand og spurgte, om han kjendte det Menneske? — „Vist kjender jeg ham!“ raabte Wilmar, og fortalte Baronen hvad han vidste om Greven. Baronen blev stedse alvorligere og tankesuldere. „Vær saa god at følge os hjem!“ sagde han efter en lang Tausshed. Wilmar var gandske villig dertil. Clementine, som var upasselig af det Skete,

blev overgivet til sin Fasters Omsorg. Baronen førte Wilmar paa sit Bærelse. „Jeg maa aabenbare Dem mit Livs bedrøvelige Hemmelighed! begyndte han: Den mørke Skjæbne, som fulgte mig forhen, synes atter at ville hjemføge mig. Lykken var ikke ublid mod min Ungdom. Jeg har mine Forældre at takke for et uplettet Navn, en god Opdragelse og en Formue som sætter mig over alle Næringsforger. I mit fire og tyvende Aar erholdt jeg en ærefuld Post ved Hoffet i **, og fandt snart en Wage efter mit Sind. Hun skænkede mig min Clementine, og mit Livs Lykke syntes bestandig at ville opblomstre skjønnere. Da maatte jeg gjøre en Reise i mit Hofs Erinde, som holdt mig over ni Maaneder borte fra Hjemmet. Jeg beregnede Timerne til min Hjemkomst. Dagen til min Afreise var bestemt; men Aftenen forud erholdt jeg ved en Ben det skrækkelige Budskab, at mit Huses hellige Fred var for stedse tilintetgjort. En ung italiensk Greve, som heed Riva, havde ved Mørkets Kunster forført min Hustru, og det var allerede bekjendt ved Hoffet og i Byen. Nu havde jeg blot den ene Gøelse: Løst efter Hævn. Uden at Sønnen kom i mine Dine, reiste jeg Dag og Nat, og erholdt ved min Hjemkomst den største Vished. Min Hustru fastede sig, med vores uskyldige Barn paa Armen, for mine Fødder. Jeg rev Barnet fra hende, og leverede det til min Søster, som De har lært at kjende hos mig. Dette var den eneste Haardhed, som jeg tillod mig mod den Ulykkelige. Hun bad mig om Tilladelse at gaae i et Kloster, og jeg tillod det med sønderknust Hjerter. Italieneren var endnu i Residentsen; jeg skænkede ham en Udfordring. Lykken viste netop her sin Falskhed mod mig. Min Kugle foer forbi, og min Sjendes traf min høire Arm. Politiet vilde gribe ham, men han fandt Middel til at undslippe. Min Ulyksalighed og min Ære vare nu borte. Jeg nedlagde min Embede,

forlod mit Fædreneland og kjøbte dette Gods. Min ulykkelige Kone har bødet for sin Forbrydelse; Sorg og Anger affkjar hendes Livsstraad. I landlig Stilhed, i min Elementines Opdragelse, i Naturen og Historien gjenfandt jeg omsider nogen Fred, og istedetfor den tabte Lykke blev en stille Fred mit Lod. Denne Grev Spinelli er, efter den hele Beskrivelse, samme Riva, min Deres skjændige Røver. Jeg følger Dem til Badet, for at skaffe mig Visshed derom, og derpaa vil jeg endnu engang forsøge, om der gives en hævnende Retfærdighed."

Wilmar greb med inderlig Deeltagelse Baronens Haand. „Min maa gøre Hævnen! sagde han: Jeg har udfordret ham." — „Nei, nei! faldt Baronen ham i Talen: Seer De ikke, unge Mand, at alle mine Saar bløde igjen?" — „Og Deres Elementine?" spurgte Wilmar i bedende Tone.

Baronen gik nu høist oprørt frem og tilbage, kjæmpende med sig selv. „Hvorfor maatte jeg drage Dem ind i min ulykkelige Skjæbne?" raabte han, og saae smertefuld paa Ynglingen.

„Om jeg ogsaa falder; for min Skyld bløder intet Hjerter, flyder ingen Taarer, raabte Wilmar: jeg staaer eensom paa Jorden."

„Unge Mand! sagde Baronens: Jeg har ogsaa endnu Taarer, og Elementines Dine Skulde aldrig opføre at flyde, hvis hun fik Efterretning om sin Redningsmands Død."

„O, da døer jeg med Glæde, naar jeg er overtydet om at leve i hendes Erindring!"

Baronen trykte ham op til sit Bryst. „Jeg vil gjerne kalde Dig Søn! sagde han: Vort Bekjendskab er vel først begyndt i Dag, men Du har i et stort Dierblik vist Dig ædel. Følg mig, bedste Wilmar."

Han førte ham ind i Clementines Kammer. Hun var fuldkommen rolig, og rødmede ved Synet af Wilmar. „Mit Barn! begyndte Baronen: Du er Din Frelser Lok skyldig, og jeg mener, at Du bør give ham en Amindelse om denne Dag.“ — „Hvad kan jeg give ham?“ sagde hun sagte, og hendes Kinder farvedes som Lillien i Aftenrøden. — „Her ligger en Ring af Dine Løkker; Du har faaet den af mig.“ — „Ja, min Fader!“ — „Saa giver jeg den i Dit Navn til denne hæderlige unge Mand, som viser sig saa ædel mod Dig og mig. Denne lille Gave maa være ham en skøn Erindring.“

Clementine kunde ikke fremsige et Ord. Wilmar kyskede Ringen, satte den paa Fingeren, omfavnede Baronen og bortfjernede sig hastigt.

Det var næsten Nat, da han kom hjem. Greven sad ved Spillebordet. Wilmar gik hastig hen til ham, og sagde ham halvt høit i Øret: „Jeg maa tale med Dem, Hr. Greve!“

„Saa snart Spillet er forbi!“ svarte denne med den største Koldsindighed.

Jeg maa nu tale med Dem, Hr. Greve Riva!“ sagde Wilmar med høiere Stemme.

Greven blegnede, og stod strax op fra Spillet. Wilmar gik ud med ham paa Altanen, og sagde mandig og bestemt til ham: „Jeg har Udskilligt at afgjøre med Dem. Kjender de Baron P...“ — „Ja!“ svarte Greven. — „De har som en Ridding forstyrret denne Mand's Lykke. Sorg og Anger har dræbt hans Hustru, og nu vil De paa samme Maade opoffre hans Datter til Deres Lyster. Desværre, at Du vilde Dyr blot har eet Liv, og kun kan bøde een Gang for tusindfoldig Brøde!“ — Greven stod maalløs.

„I Morgen tidlig Klokken 5 træffes vi i Dalen. Søg endnu i Aften en Sekundant. Hvilke Vaaben vælger

De?" — „Jeg burde vælge Pistolen, sagde Greven: men jeg er Eder maaskee overlegen deri. Vi slaes derfor med Sabel." — „Godt! Men paa Slaget fem." Med disse Ord skyndte Wilmar sig tilbage til Salen, og anmodede en Officeer, som var iblandt Badegjæsterne, at gjøre sig Selskab den næste Morgen.

Uden Søvn tilbragte han Natten, og skrev nogle Breve til sine Venner, og et til Elementine. Disse Breve overleverede han til mig, for at bringe dem til deres Bestemmelse, isald han faldt. Ved Dagens første Frembrud vaagnede han sin Sekundant, og gik med ham til Dalen. De bleve ikke lidet overraskede ved allerede at træffe Greven der. Han var allene. „Jeg har tilbragt Natten her!" sagde han til Wilmar. Duggen faldt ogsaa virkelig af hans Haar, og hans Lemmer vare stive og kolde.

„Hvor er Deres Sekundant?" spurgte Wilmar.

„Hør mig! begyndte Greven: Da jeg med min Ungdomskraft indtraadte i Livet, blev jeg bedraget af Qvin-
der og Mænd, og det saalænge, indtil jeg besluttede at bedrage Alle igjen. Men jeg væmmedes ved dette daglige Spil, og jeg forekommer mig selv som et Spøgelse, der er fordømt til at vandre omkring paa Jorden og udsuge døde Legemers Blod. Frygt kjender jeg ikke; men da jeg i Gaar saae Pigen her i Ansigtet, blev jeg tilmode, som gik der en Dom over fra hendes rene Skjebne, og den hele Nat lød det for mine Øren: „Der gives dog en Uskyldighed!" og fra Aftenstjernen raabte det ned til mig: „Der gives dog en Gjengjældelse!" Da besluttede jeg at døe. I dag er det min Fødselsdag, den maa ogsaa være min Dødsdag."

Med disse Ord fremdrog han en Dolk og stak den i sit Hjerte, inden Wilmar og hans Følgesvend kunde forhindre det.

„Der gives en Ufskyldighed, og der gives en Gjensgjældelse!“ raabte Wilmar, og vendte sig bort fra det blødende Liig. Hans Sekundant greb hans Arm og førte ham tilbage til Badet, hvor de fortalte Grebens Død. Paa hans Bærelse fandt man hans Testament og en Tilstaaelse, at han havde taget Livet af sig selv.

Wilmar gik nu til Baron v. P. . . , og berettede ham, hvad som var skeet. „Skjæbnen er forsonet! raabte Denne: Og jeg bør ikke længer knurre over Forsynets Styrelse. Nu har jeg blot eet Ønske tilbage. Elementine har tilstaaet for mig, at hun liden Dem ret godt. Det vil snart vise sig, om deres Jølelser og Anstuelser af Livet stemme overeens, og den Ene finder sig fuldkommen tilfreds med den Anden, og da — —“

Wilmar kastede sig i hans Arme; „Prøv mig! raabte han: Jeg skal udholde Proven.“

Og han gjorde det; thi hans Sjæl var reen. Elementine blev Wilmars Kone, og aldrig gik Kjærlighedens Stjerne ned for dem.

Mloys Schreiber.

P r ö b e r i d t e t.

Wilna, Litthauens Hovedstad, ligger i en dyb Dal, omringet af Bjerge. Den Reisende, som nærmer sig denne Stad, troer at vandre paa en Slette, til han pludselig staaer paa en steil Bjergpynt, og viner den store Stad med de mange gammeldags Taarnspidser under sine Fødder. Er han nu stegen ned, da seer han sig tæt omringet af Bjerge, langs hvilke Husene og Haverne strække sig. Paa en betydelig Hvi, som maaske ligger højer end den ribende Wiljas Strøm, ligger Ruinerne af Slotskirken, som tilhorte Litthauernes forrige Beherskere. Ikke langt deraf, paa en høiere Bjergaas, staaer et halvt forfaldent Taarn, hvis Bygningsmaade tyder hen paa sjerne Aarhundreder. Paa den ene Side berører sammes Muur den steile Bjergs rand saa nær, at den truer med at styrte ned i Alfgrunden, da Storm og Regnskyl stedse meer og mere borttage Jorden. Stadens Indvaanere lede gjerne Vandrerens Opmærksomhed hen paa den forfaldne Ruin, og fortælle derom følgende Sagn: Endnu før Olgars Tid herskede i Litthauen Hertug Bohemund, en tapper og frigserfaren Helt. Han havde af mange Børn kun een eneste Datter tilbage, som fremblomstrede, liig en Maidag, der afløser mange regnfulde Uger. Rygtet om hendes Skjønhed bredte sig vidt omkring i Landene, som gjennemstrømmes af Düna, Boz og Niemenfloden, og mange Fyrster og Riddere drog til det fyrstelige Slot ved Wiljafloden, for at bese til den yndige Fyrsteds datters Haand. Men Hertug Bohemund, en lidenskabelig Jæger og forboven Rytter, havde fastsat en sælsom Betingelse, ved hvis Opfyldelse kun hans Datters Haand kunde vindes. Friieren skulde, i fuldt Fri-spring, tilhest fare op ad det steileste Bjerg ved Wilna,

og atter tilbage; Den som bestod i dette Boveslykke, han skulde erholde Prindsessens Haand, og med denne, det mægtige Hertugdømme Litthauen.

Ridderne betragtede det steile Bjerg, ved hvis Flod den rivende Viljastrem slynger sine Volger, og vendte om uden videre at heile til den fortryllende Fyrstedatters Haand. Lidt efter lidt ophørte endog Fyrsternes Besøg, og den skønne Prindsesse syntes at staae Fare for at tilbringe den øvrige Deel af sit Liv uden Mage.

Pludseligt viste sig en forvoven Palakin, hvem Sagnet betegnede som en Fyrste fra det fjerne Ungerland. Han saae Prindsessen, den skjæbnesvangre Bjergskraaning, og forfærdedes ikke over den diensynlige Fare. Hvad enten han nu stode paa sin Ridekunst, eller opflammet af Fyrstedatterens sjeldne Skjønhed, eller ansaae sit Liv for Intet uden hendes Besiddelse — nok sagt: han tilbød sig at ville prøve Boveslykket. Dagen til dette blev bestemt. Den gamle Hertug og de fornemste Hoffolk samlede sig ved Bjerget. Ogsaa den fortryllende Prindsesse havde begivet sig hen paa en Altan i Nærheden, hvorfra hun kunde overse Egnen. Ungarens heldremodige Beslutning havde rørt hendes Hjerter, og hun ønskede ham i sit Hjerter Seier. Men da hun saae den steile Bjergskraaning og det gabende Usgrundsvælg blev hun greben af bange Ængstelse. Hun sendte Bud til sin Fader, for indstændig at anmode ham om, at afstaae fra den grusomme Betingelse, og at antage Ridders Beslutning for allerede fuldbragt Daad. Men den gamle Hertug lukkede sit Øre for hendes Bønner, og var ubevægelig.

Tegnet blev givet. Ungaren stoi paa sin lette Gang op ad det steile Bjerg; han sad saa trygt og fast i Sadelen, at Hoffolkene, som omringede Hertugen, lydelig gav deres Tilfredshed tilkjende. „Den ædle Ungarfyrste, sagde de; har udført det Halve af Boveslykket,

som Ingen hidtil ansaae for mueligt, han vil føre Litthauens Vaaben med Ære, og fortjener Prindsessens Haand."

Men den gamle Hertug vilde ikke lade sig bevøge til at afftaaе fra den foreskrevne Betingelse, og erklærte, at Boveslykket skulde heelt fuldføres, forinden Ungaren kunde vente at erholde Prindsessens Haand. Et gjentaget Tromperstød gav Tegnet til at Rytteren skulde galoppere ned ad Klipperne. Ungaren satte Sporen i Siderne paa den ædle Ganger, men frysende steilede den og værg tilbage fra den steile Rand. Rytteren tvang den omsider til at gaaе frem; de første Skridt holdt den sig endnu paa Klippevæggen, men pludselig snublede den og styrtede med Rytteren ned i den gabende Afgrund. Tilskuerne udbrød i lydelige Klager over den heltemodige Beilers Skjæbne, thi han laae knust og affjælet ved Flodbredden, og Fyrstedatteren sank bevidstløs i sine Terners Arme. Da hendes Besindelse atter vente tilbage, erklærte hun for sin Fader, at hun var fast besluttet paa at tilbringe sin øvrige Levetid i et Kloster, og der begræde sin Skjæbne.

Hun udførte ogsaa dette Forsæt, lod sig bygge et Nonnekloster paa det ligeoverfor liggende Bjerg, og drog derind som Abbedisse. Den gamle Hertug døde uden Arvinger, og Litthauen blev en fremmed Fyrstestammes Eiendom. Paa Bjergspidsen, hvor den uheldige Rytter var styrtet, byggede man til hans Erindring et Taarn, hvis Ruiner endnu ere at se.

Et Besøg af Fanden.

(Af: Tales of a Voyager to the arctic Ocean. 1826.)

Da jeg var kommen hjem fra min første Søreise, fandt jeg mig slet ikke vel længer paa det faste Land; jeg laae i Strid med al Verden i og omkring London, og tog derfor mod en Ostindiefarvers Tilbud, at maatte sove i hans Skib og holde Vagt der.

Som bekendt er dette Skib i Havnen. Capitainen paa Marval var villige Skibets Eier, og tilstod mig fri Fortæring, omendskjøndt jeg allerede kunde være ret vel tjent med den frie Bolig. Han var vel saa spendabel, for ogsaa at kunne vinde min Person for Fremtiden; thi da hans Skib stod i Rygte for, at det ikke hang saa rigtig sammen der, saa vilde han maastee vanskeligt have fundet en ærlig Karl, der vilde holde Stik, hvis det faldt en Karnaille ind at spøge.

Rygtet om at Vaadsmanden, der i et Anfald af Raseri havde hængt sig paa Skibet, nu gik omkring ombord og forskrækkede de Sovende, var mig vel bekendt, men jeg var enten ikke stemt nok for dette Rygte, eller troede idet mindste ikke at være det, til ikke at frygte for selve Fanden.

Jeg tog altsaa ombord, indrettede mig en Køje, og levede af det, som Proviantskammeret overlod mig.

I Løbet af den første Uge af mit Ophold paa Skibet Marval, saae og hørte jeg intet Overnaturligt. Manse gange forekom det mig vel, som hørte jeg Godtrin eller noget lignende paa Jordækket, men jeg beroligede mig da altid dermed, at Aanderne sædvanlig ikke pleie at gaae men at føve, gik derfor altid dristig op til Stedet, hvor jeg havde hørt Allarmen, og fandt da Allring roligt og stille. Jeg bar desuden Omsorg for, at Eugerne og Dørrene paa Jordækket bleve hver Aften

lykkede, saa Ingen kunde ubemærket snige sig ind til mig. Saaledes kom ogsaa den anden Uge, og jeg spottede dygtig over de Andres Frygt, hvoraf jeg selv ikke fandt mig besværet.

Men da blev jeg en Nat vakt af en gandske egen Følelse; det forekom mig, som hvilede en kold Haand paa mit Ansigt, og da jeg var mig selv bevidst, fornåm jeg endogsaa, hvorlunde man trak den tilside. Jeg anstrængte mine Dine, for gjennem det tykke Mørke at blive noget vaer; thi jeg troede i Begyndelsen, at en Gæsthy havde sneget sig paa Skibet, i den Tanke at det var uden Folk; men da jeg sprang op og undersøgte Dørrene, fandt jeg Alting i Orden. Jeg tændte nu Lysen og saae omkring i Kæhytten, hvor jeg fandt Alting roligt.

Tre Gange i een Uge blev jeg paa lignende Maade forstyrret i min Søvn, uden at kunne opdage Aarsagen. Engang troede jeg vel at høre en sagte Hvijsken, da den kolde Haand foer over mit Ansigt, men jeg kunde ikke adskille Ordene, og greb forgjæves omkring mig udenfor Sengen. Jeg faldt nu paa den Tanke, at det muligen var en Muus eller Rotte, som forstyrrede min Roilighed, thi omendstjondt der ikke var noget at finde i Kæhytten for deres Maber, saa kunde de dog alligevel trænge ind gjennem flere Aabninger. Men Berørelsen var gandske anderledes, end af Rottesfodder. Disse Dyrs Fodder ere vel kolde, men for smaae til at kunde frembringe en saadan Følelse, som den jeg fornåm paa mit Ansigt.

Jeg fornåm desuden flere end eengang det forunderlige Bæsens Bortgang, og sluttede af adskillige Bioms stændigheder, at hele Armen havde hvilet paa min Hovedpude og derpaa var hurtigen trukken derfra. Uden i ringeste Maade at være overtroisk, blev jeg dog nysgjerrig og selv foruroliget over disse natlige Besøg, og

stræbte stedse at holde mig vaagen to til tre Timer efter at jeg var gaaet tilsengs, i det Haab at finde Nøglen til denne Hemmelighed.

Alt det var noget Levende, var jeg overbevist om, men vidste endnu ikke at tænke mig nogen Årsag, og kunde ligesaa lidet holde ved den Tro, at det var Selvmorderens Haand, thi til en Mands Haand var den mig altfor tung. Jeg lod nu Lyset brænde, mens jeg vaagede, og slutte det først saasnart jeg var nær ved at sove ind, for Gldsvaade Skyld. Naar jeg var vaagen forstyrredes jeg ikke af det mindste, men neppe var Lyset slukt, og neppe var jeg indslumret, førend ogsaa den kolde, stive Gæst var hos mig, berørte mit Ansigt og forsvandt. Jeg fornam derpaa hvergang den samme Lyd, og den samme sagte, uarticulerede Hvidsten.

Besluttet endelig enten at give de overtroiske Tanker Gehør, som efterhaanden stræbte at indsnige sig i min Sjæl, eller ikke længer at taale den vedvarende Forstyrrelse af min Ro, tænkte jeg paa at finde det Rigtige i denne Sag. Det første som jeg gjorde, var at holde mig vaagen. Desaaarsag tvang jeg mig en Eftermiddag til at sove, og efter at jeg havde tilbækket Vinduerne, tændte jeg om Aftenen Lyset i min Laterne, som jeg vel skjulte ved Siden af min Seng, saa ikke en Straale kunde falde ud i Værelset, og lagde mig derpaa, i det Forsæt at ville vaage den hele Nat.

Men desuagtet fik Naturen Magt over Beslutningen, og jeg indslumrede henimod Midnat, omendstjondt ikke saa fast som ellers. Jeg vaktes af en Næsten, som syntes at være ikke langt fra det Sted jeg laae paa. Det er vist en meget ængstelig Følelse for Enhver, som har indslumret paa en Stol, og pludselig vaagner i Natens Dødsstilhed, og halv drommende, halv bedøvet bliver sig selv bevidst ved Siden af den udgaaede Lampe. Jeg følte dette, da jeg endogsaa i min Vaagen fornam

Uandebesøget. Den voxende Flod slog og pladskede, drev en af en skarp Vind, op mod Skibbranden. Det var en kold Novembernat. Jeg var neppe bleven varm i Sengen, da jeg, for at holde mig munter, havde undladt at nyde mit Glas Grog om Eftermiddagen. En Mængde forvirrede Tanker strømmede ind paa mig. Jeg besluttede, ikke at røre mig, for desto bedre at kunne belure den onde Uand; jeg holdt derfor min Uand og laae saa stille som en Muus. Men desuagtet skjævede jeg uvilkaarligt, og jeg maatte presse Tænderne sammen, for at de ikke skulde klappe. Da fornemte jeg paa eengang som en kold, nøgen Arm, der trak sig hen over mine Dine, og var atter borte, idet jeg reiste mig.

Jeg tog alt mit Mod til mig, rystede Lamheden i mine Lemmer af, reiste mig og greb Lygten, som jeg vendte saaledes, at dens hele Belysning faldt ud i Værelset. Men man tænke sig min Skræk, da jeg, istedet for Uanden, blev en lang, sort Slange baer, som sad opreist foran min Seng, og hvis Dine funkede, idet de stirrede frygtelig paa mig. Der er aldrig i mit Liv forekommet mig noget Græsseligere. Tydeligen saae jeg Uhyrets aabne Gab, besat med store, krumme Fanger-tænder, mellem hvilke en lang Tunge hang truende. Hovedet var lille, men paa begge Sider var Halsen umaadelig tyk opsvulmet, saa jeg allerede folte Giften, som den var besat med, flyve gennem mine Arter, og Dyret at springe op og anfælde mig.

Men hvad der især kronede det græsselige Indtryk, var to Dine paa Halsen, foruden de to andre i Hovedet, og som ikke kunde være andre end en ond Uands. Jeg stirrede halv bevidstløs, halv forbauset med Laternen i Haanden paa det skrækkelige Bæsen, der forblev staaende ubevægelig foran mig med de stirrende Dine og den spillende Tunge, og besad ikke Kraft til at undsnye. Men nu var Lyset i min Lygte udbændt. Da jeg be-

fandt mig i Mørket med det djævelske Væsen, naaede min Fortvivlelse den højeste Grad. Dyret udstødte en lang Rasken, der syntes at forudsætte et Spring. Nu blev min Fortvivlelse umaadelig, og da jeg ikke havde Andet ved Haanden end Lygten, saa slængte jeg denne hen mod det Sted, hvor jeg troede at min Fjende var. Om jeg traf veed jeg ikke, men en frygtelig Hvislen gjennemtonede hele Værelset, og tabte sig omsider længere borte.

Gjennemblødt af en kold Sved, og stiv af Frygt, sprang jeg op, stolprede op paa Jordbækket, og ventede der Dagens Frembrud. Derpaa tog jeg en Baad og roede i Land til Capitainen, for at fortælle ham det Passerede.

Han hørte med Opmærksomhed paa min Fortælling; men da jeg begyndte at omtale Synet, udbrød han i en saa uendelig Latter, at Taarerne kom ham i Næsen derved. Han sagde mig nu, at Djævelsynet havde formodentlig ikke været andet end den store Cobra de Capello, der havde tilhørt Baadsmanden. „Denne, ved: blev han: vaagede ligesom De, i Skibet. Han havde kjøbt sig en Slange af de indiske Gjoglere, og denne blev snart hans Yndling, da han elskede Alt hvad som var forunderligt. At den besøgte Dem, skete af Sædvane, fordi den pleiede, hvergang det var koldt, at krybe i Seng til ham, for at blive varm.“

„Men! raabte jeg: Cobra de Capello er jo en af de giftigste Slanger!“

„Ja tilvisse! svarte han: Men de indiske Slanger tæmmere udribe dens Gifttænder og lære den at dandse, hvilken sidste Operation den uidentvivel har villet begynde for Dem, thi dens Trudser og Brede, som det forekom Dem at være, var formodentlig ikke andet. Den ønskede nok at komme under Dynen, for at varmes.

Vi have siden Baadsmændens Død ladet den løbe frit omkring, fordi den tog Roter og Muns, og i den senere Tid have vi endogsaa gandske forglemmt det stakkels Dyr."

Jeg løe nu selv over mit Eventyr; men i lang Tid derefter følte jeg endnu Virkningen af min Skræk over det forunderlige Besøg.

Den afbrudte Formæling.

Den 21de September 1796 var fastsat til Gustav Adolph IV Formæling med den skønne Alexandra. Men Keiserinde Catharina, der betragtede denne Dag som een af de skønneste i sit Liv, skuede paa den see sine vidtudsprakte Planer tiintetgjorte, og sin Stoltshed saa høiligen krænketh, at hendes snarlige Død derved besfordredes. Og Alt dette var et Værk af Kongens Fars broder, Hertugen af Södermanland (siden Carl XIII), en Mand, som hun saa ofte havde gjort latterlig, og som hun nu troede, havde af Frygt for hende, givet efter. Men da han indsaae, at et Brud med Rusland ikke i saa Fald kunde undgaaes, havde han besluttet, om muligt, at gjække Nordens velbise Minerva.

Prindsessen var paa den Tid fjorten Aar gammel. Hun var en smuk, rundladen, høi, velstakt Pige. Hendes Udseende var friskt og blomstrende, og hendes lyse Haar saa smagfuldt opsat, som om Kjerlighedsgudinden selv havde været hendes Kammerpige. Hun havde i

de 4 sidste Aar hørt saa meget om den unge Konge af Sverrig, at hun virkelig havde forelsket sig i hans Portrait; Nærværelsen af ham selv fuldendte Erobringen, thi skøndt Gustav ikke var skøn som en Elskovsgud, var han dog en smuk, fin, ung Mand, og uagtet kun 17 Aar gammel, temmelig høj, og ualmindelig alvorlig og høitidelig i sit Væsen. — For endmere at opvække gjensidig Tilbøielighed lod den gamle listige Keiserinde Gustav trykke et Kjærlighedsskys paa sit elskværdige og rødmende Barns jomfruelige Læber, og anledigede, at de blev ene sammen, for at have Leilighed til at udgyde deres Følelser, lidet ahnende, hvilket skrækeligt Slag hun forberedte den uskyldige Pige, hvis vorrende Lidenstabs saa hastigen skulde opoffres. Den stakels Pige indbildte sig, at være den Lykkeligste af alle Dødelige, og nærrede mindst Tanker om, at Stusses i alle sine Forhaabninger, førend Ulykken pludselig brød ind paa hende, da hun, straalende i Brudekjolen, med bankende Hjerter ventede sin søvende Elsker ved Alteret.

Et elskværdigere og pragtfuldere Væsen end Alexandra, straalende i sin Brudeklædning, kunde man ikke see. Hun var omgivet af Alt, hvad det russiske Hof havde Stort og Prægtigt. Alt stod parat, men Brudgommen indfandt sig ikke. Uagtet Sminken paa den aldrende Catharinas rynkede Kinder, udviste hendes Ansigt dog kjendeligen Beshyrtelse og Misfornoielse. Hendes Yndling, Prinds Zubof, traadte ind, hvilede noget til Keiserinden, og gik strax bort igjen; pludseligt vendte han tilbage, og forsvandt atter ligesaa hurtigt. Det kunde ikke skjules for den unge Brud, at der var noget paasærde, og hun var baade for ung og for bægstet til, at hun kunde have skjult den Uro, der satte hendes Sind i Berørgelse. Keiserinden syntes neppe mere istand til, at tilbageholde det Maserie, der lignede af hendes Dine. Den ene Time forløb efter den anden,

og saaledes ventede den skjælvende Brud og hendes høie Paarørende utaalmelig fra Kl. 7 til 10, da de russiske Ministre, ligesom forstenede af Skræk, vare nødsagede til at anmelde for Keiserinden, at Kongen af Sverrig bestemt havde vægret sig ved, at undertegne den ham forelagte Formælingskontract, og havde begivet sig tilbage til sin Bolig.

Uldrig havde Catharina nogensinde følt sig saa overvældet af Harm, Skam og Bekymring. Voldsomheden af hendes Tølelser, og Nødvendigheden af at undertrykke dem, bevirkede et apoplektisk Anfald hos hende. Alle hendes Lemmer skjælvde, og heftige Kramperækninger forandrede hendes Ansigtstræk. Da hun igjen var istand til at reise sig, kunde hun ikke tale, og hun maatte næsten bæres ud fra den bestyrkede Forsamling til sine inderste Gemakker, hvor hun under Taarer og Hulken gav sine undertrykte Lidenstaber, der nærved havde overstjaaet hendes Livstraad, frit Løb.

Hvad den skønne i Taarer svømmende Brud angik, da er ingen Pen istand til at beskrive hendes Sorg. Saa snart hendes pragtfulde Klæder og Prydelser vare hende aftagne, skjulte hun sit Ansigt i sin Yndlingshofmesterindes, Frøken Villarofs Barm, og Begges Taarer blandede sig. Men snart nægtedes hende denne Lidsdring; hendes Taarer standsede, og der paafulgte Kramperanfald; forbundne med frygtelig Latter. Hoflægerne maatte kaldes, og hele Natten igjennem faldt den beslagelsesværdige Pige fra det ene hysteriske Anfald i det andet, saa man maatte frygte ligesaa meget for hendes Liv som for hendes Forstand. — De Sjælslidelser, hvoraf Keiserinden angrebes over dette Tilfælde, vare saa voldsomme, at de endte hendes Dage saa Uger derefter.

Ursagen til al denne Forvirring var et grovt Underfløb som de russiske Ministre havde begaaet, ved at

indføre i Formælingskontracten, Betingelser, forskjellige fra dem, Kongen af Sverrig havde samtykket i. Ved at udsætte Dokumentets Underskrift til det sidste Dieblif, formodede Ministrene, at den unge Konge aldrig vilde have Taalmodighed til at læse det igjennem paany; men de bedroge sig. Gustav gjennemgik det med saa megen Nøiagtighed, som om han havde været en Dommer, der undersøgte et Retsdocument. Da han kom til det Sted, ifølge hvilket det skulde tillades Prindsesse Alexandra, offentlig at bekjende sig, som Dronning af Sverrig, til den græske Kirke, da havde han vendt sig til sin Onkel og sagt: „Hvad vil det vel kunne have til Følge?“ Hvorpaa Hertugen havde svaret gandske kort: „En Opstand, min Konge, og Tabet af de tre Kroner!“ — „Er det indrykket paa Keiserindens Befaling?“ spurgte Kongen fremdeles. Og da Ministeren svarte ja, sagde han i en fast og bestemt Tone: „Saa underskriver jeg det ikke!“ Forgjæves foresilte Kronens Stor-Embedsmænd ham, at Keiserinden og hans Brud ventede paa ham, Kongen var ubevægelig.

Saaledes ophævedes en Formæling, hvorved Catharina II havde haabet, at erhverve sig en saa afgjørende Indflydelse i Sverrig, at dette Rige snart skulde være bleven indlemmet i det russiske Keiserdømme.

Spaaqvinden paa Normalm.

I Aaret 1792 var en Mademoiselle Arvedsen i Stockholm saa berømt for sine Spaadomme, at hendes Bolig uafsladelig var saa opfyldt af Besøgende, som vare nysgjerrige efter at kaste et Blik ind i Fremtiden, at hun saae sig nødsaget til at udsiede Udgangskort, hvorpaa der stod bemærket en bestemt Tid, paa hvilken de Videlystne skulde indfinde sig, og hvortil de maatte opholde sig i hendes høie Nærværelse. En Besynderlighed, sagde man, at dette Fruentimmer havde ved sig, nemlig: at hendes Spaadomsgave var aldeles stedbunden. Dronning Sophie Magdalene lod hende engang komme til sig. Hun underrettede Monarkinden om, at den Drøm, Hds. M. havde havt sidste Nat, sikkert vilde gaae i Opfyldelse, men at hendes Ene til at forudsige Begivenheder eller udlægge Drømme, kun yttrede sig i hendes egen Bolig, da den himmelske Aand, af hvilken hun var begejstret, forlod hende udenfor samme. Denne Underretning forundrede og forfærdede Dronningen ligemeget, og hun begav sig virkelig incognito til hende. Enhver Besøgende maatte erlægge en Dukat for Udgangskortet. Og saaledes regnede der Rigdom og Berømmelse i fuldt Maal ned paa hendes ringe Bolig. Ogsaa Kongen, Gustav den Tredie, der havde hørt tale om hendes mageløse Forudsigelses:Ene, besøgte hende en Dag gandske allene. Ved Døren stod Ypperstepresterinden, og bød ham med gandske sagte Stemme velkommen som hendes Konge. Kongen blev nogen Tid hos Sybille, og gjentog sine Besøg flere gange. Troværdige Folk forsikre, at han kort før sin Død havde været hos hende. Han havde en Nat havt en frygtelig Drøm, og begav sig næste Aften hen til Madem. Arvedsen, der havde modtaget Kongen med et meget sørg-

fuldt Ansigt og fortalte ham, at hun ikke kunde forudsee tydeligt, da hendes indre Synskreds var meget skyld. Hun hørte derpaa i mørk Taushed paa Fortællingen om det skrækkelige Syn, som i Dromme havde foruroliget ham, og sagde ham derefter, at hun frygtede for, at et eller andet slemt Tilfælde forestod ham. „Det troer jeg ogsaa! svarte Gustav hende: Det ahner mig, at jeg skal falde for en Morders Haand. Men siig mig, skal jeg leve saalænge, at jeg vil kunne fuldføre de Planer, som nu bestjefte mine Tanker?“ Spaaqvinden skal sorgfuldt have rystet med Hovedet ved dette Spørgsmaal, og underrettet ham om, at hendes Evne den Dag kun var meget indskrænket. „Kan I sige mig, vedblev han: hvo der vil vorde min Morder?“ — „Det kan jeg ikke, allernaadigste Herre! gjentog Prophetinden: Men naar Eders Majestæt begiver sig hjem herfra, vil De stode paa en Mand, indsvøbt i en Kappe, og med en blottet Kaarde under Armen. Han vil ikke tilføie Dem noget ondt, men en kommende Dag vorde en af Deres Drabsmænd.“ — Lidt vranten over, ikke at have udlistet mere af Sybillen, vendte han ad en Omvei tilbage til Slottet, og søgte, saa godt som Mørket tillod det, at gaae ad Veien for enhver Person, der kom ham imøde, smilende over det flette Udsald, Jomfruens Spaadom vilde faae. Allerede havde han naaet Slottet, da han, idet han gik op ad en hemmelig Trappe til et Forværelse, hvortil han havde Nøglen, hørte Trin, og en Mand pludseligen løb imod ham. Kongens personlige Mod, der uforanderligen var det samme, gjorde, at han holdt den Ubekjendte fast, hvorved han tydeligen kom til at føle en Kaarde, som han, under Kappen, holdt under den venstre Arm. „Hvo er I? spurgte Kongen bestemt: Svar, eller jeg kalder paa Vagten!“ Og medens han sagde dette, holdt han den Ubekjendte saa fast ved Armen, at han ikke kunde

komme bort. „Kjender Deres Majestæt mig ikke? sagde Fangen, da han hørte Kongens velbekjendte Stemme: Jeg er Grev Ribbing!“ — „Og hvad har De at bestille med en dragen Kaarde under Rappen, og i Mørke her paa min Entrappe?“ — „Jeg indfandt mig her, Sire, for at tale med en Pige, som er ved disse Gjemmer, og pleier ved slige Eventyr altid at bære min Kaarde hos mig.“ (Som bekjendt var Grev A. Ribbing senere En af Hovedmændene for Mordet paa Kong Gustav III, som udførtes ved Capt. Ankerstrøm paa et Maskeradebal den 2den Marts 1792.)

De syv Farver.

En Parabel.

Da Verden var bleven skabt, fremkaldte Skaberen syv himmelske Mæder, og sagde til dem: „I skal vandre ned paa Jorden til Menneskene, og blive hos dem alle Dage, men da Jordens Beboere klæde sig enten i Siggentræets Blade eller i Dyrets Hud, eller de virke Klædebon af Markens Urter eller af Træets Bark, saa vil jeg give Eder saadanne Klæder og Navne, som kunne adskille Eder fra de Dødelige. — Derfor træde Enhver frem og vansk sig sit Klædebons Farve!“

Da traadte den Første frem og sagde: „Herre! Jeg kjender ingen skønnere Farve end den, Naturen har givet mig. Min Hud er blank og hvid som Krydstallerne af de fine Vanddraaber, naar de falde ned paa den natlige Jord, som hoide Himmelblomster. Lad

derfor mit Klædebon blive uden Pletter som Nattens Snee!" — Da svarte Skaberen: „Du være den Første blandt Dine Søstre — gik ned til Jorden, og hold Din Haand over det slumrende Barn i Buggen! Dit Navn er: Ufskyldighed.“

Saaledes udspringer Alt skjønt og reent af Nattens Modersskød, og det diende Barn hviler trygt og roligt under Ufskyldighedens fredelige Palmer.

Derpaa fremtraadte den Anden og sagde: „Hvem er skjønnere end Morgenens Dronning, naar hun, klædt i Dagens Purpur, med røde Himmelfarver i sin smilende Brudefrands, stiger op af Havets flammende Bølger og giver Jordens Bjerger og Skovens Toppe sit første oplivende Kjerlighedskys, mens Livets velgjørende Aande udstrømmer fra de rosenfarvede Læber og vækker den slumrende Natur op af den rolige Morgendrom til nye Drømme i den smilende Sommerdag? Derfor ønsker jeg et Klædebon som den skønne Aurora.“ — Da sagde Skaberen til hende: „Gik ned paa Jorden — Du, den saureste blandt Dine Søstre, og skjenk for Støvet's Børn Himlens sødeste Nectar i Livets bitre Malurt! Dit Navn er Kjerlighed.“

Saaledes svævede Kjerligheden ned paa Jorden, strøede Blomster i de øde Ørkener, og bandt Roser i de Elskendes Krands.

Da traadte den Tredie frem og sagde: „Hvad er skjønnere end Himlens evige Farve: det blaa Æther: hav, hvori utallige Verdenser svømme i det evige Kreds: løb? Lad derfor min Dragt faae den trofaste Him: melfarve.“

Da svarte Skaberen: „Du — Himlens huldreste Datter — gik ned paa Jorden og opslaae Din Bolig blandt Menneffene hos Dine Søstre: Ufskyldighed og Kjerlighed; thi hvor I Tre ere, skal den højeste Lyk:

salighed opfylde de Dødeliges Hjerter! Dit Navn er Trofasthed."

Saaledes er Trofasthed Borgen for den jordiske Lykke, og hvor Lillier, Roser og Rjeminder vore, det være sig i Tyrrens Borg eller i Trællens Hytte, der er Afstrykket af Himlens Skønneste Billeder i Menneskets Sjel. —

Derpaa fremtraadte den Fjerde og sagde: „Herre! Jeg saae intet skønnere end den unge Vaars Farve. Naar Flora drager sit grønne Blomsterdække over Jorden, stuer Menneskets Døe fuld af glad Forventning den kommende Tid imøde: thi Vaaren kommer som den himmelske Fylde's Forgjænger, og opbækker i Hjertet de sødeste Længsler. — Lad min Dragt derfor blive som Vaarens grønne Farve!" — Og Skaberen sagde: „Jeg vil blande Din Hjortels Farve af Himlens Blaa og Guldets Glands, som Billedet paa Din Birken blandt Menneskene. Gaf ned til dem — og dem i Taalmod, og hjælp den Ulykkelige at bære Livets tunge Kors, og at glemme sine Qualer i Beskuelsen af den himmelske Ynde — thi selv den Lykkeligste paa Jorden er ikke lykkelig førend Du kommer! Dit Navn er Haab."

Og Haabet drog ned til Jorden med det himmelske Forbud om kommende Fryd, og Mennesket lagde sit Hoved i hendes Skjød og drømte sødt om en fortryllende Fremtid, men Drømmen er ofte skuffende som Guldets Glands, der taber sit Værd ved Maalet for den jordiske Vandring. —

Da fremtraadte den Femte: „See Herre! sagde hun — naar Solens Straaler, eller naar Maanens og Stjernernes Glands spiller paa Bølgerne, da seer jeg Menneskets Dnsker i Havets Speil; thi de søge efter Guldet ved Flodens Bred og i Bjergets Dyb. — Giv derfor mit Klædebon Guldets Farve, at jeg kan behage Jordens Beboere!" — Da svarte Skaberen: „Du

vil kun tækkes Mennesket ved Gjenfald af de evige Farver og fængsle de Dødeliges Blik ved tomme Skygger. Gaf ned til dem, og lad dem kjende Forgængelighedens Billede i Din skuffende Glæde! Dit Navn er Salskhed."

Da drog Salskheden ned og gjorde sig yndet paa Jorden ved sin glimrende Lønhed — lærte de Dødelige at sætte Pris paa det forgængelige Støb, og derfor blev Gildet en gangbar Mynt iblandt Menneskene. —

Derpaa fremtraadte den Sjette. Frygtssom kastede hun sine Blikke til Jorden, som hun frygtede at misgaa sin Skaber, og sagde: „Yndig er Violens Dragt paa Marken, naar den bader sig i Vaarsolens Straaler. Den elsker Naturens Simpelt, og kappes ikke med sine Søstre om Rangen ihlandt Farverne, men de syv himmelske Lysstraaler spille beskeden i dens venlige Blikke. Herre! Lad mig derfor bære Violens Dragt." — Og Skaberen svarte: „Yndige Mø! Du har skuet dybt ind i min hemmeligste Wijsdom, thi Du har fattet, at Ingen kan udgrunde Skaberens Planer. Gaf ned til Menneskene og lær dem at blive, ligesom Du, nøisomme og tilfredse med deres Lod, uden at være misundelige over Andres glimrende Egenheder! Dit Navn er Besheden."

Gudinden steg ned paa Jorden, men kun faa bleve hendes Venner, thi hun vandrer beskeden om blandt sine Søstre uden at glimre med udbortes Skin, og bygger kun sin Yndest og Hengivenhed paa sande Fortjenester. —

Endelig traadte den Syvende frem. Taarer stode i hendes Øine, og bedrøvet sagde hun: „Herre! Mine Søstre lod intet mere tilbage for mine Ønsker. Alt, hvad Dagens Lys besfinner, har ingen Farve mere, som kan fryde Mennesket, lad mig derfor skjule min Nøgenhed i Nattens Klædebon!" Da sagde Skaberen til hende: „Gaf ned til Jorden, bedrøvede Kvinde,

og forstyr Menneskets Bildskab med Dine Suf og Taa-
rer midt i Glædens fortunilende Minus, at de ikke overs-
stige Skranterne for Livets Fryd og glemme Maalet for
det jordiske Løb! Dit Navn skal være Sorg."

Da steg Sorgen ned paa Jorden, svøb i Nat-
tens sorte Klædebon, og gjorde som Herren sagde. Ofte
sees hun paa de Elskendes Grave, bekrandsset med Cy-
presser og Grædepile, men Haabet sidder ved hendes
Side og formilder hendes Smerte. —

S. J. Grønholts.

W i s d o m m e n s B j e r g.

Jeg vandrede engang paa en smuk Høstdag gjennem
en romantisk Egn. Den klare Himmel og de med Frug-
ter brammende Træer vakte en behagelig oprømt Sinds-
stemning hos mig. Jeg lagde mig ned ved en rislende
Kilde og faldt i Sovn. I Drømme forekom det mig,
at en Yngling, klædt i lyseblaat Klædebon med en Myr-
thekrands i de blonde Lokker, traadte hen til mig, pe-
gende paa et steilt Bjerg, hvis Epidse tabte sig i Sky-
erne: „Du seer, sagde han: Wiisdommens Bjerg.
Paa dets Linde hæver sig Sandhedens Tempel."

Jeg betragtede det sidste nøiere, og blev en Port
vaer, som var den eneste Indgang. Paa denne stod
med flammende Guldbogstaver: Sprogenes Port. Dør-
vogtersten var en gammelagtig Kone af mørkt Udseende.
Hendes Læber bevægede sig uophørlig, som om hun

gjentog noget for sig selv. Sukommelse var hendes Navn. Veien var sandet og fuld af Steen og Klipperstumper; nogle af de Vandrende tabte Modet, og satte sig mismodige ned paa Ruinerne, uden at ville gaa videre; Andre gik ufortrødne fremad. Ikke langt borte laae en stor Skov, mørk og skummel, med tusinde labyrinthiske Stier, som krydsede hinanden i mangfoldige Slyngninger. Min Fører kaldte den Vildfarelsens Skov. Jeg fornam tydelig Raabet af flere Vandrere, som forgjæves søgte at finde Veien i samme. En tyk Taage hvilede over den og gjorde den endmere ufremkommelig. Undertiden trængte denne saa langt frem, at jeg frygtede for, at den skulde indhylle alle Gjenstandene omkring mig; men en pludselig Lysstraale fra Sandhedens Tempel adspredte den.

I en af de skønneste Egne paa Bjerget var en Lovhytte, omslynget af Ephen og Eviggrønt. Her var Musernes Opholdsted. Ikke langt fra denne var Phantasiens Dal med tusinde brogede, herligtduftende Blomster. Ved Siden af denne var Allegoriens Egn, hvor en dobbelt Række af Træer dannede en saa kunstig Skygge, at Solstraalerne, selv ved Middagstid, ikke kunde udbrede et stærkere Skin end Maanens Lys. Jeg saae erindtom mig, og blev en Yngling vaer, som med frygt, aandfuldt Blik søgte at naae Bjergets Tinde. Hans Navn var Genie. Let som en Drøm svang han sig frem, og lod alle de Andre bag efter sig. Men uagtet hans lette Gang, var han dog langt bortsiæret fra sit Maal; thi snart fulgte han Fornøielsens jublende Skarer i Dalen, snart Stoltighedens og Uergjerrighedens, som ikke sjældent loffede ham paa farlige Skræntninger. Muserne fulgte hans Gang med deeltagende Blikke. Snart blev mit Øie fængslet af en anden Gjenstand. Det var en Vandrers, som med langsomme, ja næsten umærkelige Skridt svang sig op ad Veien. Dog

kom han frem, ja indhentede endog mangen Vandrers, som syntes at gaae raaskere end han. Denne sælsomme Figurs Ravn var Glid. Marsagen hertil laae tildeels deri, at mange af de Gaaende lode sig lokke af Glødens, Begjerlighedens og Lidenstaberens Fristelser bort fra Veien. Andre bleve af disse Tyranner dragne hen til Uvidenhedens ugle Hytter eller Elendighedens giftige Sumpe. Blandt de mangfoldige Forsørere, som søgte at drage de Vandrende bort fra Sandhedens Tempel, var især en qvindelig Figur af et yderst uanseligt Udortes. Dens Ravn var Magelighed. Den havde en saa forunderlig Gang, at den istedetfor at gaae frem, bestandig gled tilbage, og hendes Tilbedere fulgte hende ned ad Skraaningen til de omsider styrtede hovedfulds ned i Betydningsløshedens Strøm, som ikke bevægedes af en eneste Lustning, og tabte sig i Sorglemmelsens Bølger.

„O hvor lykkelige ere de, udbrod jeg: som kunne naae Bjergets Tinde!“

„Du tager feil, Dødelige! afbrød min Fører mig: Lykkeligere end hine ere de, som af Dyden ledes til Tilfredshedens Boliger!“

„Hvor er den? spurgte jeg: Jeg saae den ikke her, o, siig mig, hvor er Dyden?“

„Den taler med Dig, svarte Synet: og dvæler overalt, hvor man ikke mistkjender den. Den opmuntre den Slittige til Arbeid, og fører Alle til Lyksalighed.“

I dette Dieblis vaagnede jeg, og strakte mine Arme ud mod Skikkelsen. Trindt omkring glimrede Aftendug: gens klare Draaber paa Blomsterne, og Dæmringens Skygger bredte sig ud over den tause Egn. Med uilsomme Skridt begav jeg mig hjem, og optegnede Drømmen, som jeg her har meddeelt mine Læsere.

Heinrich Döring.

A p h o r i s m e r.

Hvo mindes ikke Parablen om Phariseeren og Tolderen, og Tolderen i Templet, af hvilke den Første glædede sig over at han ikke var saadan som andre Mennesker, medens den Sidste slog sig for Brystet med de Ord: „Bud være mig arme Synder naadig?“ Ydmyghed og Erkjendelse af egen Svaghed er vel en skøn Dyd, dog fristes man vel ofte i Livet til at gjøre den Førstes Ord til sine, naar den frække Uandlæshed, svulmende af Hoomodets Edder, snoer sig frem af Egenkærlighedens Gistsump, for at drage Geniets Ørn ned i sit eget pæst svangre Dynd.

Det jordiske Liv er fuldt af Mørke, Tant og Bedrag; kun i Ideernes Verden er Klarhed, Liv og Sandhed. Derfor synge Gjenfærdene i Dødningsedansen:

Græd ei for den, som i Graven boer;
Men græd for dem, som leve paa Jord!

I Fyrreflisen er luunt og blødt,
Der sove vi Alle saa trygt og sødt.

Og gnaver Ormen end Rødet af:
Den Døde mærker det ei i sin Grav.

Men sælsomt omtumles de Levendes Sind,
De valse liig Sivet for Høstens Vind.

Og mange døde, men leved' dog ei,
Og raved' i Laage paa alfar Wei.

Paa Jorden er ingen Salighed,
Det Hellige trædes i Støvet ned.

Der er intet saa Stort, Skjönt og Herligt, at det jo eengang er fremtraadt paa Jorden i sin fulde Klarhed. Menneſket bærer i ſit Bryſt alle Spirer til Guldkommenhed; men al dets Stræben er ſaa uſikker, vaklende og flygtig; derfor indvikler det ſig hvert Dieblif i Modſigelse med ſig ſelv, og de helligſte Forſætter veires hen af Diebliffets Lune, liig Bladet for Høſtens Storm.

„Man möchte des Teufels werden über all' die Hunde, welche Gott auf dem Erdboden duldet!“ ſiger Goethe i ſin Werther, og han har Ret. Jeg er overbeviiſt om, at der vilde være langt mindre Forkeerthed, Dumbhed, Mangel paa Agtelse for det Gode og Gode, og Egoisme paa Jorden, naar Skjønhedsfølelſen var mere vakt hos Menneſkene. Det er umueligt andet, end at en levende Sandſ for det Herlige og Skjønne i Naturens og Kunſtens Værker maa vække Had, Bæmmelse og Afſky for det Lave, Nedrige og Glette i den moralske Verden. Ligefom Terzen og Quinten klinger med naar en Tone gribes paa et Instrument, ſaaledes vil ogſaa Livets hellige Toneklang, Skjønhed, Sandhed og Godhed, træde frem, naar den første af diſſe Toner klinger i det menneſkelige Bryſt.

Auber og mange andre moderne Klangkunſtnere (ſikke Tonekunſtnere) ſtaaer i det ſamme Forhold til Mozart, Gluck, C. M. v. Weber og Beethoven, ſom Melodien: „Du lille Ø paa Savers blanke Nøve“ til Beethovens „Adelaide“ eller Mozarts „Vergiß meinnicht.“

Fr. Sneedorff Birch.

E r i n d r i n g.

Skjøn er Himlens hvalte Bue,
 Naar i Østen Solens Lue
 Maler den med Purpurglands;
 Dog den stille Nat jeg priser,
 Som mig viser
 Stjernerens diamanthne Krands.

Did hvor Havetsølger blaane,
 Hvor den fulde klare Maane
 Glimter gennem Skovens Blad:
 Dig, o Harpe, lad os vandre
 Med hverandre,
 Der ledsag mit stille Kvad.

Alt er roligt — ingen Stemme
 Toner her i Skovens Gjemme;
 Selv den hulde Nattegal,
 Mattens blide Sangerinde,
 Min Veninde,
 Lier i den mørke Dal.

Dog en Lyd fra Bjergets Sider
 Sagte gjennem Luften glider,
 Nene Harpetoner liig,
 Og Naturens blide Hjerte
 Ved min Smerte
 Røres omt, og svarer mig.

Ekko! venlige Gudinde!
 Søde, veemodsfulde Minde
 Af min soundne Salighed!
 Mildt Dit Svar i Skoven bæver,
 Mens Du svæver
 Over Fortids Høie ned.

Sødt Du smiler gjennem Taarer,
 Ei som Haabet grumt Du daarer
 Med en flygtig Feberdrøm;
 Men Du jævner Længslens Bolger,
 Og mig følger
 Gjennem Livet trofastsom.

Maanen liig, som over Himlen
 Ruller gjennem Stjernevrirnen
 Stille hen sit blanke Skjold,
 Som et Speil, hvor Solens Lue,
 Klar at flue,
 Glimter, dog kun bleg og kold.

Saa, Erindring! Dine Straaler
 Du af fulde Sølvstraaler
 Gyder over Livet ned;
 Skygger af de sundne Dage
 Seer jeg drage
 Gjennem Nattens stille Fred.

Som den glatte Bedbends Ranke
 Snøe sig alle mine Tanker
 Kraftig op ad Tidens Ege,
 Did, hvor i det dunkle Fjerne,
 Liig en Stjerne,
 Mellem Skyer Glæden veeg.

Som naar Voldsharpen klinger
 Nært af Nattelustens Vinger,
 Toner Hjertets Dyb igjen;
 Alle Sjælens fine Strenger
 Bæve længe
 I harmonisk Samklang hen.

Mine Længster, mine Dromme,
 Evner liig jeg seer dem svømme
 Gjennem Livens klare Flod,
 Og i Vølvens Blaa jeg stuer
 Himlens Luer,
 Som veileded' trygt min Fod.

Sa, lad alle Blomster blegne
 Lad dem under Stormen segne
 Visne Knuste for min Fod;
 Dog mit Die stedsfæ finder
 Blaae Kjærminder
 Hvor de røde Roser stod.

Dig, Erindring! Dig jeg vier
 Harpens rene Melodier
 Og min Ungdoms bedste Sang;
 Hør bag Skovens dunkle Gjemme
 Dmt min Stemme
 Og de gyldne Strenges Klang.

Elfte, o forlad mig ikke!
 Lad mig end et Bæger drikke
 Af Din klare Kilbes Vald!
 Med Din Nektar kvæg mit Hjerte,
 Dulm min Smerte,
 Styk i Livets Kamp min Sjæl.

Lad mig Dig til Varmen trykke,
 Og med blaae Kjærminder smykke
 Mine tabte Glæders Grav!
 Og naar Himlens Klokke falder,
 Lanken falder,
 Følg mig over Dødens Hav!

Sr. Sneedorff Birch.

Til Anna's Guldring.

Gak, du lille, simple Gylde-ring,
 Hen til Den, du veed mit Venſkab hylber;
 Du er ſelv en ringe, pragtloſ Ring,
 Dog Symbol paa Den, ſom Alt opfylder.
 Tal til Anna's barnligſfromme Sind
 Stedſe varmt om den Uendelige;
 Chriſtiana er jo viet ind,
 At tilhøre den Algodes Rige!

Skjuler ei for Anna, Perler ſmaae!
 Laarer ſig med Smil i Livet blande;
 Men hver Sorg, ſom kan til Uſkyld naae,
 Den ſkal Chriſtinenſ Laalmod overmande.
 Selv i Glæden vâlde Laarer ud;
 Herligt da det rene Dje ſunkler,
 Og dets Blik til Himlen og til Gud
 Ingen Anger, intet Nag fordunkler.

Tal for mig, du lille Blodgranat,
 Tryk dig ſtundom til det milde Hjerte;
 Siig: du kom ei fra en ſtolt Magnât,
 Men fra Anna's Ven i Fryd og Smerte.
 Venſkab brænder jo ſom Blodet rød,
 Skjændt ved Liden mørknet er min Flamme;
 Dog — i Nær' og Fjerne, Liv og Død,
 Skal hun ſtedſe finde mig den Samme.

Brug din Lægekraft, du pure Guld,
 Vær en Tryllering mod Helſot — Fare!
 Hende, ſom min Sjæl er evig huld,
 Stedſe fra hvert Uheld du bevare!
 Reen og uforfalket er du jo,
 Liig min Anna's Sjæl, du ringe Gave!
 Bliv da Anna nær, og huld og troe,
 Følg med hende, ſelv til Dødens Have.

Den danske Konge = Eeg.

Der staaer en Konge = Eeg i Nord
 Med kraftigsterke Grene,
 Et trofast Folk i Skyggen boer,
 Bag gamle Bautaestene;
 I Morgensolens Purpursfær
 Er Trofatsfuglen Eegen nær,
 Og hver en Green blev Folket fjer.
 De Grene staae i Norden!

Der er et Land, et herligt Land,
 Hvor Fredens Lillier blinke;
 Hvor selv paa vinterklædte Strand,
 Lit Glædesstjerner vinke;
 Paa saadan festlig Hædersdag
 Staaer Folket under Eegens Tag
 Og føler Hjertets muntre Slag,
 Og jubler høit i Norden!

Held svæve om vor Konge = Eeg!
 Den nærer Kraftens Flamme;
 Hver Green mod Skyen herligt stæeg,
 Og evigt staaer dens Stamme!
 Dens Krone aldrig worde bleeg,
 I Liv og Død den aldrig sveeg.
 Hurra for Danmarks Konge = Eeg!
 Gud signe den paa Jorden!

Med dette tredsindstyvende Bind sluttet
 Læsefrugterne.

